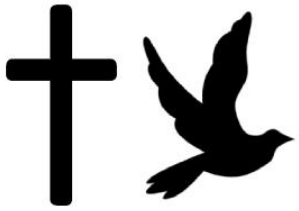

Các sách Phúc Âm và Công Vụ Các Tông Đồ

Mục lục

Phúc Âm Mátthêu	1
Phúc Âm Mác	24
Phúc Âm Lu-ca	38
Phúc Âm Gioan	62
Công Vụ Các Tông Đồ	81

Ma-thi-ơ

CHƯƠNG 1

1 Sách gia phả của Đức Chúa Jêsus Christ, con cháu vua Đa-vít, con cháu Áp-ra-ham.
2 Áp-ra-ham sinh Y-sác; Y-sác sinh Gia-cốp; Gia-cốp sinh Giu-đa và các anh em của ông;
3 Giu-đa sinh Pha-rê và Xa-ra, con trai Thamar; Pha-rê sinh Ét-rôm; Ét-rôm sinh A-ram;
4 Aram sinh Aminadab; Aminadab sinh Naasson; Naasson sinh Salmon;
5 Salmon sinh Booz bởi Rachab; Booz sinh Obed bởi Ruth; Obed sinh Jesse;
6 Giê-sê sinh vua Đa-vít; vua Đa-vít sinh Sa-lô-môn bởi người vợ của U-ri-a.
7 Sa-lô-môn sinh Rô-bô-am; Roboam sinh Abia; Abia sinh Asa;
8 A-sa sinh Giô-sa-phát; Giô-sa-phát sinh Giô-ram; Giô-ram sinh Ô-xia;
9 Ô-xia sinh Giô-a-tham; Giô-a-tham sinh A-cha; A-cha sinh Ê-xê-chia;
10 Ê-xê-chia sinh Ma-na-se; Ma-na-se sinh A-môn; Amon sinh Giôsia;
11 Giô-si-a sinh Giê-cô-ni-a và các anh em người, vào khoảng thời gian họ bị lưu đày sang Ba-by-lôn:
12 Sau khi bị đưa đến Ba-by-lôn, Giê-khôn-gia sinh Sa-la-thi-ên; Sa-la-thi-ên sinh Xô-rô-ba-bên;
13 Zorobabel sinh Abiud; A-bi-út sinh Ê-li-a-kim; Ê-li-a-kim sinh A-xô;
14 A-xô sinh Sa-đốc; Sa-đốc sinh A-chim; A-chim sinh Ê-li-út;
15 Ê-li-út sinh Ê-lê-a-sa; Ê-lê-a-sa sinh Ma-than; Ma-than sinh Gia-cốp;
16 Gia-cốp sinh Giô-sép, chồng của Ma-ri; Ma-ri là người sinh ra Đức Chúa Jêsus, gọi là Đấng Christ.
17 Vậy, hết thảy các thế hệ từ Áp-ra-ham đến Đa-vít là mười bốn thế hệ; từ Đa-vít đến khi bị lưu đày qua Ba-by-lôn là mười bốn thế hệ; và từ khi bị lưu đày qua Ba-by-lôn đến Đấng Christ là mười bốn thế hệ.
18 Vả, sự giáng sinh của Đức Chúa Jêsus Christ đã xảy ra như vầy: Khi Ma-ri, mẹ Ngài, đã hứa gả cho Giô-sép, nhưng trước khi hai người ăn ở cùng nhau, thì người đã có thai bởi Đức Thánh Linh.
19 Bấy giờ, Giô-sép, chồng nàng, là người công chính, không muốn cho nàng bị mang tiếng, nên có ý định từ hôn nàng cách kín đáo.
20 Nhưng đang khi Giô-sép suy nghĩ về những điều đó, thì thiên sứ của Chúa hiện đến cùng ông trong giấc mơ và phán rằng: Hỡi Giô-sép, con cháu Đa-vít, đừng ngại đón Ma-ri, vợ ngươi, về, vì con mà người chịu thai là bởi Đức Thánh Linh.
21 Nàng sẽ sinh một con trai, ngươi hãy đặt tên là Jêsus, vì chính Ngài sẽ cứu dân mình khỏi tội lỗi.
22 Mọi việc đã xảy ra như vậy, để ứng nghiệm lời Chúa đã phán qua đấng tiên tri rằng:
23 Nầy, một trinh nữ sẽ thụ thai và sinh một con trai, rồi người ta sẽ gọi tên con trẻ là Em-ma-nu-ên, nghĩa là Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta.
24 Khi Giô-sép tỉnh dậy, ông làm như lời thiên sứ của Chúa đã truyền, và đón vợ về nhà.
25 Nhưng ông không ăn ở với bà cho đến khi bà sinh con trai đầu lòng. Ông đặt tên cho con trẻ là Giê-su.

CHƯƠNG 2

1 Khi Đức Chúa Jêsus đã giáng sinh tại Bết-lê-hem xứ Giu-đê, vào thời vua Hê-rốt trị vì, có mấy nhà thông thái từ phương đông đến thành Giê-ru-sa-lem.
2 Họ nói rằng: Vua dân Giu-đa mới sanh ở đâu? Vì chúng tôi đã thấy ngôi sao của Ngài bên phương đông, nên đến đặng thờ lạy Ngài.
3 Khi vua Hê-rốt nghe những lời ấy, thì bối rối, và cả thành Giê-ru-sa-lem cũng bối rối theo.
4 Khi vua triệu tập tất cả các thầy tế lễ cả và các kinh sư trong dân lại, vua hỏi họ rằng Đấng Christ phải sinh ra ở đâu.
5 Họ trả lời rằng: Tại Bết-lê-hem xứ Giu-đê; vì có lời đấng tiên tri chép như vầy:
6 Hỡi Bết-lê-hem, đất Giu-đa, ngươi đâu phải là thành nhỏ nhất của Giu-đa, vì từ ngươi sẽ xuất hiện một vị lãnh tụ, người ấy sẽ chăn dắt dân Y-sơ-ra-ên, dân Ta.
7 Bấy giờ, Hê-rốt bí mật triệu tập các nhà thông thái lại, và hỏi kỹ càng về thời điểm ngôi sao xuất hiện.
8 Rồi vua sai họ đến Bết-lê-hem và dặn rằng: Hãy đi, dò hỏi cẩn thận về con trẻ ấy; khi đã tìm thấy, hãy báo lại cho ta, để ta cũng đến thờ lạy Ngài.
9 Sau khi nghe vua phán xong, họ ra đi. Và kìa, ngôi sao họ đã thấy ở phương đông đi trước họ cho đến khi nó đến và dừng lại trên nơi có con trẻ.
10 Khi trông thấy ngôi sao, họ vô cùng vui mừng.
11 Khi vào đến nhà, họ thấy Hài Nhi cùng với Ma-ri, mẹ Người, liền sấp mình xuống thờ lạy Người. Rồi họ mở bảo tráp ra, dâng cho Người những lễ vật là vàng, nhũ hương và mộc dược.
12 Sau đó, họ được Đức Chúa Trời báo mộng là đừng trở lại gặp Hê-rốt nữa, nên đã đi đường khác mà về xứ mình.
13 Khi các nhà thông thái đã đi rồi, thì kìa, thiên sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong giấc chiêm bao và bảo rằng: Hãy chỗi dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trốn sang Ai Cập, và hãy ở đó cho tới khi ta bảo ngươi; vì Hê-rốt sắp tìm giết con trẻ đó.
14 Khi ông thức dậy, ban đêm ông đưa Hài Nhi và mẹ Người trốn sang Ai Cập.
15 Và ở đó cho đến khi Hê-rốt băng hà, để ứng nghiệm lời Chúa đã phán qua đấng tiên tri rằng: Ta đã gọi Con Ta ra khỏi Ai Cập.
16 Bấy giờ, Hê-rốt thấy mình bị các nhà thông thái chế giễu, nên vô cùng tức giận, sai người đi giết hết thảy các con trẻ ở Bết-lê-hem và khắp các vùng phụ cận, từ hai tuổi trở xuống, theo đúng ngày tháng mà các nhà thông thái đã hỏi kỹ càng.
17 Bấy giờ lời đấng tiên tri Giê-rê-mi đã nói đã ứng nghiệm:
18 Tại Rama, người ta nghe thấy tiếng than khóc, tiếng khóc than lớn lao: Tiếng Ra-chên than khóc con cái mình, không chịu để ai an ủi, vì chúng không còn nữa.
19 Nhưng khi Hê-rốt băng hà, thì kìa, một thiên sứ của Chúa hiện đến cùng Giô-sép trong giấc chiêm bao tại Ai Cập,
20 và nói: Hãy chờ dậy, đem con trẻ và mẹ Ngài trở về xứ Y-sơ-ra-ên; vì những kẻ tìm giết con trẻ đã chết rồi.
21 Ông liền đứng dậy, đem con trẻ và mẹ Người trở về đất Y-sơ-ra-ên.

22 Nhưng khi nghe tin A-chê-la-u đã kế vị Hê-rốt, cha mình, trị vì tại Giu-đê, thì ông sợ không dám về đó. Tuy nhiên, vì được Đức Chúa Trời báo mộng, ông bèn lui về miền Ga-li-lê.
23 Ngài đến và ở tại một thành kia gọi là Na-xa-rét, để ứng nghiệm lời đã phán qua các đấng tiên tri rằng: Người sẽ được gọi là người Na-xa-rét.

CHƯƠNG 3

1 Vào những ngày ấy, ông Gioan Tẩy Giả đến rao giảng trong hoang địa xứ Giuđê.
2 Và nói rằng: Hãy ăn năn, vì nước thiên đàng đã đến gần.
3 Vì người nầy là người mà đấng tiên tri Ê-sai đã nói đến rằng: Có tiếng người kêu trong đồng vắng: Hãy dọn đường cho Chúa, ban bằng các nẻo Ngài.
4 Và Giăng mặc áo lông lạc đà, thắt lưng bằng da, ăn châu chấu và mật ong rừng.
5 Bấy giờ, dân thành Giê-ru-sa-lem, cả xứ Giu-đê, và khắp vùng xung quanh sông Giô-đanh đều ra đón ông.
6 Họ đã chịu phép báp-têm của ông tại sông Giô-đanh, và xưng tội mình.
7 Nhưng khi thấy nhiều người Pha-ri-si và Sa-đu-sê đến chịu phép báp-têm, ông nói với họ rằng: Hỡi dòng dõi rắn lục, ai đã bảo các ngươi chạy trốn khỏi cơn thịnh nộ sắp đến?
8 Vậy hãy sinh ra những hoa trái xứng đáng với sự ăn năn:
9 Đừng nghĩ rằng mình sẽ nói trong lòng rằng: Chúng ta có tổ phụ là Áp-ra-ham; vì ta nói cho các ngươi biết rằng Đức Chúa Trời có thể khiến những hòn đá này trở nên con cháu cho Áp-ra-ham.
10 Bây giờ cái rìu đã kề gốc cây: vậy nên bất cứ cây nào không sinh trái tốt đều bị chặt đi và quăng vào lửa.
11 Tôi làm phép báp-têm cho các ngươi bằng nước để các ngươi ăn năn; nhưng Đấng đến sau tôi có quyền phép hơn tôi, tôi không đáng xách giày cho Ngài. Ngài sẽ làm phép báp-têm cho các ngươi bằng Đức Thánh Linh và bằng lửa.
12 Tay Ngài cầm nia, Ngài sẽ rà thật sạch sân lúa mình, và gom lúa mì vào kho; nhưng đốt trấu trong lửa không hề tắt.
13 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus từ Ga-li-lê đến sông Giô-đanh, gặp Giăng để chịu ông làm phép báp-têm.
14 Nhưng Giăng ngăn cản Ngài và nói rằng: Chính tôi cần phải chịu Ngài làm phép báp-têm, thế mà Ngài lại đến cùng tôi sao?
15 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Bây giờ cứ làm như vậy đi, vì chúng ta nên làm trọn mọi sự công bình như vậy. Bấy giờ, Ngài cho phép người ấy.
16 Khi Đức Chúa Jêsus đã chịu phép báp-têm rồi, liền lên khỏi nước; kìa, các từng trời mở ra, Ngài thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời ngự xuống như chim bồ câu và đậu trên Ngài.
17 Và kìa, có tiếng từ trời phán rằng: "Đây là Con yêu dấu của Ta, Ta hài lòng về Người."

CHƯƠNG 4

1 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus được Đức Thánh Linh dẫn vào đồng vắng để chịu ma quỷ cám dỗ.
2 Sau khi đã kiêng ăn bốn mươi ngày bốn mươi đêm, Ngài cảm thấy đói.
3 Khi kẻ cám dỗ đến gần Ngài và nói rằng: Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, hãy truyền cho những hòn đá này biến thành bánh đi.
4 Nhưng Ngài đáp rằng: Có lời chép rằng: Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời nói ra từ miệng Đức Chúa Trời.
5 Bấy giờ ma quỷ đem Người lên thành thánh, đặt Người trên nóc đền thờ,
6 và nói với Ngài rằng: Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, hãy gieo mình xuống đi; vì có lời chép rằng: Chúa sẽ truyền cho các thiên sứ gìn giữ ngươi; các thiên sứ sẽ nâng ngươi trên tay, kẻo chân ngươi vấp phải đá chăng.
7 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Cũng có lời chép rằng: Ngươi đừng thử thách Chúa là Đức Chúa Trời ngươi.
8 Ma quỷ lại đem Ngài lên một ngọn núi rất cao, chỉ cho Ngài thấy mọi nước thế gian và sự vinh hiển của các nước ấy;
9 Và nói với Ngài rằng: Ta sẽ cho ngươi hết thảy mọi điều nầy, nếu ngươi sấp mình xuống thờ lạy ta.
10 Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng nó rằng: Hỡi quỉ Sa-tan, hãy lui ra! Vì có lời chép rằng: Ngươi phải thờ phượng Chúa là Đức Chúa Trời ngươi, và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi.
11 Bấy giờ ma quỷ bỏ đi; và kìa, các thiên sứ đến hầu hạ Ngài.
12 Khi Đức Chúa Jêsus nghe tin Giăng đã bị nộp vào ngục, Ngài lánh qua xứ Ga-li-lê.
13 Ngài rời Na-xa-rét, đến ở Ca-bê-na-um, một thành nằm trên bờ biển, thuộc địa phận của Xa-bu-lôn và Nép-ta-li.
14 Để ứng nghiệm lời đã phán bởi đấng tiên tri Ê-sai rằng:
15 Đất Sa-bu-lôn và đất Nép-ta-li, dọc theo đường biển, bên kia sông Giô-đanh, tức là Ga-li-lê của dân ngoại;
16 Dân đang ngồi trong bóng tối đã thấy ánh sáng lớn; và ánh sáng đã chiếu rọi trên những người ngồi trong miền và trong bóng tối của sự chết.
17 Từ lúc đó, Đức Giê-su bắt đầu rao giảng và nói rằng: " Anh em hãy ăn năn, vì Nước Thiên Đàng đã đến gần."
18 Khi ấy, Đức Giê-su đang đi dọc theo biển Ga-li-lê, thấy hai anh em là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, và Anh-rê, em ông, đang thả lưới xuống biển, vì họ làm nghề đánh cá.
19 Ngài bảo họ: "Các ngươi hãy theo Ta, Ta sẽ khiến các ngươi trở nên tay đánh lưới người."
20 Họ liền bỏ lưới lại và đi theo Ngài.
21 Đi một quãng nữa, Ngài thấy hai anh em khác là Gia-cơ con của Xê-bê-đê và Giăng em của ông, đang ở trong thuyền với cha là Xê-bê-đê, đang vá lưới. Ngài gọi họ.
22 Và họ lập tức bỏ thuyền và cha mình mà đi theo Ngài.
23 Đức Chúa Jêsus đi khắp xứ Ga-li-lê, giảng dạy trong các nhà hội, rao giảng Tin Lành về nước Đức Chúa Trời, và chữa lành mọi thứ bệnh tật trong dân chúng.
24 Danh tiếng Ngài đồn ra khắp xứ Sy-ri. Người ta đem đến cho Ngài mọi người đau yếu, mắc đủ thứ bệnh tật, đau đớn, bị quỷ ám, điên cuồng và bại liệt; thì Ngài chữa lành cho họ.
25 Và có đoàn dân đông đảo đi theo Ngài từ Ga-li-lê, Đê-ca-bô-li, Giê-ru-sa-lem, Giu-đê và bên kia sông Giô-đanh.

CHƯƠNG 5

1 Khi thấy đoàn dân đông đảo, Đức Giê-su lên núi. Khi Người ngồi xuống, các môn đồ đến gần Người.
2 Ngài mở miệng dạy họ rằng:

3 Phước cho những ai có tâm hồn nghèo khó, vì Nước Trời là của họ.
4 Phước cho những ai than khóc, vì họ sẽ được an ủi.
5 Phước cho những người nhu mì, vì họ sẽ được đất làm cơ nghiệp.
6 Phước cho những ai đói khát sự công bình, vì họ sẽ được no đủ.
7 Phước cho những người hay thương xót, vì họ sẽ được thương xót.
8 Phước cho những ai có lòng trong sạch, vì họ sẽ được thấy Đức Chúa Trời.
9 Phước cho những người xây dựng hòa bình, vì họ sẽ được gọi là con Đức Chúa Trời.
10 Phước cho những ai bị bắt bớ vì sự công chính, vì Nước Thiên Đàng là của họ.
11 Phước cho các con khi vì cớ Ta mà người ta sỉ vả, bách hại, và lấy mọi điều dữ nói vu cho các con.
12 Hãy vui mừng và mừng rỡ vô cùng, vì phần thưởng các ngươi ở trên trời sẽ rất lớn; bởi vì người ta cũng từng bắt bớ các đấng tiên tri trước các ngươi như vậy.
13 Các ngươi là muối của đất; nhưng nếu muối mất mặn, thì lấy gì mà muối lại mặn được? Từ đó, muối không còn dùng được vào việc gì nữa, chỉ còn phải quăng ra ngoài và bị người ta chà đạp dưới chân.
14 Các ngươi là sự sáng của thế gian. Một thành phố xây trên núi không thể bị che khuất được.
15 Người ta cũng không thắp đèn rồi để dưới cái thùng, nhưng để trên chân đèn, thì nó soi sáng cho mọi người trong nhà.
16 Ánh sáng của các ngươi hãy chiếu sáng trước mặt mọi người, để họ thấy những việc tốt đẹp của các ngươi và ngợi khen Cha các ngươi ở trên trời.
17 Đừng tưởng Ta đến để phá luật pháp hay lời các đấng tiên tri; Ta đến không phải để phá, nhưng để làm trọn.
18 Vì ta bảo thật các ngươi, trước khi trời đất qua đi, thì một chấm một nét trong luật pháp cũng sẽ không qua đi, cho đến khi mọi sự được trọn vẹn.
19 Vậy, ai vi phạm một trong những điều răn rất nhỏ nầy và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ bị gọi là kẻ rất nhỏ trong nước thiên đàng; còn ai giữ và dạy người ta làm như vậy, thì sẽ được gọi là lớn trong nước thiên đàng.
20 Vì ta bảo các ngươi rằng, nếu sự công bình của các ngươi không trổi hơn sự công bình của các thầy thông giáo và người Pha-ri-si, thì các ngươi chắc chắn không vào được nước thiên đàng.
21 Các ngươi đã nghe lời phán của người xưa rằng: Ngươi chớ giết người; và bất cứ ai giết người thì đáng bị đưa ra xét xử.
22 Nhưng Ta phán cùng các ngươi: Ai giận anh em mình vô cớ thì đáng bị tòa án xét xử; ai mắng anh em mình rằng: Ra-ca thì đáng bị công luận xử đoán; còn ai mắng anh em mình là đồ điên thì đáng bị lửa địa ngục thiêu đốt.
23 Vậy nếu ngươi đem lễ vật đến bàn thờ, mà nhớ lại anh em mình có điều gì nghịch cùng mình,
24 Hãy để lễ vật trước bàn thờ, đi làm hòa với anh em mình trước đã, rồi hãy đến dâng lễ vật.
25 Khi ngươi còn trên đường đi với kẻ nghịch mình, hãy mau mau hòa giải với họ, kẻo họ nộp ngươi cho quan án, quan án lại nộp ngươi cho lính canh, và ngươi phải bỏ tù.
26 Quả thật, ta bảo ngươi, ngươi sẽ không ra khỏi đó được cho đến khi trả hết đồng tiền cuối cùng.
27 Các ngươi đã nghe lời phán của người xưa rằng: Ngươi chớ phạm tội ngoại tình.
28 Nhưng Ta phán cùng các ngươi: Hễ ai ngó đàn bà mà động tình tham muốn, thì trong lòng đã phạm tội tà dâm cùng người rồi.
29 Nếu mắt phải ngươi làm cho ngươi sa ngã, thì hãy móc nó ra và ném đi; vì thà mất một phần thân thể còn hơn là toàn thân bị ném vào địa ngục.
30 Nếu tay phải ngươi làm cho ngươi vấp phạm, hãy chặt nó đi và ném nó đi; vì thà mất một phần thân thể còn hơn là toàn thân bị ném vào địa ngục.
31 Người ta còn nói rằng: Ai muốn bỏ vợ mình thì phải cho vợ tờ đơn ly dị.
32 Nhưng Ta phán cùng các ngươi rằng: Nếu ai để vợ mình mà không phải vì lý do ngoại tình, thì người ấy làm cho vợ mình phạm tội ngoại tình; và nếu ai cưới người đàn bà đã bị để, thì cũng phạm tội ngoại tình.
33 Các ngươi còn nghe lời phán của người xưa rằng: Ngươi chớ thề dối, nhưng phải giữ trọn lời thề mình đã thề với Chúa.
34 Nhưng Ta bảo các ngươi: Đừng thề chi hết, đừng chỉ trời mà thề, vì là ngai của Đức Chúa Trời.
35 Đừng chỉ đất mà thề, vì đó là bệ chân của Ngài; cũng đừng chỉ Giê-ru-sa-lem mà thề, vì đó là thành của Vua vĩ đại.
36 Ngươi cũng đừng chỉ đầu mình mà thề, vì ngươi không thể làm cho một sợi tóc trở nên trắng hay đen được.
37 Nhưng lời nói của anh em phải là: Có, có; Không, không. Vì điều gì thêm vào đó đều từ điều ác mà ra.
38 Các ngươi đã nghe lời phán rằng: Mắt đền mắt, răng đền răng.
39 Nhưng Ta bảo các ngươi, đừng chống cự kẻ dữ; trái lại, nếu ai vả má bên phải ngươi, hãy đưa luôn má bên kia cho họ vả nữa.
40 Nếu ai muốn kiện ngươi ra tòa và lấy áo ngoài của ngươi, hãy để họ lấy luôn cả áo trong.
41 Và nếu ai bắt ngươi đi một dặm, hãy đi với họ hai dặm.
42 Ai xin thì hãy cho, ai muốn vay thì đừng ngoảnh mặt.
43 Các ngươi đã nghe lời phán rằng: Ngươi phải yêu người lân cận và ghét kẻ thù mình.
44 Nhưng ta phán cùng các ngươi rằng: Hãy yêu kẻ thù nghịch mình, hãy chúc phước cho kẻ rủa sả mình, hãy làm ơn cho kẻ ghét mình, và cầu nguyện cho kẻ sỉ nhục và bắt bớ các ngươi.
45 để các con được trở nên con của Cha các con ở trên trời; vì Ngài khiến mặt trời mọc lên soi sáng kẻ dữ cùng người lành, và cho mưa xuống trên người công chính cùng kẻ bất chính.
46 Vì nếu các ngươi yêu những người yêu mình, thì có công gì? Ngay cả những người thu thuế há chẳng làm như vậy sao?
47 Nếu các ngươi chỉ chào hỏi anh em mình mà thôi, thì có gì hơn ai? Ngay cả những người thu thuế chẳng làm như vậy sao?
48 Vậy các ngươi hãy nên trọn vẹn, như Cha các ngươi ở trên trời là trọn vẹn.

CHƯƠNG 6

1 Hãy coi chừng, đừng bố thí trước mặt người ta, cho họ thấy. Bằng không, các ngươi chẳng được phần thưởng gì từ Cha các ngươi ở trên trời.

2 Vậy khi ngươi bố thí, đừng thổi kèn trước mặt mình như
bọn đạo đức giả thường làm trong các hội đường và ngoài
phố xá, để được người ta tôn vinh. Quả thật, ta nói cùng
các ngươi, chúng đã có phần thưởng của chúng rồi.
3 Nhưng khi ngươi bố thí, đừng cho tay trái biết tay phải
làm gì.
4 Để việc bố thí của ngươi được kín đáo; và Cha ngươi, là
Đấng thấy trong chỗ kín đáo, sẽ thưởng cho ngươi.
5 Khi cầu nguyện, các ngươi chớ làm như bọn giả hình: vì
chúng thích đứng cầu nguyện trong các hội đường và các
góc phố, để cho người ta thấy. Quả thật, ta nói cùng các
ngươi, chúng đã có phần thưởng rồi.
6 Nhưng khi ngươi cầu nguyện, hãy vào phòng riêng, đóng
cửa lại, rồi cầu nguyện Cha ngươi, là Đấng ở nơi kín nhiệm.
Và Cha ngươi, là Đấng thấy trong nơi kín nhiệm, sẽ thưởng
cho ngươi.
7 Nhưng khi cầu nguyện, các ngươi đừng dùng những lời
lặp vô ích như dân ngoại; vì họ nghĩ rằng cứ nói nhiều là
được nhậm.
8 Vậy, các ngươi đừng giống họ; vì Cha các ngươi biết các
ngươi cần điều gì trước khi các ngươi cầu xin Ngài.
9 Vậy hãy cầu nguyện như vầy: Lạy Cha chúng con ở trên
trời; Danh Cha được thánh.
10 Nước Cha trị đến. Ý Cha thể hiện dưới đất cũng như
trên trời.
11 Xin cho chúng con hôm nay lương thực hằng ngày.
12 Xin tha tội cho chúng con, như chúng con cũng tha kẻ
có tội với chúng con.
13 Xin đừng để chúng con sa vào sự cám dỗ, nhưng cứu
chúng con khỏi điều ác: Vì vương quốc, quyền năng và
vinh quang đều thuộc về Cha đến đời đời. Amen.
14 Vì nếu các ngươi tha thứ lỗi lầm cho người ta, thì Cha
các ngươi ở trên trời cũng sẽ tha thứ cho các ngươi.
15 Nhưng nếu các ngươi không tha thứ cho người ta, thì
Cha các ngươi cũng sẽ không tha thứ cho các ngươi.
16 Hơn nữa, khi các ngươi ăn chay, đừng buồn rầu như bọn
đạo đức giả, vì chúng làm cho mặt mày nhăn nhó, để cho
người ta thấy chúng đang ăn chay. Quả thật, ta nói cùng
các ngươi, chúng đã được phần thưởng rồi.
17 Nhưng khi ngươi kiêng ăn, hãy xức dầu trên đầu và rửa
mặt;
18 Để người ta không thấy ngươi đang ăn chay, nhưng chỉ
thấy Cha ngươi, là Đấng ở nơi kín nhiệm; và Cha ngươi, là
Đấng thấy trong nơi kín nhiệm, sẽ thưởng cho ngươi.
19 Chớ tích trữ cho mình những kho tàng dưới đất, là nơi
có sâu bọ và rỉ sét làm hư nát, và kẻ trộm đào ngạch khoét
vách và lấy đi.
20 Nhưng hãy tích trữ cho mình kho báu ở trên trời, là nơi
không có mối mọt, rỉ sét làm hư nát, và kẻ trộm không đào
ngạch hay lấy cắp được.
21 Vì kho tàng của bạn ở đâu thì lòng bạn cũng ở đó.
22 Đèn của thân thể là mắt; vậy nếu mắt ngươi sáng suốt
thì toàn thân ngươi sẽ sáng láng.
23 Nhưng nếu mắt ngươi xấu, thì toàn thân ngươi sẽ tối
tăm. Vậy nếu sự sáng trong ngươi là tối tăm, thì sự tối tăm
đó lớn biết bao!
24 Không ai có thể làm tôi hai chủ, vì hoặc sẽ ghét chủ này
mà yêu chủ kia, hoặc sẽ gắn bó với chủ này mà khinh dể
chủ kia. Anh em không thể vừa làm tôi Đức Chúa Trời vừa
làm tôi Ma-môn được.
25 Vậy nên ta phán cùng các ngươi rằng: Đừng lo cho
mạng sống mình, phải ăn gì, uống gì; cũng đừng lo cho
thân thể mình, phải mặc gì. Sự sống há chẳng trọng hơn đồ
ăn sao, và thân thể há chẳng trọng hơn quần áo sao?
26 Hãy xem các loài chim trời: chúng không gieo, không
gặt, không tích trữ vào kho; thế mà Cha các ngươi trên trời
vẫn nuôi chúng. Các ngươi há chẳng tốt hơn chúng sao?
27 Trong các ngươi, ai có thể nhờ lo lắng mà làm cho đời
mình dài thêm được một gang tay?
28 Còn các ngươi, sao lại lo lắng về quần áo? Hãy xem hoa
huệ ngoài đồng mọc lên thế nào; chúng không làm lụng,
cũng không kéo sợi;
29 Nhưng ta phán cùng các ngươi, ngay cả vua Sa-lô-môn,
dù vinh quang đến đâu, cũng không được mặc đẹp bằng
một trong những bông hoa ấy.
30 Vậy nếu Đức Chúa Trời còn cho loài cỏ ngoài đồng, là
loài nay còn sống, ngày mai bị quăng vào lò, mặc đẹp như
thế, thì huống chi là các ngươi, hỡi những kẻ ít đức tin!
31 Vậy nên, các ngươi đừng lo lắng mà nói rằng: Chúng ta
sẽ ăn gì? Uống gì? Hay mặc gì?
32 (Vì sau tất cả những điều đó, dân ngoại vẫn tìm kiếm)
và Cha các con ở trên trời biết rằng các con cần tất cả
những điều đó.
33 Nhưng trước hết, hãy tìm kiếm vương quốc Đức Chúa
Trời và sự công chính của Ngài, thì Ngài sẽ ban thêm cho
các ngươi mọi điều ấy nữa.
34 Vậy, đừng lo lắng về ngày mai, vì ngày mai sẽ lo lắng
về những việc của ngày mai. Sự tai hại của ngày hôm nay
đủ cho ngày hôm sau rồi.

CHƯƠNG 7

1 Đừng xét đoán, để khỏi bị xét đoán.
2 Vì các ngươi xét đoán người ta thể nào, thì họ cũng xét
đoán lại thể ấy; các ngươi lường cho người ta đấu nào, thì
họ cũng lường lại cho các ngươi đấu ấy.
3 Sao ngươi thấy cái rác trong mắt anh em mình, mà chẳng
thấy cây đà trong mắt mình?
4 Hay sao ngươi có thể nói với anh em mình rằng: Hãy để
tôi lấy cái rác ra khỏi mắt anh, trong khi có cả một cây đà
trong mắt mình?
5 Hỡi kẻ giả hình, trước hết hãy lấy cái đà ra khỏi mắt
mình đi, rồi mới thấy rõ mà lấy cái rác ra khỏi mắt anh em
mình được.
6 Đừng cho chó những vật thánh, và đừng quăng ngọc trai
mình trước mặt heo, kẻo chúng giày đạp dưới chân, rồi
quay lại cắn xé các ngươi.
7 Hãy xin thì sẽ được; hãy tìm thì sẽ thấy; hãy gõ cửa thì sẽ
mở cho.
8 Vì hễ ai xin thì được; ai tìm thì gặp; và ai gõ cửa thì sẽ
mở.
9 Trong các ngươi có người nào, khi con mình xin bánh, lại
cho đá chăng?
10 Hay nếu con cá xin, lại cho nó con rắn chăng?
11 Vậy nếu các ngươi vốn là xấu, còn biết cho con cái
mình các vật tốt, huống chi Cha các ngươi ở trên trời lại
chẳng ban các vật tốt cho những người xin Ngài sao?
12 Vậy nên, hễ điều gì các ngươi muốn người ta làm cho
mình, thì hãy làm cho họ như vậy; vì đó là luật pháp và lời
tiên tri.
13 Hãy vào cửa hẹp, vì cửa rộng và đường khoảng khoát
dẫn đến sự hủy diệt, kẻ vào đó cũng nhiều.
14 Vì cửa hẹp và đường chật dẫn đến sự sống, và ít người
tìm được.

15 Hãy coi chừng các tiên tri giả, là những kẻ đội lốt chiên đến cùng các ngươi, nhưng bên trong là muông sói hay cắn xé.
16 Các ngươi sẽ nhận biết chúng qua hoa trái của chúng. Có ai hái nho nơi bụi gai, hay hái vả nơi bụi kế không?
17 Vậy, cây lành thì sinh trái lành; cây độc thì sinh trái độc.
18 Cây tốt không thể sinh trái xấu, cũng như cây xấu không thể sinh trái tốt.
19 Bất cứ cây nào không sinh trái tốt đều bị chặt đi và quăng vào lửa.
20 Vậy nên, các ngươi sẽ nhận biết họ qua những bông trái của họ.
21 Chẳng phải bất cứ ai thưa cùng Ta rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, thì đều được vào nước thiên đàng đâu; nhưng chỉ kẻ làm theo ý muốn của Cha Ta ở trên trời mà thôi.
22 Ngày đó, nhiều người sẽ thưa với Ta rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, há chúng tôi chẳng từng nhân danh Chúa mà nói tiên tri sao? Nhân danh Chúa mà trừ quỷ sao? Nhân danh Chúa mà làm nhiều phép lạ sao?
23 Khi ấy, Ta sẽ phán cùng họ rằng: Ta chẳng biết các ngươi bao giờ. Hỡi kẻ làm gian ác, hãy lui ra khỏi Ta!
24 Vậy nên, ai nghe những lời Ta phán đây và làm theo, thì giống như người khôn ngoan cất nhà mình trên vầng đá.
25 Dù mưa đổ xuống, nước tràn vào, gió thổi và đập vào nhà ấy, nhưng nó vẫn không sụp đổ, vì nó được xây trên đá.
26 Còn ai nghe những lời ta phán đây mà không làm theo, thì giống như người dại xây nhà trên cát.
27 Khi mưa đổ xuống, nước lụt dâng lên, gió thổi, đập vào nhà ấy thì nó sụp đổ, và sự sụp đổ ấy rất lớn.
28 Khi Đức Chúa Jêsus phán những lời ấy xong, dân chúng lấy làm lạ về sự dạy dỗ của Ngài:
29 Vì Ngài dạy họ như một Đấng có thẩm quyền, chứ không như các thầy thông giáo.

CHƯƠNG 8

1 Khi Đức Giê-su xuống núi, có đoàn dân đông đảo đi theo Người.
2 Và này, có một người mắc bệnh phong đến, lạy Ngài và thưa rằng: "Lạy Chúa, nếu Chúa muốn, Chúa có thể làm cho tôi được sạch."
3 Đức Chúa Jêsus giơ tay rờ người ấy và phán rằng: Ta muốn, hãy sạch đi. Lập tức, bệnh phong hủi của người ấy được sạch.
4 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy coi chừng, đừng nói cùng ai; nhưng hãy đi trình diện cùng thầy tế lễ, và dâng của lễ như Môi-se đã truyền, để làm chứng cho họ.
5 Khi Đức Chúa Jêsus vào thành Ca-bê-na-um, có một viên đại đội trưởng đến cùng Ngài và nài xin rằng:
6 và nói rằng: Lạy Chúa, đứa đầy tớ của tôi bị bại liệt, nằm liệt ở nhà, đau đớn lắm.
7 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta sẽ đến chữa lành cho người ấy.
8 Viên đại đội trưởng thưa rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng đáng rước Chúa vào nhà tôi; nhưng xin Chúa chỉ phán một lời thì đầy tớ tôi sẽ được lành.
9 Vì tôi là người dưới quyền người khác, tôi cũng có quân lính dưới quyền tôi; tôi bảo người này: Hãy đi, thì nó đi; bảo người kia: Hãy đến, thì nó đến; và bảo đầy tớ tôi: Hãy làm việc này, thì nó làm.
10 Khi Đức Chúa Jêsus nghe vậy, Ngài lấy làm lạ và nói với những người theo Ngài rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta chưa hề thấy một đức tin lớn như thế, ngay cả trong dân Y-sơ-ra-ên cũng không.
11 Ta cũng nói cho các ngươi biết, nhiều người từ phương đông, phương tây sẽ đến ngồi cùng bàn với Áp-ra-ham, Y-sác và Gia-cốp trong vương quốc thiên đàng.
12 Nhưng con cái của vương quốc sẽ bị quăng ra nơi tối tăm bên ngoài, ở đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng.
13 Đức Chúa Jêsus phán cùng viên đại đội trưởng rằng: Hãy về đi; như ngươi đã tin, thì sẽ được như vậy. Và người đầy tớ của ông được chữa lành ngay trong giờ đó.
14 Khi Đức Chúa Jêsus vào nhà Phi-e-rơ, Ngài thấy bà mẹ vợ ông đang nằm và bị sốt.
15 Ngài chạm vào tay bà, cơn sốt liền biến mất. Bà đứng dậy phục vụ họ.
16 Đến chiều, người ta đem đến cho Ngài nhiều người bị quỷ ám. Ngài dùng lời mình mà đuổi quỷ ra, và chữa lành hết thảy những người đau ốm.
17 Để ứng nghiệm lời đã phán bởi đấng tiên tri Ê-sai rằng: Chính Ngài đã mang lấy các tật nguyền của chúng ta và gánh lấy các bệnh hoạn của chúng ta.
18 Khi Đức Chúa Jêsus thấy đoàn dân đông đảo vây quanh mình, Ngài truyền lịnh đi qua bờ bên kia.
19 Bấy giờ, có một thầy thông giáo đến thưa cùng Ngài rằng: Lạy Thầy, Thầy đi đâu, tôi sẽ theo đó.
20 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Con cáo có hang, chim trời có tổ; nhưng Con người không có chỗ mà gối đầu.
21 Một môn đồ khác thưa với Ngài rằng: Lạy Chúa, xin cho phép tôi về chôn cha tôi trước đã.
22 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy theo ta, để kẻ chết chôn kẻ chết của họ.
23 Khi Đức Chúa Jêsus đã vào thuyền, các môn đồ cũng theo Ngài.
24 Bấy giờ, biển động dữ dội, sóng lớn phủ kín thuyền, nhưng Ngài vẫn ngủ.
25 Các môn đồ đến gần đánh thức Ngài và thưa rằng: Lạy Chúa, xin cứu chúng tôi, chúng tôi chết mất!
26 Ngài phán cùng họ rằng: Hỡi những kẻ ít đức tin, sao các ngươi sợ hãi? Bấy giờ, Ngài đứng dậy, quở gió và biển; thì biển lặng như tờ.
27 Nhưng những người đó lấy làm lạ mà nói rằng: Người nầy là ai, mà cả gió và biển cũng vâng lệnh người?
28 Khi Đức Chúa Jêsus qua bờ bên kia, vào xứ dân Ghê-ghê-sen, thì có hai người bị quỷ ám từ trong mồ đi ra đón Ngài, hung dữ lắm, đến nỗi không ai dám đi ngang qua đường đó.
29 Bấy giờ, chúng kêu lên rằng: Hỡi Jêsus, Con Đức Chúa Trời, chúng tôi có can hệ gì với Ngài? Ngài đến đây để làm khổ chúng tôi trước kỳ hạn sao?
30 Khi ấy, ở đằng xa, có một bầy heo rất đông đang ăn.
31 Bấy giờ, bọn quỷ nài xin Ngài rằng: Nếu Chúa đuổi chúng tôi ra, thì xin cho chúng tôi nhập vào bầy heo đó.
32 Ngài bảo chúng rằng: Hãy đi. Khi các người ấy ra khỏi đó, thì nhập vào bầy heo; kìa, cả bầy heo từ trên dốc cao lao xuống biển và chết chìm dưới nước.
33 Những người canh giữ họ bỏ trốn, vào thành và thuật lại mọi sự đã xảy ra, và cả những điều đã xảy ra cho những người bị quỷ ám nữa.
34 Bấy giờ, cả thành đều ra đón Đức Chúa Jêsus. Khi thấy Ngài, họ nài xin Ngài rời khỏi địa phận của họ.

CHƯƠNG 9

1 Rồi Ngài lên thuyền, vượt qua bờ bên kia và đến thành của mình.
2 Bấy giờ, người ta đem đến cho Ngài một người bại liệt nằm trên giường. Đức Chúa Jêsus thấy đức tin của họ, bèn phán cùng người bại liệt rằng: Hỡi con, hãy vững lòng, tội con đã được tha.
3 Bấy giờ, có mấy thầy thông giáo nghĩ thầm rằng: Người nầy nói phạm thượng.
4 Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng họ, bèn phán rằng: Sao các ngươi nghĩ điều xấu trong lòng vậy?
5 Vì nói rằng: Tội lỗi ngươi đã được tha; hay là nói rằng: Hãy đứng dậy mà đi, điều nào dễ hơn?
6 Nhưng để các ngươi biết rằng Con Người có quyền tha tội trên đất, thì Ngài phán cùng người bại rằng: Hãy đứng dậy, vác giường ngươi mà về nhà.
7 Rồi ông đứng dậy và đi về nhà mình.
8 Nhưng khi dân chúng thấy vậy, họ ngạc nhiên và tôn vinh Đức Chúa Trời đã ban cho loài người quyền năng như thế.
9 Khi Đức Chúa Jêsus đi ngang qua đó, Ngài thấy một người tên là Ma-thi-ơ đang ngồi tại quầy thuế; Ngài phán cùng người rằng: Hãy theo ta. Người đứng dậy đi theo Ngài.
10 Khi Đức Chúa Jêsus đang ngồi ăn trong nhà, có nhiều người thu thuế và người tội lỗi đến ngồi ăn với Ngài và các môn đồ Ngài.
11 Người Pha-ri-si thấy vậy, liền nói với môn đồ Ngài rằng: Sao Thầy các ngươi lại ăn chung với bọn thu thuế và kẻ tội lỗi?
12 Nhưng khi Đức Chúa Jêsus nghe vậy, Ngài phán cùng họ rằng: Người khỏe mạnh không cần thầy thuốc, nhưng là người đau ốm.
13 Nhưng hãy đi và học cho biết ý nghĩa của câu này: Ta muốn lòng thương xót, chứ không muốn của lễ; vì ta đến không phải để gọi người công chính, mà để gọi kẻ có tội.
14 Khi ấy, các môn đồ của Giăng đến gần Đức Chúa Jêsus và nói rằng: Tại sao chúng tôi và người Pha-ri-si thường ăn chay, còn môn đồ của thầy lại không ăn chay?
15 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các con trai của tiệc cưới có thể than khóc được khi chú rể còn ở với họ sao? Nhưng sẽ đến ngày chú rể phải rời xa họ, và khi đó họ mới ăn chay.
16 Không ai vá miếng vải mới vào áo cũ, vì miếng vá mới sẽ rách áo, và chỗ rách lại càng tệ hơn.
17 Người ta cũng không đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu vậy, bầu da sẽ vỡ, rượu chảy ra, và bầu da cũng hư; nhưng người ta đổ rượu mới vào bầu da mới, thì giữ được cả hai bên.
18 Trong khi Ngài còn đang phán những lời ấy, thì có một người cai ngục đến lạy Ngài và thưa rằng: Con gái tôi đã chết rồi; nhưng xin Ngài đến đặt tay trên nó, thì nó sẽ sống lại.
19 Đức Giê-su đứng dậy, đi theo ông ấy, và các môn đồ của Ngài cũng đi theo.
20 Và này, có một người đàn bà bị bệnh xuất huyết đã mười hai năm, đến phía sau Ngài và chạm vào gấu áo Ngài.
21 Vì bà tự nhủ: Nếu ta chỉ chạm vào áo Ngài thôi, thì ta sẽ được lành.
22 Nhưng Đức Chúa Jêsus xây lại, thấy người, thì phán rằng: Hỡi con, hãy vững lòng; đức tin con đã làm cho con được lành. Từ giờ đó, người đàn bà được lành.
23 Khi Đức Chúa Jêsus vào nhà quan cai nhà hội, thấy các nhạc sĩ và dân chúng làm ồn ào,
24 Ngài bảo họ: Hãy nhường chỗ, vì đứa gái ấy không chết, nhưng ngủ. Nhưng họ cười nhạo Ngài.
25 Nhưng khi mọi người đã bị đuổi ra ngoài, ông bước vào, nắm tay cô gái, và cô gái liền đứng dậy.
26 Và danh tiếng ấy lan truyền khắp xứ ấy.
27 Khi Đức Chúa Jêsus ra khỏi đó, có hai người mù đi theo Ngài, kêu lên rằng: Hỡi Con vua Đa-vít, xin thương xót chúng tôi!
28 Khi Ngài vào nhà rồi, hai người mù đến cùng Ngài. Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Các ngươi có tin rằng ta làm được điều đó chăng? Họ thưa rằng: Lạy Chúa, được.
29 Bấy giờ Ngài rờ mắt họ và phán rằng: Theo như đức tin các ngươi, phải được thành vậy.
30 Mắt họ liền mở ra. Đức Giê-su nghiêm giọng truyền bảo họ rằng: "Hãy coi chừng, đừng để ai biết điều đó."
31 Nhưng khi hai người ra về, thì đồn danh tiếng Ngài khắp cả xứ ấy.
32 Khi họ đi ra, kìa, người ta đem đến cho Ngài một người câm bị quỷ ám.
33 Khi quỷ bị đuổi ra, người câm nói được. Đám đông lấy làm lạ mà nói rằng: "Trong dân Y-sơ-ra-ên chưa hề thấy có việc như vậy."
34 Nhưng người Pha-ri-si lại nói rằng: Người nầy nhờ chúa quỷ mà trừ quỷ.
35 Đức Chúa Jêsus đi khắp các thành phố và làng mạc, giảng dạy trong các nhà hội, rao giảng Tin Lành về vương quốc và chữa lành mọi bệnh tật trong dân.
36 Nhưng khi Ngài thấy đám đông, Ngài động lòng thương xót họ, vì họ mệt mỏi và tan lạc như bầy chiên không có người chăn.
37 Bấy giờ, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Mùa gặt thì thật trúng, nhưng thợ gặt thì ít.
38 Vậy hãy cầu xin chủ mùa gặt sai thợ gặt đến gặt lúa của Ngài.

CHƯƠNG 10

1 Khi Ngài gọi mười hai môn đồ lại, Ngài ban cho họ quyền năng trên các tà ma, để đuổi chúng ra và chữa lành mọi thứ bệnh tật.
2 Tên của mười hai sứ đồ như sau: Sứ đồ thứ nhất là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, rồi đến An-rê, em của ông; Gia-cơ, con của Xê-bê-đê, rồi đến Giăng, em của ông;
3 Phi-líp và Ba-thê-lê-my; Thô-ma và Ma-thi-ơ, người thu thuế; Gia-cơ con của A-phê và Lê-bê, có họ là Tha-đê;
4 Si-môn người Ca-na-an và Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, là kẻ đã phản bội Ngài.
5 Đức Chúa Jêsus sai mười hai sứ đồ đó đi và truyền lệnh rằng: Đừng đi đến dân ngoại, cũng đừng vào một thành nào của dân Sa-ma-ri.
6 Nhưng thà hãy đến cùng những con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên.
7 Khi đi đường, hãy rao giảng rằng: Nước thiên đàng đã đến gần.
8 Hãy chữa lành người bệnh, làm sạch người phong hủi, khiến người chết sống lại, và trừ quỷ: các ngươi đã được lãnh nhưng không, thì hãy cho nhưng không.
9 Chớ để vàng, bạc hay tiền trong túi mình,

10 Đừng mang theo bao lương thực cho chuyến đi, hay hai áo, hoặc giày dép, hoặc gậy gộc, vì người làm việc đáng được nuôi dưỡng.
11 Khi vào bất cứ thành phố hay thị trấn nào, các ngươi hãy hỏi thăm xem ai là người xứng đáng; rồi hãy ở lại đó cho đến khi đi.
12 Khi vào nhà nào, hãy chào nhà đó.
13 Nếu nhà đó xứng đáng, thì sự bình an của các con sẽ đến với nhà đó; còn nếu nhà đó không xứng đáng, thì sự bình an của các con sẽ trở về với các con.
14 Nếu ai không tiếp rước các ngươi, không nghe lời các ngươi, thì khi các ngươi ra khỏi nhà hay thành đó, hãy phủi bụi dưới chân mình.
15 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, đến ngày phán xét, xứ Sô-đôm và Gô-mô-rơ sẽ chịu hình phạt nhẹ hơn thành ấy.
16 Này, Ta sai các ngươi đi như chiên vào giữa bầy sói. Vậy, hãy khôn ngoan như rắn và đơn sơ như chim bồ câu.
17 Nhưng hãy coi chừng người ta, vì họ sẽ nộp các ngươi cho các hội đồng, và đánh đòn các ngươi trong các nhà hội của họ;
18 Các ngươi sẽ bị điệu đến trước mặt các quan tổng đốc và các vua vì cớ Ta, để làm chứng nghịch cùng họ và các dân ngoại.
19 Nhưng khi họ nộp các ngươi, thì đừng lo phải nói thế nào hoặc nói gì; vì chính giờ đó, các ngươi sẽ được chỉ cho biết phải nói gì.
20 Vì không phải chính các con nói, mà là Thánh Linh của Cha các con sẽ nói trong các con.
21 Anh sẽ nộp em cho người ta giết, cha sẽ nộp con; con cái sẽ nổi lên chống lại cha mẹ và khiến họ phải chết.
22 Các ngươi sẽ bị mọi người ghét bỏ vì danh ta; nhưng ai bền chí đến cuối cùng, người ấy sẽ được cứu.
23 Nhưng khi người ta bách hại các ngươi trong thành này, hãy trốn sang thành khác; vì ta bảo thật các ngươi, các ngươi chưa đi hết các thành của Y-sơ-ra-ên thì Con người đã đến.
24 Môn đồ không hơn thầy, tôi tớ không hơn chủ.
25 Đối với môn đồ, được như thầy, và đầy tớ được như chủ, thì đủ rồi. Nếu họ đã gọi chủ nhà là Bê-ên-xê-bun, thì huống chi là người nhà của Ngài?
26 Vậy, đừng sợ chúng; vì chẳng có điều gì che giấu mà không bị lộ ra, cũng chẳng có điều gì bí ẩn mà không bị biết đến.
27 Những gì Ta phán cùng các ngươi trong nơi tối tăm, hãy nói ra nơi sáng láng; và những gì các ngươi nghe kề tai, hãy rao giảng trên mái nhà.
28 Đừng sợ những kẻ giết thân thể mà không giết được linh hồn; nhưng thà sợ Đấng có thể hủy diệt cả linh hồn lẫn thân thể trong địa ngục.
29 Hai con chim sẻ há chẳng bán được một đồng xu sao? Thế mà, nếu Cha các ngươi không muốn, thì không một con nào rơi xuống đất được.
30 Nhưng ngay cả tóc trên đầu các ngươi cũng được đếm cả rồi.
31 Vậy, đừng sợ chi hết, vì các ngươi còn quý giá hơn nhiều con chim sẻ.
32 Vậy, ai xưng nhận Ta trước mặt thiên hạ, thì Ta cũng sẽ xưng nhận người ấy trước mặt Cha Ta ở trên trời.
33 Nhưng ai chối bỏ Ta trước mặt thiên hạ, thì Ta cũng sẽ chối bỏ người ấy trước mặt Cha Ta ở trên trời.
34 Đừng tưởng Ta đến để đem bình an cho thế gian; Ta đến không phải để đem bình an, mà là đem gươm giáo.
35 Vì Ta đến để phân rẽ con trai với cha, con gái với mẹ, và con dâu với mẹ chồng.
36 Kẻ thù của một người sẽ là người trong gia đình mình.
37 Ai yêu cha mẹ hơn Ta thì không xứng đáng với Ta; ai yêu con trai hay con gái hơn Ta thì không xứng đáng với Ta.
38 Ai không vác thập tự giá mình mà theo Ta thì không xứng đáng với Ta.
39 Ai gìn giữ mạng sống mình thì sẽ mất; còn ai vì cớ ta mà mất mạng sống mình thì sẽ tìm lại được.
40 Ai tiếp đón các con tức là tiếp đón Ta; và ai tiếp đón Ta tức là tiếp đón Đấng đã sai Ta.
41 Ai tiếp đón một đấng tiên tri vì danh đấng tiên tri thì sẽ nhận được phần thưởng của đấng tiên tri; ai tiếp đón một người công chính vì danh đấng công chính thì sẽ nhận được phần thưởng của người công chính.
42 Và bất cứ ai cho một trong những kẻ bé mọn này uống một chén nước lạnh chỉ vì danh nghĩa là môn đồ, thì quả thật, ta nói cùng các ngươi, người ấy sẽ không mất phần thưởng của mình đâu.

CHƯƠNG 11

1 Khi Đức Chúa Jêsus đã truyền lệnh cho mười hai môn đồ xong, Ngài rời khỏi đó để đi dạy dỗ và rao giảng trong các thành phố của họ.
2 Khi Giăng ở trong tù nghe nói về các công việc của Đấng Christ, thì sai hai môn đồ của mình đến,
3 Họ nói với Ngài rằng: Thầy có phải là Đấng phải đến, hay là chúng tôi còn phải đợi Đấng nào khác?
4 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy đi thuật lại cho Giăng những điều các ngươi nghe và thấy.
5 Người mù được sáng mắt, người què được đi, người phong được sạch, người điếc được nghe, người chết sống lại, và người nghèo được nghe Tin Mừng.
6 Phước cho người nào không vấp phạm vì tôi.
7 Khi họ ra về, Đức Chúa Jêsus bắt đầu phán cùng đám đông về Giăng rằng: Các ngươi ra đồng vắng để xem gì? Một cây sậy bị gió lay sao?
8 Nhưng các ngươi ra xem cái gì? Một người mặc áo vải mềm mại sao? Kìa, những kẻ mặc áo vải mềm mại thì ở trong cung điện vua.
9 Nhưng các ngươi ra xem điều gì? Một đấng tiên tri ư? Phải, ta nói cùng các ngươi, và còn hơn cả một đấng tiên tri nữa.
10 Vì nầy là người mà có lời chép rằng: Nầy, Ta sai sứ giả Ta đi trước mặt Con, đặng dọn đường cho Con.
11 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong những người bởi đàn bà sanh ra, chưa từng có ai được tôn trọng hơn Giăng Báp-tít; tuy nhiên, kẻ nhỏ nhất trong nước thiên đàng còn được tôn trọng hơn ông.
12 Từ thời Giăng Báp-tít cho đến bây giờ, Nước Trời phải chịu sức mạnh, và những kẻ mạnh mẽ thì chiếm đoạt.
13 Vì tất cả các tiên tri và luật pháp đều đã nói tiên tri cho đến thời Giăng.
14 Và nếu các ngươi muốn tiếp nhận, thì đây chính là Ê-li, là đấng phải đến.
15 Ai có tai để nghe, hãy nghe.
16 Nhưng ta sẽ ví thế hệ này với điều gì? Nó giống như những đứa trẻ ngồi ngoài chợ và gọi bạn bè mình,

17 Và nói rằng: Chúng ta đã thổi sáo, mà các ngươi không nhảy múa; chúng ta đã than khóc, mà các ngươi không than khóc.
18 Vì Giăng đã đến, không ăn không uống, thì họ nói rằng: Người bị quỷ ám.
19 Con Người đến, ăn và uống, thì họ nói: "Kìa, một người háu ăn và nghiện rượu, bạn với người thu thuế và tội nhân. Nhưng sự khôn ngoan được biện minh bởi những đứa con của nó."
20 Bấy giờ, Ngài bắt đầu quở trách các thành phố nơi Ngài đã thực hiện phần lớn các phép lạ, vì họ không ăn năn:
21 Khốn cho ngươi, thành Cô-ra-xin! Khốn cho ngươi, thành Bết-sai-đa! Vì nếu những phép lạ đã làm giữa các ngươi được làm tại thành Ty-rơ và thành Si-đôn, thì họ đã ăn năn từ lâu trong áo vải thô và tro bụi.
22 Nhưng ta bảo các ngươi, đến ngày phán xét, thành Ty-rơ và thành Si-đôn sẽ chịu hình phạt nhẹ hơn các ngươi.
23 Còn ngươi, Ca-bê-na-um, ngươi được nhắc lên tới tận trời, sẽ bị hạ xuống tận âm phủ; vì nếu các phép lạ đã làm giữa ngươi, được làm tại Sô-đôm, thì thành ấy còn lại đến ngày nay.
24 Nhưng ta bảo các ngươi, đến ngày phán xét, xứ Sô-đôm sẽ chịu hình phạt nhẹ hơn các ngươi.
25 Lúc đó, Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Lạy Cha, là Chúa trời đất, con ngợi khen Cha, vì Cha đã giấu những điều nầy với bậc khôn ngoan, người sáng dạ, mà lại tỏ ra cho những kẻ bé mọn.
26 Lạy Cha, quả thật như vậy, vì Cha thấy điều đó là tốt lành.
27 Mọi sự Cha ta đã giao cho ta; không ai biết Con, ngoài Cha; cũng không ai biết Cha, ngoài Con và người nào mà Con muốn tỏ ra cho.
28 Hỡi những kẻ mệt mỏi và gánh nặng, hãy đến cùng Ta, Ta sẽ cho các ngươi được yên nghỉ.
29 Hãy gánh lấy ách của Ta và học theo Ta; vì Ta nhu mì và khiêm nhường trong lòng; thì linh hồn các ngươi sẽ được yên nghỉ.
30 Vì ách của Ta dễ chịu và gánh của Ta nhẹ nhàng.

CHƯƠNG 12

1 Vào ngày Sa-bát, Đức Giê-su đi qua cánh đồng lúa mì. Các môn đồ đói, nên bứt bông lúa và ăn.
2 Nhưng người Pha-ri-si thấy vậy, liền nói với Ngài rằng: Kìa, môn đồ của thầy làm điều không được phép làm trong ngày Sa-bát.
3 Nhưng Ngài đáp rằng: Các ngươi chưa đọc về việc Đa-vít đã làm khi vua và những người đi theo vua bị đói sao?
4 Làm sao vua vào nhà Đức Chúa Trời và ăn bánh dâng, là bánh mà vua và những người đi với vua không được phép ăn, chỉ trừ các thầy tế lễ mà thôi?
5 Hay các ngươi chưa đọc trong luật pháp rằng, vào ngày Sa-bát, các thầy tế lễ trong đền thờ vi phạm ngày Sa-bát mà vẫn vô tội sao?
6 Nhưng ta bảo các ngươi, ở nơi này có một Đấng tôn trọng hơn đền thờ.
7 Nhưng nếu các ngươi hiểu ý nghĩa câu nầy: Ta muốn lòng thương xót chứ không muốn của lễ, thì các ngươi đã không lên án những người vô tội.
8 Vì Con Người làm chủ cả ngày Sa-bát.
9 Khi Ngài rời khỏi đó, Ngài vào nhà hội của họ.
10 Và kìa, có một người bị teo tay. Họ hỏi Người rằng: "Có được phép chữa bệnh vào ngày Sa-bát không?" để họ có thể cáo buộc Người.
11 Ngài lại phán cùng họ rằng: Trong các ngươi, ai có một con chiên, nếu nó bị rơi xuống hố vào ngày Sa-bát, thì há chẳng kéo nó lên sao?
12 Vậy thì người ta còn hơn chiên bao nhiêu? Vậy nên, làm điều lành trong ngày Sa-bát là hợp pháp.
13 Rồi Ngài phán cùng người ấy rằng: Hãy giơ tay ngươi ra. Người ấy giơ tay ra, thì tay được lành lại, giống như tay kia.
14 Bấy giờ, những người Pha-ri-si đi ra ngoài, bàn bạc với nhau để tìm cách giết Ngài.
15 Nhưng khi Đức Chúa Jêsus biết điều đó, Ngài lánh khỏi nơi đó; có nhiều đoàn dân đông theo Ngài, và Ngài chữa lành hết thảy.
16 Và truyền lệnh cho họ không được tiết lộ Ngài:
17 Để ứng nghiệm lời đã phán bởi đấng tiên tri Ê-sai rằng:
18 Nầy, tôi tớ Ta đã chọn, là người Ta yêu dấu, là người mà linh hồn Ta rất hài lòng. Ta sẽ ban Thần Ta trên người, và người sẽ công bố sự công bình cho các dân ngoại.
19 Người sẽ không cãi cọ, không kêu la; và chẳng ai nghe được tiếng người trên đường phố.
20 Người sẽ không bẻ gãy cây sậy bị dập, và không dập tắt tim đèn còn khói, cho đến khi Người đưa sự công bình đến chiến thắng.
21 Dân ngoại sẽ tin cậy danh Ngài.
22 Bấy giờ, người ta đem đến cho Ngài một người bị quỷ ám, mù và câm. Ngài chữa lành cho người ấy, đến nỗi cả người mù và câm đều nói và thấy được.
23 Toàn dân đều kinh ngạc và nói: "Người này chẳng phải là con vua Đa-vít sao?"
24 Nhưng người Pha-ri-si nghe vậy thì nói rằng: Người nầy chẳng trừ quỷ được đâu, song chỉ nhờ Bê-ên-xê-bun là chúa quỷ mà thôi.
25 Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng họ, nên phán rằng: Nước nào chia rẽ nhau thì sẽ bị hoang vu; thành nào hay nhà nào chia rẽ nhau thì sẽ không còn được.
26 Nếu Sa-tan trừ Sa-tan, thì nó tự chia rẽ; vậy thì làm sao nước nó tồn tại được?
27 Và nếu Ta nhờ Bê-ên-xê-bun mà trừ quỷ, thì con cái các ngươi nhờ ai mà trừ quỷ? Vậy nên, chính chúng sẽ là quan xét các ngươi.
28 Nhưng nếu ta nhờ Thánh Linh của Đức Chúa Trời mà trừ quỷ, thì nước Đức Chúa Trời đã đến cùng các ngươi.
29 Hay làm sao có thể vào nhà một người mạnh mẽ và cướp của được, nếu trước hết không trói người mạnh mẽ đó lại? Rồi mới cướp được nhà người ấy.
30 Ai không theo ta thì chống lại ta; ai không thâu góp với ta thì tan lạc.
31 Vậy nên, ta phán cùng các ngươi, mọi tội lỗi và lời phạm thượng đều sẽ được tha cho loài người; nhưng lời phạm thượng đến Đức Thánh Linh sẽ chẳng được tha cho loài người đâu.
32 Bất kỳ ai nói phạm đến Con Người thì sẽ được tha thứ; nhưng bất kỳ ai nói phạm đến Đức Thánh Linh thì sẽ không được tha thứ, dầu đời này hay đời sau.
33 Hoặc cho cây tốt thì trái cũng tốt; hoặc cho cây xấu thì trái cũng xấu; vì xem trái thì biết cây.
34 Hỡi dòng dõi rắn lục, làm sao các ngươi vốn là loài xấu, lại nói ra điều tốt được? Vì lòng đầy dẫy điều gì thì miệng mới nói ra.

35 Người lành thì phát ra điều lành từ kho tàng tốt lành
trong lòng; kẻ dữ thì phát ra điều dữ từ kho tàng xấu xa
trong lòng.
36 Nhưng ta bảo các ngươi, mọi lời hư không mà người ta
đã nói ra, đến ngày phán xét, người ta sẽ phải khai trình.
37 Vì bởi lời nói của ngươi, ngươi sẽ được xưng công bình,
và cũng bởi lời nói của ngươi, ngươi sẽ bị kết tội.
38 Bấy giờ, có mấy thầy thông giáo và người Pha-ri-si thưa
rằng: Lạy Thầy, chúng tôi muốn thấy Thầy làm một dấu lạ.
39 Nhưng Ngài đáp rằng: Dòng dõi gian ác và gian dâm
này xin một dấu lạ; nhưng sẽ chẳng ban cho họ dấu lạ nào,
ngoài dấu lạ của đấng tiên tri Giô-na.
40 Vì Giô-na đã ở trong bụng cá lớn ba ngày ba đêm thế
nào, thì Con Người cũng sẽ ở trong lòng đất ba ngày ba
đêm như vậy.
41 Trong ngày phán xét, dân thành Ni-ni-ve sẽ trỗi dậy
cùng với thế hệ này và lên án họ, vì dân ấy đã ăn năn khi
nghe Giô-na rao giảng; nhưng nầy, ở đây có một Đấng còn
vĩ đại hơn Giô-na nữa.
42 Trong ngày phán xét, nữ hoàng phương nam sẽ đứng
lên với thế hệ này và lên án họ, vì bà đã từ tận cùng trái đất
đến nghe lời khôn ngoan của Sa-lô-môn; nhưng này, có
một người còn vĩ đại hơn Sa-lô-môn đang ở đây.
43 Khi tà linh ô uế ra khỏi một người, nó đi qua những nơi
khô cằn, tìm nơi nghỉ ngơi nhưng không tìm được.
44 Bấy giờ, người ấy nói rằng: Ta sẽ trở về nhà ta, là nơi ta
đã ra khỏi; khi trở về, thấy nhà trống không, được quét
sạch, và trang hoàng tươm tất.
45 Bấy giờ, nó đi, đem theo bảy quỷ dữ hơn nó nữa, vào ở
trong đó; và số phận sau cùng của người ấy còn tệ hơn số
phận trước. Cũng vậy, số phận của thế hệ gian ác này cũng
sẽ như vậy.
46 Trong khi Ngài còn đang nói với dân chúng, thì mẹ và
anh em Ngài đứng bên ngoài, muốn nói chuyện với Ngài.
47 Bấy giờ có người thưa với Ngài rằng: Nầy, mẹ và anh
em Thầy đang đứng ngoài, muốn nói chuyện với Thầy.
48 Nhưng Ngài trả lời và nói với người đã báo cho Ngài
rằng: Ai là mẹ Ta? Ai là anh em Ta?
49 Rồi Ngài giơ tay về phía các môn đồ và phán rằng: Đây
là mẹ ta và anh em ta!
50 Vì bất cứ ai làm theo ý muốn của Cha tôi ở trên trời, thì
người ấy là anh chị em tôi và là mẹ tôi.

CHƯƠNG 13

1 Ngày hôm ấy, Đức Giê-su ra khỏi nhà và ngồi ở bờ biển.
2 Có đoàn dân đông tụ họp quanh Ngài, nên Ngài phải
xuống thuyền ngồi, còn toàn thể đoàn dân đứng trên bờ.
3 Ngài dùng dụ ngôn mà phán nhiều điều cùng họ. Ngài
phán rằng: Kìa, có người gieo giống đi ra gieo giống;
4 Khi người ấy gieo giống, một số hạt giống rơi xuống ven
đường, chim chóc đến ăn mất.
5 Một số hạt rơi trên nơi đất đá sỏi, không có nhiều đất;
chúng liền mọc lên, vì đất không sâu.
6 Nhưng khi mặt trời mọc, chúng bị cháy xém, và vì không
có rễ nên chúng bị héo.
7 Một số hạt rơi vào bụi gai, gai mọc lên làm chúng nghẹt
thở.
8 Nhưng có hạt khác rơi vào đất tốt, nên sinh hoa kết quả,
hạt được gấp trăm, hạt được gấp sáu chục, hạt được gấp ba
chục.
9 Ai có tai để nghe, hãy nghe.
10 Các môn đồ lại gần và hỏi Ngài rằng: Sao thầy lại dùng
dụ ngôn mà phán cùng họ?
11 Ngài đáp rằng: Bởi vì các ngươi được ban cho biết
những điều mầu nhiệm của nước thiên đàng, còn họ thì
không.
12 Vì sẽ cho thêm kẻ nào có, thì sẽ được dư dật; nhưng kẻ
nào không có, thì sẽ bị lấy luôn điều mình đang có.
13 Vậy nên, ta phải dùng dụ ngôn mà nói với họ, vì họ xem
mà không thấy, lắng tai mà không nghe, và cũng không
hiểu.
14 Và trong họ đã ứng nghiệm lời tiên tri của Ê-sai rằng:
Các ngươi sẽ lắng tai nghe mà không hiểu; sẽ trố mắt nhìn
mà không thấy.
15 Vì lòng dân này đã ra chai đá, tai chúng đã nặng, mắt
chúng đã nhắm, e rằng mắt chúng thấy được, tai chúng
nghe được, lòng chúng hiểu được, chúng hối cải, và Ta
chữa chúng được lành chăng.
16 Nhưng phước cho mắt các ngươi vì được thấy; phước
cho tai các ngươi vì được nghe.
17 Vì quả thật, ta nói cùng các ngươi, có nhiều đấng tiên tri
và người công chính đã mong ước thấy những điều các
ngươi thấy, mà không được thấy; mong ước nghe những
điều các ngươi nghe, mà không được nghe.
18 Vậy các ngươi hãy nghe dụ ngôn về người gieo giống.
19 Khi một người nghe lời của vương quốc mà không hiểu,
thì kẻ ác sẽ đến và cướp đi những gì đã gieo trong lòng
người ấy. Đây là người đã nhận được hạt giống bên vệ
đường.
20 Nhưng kẻ nào chịu lấy hột giống gieo nơi đất đá sỏi, tức
là kẻ nghe đạo, liền vui mừng tiếp nhận;
21 Nhưng người ấy không đâm rễ trong lòng, chỉ tạm thời
mà thôi, đến khi vì đạo mà gặp hoạn nạn hay bắt bớ, thì
liền vấp phạm.
22 Kẻ nào chịu giống gieo nơi bụi gai, tức là kẻ nghe đạo;
nhưng sự lo lắng về đời này và sự mê đắm về của cải làm
nghẹt ngòi đạo, và trở nên không kết quả.
23 Nhưng kẻ được gieo giống vào đất tốt là kẻ nghe đạo và
hiểu, thì cũng được kết quả và sinh hoa kết quả, có kẻ ra
một trăm, có kẻ sáu chục, có kẻ ba chục.
24 Ngài lại kể cho họ một dụ ngôn khác nữa rằng: Nước
thiên đàng giống như người kia gieo giống tốt trong ruộng
mình.
25 Nhưng trong lúc mọi người đang ngủ, kẻ thù của ông
đến gieo cỏ lùng vào giữa lúa mì, rồi đi mất.
26 Nhưng khi lúa mọc lên và trổ bông, thì cỏ lùng cũng
xuất hiện.
27 Vậy, các đầy tớ của chủ nhà đến thưa rằng: Thưa chủ,
chủ không gieo giống tốt trong ruộng chủ sao? Vậy thì cỏ
lùng từ đâu mà có?
28 Người đáp rằng: Kẻ thù đã làm điều đó. Các đầy tớ thưa
rằng: Vậy thì ông có muốn chúng tôi đi gom chúng lại
không?
29 Nhưng ông đáp: "Đừng, e rằng khi nhổ cỏ lùng, các
ngươi làm bật luôn cả lúa mì đi chăng."
30 Hãy để cả hai cùng lớn lên cho đến mùa gặt; đến mùa
gặt, tôi sẽ bảo thợ gặt: Trước hết hãy gom cỏ lùng lại, bó
thành bó mà đốt đi; nhưng hãy gom lúa mì vào kho lẫm của
tôi.
31 Ngài lại phán cùng họ một dụ ngôn khác rằng: Nước
thiên đàng giống như một hột cải mà người kia lấy gieo
trong ruộng mình.

32 Thật vậy, hột giống ấy là nhỏ nhất trong các loại hạt giống, nhưng khi lớn lên, thì lại lớn nhất trong các loại rau, và trở thành cây cối, đến nỗi chim trời tới làm tổ trên cành nó.
33 Ngài lại phán cùng họ một dụ ngôn khác nữa rằng: Nước thiên đàng giống như men mà người đàn bà kia lấy trộn vào ba đấu bột, cho đến chừng nào cả khối bột đều dậy men.
34 Đức Chúa Jêsus dùng dụ ngôn mà phán mọi điều đó cùng đám đông; và Ngài chẳng phán điều gì cùng họ mà không dùng dụ ngôn.
35 Để ứng nghiệm lời đấng tiên tri đã phán rằng: Ta sẽ mở miệng ra mà nói những lời ẩn dụ, Ta sẽ công bố những điều kín nhiệm từ khi sáng thế.
36 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus cho đám đông về, rồi vào nhà; các môn đồ đến gần Ngài mà thưa rằng: Xin Chúa giải nghĩa cho chúng tôi dụ ngôn về cỏ lùng trong ruộng.
37 Ngài đáp rằng: Kẻ gieo giống tốt là Con Người;
38 Ruộng là thế gian; giống tốt là con cái của nước thiên đàng; cỏ lùng là con cái của kẻ ác;
39 Kẻ thù gieo giống ấy là ma quỷ; mùa gặt là ngày tận thế; thợ gặt là các thiên sứ.
40 Vậy, như người ta nhổ cỏ lùng rồi đốt trong lửa thể nào, thì ngày tận thế cũng sẽ như vậy.
41 Con Người sẽ sai các thiên sứ của Ngài đi, và họ sẽ gom khỏi vương quốc của Ngài mọi kẻ làm gương xấu và mọi kẻ làm điều gian ác;
42 Rồi quăng chúng vào lò lửa: ở đó sẽ có than khóc và nghiến răng.
43 Bấy giờ, người công chính sẽ chiếu sáng như mặt trời trong vương quốc của Cha mình. Ai có tai để nghe, hãy nghe.
44 Nước thiên đàng lại giống như kho báu chôn giấu trong một thửa ruộng; khi một người kia tìm được, thì giấu đi, rồi vui mừng mà đi bán hết những gì mình có mà mua thửa ruộng đó.
45 Nước thiên đàng lại giống như một thương gia đi tìm ngọc trai tốt.
46 Khi tìm được một viên ngọc trai quý giá, người ấy đã đi bán tất cả những gì mình có và mua viên ngọc ấy.
47 Nước thiên đàng lại giống như một chiếc lưới thả xuống biển, gom đủ mọi loại cá.
48 Khi lưới đã đầy, họ kéo vào bờ, ngồi xuống, chọn những con cá tốt bỏ vào bình, còn những con cá xấu thì ném đi.
49 Đến ngày tận thế cũng vậy: các thiên sứ sẽ xuất hiện và tách biệt kẻ ác khỏi người công chính,
50 Rồi quăng chúng vào lò lửa: ở đó sẽ có than khóc và nghiến răng.
51 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Các ngươi có hiểu hết mọi điều nầy chăng? Họ đáp rằng: Thưa Chúa, có.
52 Ngài lại phán cùng họ rằng: Vậy nên, mọi thầy thông giáo được học về nước thiên đàng thì giống như một người chủ nhà kia, lấy ra từ trong kho tàng mình những vật mới và cũ.
53 Khi Đức Chúa Jêsus đã kể xong các dụ ngôn ấy, thì Ngài đi khỏi đó.
54 Khi Ngài về đến quê hương, Ngài giảng dạy dân chúng trong hội đường của họ, đến nỗi họ lấy làm lạ và nói rằng: Bởi đâu người nầy được khôn ngoan và có những phép lạ như vậy?
55 Người này chẳng phải là con trai bác thợ mộc sao? Mẹ người chẳng phải là Ma-ri sao? và anh em người chẳng phải là Gia-cơ, Giô-sép, Si-môn và Giu-đa sao?
56 Và các chị em của ông, há chẳng phải đều ở với chúng ta sao? Vậy thì người nầy bởi đâu mà có mọi điều nầy?
57 Họ vấp phạm vì Ngài. Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Một đấng tiên tri không bị khinh dể, ngoại trừ ở quê hương mình và trong gia đình mình.
58 Ngài không làm nhiều phép lạ ở đó vì họ không tin.

CHƯƠNG 14

1 Vào thời đó, Hê-rốt, vua chư hầu, nghe nói đến danh tiếng của Đức Chúa Jêsus,
2 Ngài phán cùng các tôi tớ rằng: Đây là Giăng Báp-tít; người đã từ cõi chết sống lại, nên những phép lạ mới tỏ ra nơi người.
3 Vì Hê-rốt đã bắt Giăng, trói ông lại và bỏ vào ngục, vì cớ Hê-rô-đia, vợ Phi-líp, anh trai ông.
4 Vì Giăng đã nói với vua rằng: Ngươi không được phép lấy nàng làm vợ.
5 Khi muốn giết Chúa, vua lại sợ dân chúng, vì họ coi Chúa là một đấng tiên tri.
6 Nhưng đến ngày mừng sinh nhật của Hê-rốt, con gái của Hê-rô-đia đã biểu diễn một điệu nhảy trước mặt mọi người, và làm Hê-rốt vui thích.
7 Sau đó, ông thề sẽ ban cho nàng bất cứ điều gì nàng xin.
8 Vậy, nàng đã được mẹ mình mách bảo trước, nên nói rằng: Xin hãy cho tôi cái đầu của Giăng Báp-tít trong đĩa đựng.
9 Vua lấy làm buồn lòng, nhưng vì lời thề và vì những người ngồi dự tiệc với vua, nên vua truyền lệnh ban cho nàng điều đó.
10 Rồi vua sai người đi chặt đầu Giăng trong ngục.
11 Người ta mang đầu ông vào trong một cái đĩa, trao cho cô gái; rồi cô gái đem đến cho mẹ mình.
12 Các môn đồ đến lấy xác Ngài, chôn cất rồi đi báo tin cho Đức Chúa Jêsus.
13 Khi Đức Chúa Jêsus nghe tin ấy, Ngài bèn xuống thuyền đi đến một nơi vắng vẻ riêng biệt. Khi dân chúng nghe tin, thì từ các thành phố, họ đi bộ theo Ngài.
14 Đức Chúa Jêsus ra đi, thấy một đoàn dân đông đảo, thì động lòng thương xót, và chữa lành những người bệnh.
15 Đến chiều, các môn đồ đến gần Ngài và thưa rằng: "Nơi đây vắng vẻ, và giờ đã muộn. Xin Thầy cho dân chúng về, để họ vào các làng mạc mua thức ăn."
16 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Họ không cần phải đi; chính các ngươi hãy cho họ ăn.
17 Họ đáp: "Ở đây chúng con chỉ có năm cái bánh và hai con cá."
18 Ngài phán: Hãy đem chúng lại đây cho ta.
19 Rồi Ngài truyền cho dân chúng ngồi xuống cỏ, rồi cầm lấy năm chiếc bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời, dâng lời chúc tụng, bẻ ra, trao cho môn đồ, và môn đồ trao cho dân chúng.
20 Mọi người đều ăn và được no nê, và người ta còn gom lại được mười hai giỏ đầy những miếng bánh vụn còn thừa.
21 Số người ăn ước chừng năm ngàn người, không kể đàn bà và trẻ em.
22 Ngay lập tức, Đức Giê-su giục các môn đồ xuống thuyền qua bờ bên kia trước, trong khi Ngài giải tán đám đông.

23 Sau khi giải tán đám đông, Ngài lên núi riêng để cầu nguyện. Đến chiều, Ngài vẫn ở đó một mình.
24 Nhưng lúc này, thuyền đã ra giữa biển, bị sóng đánh dữ dội vì gió ngược.
25 Đến canh tư đêm ấy, Đức Chúa Jêsus đi trên mặt biển mà đến cùng các môn đồ.
26 Khi thấy Ngài đi trên mặt biển, các môn đồ bối rối và nói rằng: "Đó là ma!" Rồi họ la lên vì sợ hãi.
27 Nhưng Đức Chúa Jêsus liền phán cùng môn đồ rằng: Hãy yên lòng; ấy là ta đây, đừng sợ.
28 Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin truyền cho tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa.
29 Ngài phán rằng: Hãy đến! Khi Phi-e-rơ từ thuyền bước xuống, đi trên mặt nước để đến cùng Đức Chúa Jêsus.
30 Nhưng khi thấy gió thổi, Phi-e-rơ sợ hãi, và bắt đầu chìm, nên la lên rằng: Lạy Chúa, xin cứu con!
31 Ngay lúc đó, Đức Chúa Jêsus giơ tay ra nắm lấy người và nói rằng: Hỡi người ít đức tin, sao ngươi nghi ngờ?
32 Khi họ đã vào thuyền rồi, gió liền lặng.
33 Những người trong thuyền đến thờ lạy Ngài và nói rằng: "Quả thật, Thầy là Con Đức Chúa Trời."
34 Khi đã qua rồi, họ đến xứ Ghê-nê-xa-rết.
35 Khi dân địa phương biết Ngài, họ sai người đi khắp các miền chung quanh và đem đến cho Ngài tất cả những người đau ốm;
36 Họ nài xin Ngài cho họ chỉ được chạm vào viền áo Ngài mà thôi; và hễ ai chạm vào thì đều được lành bệnh.

CHƯƠNG 15

1 Bấy giờ, có mấy thầy thông giáo và người Pha-ri-si ở thành Giê-ru-sa-lem đến cùng Đức Chúa Jêsus mà rằng:
2 Tại sao các môn đồ của Ngài lại vi phạm truyền thống của tiền nhân? Họ không rửa tay khi ăn bánh.
3 Nhưng Ngài đáp rằng: Tại sao các ngươi lại vi phạm điều răn của Đức Chúa Trời bởi lời truyền khẩu của mình?
4 Vì Đức Chúa Trời đã truyền lệnh rằng: Hãy hiếu kính cha mẹ ngươi; lại, kẻ nào rủa sả cha mẹ thì phải bị xử tử.
5 Nhưng các ngươi lại nói rằng: Ai nói với cha hay mẹ mình rằng: Mọi điều tôi có thể giúp cha mẹ, thì đã là lễ vật dâng cho cha mẹ rồi,
6 Và đừng tôn kính cha mẹ mình, thì người ấy sẽ được tự do. Như vậy, các ngươi đã làm cho điều răn của Đức Chúa Trời trở nên vô hiệu bởi truyền thống của các ngươi.
7 Hỡi những kẻ giả hình, Ê-sai đã nói tiên tri về các ngươi rất đúng khi nói rằng:
8 Dân này chỉ đến gần ta bằng miệng, lấy môi miếng tôn kính ta; nhưng lòng chúng thì xa ta lắm.
9 Nhưng sự chúng nó thờ phượng ta thật vô ích, vì chúng nó dạy những giáo lý chỉ là điều răn của loài người.
10 Ngài gọi đám đông lại và bảo họ rằng: Hãy nghe và hiểu.
11 Chẳng phải điều vào miệng làm cho người ta ô uế; nhưng điều từ miệng ra, điều đó mới làm cho người ta ô uế.
12 Khi ấy, các môn đồ đến gần Ngài và thưa rằng: Thầy có biết rằng người Pha-ri-si đã vấp phạm khi nghe lời Ngài nói không?
13 Nhưng Ngài đáp rằng: Mọi cây mà Cha ta trên trời không trồng thì phải nhổ đi.
14 Hãy để họ yên, vì họ là những người mù dẫn đường cho người mù. Và nếu người mù dẫn đường cho người mù, thì cả hai đều sẽ ngã xuống hố.
15 Bấy giờ Phi-e-rơ trả lời Ngài rằng: Xin hãy giải nghĩa dụ ngôn nầy cho chúng tôi.
16 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Các ngươi cũng chưa hiểu biết sao?
17 Các ngươi chưa hiểu rằng mọi vật vào miệng thì đi xuống bụng, rồi bị tống ra ngoài sao?
18 Nhưng những điều từ miệng ra là từ trong lòng, thì làm cho người ta ô uế.
19 Vì từ trong lòng phát xuất những ý tưởng gian ác, giết người, ngoại tình, dâm ô, trộm cắp, làm chứng dối, và phạm thượng.
20 Đó là những điều làm cho con người ô uế: nhưng ăn mà không rửa tay thì không làm cho con người ô uế.
21 Từ đó, Đức Giê-su đi đến miền Ty-rơ và Si-đôn.
22 Bấy giờ, có một người đàn bà Ca-na-an từ miền đó đi ra, kêu cầu Ngài rằng: Lạy Chúa, là Con vua Đa-vít, xin thương xót tôi! Con gái tôi bị quỷ ám khổ sở lắm.
23 Nhưng Ngài không đáp lại một lời. Các môn đồ đến gần Ngài và nài xin Ngài rằng: Xin hãy đuổi bà ấy đi, vì bà ấy cứ kêu la ở đằng sau chúng ta.
24 Nhưng Ngài đáp rằng: Ta chỉ được sai đến cùng những con chiên lạc mất của nhà Y-sơ-ra-ên mà thôi.
25 Bấy giờ bà đến gần, lạy Ngài và thưa rằng: Lạy Chúa, xin cứu giúp tôi!
26 Nhưng Ngài đáp rằng: Không nên lấy bánh của con cái mà quăng cho chó con ăn.
27 Bà đáp: "Lạy Chúa, đúng thế! Nhưng chó con vẫn được ăn những mảnh vụn từ bàn chủ rơi xuống."
28 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi người đàn bà kia, đức tin ngươi lớn lắm; sự ấy xảy đến cho ngươi theo ý ngươi muốn. Ngay từ giờ đó, con gái nàng được lành.
29 Đức Chúa Jêsus rời khỏi đó, đến gần biển Ga-li-lê; Ngài lên núi và ngồi đó.
30 Bấy giờ, có đoàn dân đông đến cùng Ngài, đem theo những người què, mù, câm, tàn tật và nhiều người khác nữa, rồi đặt họ dưới chân Đức Chúa Jêsus; và Ngài chữa lành họ.
31 Đến nỗi đoàn dân ngạc nhiên khi thấy người câm nói được, người tàn tật được lành, người què đi được, người mù sáng mắt; họ tôn vinh Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên.
32 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus gọi các môn đồ lại mà phán rằng: Ta thương xót đoàn dân nầy, vì họ ở cùng ta đã ba ngày rồi, và không có gì ăn. Ta không muốn để họ nhịn đói mà về, e rằng họ ngất xỉu dọc đường chăng.
33 Các môn đồ thưa với Ngài rằng: Trong đồng vắng này, chúng ta lấy đâu ra đủ bánh để cho đám đông như vậy ăn no?
34 Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng: Các ngươi có bao nhiêu cái bánh? Họ thưa rằng: Bảy cái bánh, và vài con cá nhỏ.
35 Rồi Ngài truyền cho dân chúng ngồi xuống đất.
36 Ngài cầm lấy bảy chiếc bánh và cá, tạ ơn, bẻ ra, trao cho môn đồ, rồi môn đồ trao cho dân chúng.
37 Mọi người đều ăn và được no nê, còn phần bánh thừa còn lại, người ta thu lại được bảy giỏ đầy.
38 Số người ăn là bốn ngàn người đàn ông, không kể đàn bà và trẻ em.
39 Sau đó, Đức Giê-su giải tán đám đông, lên thuyền và đến bờ biển Ma-gơ-đan.

CHƯƠNG 16

1 Những người Pha-ri-si và Sa-đu-sê đến gần Đức Chúa Jêsus, muốn thử Ngài, nên xin Ngài cho xem một dấu lạ từ trời.
2 Ngài đáp rằng: Chiều đến, các ngươi nói rằng: Sẽ tốt trời, vì trời đỏ.
3 Sáng mai, trời sẽ xấu, vì trời đỏ và âm u. Hỡi những kẻ giả hình, các ngươi có thể phân biệt được mặt trời, nhưng các ngươi không thể phân biệt được dấu hiệu của thời đại sao?
4 Một thế hệ gian ác và ngoại tình đang tìm kiếm một dấu hiệu; và sẽ không có dấu hiệu nào được ban cho họ, ngoại trừ dấu hiệu của tiên tri Jonas. Và ông rời khỏi họ và ra đi.
5 Khi các môn đồ đến bờ bên kia, họ quên mang bánh.
6 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Hãy coi chừng, hãy giữ mình cẩn thận về men của người Pha-ri-si và người Sa-đu-sê.
7 Họ bàn luận với nhau rằng: "Đó là vì chúng ta không mang bánh theo."
8 Khi Đức Chúa Jêsus biết điều đó, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Hỡi kẻ ít đức tin, sao các ngươi lại bàn cãi với nhau về việc các ngươi không mang bánh theo?
9 Các ngươi chưa hiểu sao, chưa nhớ năm chiếc bánh cho năm ngàn người, và các ngươi đã thu lại được bao nhiêu giỏ đầy bánh sao?
10 Không phải bảy chiếc bánh cho bốn ngàn người, và các người đã thu lại được bao nhiêu giỏ đầy bánh thừa sao?
11 Sao các ngươi không hiểu rằng ta không nói về bánh, mà phải coi chừng men của người Pha-ri-si và người Sa-đu-sê?
12 Bấy giờ họ mới hiểu rằng Ngài bảo họ đừng coi chừng men làm bánh, nhưng hãy coi chừng giáo lý của người Pha-ri-si và người Sa-đu-sê.
13 Khi Đức Chúa Jêsus đến vùng Sê-sa-rê Phi-líp, Ngài hỏi các môn đồ rằng: Người ta nói Con Người là ai?
14 Họ thưa rằng: Người thì nói Thầy là Giăng Báp-tít; kẻ khác lại nói Thầy là Ê-li; kẻ khác lại nói Thầy là Giê-rê-mi hay một trong các đấng tiên tri.
15 Ngài phán cùng họ rằng: Nhưng các ngươi thì bảo ta là ai?
16 Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Thầy là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời hằng sống.
17 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi có phước đó! Vì chẳng phải thịt và huyết tỏ cho ngươi biết điều nầy đâu, bèn là Cha ta ở trên trời vậy.
18 Ta cũng bảo ngươi rằng: Ngươi là Phi-e-rơ, trên đá nầy, ta sẽ xây Hội thánh ta; các cửa âm phủ sẽ chẳng thắng được hội đó.
19 Ta sẽ trao cho ngươi chìa khóa Nước Thiên Đàng; điều gì ngươi buộc dưới đất thì cũng sẽ buộc trên trời; điều gì ngươi mở dưới đất thì cũng sẽ mở trên trời.
20 Sau đó, Ngài truyền cho các môn đồ đừng nói cho ai biết rằng Ngài là Đức Chúa Jêsus, là Đấng Christ.
21 Từ lúc đó, Đức Giê-su bắt đầu tỏ cho các môn đồ biết rằng Người phải lên Giê-ru-sa-lem, phải chịu nhiều đau khổ bởi các kỳ mục, các thầy tế lễ cả và các kinh sư, rồi bị giết chết, và ngày thứ ba sẽ sống lại.
22 Bấy giờ Phi-e-rơ đem Ngài lại gần, và bắt đầu trách Ngài rằng: Lạy Chúa, xin Chúa đừng làm vậy! Điều đó sẽ không xảy đến cho Chúa đâu.
23 Nhưng Ngài quay lại và bảo Phi-e-rơ rằng: Hỡi Sa-tan, hãy lui ra đằng sau Ta! Ngươi làm gương xấu cho Ta, vì ngươi chẳng nghĩ đến sự thuộc về Đức Chúa Trời, song nghĩ đến sự thuộc về loài người.
24 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng: Nếu ai muốn theo ta, thì phải liều mình, vác thập tự giá mình mà theo ta.
25 Vì bất cứ ai muốn cứu mạng sống mình thì sẽ mất, còn bất cứ ai muốn mất mạng sống mình vì Ta thì sẽ tìm lại được.
26 Vì nếu một người được cả thế gian mà mất linh hồn mình thì có ích gì? Hay là người ấy sẽ lấy gì để đổi linh hồn mình?
27 Vì Con Người sẽ ngự đến trong vinh quang của Cha Ngài cùng với các thiên sứ; lúc đó, Ngài sẽ thưởng cho mỗi người tùy theo việc họ làm.
28 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, có một số người đứng đây sẽ không nếm sự chết cho đến khi thấy Con Người ngự đến trong vương quốc của Ngài.

CHƯƠNG 17

1 Sau sáu ngày, Đức Chúa Jêsus đem Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng là em của Gia-cơ, và đưa họ lên một ngọn núi cao riêng biệt.
2 Ngài biến hình trước mặt các sứ đồ, mặt Ngài sáng như mặt trời, áo Ngài trắng như ánh sáng.
3 Và kìa, Môi-se và Ê-li hiện ra nói chuyện với Ngài.
4 Bấy giờ Phi-e-rơ thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, chúng con ở đây thì tốt lắm; nếu Chúa khứng, thì chúng con sẽ dựng tại đây ba cái trại, một cho Chúa, một cho Môi-se, và một cho Ê-li.
5 Khi ông còn đang nói, thì kìa, một đám mây sáng ngời bao phủ họ; và có tiếng từ trong đám mây phán rằng: "Đây là Con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đàng; hãy nghe lời Người."
6 Khi các môn đồ nghe vậy, họ ngã sấp mặt xuống đất và vô cùng sợ hãi.
7 Đức Chúa Jêsus lại gần, chạm vào các môn đồ và phán rằng: Hãy đứng dậy, đừng sợ.
8 Nhưng khi họ ngước mắt lên, họ không thấy ai nữa, ngoại trừ một mình Đức Chúa Jêsus.
9 Khi Chúa Jêsus và các môn đồ từ trên núi xuống, Ngài truyền cho họ rằng: Đừng thuật lại sự hiện thấy đó cho ai, cho đến khi Con Người từ cõi chết sống lại.
10 Các môn đồ hỏi Ngài rằng: Vậy tại sao các thầy thông giáo lại nói rằng Ê-li phải đến trước?
11 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ê-li phải đến trước để sửa đổi mọi sự.
12 Nhưng Ta bảo các ngươi, Ê-li đã đến rồi, mà họ không biết, lại còn xử với người theo ý họ muốn. Cũng vậy, Con Người sẽ phải chịu đau khổ vì họ.
13 Bấy giờ các môn đồ hiểu rằng Ngài đang nói về Giăng Báp-tít.
14 Khi họ đến cùng đám đông, có một người đến gần Ngài, quỳ xuống trước mặt Ngài và nói rằng:
15 Lạy Chúa, xin thương xót con trai tôi, vì cháu bị điên và đau đớn lắm. Cháu thường ngã vào lửa và ngã xuống nước.
16 Tôi đã đem nó đến cho các môn đồ của Chúa, nhưng họ không chữa được.
17 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi thế hệ vô tín và gian tà kia, ta phải ở cùng các ngươi cho đến chừng nào?

Ta phải chịu đựng các ngươi cho đến chừng nào? Hãy đem nó đến đây cho ta.
18 Đức Chúa Jêsus quở trách ma quỷ, ma quỷ liền ra khỏi đứa trẻ, và ngay từ giờ đó, đứa trẻ được lành bệnh.
19 Bấy giờ, các môn đồ đến gần Đức Chúa Jêsus và hỏi riêng rằng: Tại sao chúng tôi không đuổi được quỉ ấy?
20 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ấy là tại các ngươi chẳng có lòng tin; vì ta nói thật cùng các ngươi, nếu các ngươi có đức tin bằng một hột cải, thì sẽ khiến núi nầy rằng: Hãy dời đây qua đó; thì nó sẽ dời qua; và chẳng có sự gì mà các ngươi không làm được.
21 Nhưng loại quỷ này chỉ trừ khi cầu nguyện và ăn chay.
22 Khi Đức Chúa Jêsus và môn đồ còn ở trong xứ Ga-li-lê, Ngài phán cùng họ rằng: Con người sẽ bị nộp vào tay người ta.
23 Họ sẽ giết Ngài, nhưng ngày thứ ba Ngài sẽ sống lại. Và họ rất buồn rầu.
24 Khi đến Ca-bê-na-um, những người thu thuế đến hỏi Phi-e-rơ rằng: Thầy các ngươi không nộp thuế sao?
25 Ông đáp: "Vâng." Khi ông vào nhà, Đức Giê-su ngăn cản ông và nói: " Si-môn, ngươi nghĩ sao? Các vua trên đất lấy thuế hay thuế của ai? Của con cái mình hay của người ngoại bang?"
26 Phi-e-rơ đáp rằng: Của người lạ. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Vậy thì con cái được miễn.
27 Nhưng để chúng ta khỏi làm họ vấp phạm, thì ngươi hãy ra biển thả câu, bắt lấy con cá nào dính câu trước hết; khi mở miệng nó ra, ngươi sẽ thấy một đồng tiền; hãy lấy và nộp cho họ phần của ta và của ngươi.

CHƯƠNG 18

1 Cùng lúc đó, các môn đồ đến gần Đức Chúa Jêsus và hỏi rằng: Ai là người lớn nhất trong nước thiên đàng?
2 Đức Chúa Jêsus gọi một đứa trẻ đến, đặt ở giữa các môn đồ,
3 Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu các ngươi không đổi lại và nên như trẻ nhỏ, thì sẽ chẳng được vào nước thiên đàng đâu.
4 Vậy, bất cứ ai hạ mình xuống như đứa trẻ này, thì sẽ là người lớn nhất trong vương quốc thiên đàng.
5 Và bất cứ ai tiếp đón một đứa trẻ như thế này vì danh Ta, tức là tiếp đón Ta.
6 Nhưng ai làm cho một trong những kẻ bé mọn này tin Ta phải sa ngã, thì thà buộc cối đá lớn vào cổ và quăng xuống đáy biển còn hơn.
7 Khốn thay cho thế gian vì cớ sự gây nên tội lỗi! Vì sự gây nên tội lỗi phải xảy ra; nhưng khốn thay cho kẻ gây nên tội lỗi!
8 Vậy nếu tay hay chân ngươi làm cho ngươi sa ngã, hãy chặt chúng đi và ném chúng đi; thà rằng ngươi cụt tay hay cụt chân mà vào sự sống, còn hơn là đủ cả hai tay hay hai chân mà bị ném vào lửa đời đời.
9 Nếu mắt ngươi làm cho ngươi sa ngã, thì hãy móc nó ra và ném đi; thà ngươi còn một mắt mà vào sự sống, còn hơn đủ hai mắt mà bị ném vào lửa địa ngục.
10 Hãy coi chừng, đừng khinh dể một ai trong những kẻ bé mọn này; vì Ta bảo các ngươi, các thiên sứ của chúng trên trời luôn thấy mặt Cha Ta, là Đấng ngự trên trời.
11 Vì Con Người đã đến để cứu những gì đã mất.
12 Các ngươi nghĩ sao? Nếu một người có một trăm con chiên, và một con bị lạc, há chẳng để chín mươi chín con lại, đi lên núi tìm con đã lạc sao?
13 Và nếu tìm được, quả thật, ta nói cùng các ngươi, người ấy vui mừng về con chiên đó hơn là chín mươi chín con không bị lạc.
14 Cũng vậy, Cha các con ở trên trời không muốn cho một ai trong những kẻ bé mọn này phải hư mất.
15 Nếu anh em ngươi có lỗi với ngươi, hãy đến và nói với anh em ngươi lỗi lầm của anh em ngươi khi chỉ có ngươi và anh em ngươi biết; nếu anh em ngươi chịu nghe ngươi, thì ngươi đã được lại anh em mình.
16 Nhưng nếu người đó không nghe ngươi, hãy đem theo một hoặc hai người nữa, để mọi việc được xác nhận qua lời của hai hoặc ba người làm chứng.
17 Nếu người ấy không nghe họ, hãy báo cho Hội thánh; nhưng nếu người ấy không nghe Hội thánh, hãy coi người ấy như một người ngoại đạo và một người thu thuế.
18 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, hễ điều gì các ngươi buộc dưới đất thì cũng sẽ buộc ở trên trời; và điều gì các ngươi mở dưới đất thì cũng sẽ mở ở trên trời.
19 Ta lại bảo các ngươi: Nếu hai người trong các ngươi ở dưới đất hiệp ý cầu xin bất cứ điều gì, thì Cha Ta ở trên trời sẽ ban cho.
20 Vì nơi nào có hai hoặc ba người nhóm lại nhân danh Ta, thì Ta ở giữa họ.
21 Bấy giờ, Phi-e-rơ đến gần Đức Chúa Jêsus mà thưa rằng: Lạy Chúa, nếu anh em tôi phạm tội cùng tôi, thì tôi phải tha thứ cho họ mấy lần? Có phải đến bảy lần không?
22 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta không bảo ngươi rằng: Đến bảy lần đâu, nhưng là đến bảy mươi lần bảy.
23 Vậy nên, Nước thiên đàng giống như một ông vua kia muốn tính sổ với các đầy tớ của mình.
24 Khi vua bắt đầu tính sổ, người ta dẫn đến một người mắc nợ vua mười ngàn ta-lâng.
25 Nhưng vì người không có gì để trả, nên chủ ra lệnh bán người, vợ con và tất cả tài sản để trả nợ.
26 Bấy giờ, người đầy tớ ấy sấp mình xuống và lạy chủ rằng: "Thưa chủ, xin hoãn lại cho tôi, tôi sẽ trả hết."
27 Bấy giờ, chủ của người đầy tớ ấy động lòng thương xót, thả người ấy ra và tha luôn món nợ.
28 Nhưng người đầy tớ đó ra về, gặp một người bạn cùng làm việc, mắc nợ mình một trăm đơ-ni-ê. Ông liền nắm lấy cổ bạn và nói: "Hãy trả nợ cho ta".
29 Người bạn sấp mình xuống dưới chân anh ta và nài xin rằng: "Xin anh hoãn lại cho tôi, tôi sẽ trả hết cho anh."
30 Nhưng chủ nợ không chịu, cứ bỏ anh ta vào ngục cho đến khi trả hết nợ.
31 Khi các bạn của ông thấy việc đó xảy ra, họ rất buồn và đến thuật lại với chủ mình mọi điều đã xảy ra.
32 Sau đó, chủ gọi đầy tớ ấy đến và nói rằng: Hỡi đầy tớ độc ác kia, ta đã tha hết nợ cho ngươi, vì ngươi đã cầu xin ta.
33 Ngươi há chẳng nên thương xót bạn đồng lao của ngươi như ta đã thương xót ngươi sao?
34 Chủ nổi giận, trao anh cho lính hành hạ, cho đến khi anh trả hết nợ.
35 Cũng vậy, Cha ta ở trên trời cũng sẽ đối xử với các ngươi như vậy, nếu các ngươi không hết lòng tha thứ cho anh em mình.

CHƯƠNG 19

1 Khi Đức Chúa Jêsus đã phán những lời ấy xong, thì Ngài
rời khỏi xứ Ga-li-lê, đi đến bờ cõi xứ Giu-đê, bên kia sông
Giô-đanh.
2 Có rất đông người đi theo Ngài, và Ngài chữa lành họ tại
đó.
3 Những người Pha-ri-si cũng đến gần Ngài để thử Ngài và
nói rằng: Người ta có được phép để vợ mình vì bất cứ lý do
gì không?
4 Ngài trả lời và nói với họ, Các ngươi há chưa đọc lời
chép rằng: Đấng tạo hóa từ ban đầu đã dựng nên người
nam và người nữ,
5 Và nói rằng: Vì cớ đó người nam sẽ lìa cha mẹ mà dính
díu với vợ mình; và cả hai sẽ trở nên một thịt sao?
6 Vậy nên, họ không còn là hai nữa, nhưng là một thịt. Vậy,
những gì Đức Chúa Trời đã kết hợp, loài người không
được phân rẽ.
7 Họ nói với Ngài rằng: Vậy tại sao Môi-se lại truyền lệnh
viết tờ ly dị và để vợ đi?
8 Ngài phán cùng họ rằng: Vì lòng các ngươi cứng cỏi nên
Môi-se cho phép các ngươi rẫy vợ; nhưng lúc ban đầu,
không phải như vậy đâu.
9 Ta phán cùng các ngươi, nếu ai để vợ mình, trừ ra vì cớ
ngoại tình, mà cưới vợ khác, thì phạm tội ngoại tình; và
nếu ai cưới người đàn bà bị để, thì cũng phạm tội ngoại
tình.
10 Các môn đồ thưa với Ngài rằng: Nếu tình trạng của
người nam đối với vợ mình như vậy, thì thà không cưới vợ
còn hơn.
11 Nhưng Ngài đáp rằng: Không phải ai cũng có thể nhận
được lời này, ngoại trừ những người được ban cho.
12 Vì có một số hoạn quan, được sinh ra từ lòng mẹ; và có
một số hoạn quan, được người ta làm hoạn quan; và có
những hoạn quan, tự làm hoạn quan vì cớ nước thiên đàng.
Ai có thể tiếp nhận được thì hãy tiếp nhận.
13 Khi ấy, người ta đem các trẻ em đến cùng Ngài, đặng
Ngài đặt tay trên chúng và cầu nguyện; nhưng các môn đồ
quở trách chúng.
14 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để các con trẻ
đến cùng ta, đừng ngăn cấm chúng nó; vì nước thiên đàng
thuộc về những kẻ giống như chúng nó.
15 Ngài đặt tay trên họ rồi đi khỏi đó.
16 Bấy giờ, có người đến thưa cùng Ngài rằng: Lạy Thầy
nhân lành, tôi phải làm việc lành chi cho được sự sống đời
đời?
17 Ngài đáp rằng: Sao ngươi gọi ta là lành? Chỉ có một
Đấng lành, tức là Đức Chúa Trời. Nhưng nếu ngươi muốn
vào sự sống, thì hãy giữ các điều răn.
18 Người ấy đáp rằng: Điều nào? Đức Chúa Jêsus phán
rằng: Ngươi chớ giết người, chớ phạm tội tà dâm, chớ trộm
cắp, chớ làm chứng dối,
19 Hãy hiếu kính cha mẹ ngươi; và hãy yêu người lân cận
như chính mình.
20 Người thanh niên thưa rằng: Tôi đã giữ mọi điều đó từ
khi còn trẻ; vậy tôi còn thiếu điều gì nữa?
21 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu ngươi muốn được trọn
vẹn, hãy đi bán hết gia tài mình, bố thí cho người nghèo,
thì ngươi sẽ có kho tàng trên trời; rồi hãy đến theo ta.
22 Nhưng khi chàng thanh niên nghe lời ấy, anh ta buồn
rầu bỏ đi, vì anh ta có nhiều của cải.
23 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng: Quả
thật, ta nói cùng các ngươi, người giàu khó mà vào nước
thiên đàng.
24 Ta lại nói cùng các ngươi, con lạc đà chui qua lỗ kim
còn dễ hơn người giàu vào nước Đức Chúa Trời.
25 Khi các môn đồ nghe vậy, họ vô cùng kinh ngạc và nói:
"Vậy thì ai có thể được cứu?"
26 Nhưng Đức Chúa Jêsus nhìn họ và phán rằng: Đối với
loài người thì điều đó không thể được, nhưng đối với Đức
Chúa Trời thì mọi sự đều có thể được.
27 Bấy giờ Phi-e-rơ trả lời Ngài rằng: Nầy, chúng tôi đã bỏ
mọi sự mà theo thầy; vậy thì chúng tôi sẽ được gì?
28 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các
ngươi, đến kỳ tái sinh, khi Con người ngự trên ngôi vinh
hiển của Ngài, thì các ngươi là những kẻ đã theo ta, cũng
sẽ ngồi trên mười hai ngôi, mà xét đoán mười hai chi phái
Y-sơ-ra-ên.
29 Và bất cứ ai từ bỏ nhà cửa, anh chị em, cha mẹ, con cái
hay ruộng đất vì danh Ta thì sẽ được gấp trăm lần và được
hưởng sự sống đời đời.
30 Nhưng nhiều kẻ đầu sẽ trở nên rốt, và nhiều kẻ rốt sẽ trở
nên đầu.

CHƯƠNG 20

1 Vì nước thiên đàng giống như một người chủ nhà kia,
tảng sáng ra thuê người làm công vào làm việc trong vườn
nho của mình.
2 Khi đã thỏa thuận với người làm công là mỗi ngày một
xu, ông sai họ vào vườn nho mình.
3 Khoảng giờ thứ ba, ông ra ngoài, thấy những người khác
đứng không ở ngoài chợ.
4 Rồi ông bảo họ: Các ngươi cũng hãy vào vườn nho, ta sẽ
trả cho các ngươi bất cứ thứ gì công bằng. Rồi họ ra đi.
5 Khoảng giờ thứ sáu và giờ thứ chín, ông lại ra ngoài và
làm như vậy.
6 Khoảng giờ thứ mười một, ông ra ngoài, thấy những
người khác đứng không, thì nói với họ rằng: Sao các ngươi
đứng đây cả ngày không làm gì hết?
7 Họ đáp rằng: Vì không có ai mướn chúng tôi. Người bảo
họ rằng: Các ngươi cũng hãy vào vườn nho; các ngươi sẽ
được hưởng bất cứ điều gì công bằng.
8 Đến chiều, chủ vườn nho bảo người quản lý rằng: Hãy
gọi những người làm công lại và trả công cho họ, bắt đầu
từ người vào làm sau chót cho đến người vào làm đầu tiên.
9 Khi những người được mướn vào khoảng giờ thứ mười
một đến, họ nhận được mỗi người một đơ-ni-ê.
10 Nhưng đến lượt những người đầu tiên đến, họ nghĩ rằng
mình sẽ được nhiều hơn, nên cũng chỉ được mỗi người một
xu.
11 Khi đã nhận được rồi, họ lằm bằm với người chủ nhà,
12 Họ nói rằng: Những người sau rốt này chỉ làm có một
giờ, mà Chúa lại coi họ ngang hàng với chúng tôi, là những
người đã phải chịu khó nhọc và nắng nôi cả ngày.
13 Nhưng chủ trả lời một người trong bọn họ rằng: Bạn ơi,
tôi không làm hại bạn đâu; há chẳng phải bạn đã thỏa thuận
với tôi một đồng sao?
14 Hãy lấy phần của ngươi và đi đi; ta sẽ trả cho người sau
hết này cũng như đã trả cho ngươi vậy.
15 Tôi há chẳng được phép làm điều tôi muốn với của tôi
sao? Mắt Chúa có dữ không, vì tôi tốt sao?

16 Vậy, những kẻ rốt sẽ nên đầu, và những kẻ đầu sẽ nên cuối; vì có nhiều người được gọi, nhưng ít người được chọn.
17 Khi Đức Chúa Jêsus đi lên Giê-ru-sa-lem, Ngài đem riêng mười hai môn đồ ra giữa đường và phán cùng họ rằng:
18 Nầy, chúng ta lên Giê-ru-sa-lem; Con người sẽ bị nộp cho các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo; họ sẽ lên án tử hình Người.
19 Họ sẽ nộp Ngài cho dân ngoại để nhạo báng, đánh đòn và đóng đinh Ngài trên thập tự giá; đến ngày thứ ba, Ngài sẽ sống lại.
20 Bấy giờ, mẹ của các con ông Xê-bê-đê cùng các con đến gặp Ngài, bái lạy Ngài và xin Ngài một điều.
21 Ngài hỏi bà rằng: Ngươi muốn gì? Bà thưa rằng: Xin Chúa cho hai con trai tôi, một đứa ngồi bên phải Chúa, một đứa ngồi bên trái Chúa trong vương quốc của Chúa.
22 Nhưng Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi không biết điều mình xin. Các ngươi có thể uống chén mà ta sắp uống, và chịu phép báp-têm mà ta chịu chăng? Họ đáp rằng: Chúng tôi có thể.
23 Ngài phán rằng: Các ngươi sẽ uống chén của ta, và sẽ chịu phép báp-têm mà ta sẽ chịu; nhưng việc ngồi bên hữu hay bên tả ta thì ta không có quyền cho; nhưng điều đó sẽ được ban cho những ai đã được Cha ta chuẩn bị cho.
24 Khi mười môn đồ kia nghe vậy, thì nổi giận cùng hai anh em kia.
25 Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi họ lại và phán rằng: Các ngươi biết rằng các vua dân ngoại thì lấy quyền thế mà cai trị dân, còn những kẻ làm lớn thì lấy quyền thế mà cai trị dân.
26 Nhưng giữa các ngươi thì không nên như vậy; trái lại, ai muốn làm lớn giữa các ngươi, thì phải làm người phục vụ các ngươi;
27 Ai muốn làm đầu trong các ngươi, thì phải làm người phục vụ các ngươi.
28 Cũng như Con Người đã đến không phải để người ta hầu việc mình, nhưng để hầu việc người ta, và phó sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người.
29 Khi Chúa Giê-su và các môn đồ rời khỏi thành Giê-ri-cô, có một đoàn dân đông đi theo Ngài.
30 Và kìa, có hai người mù ngồi bên đường, nghe tin Đức Chúa Jêsus đi qua, liền kêu lên rằng: Lạy Chúa, Con vua Đa-vít, xin thương xót chúng tôi!
31 Dân chúng khiển trách hai người, vì họ nên im lặng; nhưng họ càng kêu lớn hơn rằng: Lạy Chúa, Con vua Đa-vít, xin thương xót chúng tôi!
32 Đức Chúa Jêsus dừng lại, gọi họ đến và phán rằng: Các ngươi muốn ta làm gì cho các ngươi?
33 Họ thưa với Ngài rằng: Lạy Chúa, xin cho mắt chúng tôi được mở ra.
34 Đức Giê-su động lòng thương xót, rồi chạm vào mắt họ; tức khắc mắt họ sáng lại và họ đi theo Ngài.

CHƯƠNG 21

1 Khi gần đến Giê-ru-sa-lem, và đã đến Bết-pha-giê, bên núi Ô-liu, Đức Chúa Jêsus sai hai môn đồ đi,
2 Ngài bảo họ: " Hãy vào làng trước mặt các ngươi, các ngươi sẽ thấy ngay một con lừa cái bị buộc, và một con lừa con ở với nó; hãy mở dây và dắt đến cho ta."
3 Nếu có ai nói gì với các ngươi, hãy trả lời rằng: Chúa cần chúng; rồi Ngài sẽ gửi chúng ngay.
4 Mọi điều ấy đã xảy ra, để ứng nghiệm lời đấng tiên tri đã phán rằng:
5 Hãy bảo con gái thành Si-ôn rằng: Nầy, Vua ngươi đến cùng ngươi, nhu mì, ngồi trên lừa và lừa con, là con của lừa cái.
6 Các môn đồ ra đi và làm y như lời Đức Chúa Jêsus đã truyền cho họ.
7 Họ dắt lừa cái và lừa con lại, trải áo mình trên lưng lừa, rồi đỡ Ngài cỡi lên.
8 Một đám đông rất đông trải áo mình trên đường; những người khác chặt cành cây và rải rơm trên đường.
9 Đoàn dân đông đi trước và theo sau đều reo lên rằng: Hoan hô Con vua Đa-vít! Đáng ngợi khen Đấng nhân danh Chúa mà đến! Hoan hô trên nơi rất cao!
10 Khi Ngài vào thành Giê-ru-sa-lem, cả thành đều xôn xao, nói rằng: Người này là ai?
11 Đám đông trả lời: "Người này là Đức Chúa Jêsus, đấng tiên tri ở Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê."
12 Đức Chúa Jêsus vào đền thờ Đức Chúa Trời, đuổi hết những kẻ buôn bán trong đền thờ, lật đổ bàn của người đổi bạc và ghế của những kẻ bán chim bồ câu.
13 Ngài phán cùng họ rằng: Có lời chép rằng: Nhà ta sẽ được gọi là nhà cầu nguyện; nhưng các ngươi đã biến nơi ấy thành hang trộm cướp.
14 Những người mù và què đến với Ngài trong đền thờ và Ngài chữa lành họ.
15 Khi các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo thấy những việc lạ lùng Ngài đã làm, và thấy trẻ con reo lên trong đền thờ rằng: Hoan hô Con vua Đa-vít! thì họ rất buồn bực,
16 Ngài nói với Ngài rằng: Ngươi có nghe những điều họ nói không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Có; các ngươi chưa hề đọc lời nầy: Từ miệng trẻ thơ và trẻ bú, Chúa đã ngợi khen trọn vẹn sao?
17 Rồi Ngài rời họ, ra khỏi thành và đi đến Bê-tha-ni và nghỉ đêm tại đó.
18 Sáng hôm sau, khi trở lại thành, Ngài thấy đói.
19 Khi thấy một cây vả bên đường, Ngài đến gần nhưng không thấy gì cả, chỉ thấy lá mà thôi, nên bảo cây vả rằng: Từ nay về sau, ngươi đừng bao giờ sinh trái nữa! Ngay lập tức, cây vả héo úa.
20 Khi các môn đồ thấy vậy, họ ngạc nhiên nói rằng: Sao cây vả lại héo nhanh thế?
21 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu các ngươi có đức tin và không nghi ngờ, thì chẳng những các ngươi làm được điều đã làm cho cây vả, mà dầu các ngươi có bảo hòn núi nầy rằng: Hãy dời chỗ đi và quăng xuống biển, thì điều đó cũng sẽ xảy ra.
22 Và mọi điều các ngươi cầu xin trong khi cầu nguyện, tin tưởng, thì sẽ được.
23 Khi Đức Chúa Jêsus vào đền thờ, trong khi Ngài đang giảng dạy, các thầy tế lễ cả và các trưởng lão trong dân đến cùng Ngài và hỏi rằng: Bởi thẩm quyền nào mà ngươi làm những điều nầy? Ai đã cho ngươi thẩm quyền ấy?
24 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta cũng sẽ hỏi các ngươi một điều; nếu các ngươi trả lời được, thì ta cũng sẽ nói cho các ngươi biết ta làm những điều đó bởi thẩm quyền nào.
25 Phép báp-têm của Giăng đến từ đâu? Từ trời hay từ loài người? Họ lý luận với nhau rằng: Nếu chúng ta nói: Từ trời; thì ông ta sẽ nói với chúng ta: Tại sao lúc đó các ngươi không tin ông ấy?
26 Nhưng nếu chúng ta nói: Bởi loài người, thì chúng ta sợ dân chúng; vì mọi người đều cho Giăng là một đấng tiên tri.

27 Họ trả lời Đức Chúa Jêsus rằng: Chúng tôi không biết. Ngài phán cùng họ rằng: Ta cũng không nói cho các ngươi biết bởi thẩm quyền nào mà ta làm những điều nầy.
28 Nhưng các ngươi nghĩ sao? Một người kia có hai con trai; người ấy đến cùng người thứ nhất và nói rằng: Con ơi, hôm nay hãy đi làm vườn nho cho ta.
29 Người ấy đáp rằng: Tôi không muốn. Nhưng sau đó, người ấy hối hận và đi.
30 Người ấy đến người thứ hai và cũng nói như vậy. Người ấy trả lời rằng: Tôi đi, thưa ông; rồi không đi.
31 Trong hai người đó, có ai làm theo ý muốn của cha mình không? Họ đáp rằng: Người thứ nhất. Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, những kẻ thu thuế và gái điếm sẽ vào nước Đức Chúa Trời trước các ngươi.
32 Vì Giăng đã đến cùng các ngươi theo đường công chính, nhưng các ngươi không tin ông; còn những người thu thuế và gái điếm thì tin ông; còn các ngươi, khi đã thấy điều đó, sau đó vẫn không ăn năn mà tin ông.
33 Hãy nghe một dụ ngôn khác: Có một người chủ nhà kia trồng một vườn nho, rào chung quanh, đào một hầm ép rượu ở trong, xây một cái tháp, rồi cho những người trồng nho thuê, rồi đi đến một xứ xa.
34 Khi mùa hái trái gần đến, ông sai đầy tớ đến cùng những người trồng nho để họ thu hoa lợi.
35 Bọn trồng nho bắt các đầy tớ của ông, đánh người này, giết người kia, và ném đá người nọ.
36 Ông lại sai thêm nhiều đầy tớ khác nữa, nhưng họ cũng đối xử với họ như vậy.
37 Nhưng sau cùng, ông sai chính con trai mình đến cùng họ, vì nói rằng: Chúng sẽ kính trọng con ta.
38 Nhưng khi bọn trồng nho thấy người con trai, họ nói với nhau rằng: Đây là đứa thừa kế; hãy giết nó đi và chiếm lấy gia tài nó.
39 Họ bắt anh ta, quăng ra khỏi vườn nho và giết chết.
40 Vậy khi người chủ vườn nho đến, ông sẽ làm gì với những người làm vườn nho kia?
41 Họ đáp rằng: Ông sẽ tiêu diệt những kẻ gian ác ấy cách thảm hại, rồi cho những người trồng nho khác thuê vườn nho của mình, họ sẽ nộp hoa lợi cho ông đúng mùa.
42 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Các ngươi chưa hề đọc lời trong Kinh Thánh sao: Hòn đá mà thợ xây loại ra, đã trở nên đá góc nhà; ấy là việc Chúa làm, và là sự lạ lùng trước mắt chúng ta?
43 Vậy nên, Ta phán cùng các ngươi rằng: Nước Đức Chúa Trời sẽ cất khỏi các ngươi, và ban cho một dân biết làm cho nước ấy sinh hoa lợi.
44 Bất cứ ai rơi trên đá này sẽ bị đập vỡ; nhưng bất cứ ai bị đá này rơi trúng, sẽ bị nghiền nát thành bột.
45 Khi các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si nghe những dụ ngôn của Ngài, họ hiểu rằng Ngài đang nói về họ.
46 Nhưng khi họ tìm cách bắt Ngài, họ lại sợ dân chúng, vì họ coi Ngài là một đấng tiên tri.

CHƯƠNG 22

1 Đức Chúa Jêsus lại trả lời và dùng dụ ngôn mà phán cùng họ rằng:
2 Nước thiên đàng giống như một vị vua kia làm tiệc cưới cho con trai mình.
3 Ông sai đầy tớ đi gọi những người đã được mời đến dự tiệc cưới, nhưng họ không chịu đến.
4 Vua lại sai những đầy tớ khác đi và dặn rằng: Hãy nói với những người đã được mời rằng: Nầy, ta đã sửa soạn tiệc rồi, bò và thú béo đã giết rồi, mọi sự đã sẵn sàng. Hãy đến dự tiệc cưới.
5 Nhưng họ không để ý đến, cứ đi đường mình, kẻ thì đi đến đồng ruộng, kẻ thì đi buôn bán.
6 Những người còn lại bắt các đầy tớ của vua, lăng mạ và giết họ.
7 Nhưng khi vua nghe tin ấy, vua nổi giận, sai quân lính đi tiêu diệt những kẻ giết người đó và đốt cháy thành phố của chúng.
8 Bấy giờ, vua phán cùng các đầy tớ mình rằng: Tiệc cưới đã sẵn sàng, nhưng những người được mời lại không xứng đáng.
9 Vậy, các ngươi hãy đi khắp các nẻo đường, hễ gặp ai thì mời vào dự tiệc cưới.
10 Vậy, các đầy tớ ấy đi ra các nẻo đường, nhóm lại tất cả những người họ gặp, cả xấu lẫn tốt, nên tiệc cưới đã đầy khách.
11 Khi vua vào xem khách dự tiệc, vua thấy một người không mặc áo lễ cưới.
12 Người ấy nói với người ấy rằng: Hỡi bạn, sao bạn vào đây mà không mặc áo cưới? Người ấy im lặng.
13 Bấy giờ vua truyền cho các đầy tớ rằng: Hãy trói tay chân nó lại, quăng ra nơi tối tăm bên ngoài, ở đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng.
14 Vì có nhiều người được gọi, nhưng ít người được chọn.
15 Bấy giờ, những người Pha-ri-si đi ra bàn bạc với nhau, để tìm cách gài bẫy Đức Giê-su về lời nói của Người.
16 Họ sai các môn đồ của họ đi với phe Hê-rốt đến cùng Ngài, và nói rằng: Lạy Thầy, chúng tôi biết Thầy là người chân thật, và dạy đạo Đức Chúa Trời theo lẽ thật, không vị nể ai, vì Thầy không nhìn bề ngoài của người ta.
17 Vậy xin ông cho chúng tôi biết, ông nghĩ thế nào? Có nên nộp thuế cho Caesar hay không?
18 Nhưng Đức Chúa Jêsus biết sự gian ác của họ, nên phán rằng: Hỡi kẻ giả hình, sao các ngươi thử ta?
19 Hãy đưa cho ta xem đồng tiền cống nạp. Họ đem cho Ngài một đồng xu.
20 Ngài phán cùng họ rằng: Hình và chữ nầy là của ai?
21 Họ trả lời rằng: Của Sê-sa. Ngài bèn phán cùng họ rằng: Vậy hãy trả cho Sê-sa những gì của Sê-sa; và trả cho Đức Chúa Trời những gì của Đức Chúa Trời.
22 Khi nghe những lời ấy, họ ngạc nhiên, bỏ Ngài lại và đi đường mình.
23 Cùng ngày hôm đó, những người Sa-đu-sê đến gặp Ngài, là những người nói rằng không có sự sống lại, và hỏi Ngài rằng:
24 Thưa Thầy, Môi-se có nói: Nếu một người chết mà không có con, thì em trai người ấy phải cưới vợ góa anh mình để nối dòng dõi cho anh mình.
25 Bấy giờ, trong chúng tôi có bảy anh em. Người anh cả cưới vợ rồi chết, không có con nên để vợ lại cho em mình.
26 Người thứ hai, người thứ ba, cho đến người thứ bảy cũng vậy.
27 Cuối cùng, người đàn bà cũng chết.
28 Vậy, khi sống lại, người đàn bà ấy sẽ là vợ của ai trong bảy người? Vì cả bảy người đều đã lấy bà.
29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi lầm, vì không hiểu Kinh Thánh, cũng không hiểu quyền năng của Đức Chúa Trời.

30 Vì khi sống lại, người ta không cưới vợ, cũng không lấy chồng, nhưng sẽ giống như các thiên sứ của Đức Chúa Trời trên trời.
31 Nhưng về sự sống lại của kẻ chết, các ngươi há không đọc lời Đức Chúa Trời đã phán cùng các ngươi rằng:
32 Ta là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, và Đức Chúa Trời của Gia-cốp sao? Đức Chúa Trời không phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, nhưng là Đức Chúa Trời của kẻ sống.
33 Khi dân chúng nghe lời ấy, họ lấy làm lạ về sự dạy dỗ của Ngài.
34 Nhưng khi người Pha-ri-si nghe tin Ngài đã làm cho người Sa-đu-sê phải im lặng, thì họ nhóm họp lại.
35 Bấy giờ, một người trong bọn họ là luật sĩ, hỏi Ngài một câu để thử Ngài rằng:
36 Thưa Thầy, trong luật pháp, điều răn nào là quan trọng nhất?
37 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi phải hết lòng, hết linh hồn, hết trí mà yêu mến Chúa là Đức Chúa Trời ngươi.
38 Đây là điều răn thứ nhất và quan trọng nhất.
39 Còn điều răn thứ hai cũng giống như vậy: Ngươi phải yêu người lân cận như chính mình.
40 Toàn bộ luật pháp và lời các tiên tri đều tùy thuộc vào hai điều răn ấy.
41 Khi những người Pha-ri-si đang nhóm lại, Đức Giê-su hỏi họ rằng:
42 Họ nói rằng: Các ngươi nghĩ thế nào về Đấng Christ? Ngài là con của ai? Họ đáp rằng: Con vua Đa-vít.
43 Ngài phán cùng họ rằng: Vậy thì tại sao Đa-vít được Đức Thánh Linh cảm thúc gọi Ngài là Chúa, mà rằng:
44 Đức Giê-hô-va phán cùng Chúa tôi rằng: Hãy ngồi bên hữu ta, cho đến khi ta đặt kẻ thù ngươi làm bệ dưới chân ngươi?
45 Vậy nếu Đa-vít gọi Ngài là Chúa, thì làm sao Ngài lại là con vua ấy được?
46 Không ai có thể trả lời Ngài một lời, và từ ngày đó, không ai dám hỏi Ngài thêm câu hỏi nào nữa.

CHƯƠNG 23

1 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus phán cùng đám đông và các môn đồ rằng:
2 Người nói: Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si ngồi trên tòa của Môi-se:
3 Vậy, hãy giữ và làm theo mọi điều họ bảo các ngươi; nhưng đừng bắt chước việc làm của họ, vì họ nói mà không làm.
4 Vì chúng buộc những gánh nặng khó mang, chất lên vai người ta, nhưng chính chúng lại không muốn động ngón tay vào.
5 Nhưng họ làm mọi việc để cho người ta thấy: họ làm hộp đựng kinh thật rộng, và làm tua áo cho dài,
6 Hãy thích ngồi chỗ cao nhất trong các bữa tiệc, và ngồi ghế đầu trong các nhà hội,
7 Được chào hỏi ngoài chợ, và được mọi người gọi là Thầy, Thầy.
8 Nhưng các ngươi đừng để ai gọi mình là thầy; vì các ngươi chỉ có một Thầy, là Đấng Christ; và tất cả các ngươi đều là anh em với nhau.
9 Đừng gọi ai trên đất này là cha của các ngươi; vì các ngươi chỉ có một Cha, là Đấng ở trên trời.
10 Đừng để ai gọi mình là chủ; vì các ngươi chỉ có một Chủ, là Đấng Christ.
11 Nhưng ai lớn hơn hết trong các ngươi thì phải làm người phục vụ các ngươi.
12 Ai tự tôn mình lên sẽ bị hạ xuống; ai tự hạ mình xuống sẽ được tôn lên.
13 Nhưng khốn cho các ngươi, là thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! Vì các ngươi đóng cửa thiên đàng trước mặt người ta; chính các ngươi không vào, mà những kẻ muốn vào, lại ngăn trở không cho vào.
14 Khốn cho các ngươi, là thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! Vì các ngươi nuốt nhà của các bà góa, lại làm ra vẻ cầu nguyện lâu giờ. Vì thế, các ngươi sẽ phải chịu sự đoán phạt nặng hơn.
15 Khốn cho các ngươi, là thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! Vì các ngươi đi khắp biển cả trên đất liền để khuyên một người vào đạo; và khi đã khuyên được rồi, thì các ngươi lại làm cho họ trở nên con địa ngục gấp đôi các ngươi.
16 Khốn cho các ngươi, là kẻ dẫn đường mù quáng, các ngươi nói rằng: Ai chỉ đền thờ mà thề, thì không sao; nhưng ai chỉ vàng của đền thờ mà thề, thì phải mắc nợ!
17 Hỡi kẻ dại và mù, vàng hay đền thờ làm cho vàng nên thánh, cái nào trọng hơn?
18 Còn ai chỉ bàn thờ mà thề thì không sao cả; nhưng ai chỉ của lễ trên bàn thờ mà thề thì sẽ mắc tội.
19 Hỡi kẻ dại và mù, cái nào trọng hơn, lễ vật hay bàn thờ thánh hóa lễ vật?
20 Vậy ai chỉ bàn thờ mà thề, tức là chỉ bàn thờ và mọi vật trên bàn thờ mà thề.
21 Ai chỉ đền thờ mà thề, tức là chỉ đền thờ và Đấng ngự trong đó mà thề.
22 Ai chỉ trời mà thề, tức là chỉ ngai Đức Chúa Trời và Đấng ngự trên ngai ấy mà thề.
23 Khốn cho các ngươi, là thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! Vì các ngươi nộp một phần mười bạc hà, hồi hương và rau cần, mà lại bỏ những điều quan trọng hơn hết trong luật pháp, là sự công bình, lòng thương xót và đức tin. Các ngươi phải làm những điều này, mà không được bỏ những điều kia.
24 Hỡi những người dẫn đường mù quáng, các ngươi lọc con muỗi mà nuốt con lạc đà.
25 Khốn cho các ngươi, là thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! Vì các ngươi rửa sạch bên ngoài chén đĩa, nhưng bên trong thì đầy sự tham ô và vô độ.
26 Hỡi người Pha-ri-si mù quáng, trước hết hãy rửa sạch những gì ở trong chén đĩa, để bên ngoài cũng được sạch.
27 Khốn cho các ngươi, là thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! Vì các ngươi giống như mồ mả tô trắng, bề ngoài có vẻ đẹp đẽ, nhưng bên trong thì đầy xương người chết và mọi thứ ô uế.
28 Các ngươi cũng vậy, bề ngoài có vẻ công chính trước mặt mọi người, nhưng bên trong thì đầy sự giả hình và gian ác.
29 Khốn cho các ngươi, là thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! Vì các ngươi xây mồ mả cho các đấng tiên tri, và trang hoàng mồ mả cho người công bình,
30 Rồi hãy nói rằng: Nếu chúng ta ở cùng thời với tổ phụ chúng ta, thì chúng ta đã không thông đồng với họ trong việc đổ máu các đấng tiên tri.
31 Vậy, các ngươi hãy tự làm chứng rằng các ngươi là con cháu của những kẻ đã giết các đấng tiên tri.

32 Vậy hãy đổ đầy cái đấu của tổ phụ các ngươi.
33 Hỡi loài rắn, hỡi dòng dõi rắn lục, làm sao các ngươi có thể thoát khỏi sự đoán phạt của địa ngục?
34 Vậy nên, nầy, Ta sai các đấng tiên tri, các nhà thông thái và các thầy thông giáo đến cùng các ngươi; một số người trong số họ, các ngươi sẽ giết và đóng đinh; một số người trong số họ, các ngươi sẽ đánh đòn trong nhà hội của các ngươi, và các ngươi sẽ bắt bớ họ từ thành này sang thành khác.
35 Để tất cả máu công chính đã đổ ra trên đất đổ xuống trên các ngươi, từ máu của người công chính A-bên cho đến máu của Xa-cha-ri, con trai Ba-ra-chi, là người mà các ngươi đã giết giữa đền thờ và bàn thờ.
36 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mọi điều đó sẽ xảy đến cho thế hệ này.
37 Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, ngươi giết các đấng tiên tri và ném đá những người được sai đến cùng ngươi, đã bao lần ta muốn nhóm con cái ngươi lại, như gà mái túc con mình lại dưới cánh, mà các ngươi chẳng khứng!
38 Nầy, nhà các ngươi sẽ bị bỏ hoang.
39 Vì ta bảo các ngươi, các ngươi sẽ không thấy ta nữa cho đến khi các ngươi nói rằng: Phước cho Đấng nhân danh Chúa mà đến!

CHƯƠNG 24

1 Đức Chúa Jêsus ra khỏi đền thờ, các môn đồ đến gần để chỉ cho Ngài xem các công trình kiến trúc của đền thờ.
2 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Các ngươi không thấy mọi điều đó sao? Quả thật, ta nói cùng các ngươi, tại đây sẽ không còn hòn đá nào chồng lên hòn đá nào mà không bị phá đổ.
3 Khi Ngài đang ngồi trên núi Ô-liu, các môn đồ đến gần Ngài và hỏi riêng rằng: Xin Chúa cho chúng con biết khi nào những điều đó sẽ xảy ra? Và có điềm gì chỉ về sự Chúa đến và ngày tận thế?
4 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy coi chừng, kẻo có kẻ lừa dối các ngươi.
5 Vì sẽ có nhiều người mạo danh Ta đến và nói rằng: Ta là Đấng Christ; và sẽ lừa dối nhiều người.
6 Các ngươi sẽ nghe nói về chiến tranh và tiếng đồn về chiến tranh: hãy coi chừng, đừng bối rối, vì mọi điều ấy phải xảy ra, nhưng chưa phải là ngày tận thế đâu.
7 Vì dân này sẽ nổi lên chống lại dân khác, nước này chống lại nước kia; nhiều nơi sẽ có đói kém, ôn dịch và động đất.
8 Mọi điều đó chỉ là khởi đầu của sự đau buồn.
9 Bấy giờ, người ta sẽ nộp các ngươi để chịu hoạn nạn và giết đi; các ngươi sẽ bị mọi dân tộc thù ghét vì danh Ta.
10 Khi ấy, nhiều người sẽ vấp phạm, phản bội nhau và ghét nhau.
11 Sẽ có nhiều tiên tri giả nổi lên và lừa dối nhiều người.
12 Vì sự gian ác gia tăng nên lòng yêu mến của nhiều người sẽ nguội lạnh.
13 Nhưng ai bền chí đến cuối cùng, người ấy sẽ được cứu.
14 Tin Mừng này về vương quốc sẽ được rao giảng khắp thế giới để làm chứng cho muôn dân. Bấy giờ sự cuối cùng sẽ đến.
15 Vậy khi các ngươi thấy sự gớm ghiếc tàn phá mà đấng tiên tri Đa-ni-ên đã nói đến, lập ra trong nơi thánh (ai đọc phải hiểu),
16 Bấy giờ, ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi;
17 Ai ở trên mái nhà thì đừng xuống lấy bất cứ vật gì trong nhà mình;
18 Ai đang ở ngoài đồng, đừng trở về lấy áo mình.
19 Khốn thay cho những người đang mang thai và cho con bú trong những ngày đó!
20 Nhưng hãy cầu nguyện để các ngươi không phải chạy trốn vào mùa đông hay ngày Sa-bát.
21 Vì lúc ấy sẽ có hoạn nạn lớn, đến nỗi từ khi tạo thiên lập địa cho đến bây giờ chưa từng có như vậy, và sau này cũng không bao giờ có nữa.
22 Nếu những ngày ấy không được rút ngắn lại, thì sẽ không có một xác thịt nào được cứu; nhưng vì cớ những người được chọn, những ngày ấy sẽ được rút ngắn lại.
23 Bấy giờ, nếu có ai nói với các ngươi rằng: Đấng Christ ở đây hay là ở đó, thì đừng tin.
24 Vì sẽ có những Đấng Christ giả và những tiên tri giả dấy lên, làm những dấu lạ và phép lạ lớn, đến nỗi nếu có thể được thì họ cũng lừa dối cả những người được chọn.
25 Này, Ta đã bảo trước cho các ngươi rồi.
26 Vậy nếu người ta nói với các ngươi rằng: Nầy, Ngài ở trong đồng vắng, thì đừng đi ra; nầy, Ngài ở trong các phòng kín, thì đừng tin.
27 Vì như chớp phát ra từ phương đông và nháng đến phương tây, thì sự Con người đến cũng sẽ như vậy.
28 Vì nơi nào có xác chết, thì chim ó sẽ tụ tập tại đó.
29 Ngay sau cơn hoạn nạn của những ngày đó, mặt trời sẽ tối tăm, mặt trăng sẽ không chiếu sáng, các ngôi sao sẽ từ trời sa xuống, và các quyền năng trên trời sẽ bị rúng động.
30 Khi ấy, điềm Con Người sẽ xuất hiện ở trên trời. Bấy giờ, mọi chi tộc trên đất sẽ than khóc, và sẽ thấy Con Người ngự đến trên mây trời với quyền năng và vinh quang lớn lao.
31 Ngài sẽ sai các thiên sứ của Ngài thổi kèn thật lớn, và họ sẽ nhóm họp những người được Ngài chọn từ bốn phương trời, từ chân trời này đến chân trời kia.
32 Hãy học lời ví dụ về cây vả: Khi cành còn non và đâm lá, thì các ngươi biết mùa hè đã gần.
33 Cũng vậy, khi các ngươi thấy mọi điều ấy, hãy biết rằng Con Người đã gần đến, ngay trước cửa rồi.
34 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, thế hệ này sẽ chẳng qua đi cho đến khi mọi điều ấy xảy đến.
35 Trời đất sẽ qua đi, nhưng lời ta nói sẽ không bao giờ qua đi.
36 Nhưng về ngày và giờ đó, chẳng có ai biết chi cả, ngay cả các thiên sứ trên trời cũng không, trừ một mình Cha ta biết mà thôi.
37 Nhưng trong thời Nô-ê thể nào, thì ngày Con người đến cũng thể ấy.
38 Vì như trong những ngày trước cơn hồng thủy, người ta ăn, uống, cưới, gả, cho đến ngày Nô-ê vào tàu,
39 Và họ không ngờ gì cho đến khi nước lụt tới và cuốn trôi tất cả mọi người; thì sự hiện đến của Con người cũng sẽ như vậy.
40 Bấy giờ, sẽ có hai người ở ngoài đồng, một người được đem đi, còn người kia bị bỏ lại.
41 Có hai người đàn bà đang xay cối, một người được đem đi, còn người kia bị bỏ lại.
42 Vậy hãy tỉnh thức, vì các ngươi không biết giờ nào Chúa mình sẽ đến.
43 Nhưng hãy biết điều này: nếu người chủ nhà biết canh nào kẻ trộm sẽ đến, thì sẽ thức canh, không để cho nó khoét vách nhà mình đâu.

44 Vậy thì các ngươi cũng hãy sẵn sàng, vì Con Người sẽ đến vào giờ các ngươi không ngờ.
45 Vậy ai là người đầy tớ trung tín và khôn ngoan, được chủ đặt làm người quản lý gia nhân mình, để cung cấp đồ ăn cho họ đúng giờ?
46 Phước cho đầy tớ đó khi chủ về thấy đang làm như vậy.
47 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chủ sẽ lập người ấy làm người quản lý cả tài sản mình.
48 Nhưng nếu tên đầy tớ gian ác kia nghĩ thầm rằng: Chủ ta đến chậm,
49 Rồi bắt đầu đánh đập những người cùng làm việc với mình, và ăn uống với những kẻ say rượu;
50 Chủ của đầy tớ ấy sẽ đến vào ngày mà đầy tớ ấy không ngờ tới, và vào giờ mà đầy tớ ấy không biết.
51 Người sẽ xé xác nó ra, và định cho nó đồng số phận với những kẻ giả hình: ở đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng.

CHƯƠNG 25

1 Khi ấy, nước thiên đàng sẽ giống như mười trinh nữ cầm đèn đi đón chú rể.
2 Trong số các cô ấy, có năm cô khôn ngoan và năm cô dại dột.
3 Những người dại dột cầm đèn nhưng không mang theo dầu.
4 Nhưng người khôn ngoan thì mang dầu theo trong bình khi cầm đèn.
5 Trong khi chú rể còn chậm trễ, thì tất cả các cô đều buồn ngủ và ngủ thiếp đi.
6 Đến nửa đêm, có tiếng kêu rằng: Kìa, chàng rể đến, hãy ra đón người.
7 Bấy giờ, tất cả các trinh nữ đều thức dậy, sửa soạn đèn của mình.
8 Các cô dại nói với các cô khôn rằng: Xin các chị cho chúng tôi chút dầu, vì đèn chúng tôi tắt rồi.
9 Nhưng các người khôn ngoan trả lời rằng: Không được, e rằng không đủ cho chúng tôi và các chị; thà các chị hãy đến người bán mà mua.
10 Trong khi họ đi mua, thì chú rể đến; những người đã sẵn sàng thì đi với chú rể vào tiệc cưới, và cửa đóng lại.
11 Sau đó, những trinh nữ khác cũng đến và nói: "Lạy Chúa, lạy Chúa, xin mở cửa cho chúng tôi."
12 Nhưng Người đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta không biết các ngươi đâu.
13 Vậy hãy tỉnh thức, vì các ngươi không biết ngày nào, giờ nào Con Người sẽ đến.
14 Vì nước thiên đàng giống như một người kia sắp đi phương xa, gọi các đầy tớ mình đến mà giao của cải mình cho họ.
15 Ông đưa cho người này năm ta-lâng, người kia hai ta-lâng, người khác nữa một ta-lâng; mỗi người tùy theo khả năng riêng của mình, rồi lên đường ngay.
16 Sau đó, người đã nhận năm ta-lâng đi buôn bán và kiếm được thêm năm ta-lâng nữa.
17 Tương tự như vậy, người đã nhận được hai ta-lâng cũng làm lợi được hai ta-lâng nữa.
18 Nhưng người chỉ nhận một ta-lâng thì đi đào đất và giấu tiền của chủ mình.
19 Sau một thời gian dài, chủ của những đầy tớ đó đến và tính sổ với họ.
20 Vậy, người đã nhận năm ta-lâng cũng đến, đem năm ta-lâng khác và nói rằng: Lạy Chúa, Chúa đã giao cho tôi năm ta-lâng; nầy, tôi đã làm lợi thêm được năm ta-lâng nữa.
21 Chủ nói với người rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành và trung tín kia, khá lắm! Ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi cai quản nhiều; hãy vào hưởng sự vui mừng của chủ ngươi.
22 Người đã nhận hai ta-lâng cũng đến và nói rằng: Lạy Chúa, Chúa đã giao cho tôi hai ta-lâng; nầy, tôi đã làm lợi được hai ta-lâng nữa.
23 Chủ nói với người rằng: Hỡi đầy tớ ngay lành và trung tín kia, khá lắm! Ngươi đã trung tín trong việc nhỏ, ta sẽ lập ngươi cai quản nhiều; hãy vào hưởng sự vui mừng của chủ ngươi.
24 Bấy giờ, người đã nhận một ta-lâng cũng đến và thưa rằng: Lạy Chúa, tôi biết Chúa là người nghiêm khắc, gặt chỗ mình không gieo, thu nơi mình không rắc.
25 Tôi sợ nên đi chôn giấu ta-lâng của ngài dưới đất; kìa, đó là của ngài.
26 Chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ độc ác và biếng nhác kia, ngươi biết rằng ta gặt chỗ ta không gieo, và lượm ở chỗ ta không rải.
27 Vậy thì ngươi phải đưa số bạc của ta cho người đổi tiền, rồi khi ta trở về, ta sẽ lấy lại được số bạc của ta cùng với tiền lời.
28 Vậy hãy lấy ta-lâng từ người đó và đưa cho người có mười ta-lâng.
29 Vì sẽ cho thêm kẻ nào có, thì sẽ có dư dật; nhưng kẻ nào không có, thì sẽ bị lấy luôn điều mình đang có.
30 Còn tên đầy tớ vô ích kia, hãy quăng ra ngoài tối tăm: ở đó sẽ có khóc lóc và nghiến răng.
31 Khi Con Người ngự đến trong vinh quang của Ngài, có tất cả các thiên sứ thánh cùng ngự, thì Ngài sẽ ngự trên ngai vinh quang của Ngài.
32 Muôn dân sẽ được nhóm lại trước mặt Ngài, rồi Ngài sẽ phân chia họ ra, như người chăn chiên phân chia chiên với dê.
33 Người sẽ đặt chiên ở bên phải, còn dê ở bên trái.
34 Bấy giờ, Vua sẽ phán cùng những kẻ ở bên phải rằng: Hỡi những kẻ Cha ta ban phước, hãy đến mà thừa hưởng Vương quốc đã sắm sẵn cho các ngươi từ khi dựng nên trời đất.
35 Vì Ta đói, các ngươi đã cho Ta ăn; Ta khát, các ngươi đã cho Ta uống; Ta là khách lạ, các ngươi đã tiếp rước Ta;
36 Ta trần truồng, các ngươi đã mặc cho Ta; Ta đau yếu, các ngươi đã thăm viếng Ta; Ta bị tù, các ngươi đã viếng thăm Ta.
37 Bấy giờ, người công chính sẽ đáp rằng: Lạy Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đói mà cho ăn? Hoặc khát mà cho uống?
38 Khi nào chúng tôi thấy Chúa là khách lạ mà tiếp rước? Hoặc trần truồng mà cho mặc?
39 Hay khi nào chúng tôi thấy Chúa đau yếu hoặc bị tù mà đến thăm Chúa?
40 Vua sẽ trả lời và nói với họ rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, hễ các ngươi đã làm như thế cho một trong những anh em bé nhỏ nhất của ta đây, tức là đã làm cho chính ta vậy.
41 Bấy giờ, Ngài sẽ phán cùng những kẻ ở bên trái rằng: Hỡi kẻ bị rủa sả, hãy lui ra khỏi ta mà vào lửa đời đời đã sắm sẵn cho ma quỷ và các sứ giả nó.

42 Vì Ta đói, các ngươi không cho Ta ăn; Ta khát, các ngươi không cho Ta uống;
43 Ta là khách lạ, các ngươi không tiếp rước; Ta trần truồng, các ngươi không mặc cho Ta; Ta đau yếu và bị tù đày, các ngươi không thăm viếng.
44 Bấy giờ, họ cũng sẽ đáp lại rằng: Lạy Chúa, khi nào chúng tôi đã thấy Chúa đói, khát, khách lạ, trần truồng, đau ốm hay bị tù, mà không hầu việc Chúa sao?
45 Bấy giờ Ngài sẽ đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, hễ các ngươi không làm như thế cho một trong những người rất hèn mọn nhất nầy, tức là các ngươi không làm cho ta vậy.
46 Và những kẻ nầy sẽ vào hình phạt đời đời, còn người công chính sẽ vào sự sống đời đời.

CHƯƠNG 26

1 Khi Đức Chúa Jêsus đã phán xong những lời nầy, thì phán cùng môn đồ rằng:
2 Các ngươi biết rằng còn hai ngày nữa là đến lễ Vượt Qua, và Con Người sẽ bị nộp để chịu đóng đinh trên thập tự giá.
3 Bấy giờ các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo và các kỳ mục trong dân nhóm lại trong dinh của thầy tế lễ thượng phẩm tên là Cai-phe.
4 Họ bàn tính dùng mưu kế bắt Chúa Jêsus và giết Ngài.
5 Nhưng họ nói: Không nên làm vào ngày lễ, kẻo dân chúng náo loạn.
6 Khi Đức Chúa Jêsus ở Bê-tha-ni, tại nhà Si-môn, người mắc bệnh phong,
7 Có một người đàn bà cầm một bình bằng ngọc đựng dầu thơm rất quý giá đến gần Đức Chúa Jêsus, và đổ dầu thơm đó lên đầu Ngài trong khi Ngài đang ngồi ăn.
8 Nhưng khi các môn đồ thấy vậy, họ nổi giận và nói: "Sao lại phí của như vậy?"
9 Vì dầu thơm này có thể bán được nhiều tiền và giúp cho người nghèo.
10 Khi Đức Chúa Jêsus hiểu điều đó, Ngài phán cùng họ rằng: Sao các ngươi làm phiền người đàn bà đó? Người đã làm một việc tốt cho ta.
11 Vì các ngươi luôn có người nghèo ở bên mình; nhưng các ngươi không có ta ở bên mình mãi đâu.
12 Vì khi đổ dầu thơm trên mình Ta, nàng đã làm thế để chuẩn bị cho việc chôn cất Ta.
13 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, bất cứ nơi nào Tin Lành nầy được rao giảng trên khắp thế gian, thì cũng sẽ thuật lại việc người đàn bà nầy đã làm để tưởng nhớ đến nàng.
14 Bấy giờ, một trong mười hai sứ đồ, tên là Giuđa Ích-ca-ri-ốt, đi đến các thầy tế lễ cả,
15 Rồi nói với họ rằng: Các ngươi sẽ cho ta bao nhiêu, đặng ta sẽ nộp người cho các ngươi? Họ bèn giao ước với người ba mươi miếng bạc.
16 Từ lúc đó, hắn tìm cơ hội để phản bội Ngài.
17 Ngày thứ nhất của lễ bánh không men, các môn đồ đến cùng Đức Chúa Jêsus mà thưa rằng: Thầy muốn chúng tôi dọn cho Thầy ăn lễ Vượt Qua ở đâu?
18 Ngài đáp: Hãy vào thành, đến nhà một người kia và nói với người ấy rằng: Thầy phán: Giờ của ta đã gần rồi; ta sẽ giữ lễ Vượt Qua tại nhà ngươi với các môn đồ ta.
19 Các môn đồ làm y như lời Đức Chúa Jêsus đã truyền, và chuẩn bị lễ Vượt Qua.
20 Đến chiều, Ngài ngồi xuống với mười hai sứ đồ.
21 Khi họ đang ăn, Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, một người trong các ngươi sẽ phản ta.
22 Họ buồn rầu lắm, và lần lượt hỏi Ngài rằng: Lạy Chúa, có phải tôi không?
23 Ngài đáp rằng: Kẻ nào chấm tay vào đĩa với Ta, chính kẻ đó sẽ phản bội Ta.
24 Con Người ra đi như lời đã chép về Người; nhưng khốn cho kẻ phản bội Con Người! Thà nó đừng sinh ra thì hơn.
25 Bấy giờ Giuđa, kẻ phản bội Người, đáp rằng: "Thưa Thầy, có phải con không?" Người đáp: " Chính ngươi đã nói vậy."
26 Khi họ đang ăn, Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ ơn, bẻ ra, trao cho môn đồ và phán rằng: Hãy cầm lấy, ăn đi; nầy là thân thể ta.
27 Ngài cầm lấy chén, tạ ơn rồi trao cho môn đồ và nói: " Tất cả hãy uống đi;
28 Vì đây là huyết ta, huyết của giao ước mới, đã đổ ra cho nhiều người được tha tội.
29 Nhưng Ta bảo các ngươi, Ta sẽ không uống trái nho này nữa, cho đến ngày Ta sẽ cùng các ngươi uống trái nho mới trong vương quốc của Cha Ta.
30 Sau khi hát thánh ca, họ đi ra núi Ô-liu.
31 Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng: Đêm nay, hết thảy các ngươi sẽ vấp phạm vì cớ ta; vì có lời chép rằng: Ta sẽ đánh kẻ chăn chiên, thì chiên trong bầy sẽ tan lạc.
32 Nhưng sau khi Ta sống lại, Ta sẽ đi đến Ga-li-lê trước các ngươi.
33 Phi-e-rơ đáp rằng: Dầu mọi người vấp phạm vì cớ thầy, nhưng tôi sẽ không bao giờ vấp phạm đâu.
34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng ngươi, đêm nay, trước khi gà gáy, ngươi sẽ chối ta ba lần.
35 Phi-e-rơ thưa rằng: Dầu tôi phải chết với Thầy, tôi cũng không chối Thầy. Hết thảy các môn đồ đều nói như vậy.
36 Sau đó, Đức Chúa Jêsus cùng môn đồ đến một nơi gọi là Ghết-sê-ma-nê. Ngài phán cùng môn đồ rằng: Hãy ngồi đây, trong khi ta đi cầu nguyện đằng kia.
37 Rồi Ngài đem Phi-e-rơ và hai người con của Xê-bê-đê đi với Ngài, và bắt đầu buồn rầu và sầu não lắm.
38 Bấy giờ Ngài phán cùng họ rằng: Tâm hồn ta buồn rầu đến chết; các ngươi hãy ở lại đây và tỉnh thức với ta.
39 Ngài đi xa hơn một chút, sấp mặt xuống đất và cầu nguyện rằng: Lạy Cha, nếu có thể được, xin cho chén nầy lìa khỏi Con! Tuy nhiên, không theo ý Con muốn, mà theo ý Cha muốn.
40 Ngài đến cùng các môn đồ, thấy họ đang ngủ, bèn nói với Phi-e-rơ rằng: Thế thì các ngươi không thể thức với ta một giờ sao?
41 Hãy tỉnh thức và cầu nguyện, kẻo các ngươi sa vào chước cám dỗ; tâm thần thì muốn lắm, nhưng xác thịt lại yếu đuối.
42 Ngài lại đi lần thứ hai và cầu nguyện rằng: " Lạy Cha, nếu chén này không thể rời khỏi Con mà Con phải uống thì xin ý Cha được nên."
43 Ngài trở lại và thấy họ vẫn ngủ, vì mắt họ đã nặng trĩu.
44 Rồi Ngài rời họ, đi cầu nguyện lần thứ ba và lặp lại lời cầu nguyện cũ.
45 Sau đó, Ngài đến với các môn đồ và nói với họ rằng: " Bây giờ các con hãy ngủ và nghỉ ngơi đi! Này, giờ đã gần, Con Người sẽ bị nộp vào tay những kẻ có tội."
46 Hãy đứng dậy, chúng ta đi thôi; kìa, kẻ phản bội ta đã đến gần.

47 Khi Ngài còn đang phán, thì kìa, Giuđa, một trong mười hai sứ đồ, đến, và cùng đi với hắn có một đám đông mang theo gươm giáo và gậy gộc, do các thầy tế lễ cả và kỳ mục trong dân sai đến.
48 Kẻ phản bội Ngài đã cho họ một dấu hiệu rằng: "Hễ tôi hôn ai, thì đó chính là người đó; hãy bắt lấy người ấy."
49 Ngay lập tức, người ấy đến gần Đức Chúa Jêsus và nói rằng: Chào Thầy, rồi hôn Ngài.
50 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi bạn, tại sao ngươi đến đây? Bấy giờ chúng đến gần, tra tay bắt Đức Chúa Jêsus và bắt Ngài.
51 Và này, một trong những người ở với Đức Giê-su giơ tay rút gươm ra, đánh một đầy tớ của thầy tế lễ thượng phẩm, làm đứt tai người ấy.
52 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy nạp gươm vào vỏ; vì hễ ai cầm gươm thì sẽ chết vì gươm.
53 Ngươi tưởng rằng Ta không thể cầu xin Cha Ta ngay bây giờ, và Ngài sẽ lập tức ban cho Ta hơn mười hai đạo thiên sứ sao?
54 Nhưng nếu vậy thì làm sao ứng nghiệm lời Kinh Thánh rằng mọi việc phải như vậy?
55 Vào giờ đó, Chúa Giê-su phán cùng đám đông rằng: Các ngươi cầm gươm giáo gậy gộc đến bắt ta như bắt kẻ trộm sao? Ta thường ngồi giảng dạy trong đền thờ với các ngươi, mà các ngươi không bắt ta.
56 Nhưng mọi điều ấy đã xảy ra, để lời các đấng tiên tri đã chép được ứng nghiệm. Bấy giờ, hết thảy môn đồ đều bỏ Ngài mà chạy trốn.
57 Những kẻ bắt giữ Đức Chúa Jêsus dẫn Ngài đến Cai-phe, thầy tế lễ thượng phẩm, tại đó các thầy thông giáo và kỳ mục đã nhóm lại.
58 Nhưng Phi-e-rơ theo Ngài xa xa, đến tận dinh của thầy tế lễ thượng phẩm, vào ngồi với các đầy tớ để xem việc ấy sẽ ra sao.
59 Bấy giờ, các thầy tế lễ cả, các kỳ mục và toàn thể công nghị tìm chứng gian chống lại Đức Chúa Jêsus để giết Ngài.
60 Nhưng chẳng tìm thấy gì cả: mặc dù có nhiều người làm chứng gian đến, nhưng họ chẳng tìm thấy gì cả. Cuối cùng, có hai người làm chứng gian đến,
61 Người ấy nói rằng: Người nầy đã nói: Ta có thể phá đền thờ của Đức Chúa Trời, rồi xây lại trong ba ngày.
62 Thầy tế lễ thượng phẩm đứng dậy và nói với Ngài rằng: Ngươi không trả lời gì sao? Những người nầy làm chứng chống lại ngươi điều gì?
63 Nhưng Đức Chúa Jêsus vẫn im lặng. Thầy tế lễ thượng phẩm trả lời và nói với Ngài rằng: Ta truyền lệnh cho ngươi bởi Đức Chúa Trời hằng sống, hãy nói cho chúng ta biết ngươi có phải là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời không.
64 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi đã nói; tuy nhiên, ta nói cùng các ngươi, về sau các ngươi sẽ thấy Con người ngồi bên phải quyền phép Đức Chúa Trời, và ngự trên mây trời mà đến.
65 Bấy giờ, thầy tế lễ thượng phẩm xé áo mình mà nói rằng: Nó đã nói phạm thượng; chúng ta còn cần gì nhân chứng nữa? Kìa, các ngươi đã nghe nó nói phạm thượng rồi.
66 Các ngươi nghĩ sao? Họ trả lời rằng: Người ấy đáng chết.
67 Bấy giờ, họ khạc nhổ vào mặt Ngài, đấm Ngài, và có kẻ lại lấy tay tát Ngài.
68 Nói rằng: Hỡi Đấng Christ, hãy nói tiên tri cho chúng ta biết: Ai đã đánh ngươi?
69 Bấy giờ Phi-e-rơ đang ngồi ngoài trong dinh. Có một người đầy tớ gái đến gần và nói với ông rằng: Ngươi cũng đã theo Jêsus, người Ga-li-lê.
70 Nhưng ông chối trước mặt mọi người mà rằng: Ta không hiểu ngươi nói chi.
71 Khi ông ra ngoài hành lang, một người hầu gái khác thấy ông, liền nói với những người ở đó rằng: Người này cũng ở với Jêsus người Na-xa-rét.
72 Nhưng Phi-e-rơ lại chối và thề rằng: Tôi không biết người ấy.
73 Một lát sau, những người đứng gần đó đến gần Phi-e-rơ và nói rằng: Chắc chắn ông cũng thuộc về bọn ấy, vì lời nói của ông tỏ rõ ông.
74 Bấy giờ, ông bắt đầu rủa sả và thề rằng: Ta không biết người đó. Ngay lúc đó, gà gáy.
75 Phi-e-rơ nhớ lại lời Đức Chúa Jêsus đã phán cùng mình rằng: Trước khi gà gáy, ngươi sẽ chối ta ba lần. Đoạn, ông ra ngoài, khóc lóc thảm thiết.

CHƯƠNG 27

1 Khi trời sáng, tất cả các thầy tế lễ cả và kỳ mục trong dân đều bàn bạc với nhau để giết Đức Giêsu.
2 Sau khi trói Ngài xong, họ giải Ngài đi và nộp cho quan tổng đốc Phi-lát.
3 Bấy giờ, Giu-đa, là kẻ đã phản bội Ngài, thấy Ngài bị kết án, thì hối hận, đem ba mươi miếng bạc trả lại cho các thầy tế lễ cả và kỳ mục.
4 Họ nói rằng: Tôi đã phạm tội vì đã nộp huyết vô tội. Họ đáp: Chuyện đó can gì đến chúng tôi? Hãy coi chừng.
5 Rồi ông ném những đồng bạc vào đền thờ, đi ra và thắt cổ tự tử.
6 Các thầy tế lễ cả lấy bạc và nói rằng: Không được phép bỏ bạc vào kho bạc, vì là giá của huyết.
7 Họ bàn bạc với nhau, rồi dùng tiền đó mua thửa ruộng của người thợ gốm để chôn cất khách lạ.
8 Bởi vậy, cho đến ngày nay, cánh đồng ấy vẫn được gọi là "Cánh đồng máu".
9 Bấy giờ ứng nghiệm lời đấng tiên tri Giê-rê-mi đã nói rằng: Họ lấy ba chục miếng bạc, là giá của Đấng đã được định giá, mà dân Y-sơ-ra-ên đã định giá;
10 Và đưa chúng cho người thợ gốm như Chúa đã chỉ định cho tôi.
11 Đức Chúa Jêsus đứng trước mặt quan tổng đốc; quan tổng đốc hỏi Ngài rằng: Ngươi có phải là Vua dân Giu-đa không? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Chính ngươi nói vậy.
12 Khi các thầy tế lễ cả và kỳ mục tố cáo Ngài, Ngài không trả lời một lời nào.
13 Bấy giờ Phi-lát nói cùng Ngài rằng: Ngươi không nghe biết bao nhiêu điều họ làm chứng chống lại ngươi sao?
14 Nhưng Ngài không đáp lại một lời nào, khiến cho quan tổng đốc vô cùng ngạc nhiên.
15 Vào ngày lễ đó, quan tổng đốc thường thả cho dân một tù nhân tùy theo ý dân.
16 Bấy giờ, họ có một tù nhân nổi tiếng tên là Ba-ra-ba.
17 Vậy khi họ nhóm lại, Phi-lát nói với họ rằng: Các ngươi muốn ta tha ai cho các ngươi? Ba-ra-ba hay là Jêsus, tức là Đấng Christ?
18 Vì ông biết rằng vì lòng ghen tị mà họ đã nộp ông.
19 Khi quan đã ngồi vào ghế xét xử, vợ ông sai người đến nói với ông rằng: Đừng làm gì với người công chính ấy; vì

hôm nay tôi đã phải chịu nhiều đau khổ trong giấc mơ vì người ấy.
20 Nhưng các thầy tế lễ cả và các kỳ mục xúi giục dân chúng hãy xin Ba-ra-ba và giết Đức Chúa Jêsus.
21 Quan tổng đốc trả lời và nói với họ: Trong hai người này, các ngươi muốn ta tha cho các ngươi ai? Họ đáp: Ba-ra-ba.
22 Phi-lát nói với họ rằng: Vậy ta phải làm gì với Jêsus, tức là Đấng Christ? Mọi người đều trả lời rằng: Hãy đóng đinh nó trên cây thập tự.
23 Quan tổng đốc hỏi: "Sao người này lại làm điều ác?" Nhưng họ càng kêu lớn hơn rằng: "Hãy đóng đinh nó vào thập tự giá!"
24 Khi Phi-lát thấy mình không thắng được chi hết, mà còn thêm náo động nữa, thì lấy nước rửa tay trước mặt dân chúng mà nói rằng: Ta vô tội về huyết của người công chính này; hãy coi chừng.
25 Bấy giờ toàn dân đều đáp rằng: Xin huyết người ấy đổ trên chúng tôi và con cháu chúng tôi!
26 Bấy giờ, Phi-lát tha Ba-ra-ba cho họ; rồi đánh đòn Đức Chúa Jêsus, rồi giao Ngài cho họ đóng đinh trên thập tự giá.
27 Bấy giờ, quân lính của quan tổng đốc đem Đức Chúa Jêsus vào trong dinh, và tập hợp cả cơ binh quanh Ngài.
28 Họ lột áo Người ra và khoác cho Người một chiếc áo choàng đỏ thắm.
29 Chúng đan một vòng gai làm mão triều thiên, đặt lên đầu Người, và trao vào tay phải Người một cây sậy; rồi chúng quỳ xuống trước mặt Người, nhạo báng Người rằng: "Vạn tuế, Vua dân Do Thái!"
30 Họ khạc nhổ vào Người, rồi lấy cây sậy đập vào đầu Người.
31 Sau khi chế giễu Người xong, chúng lột áo choàng ra, mặc áo của Người vào và dẫn Người đi đóng đinh vào thập giá.
32 Khi họ đi ra, họ gặp một người Sy-ren tên là Si-môn; họ bắt ông vác thập tự giá của Người.
33 Khi đến một nơi gọi là Gô-gô-tha, nghĩa là nơi có cái sọ,
34 Họ cho Người uống giấm pha với mật đắng; nhưng khi Người nếm, Người không chịu uống.
35 Họ đóng đinh Ngài trên thập tự giá, rồi bắt thăm mà chia nhau áo xống của Ngài, để ứng nghiệm lời đấng tiên tri đã phán rằng: Chúng đã chia nhau áo xống của Ta, và bắt thăm cả áo dài của Ta nữa.
36 Họ ngồi đó và canh chừng Ngài;
37 Phía trên đầu Ngài, họ dựng lên bản án viết rằng: NGƯỜI NÀY LÀ GIÊ-XU, VUA DÂN DO THÁI.
38 Khi ấy, cũng có hai tên trộm bị đóng đinh với Ngài, một tên bên phải, một tên bên trái.
39 Những người đi ngang qua đều chế giễu Ngài, lắc đầu,
40 Và nói rằng: Ngươi là kẻ phá đền thờ và xây lại trong ba ngày, hãy tự cứu mình đi! Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, hãy xuống khỏi thập tự giá đi.
41 Các thầy tế lễ cả cũng chế giễu Ngài, cùng với các thầy thông giáo và kỳ mục, mà rằng:
42 Ông đã cứu người khác, nhưng không thể cứu chính mình. Nếu ông là Vua dân Israel, hãy xuống khỏi thập tự giá, rồi chúng ta sẽ tin ông.
43 Hắn tin cậy Đức Chúa Trời; nếu Ngài muốn, hãy giải cứu hắn ngay bây giờ, vì hắn đã nói rằng: Ta là Con Đức Chúa Trời.
44 Hai tên trộm cùng bị đóng đinh với Ngài cũng nhiếc móc Ngài như vậy.
45 Từ giờ thứ sáu, bóng tối bao phủ khắp đất cho đến giờ thứ chín.
46 Vào khoảng giờ thứ chín, Đức Chúa Jêsus kêu lớn tiếng rằng: Ê-li, Ê-li, la-ma sa-bách-thani? nghĩa là: Đức Chúa Trời tôi ơi, Đức Chúa Trời tôi ơi, sao Ngài lìa bỏ tôi?
47 Vài người đứng đó nghe vậy thì nói: Người này gọi Ê-li.
48 Ngay lập tức, một người trong bọn họ chạy đi lấy một miếng bọt biển, thấm đầy giấm, cắm vào đầu cây sậy và đưa cho Người uống.
49 Nhưng số còn lại thì nói: Hãy để xem Ê-li có đến cứu hắn không.
50 Đức Giê-su lại kêu lên một tiếng lớn nữa rồi trút hơi thở cuối cùng.
51 Và này, bức màn trong đền thờ bị xé làm đôi từ trên xuống dưới; đất rung chuyển, đá vỡ ra;
52 Các ngôi mộ mở ra, và nhiều xác của các thánh đồ đã chết sống lại.
53 Sau khi sống lại, Ngài ra khỏi mồ mả, đi vào thành thánh và hiện ra với nhiều người.
54 Khi viên đại đội trưởng và những người cùng ông canh giữ Đức Chúa Jêsus thấy động đất và những điều xảy ra, thì sợ hãi lắm mà nói rằng: Quả thật người này là Con Đức Chúa Trời.
55 Và có nhiều người phụ nữ đứng nhìn từ xa, họ đã theo Đức Chúa Jêsus từ Ga-li-lê để hầu hạ Ngài.
56 Trong số đó có bà Ma-ri Ma-đơ-len, bà Ma-ri mẹ của Gia-cơ và Giô-sép, và bà mẹ của các con ông Xê-bê-đê.
57 Đến chiều, có một người giàu có ở A-ri-ma-thê tên là Giô-sép, cũng là môn đồ của Đức Chúa Jêsus.
58 Ông đến gặp Phi-lát và xin thi thể Chúa Giê-xu. Bấy giờ Phi-lát ra lệnh giao trả thi thể.
59 Khi Giô-sép đã lấy xác Ngài, thì lấy tấm vải gai sạch mà liệm lại,
60 Rồi đặt xác vào ngôi mộ mới của mình, ngôi mộ mà ông đã đục sẵn trong đá. Ông lăn một tảng đá lớn đến trước cửa mộ, rồi ra về.
61 Có bà Ma-ri Ma-đơ-len và bà Ma-ri khác ngồi đối diện với mộ.
62 Ngày hôm sau, tức là ngày sau ngày chuẩn bị, các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si cùng nhau đến Phi-lát,
63 Họ nói rằng: Thưa Chúa, chúng tôi nhớ tên gian dối ấy khi còn sống đã nói: Sau ba ngày, Ta sẽ sống lại.
64 Vậy hãy truyền canh mộ cẩn thận cho đến ngày thứ ba, kẻo môn đồ nó đến lấy trộm xác rồi nói với dân chúng rằng: Ngài đã từ cõi chết sống lại. Như vậy, sự lầm lỗi sau này sẽ tệ hơn sự lầm lỗi trước.
65 Phi-lát nói với họ rằng: Các ngươi có lính canh; hãy đi canh chừng cẩn thận.
66 Vậy, họ đi, niêm phong ngôi mộ, rồi cắt người canh gác.

CHƯƠNG 28

1 Vào cuối ngày Sa-bát, khi rạng đông vừa ló dạng, ngày thứ nhất trong tuần, Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri khác đến thăm mộ.
2 Và nầy, có một trận động đất lớn, vì thiên sứ của Chúa từ trời xuống, đến lăn tảng đá ra khỏi cửa, rồi ngồi lên trên.
3 Diện mạo của Ngài như chớp nhoáng, và áo Ngài trắng như tuyết.
4 Vì sợ ông, những người canh gác run rẩy và trở nên như người chết.

5 Nhưng thiên sứ trả lời và nói với các bà rằng: Các ngươi đừng sợ, vì ta biết các ngươi tìm Đức Chúa Jêsus, là Đấng đã bị đóng đinh.
6 Ngài không ở đây, vì Ngài đã sống lại, như lời Ngài đã phán. Hãy đến xem nơi Chúa đã nằm.
7 Hãy mau đi báo cho các môn đồ Ngài biết rằng Ngài đã sống lại từ cõi chết. Và nầy, Ngài sẽ đi trước các ngươi đến Ga-li-lê; ở đó các ngươi sẽ thấy Ngài. Nầy, ta đã bảo các ngươi rồi.
8 Họ vội vã rời khỏi mộ, vừa sợ vừa mừng, chạy đi báo tin cho các môn đồ Ngài.
9 Khi họ đi báo tin cho các môn đồ, thì Đức Chúa Jêsus gặp họ và nói rằng: " Chào các ngươi!" Họ đến gần, ôm chân Ngài và thờ lạy Ngài.
10 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Đừng sợ chi; hãy đi bảo anh em ta rằng hãy đến xứ Ga-li-lê, ở đó họ sẽ thấy ta.
11 Khi họ đang đi, thì có mấy người trong đội canh vào thành, thuật lại cho các thầy tế lễ cả mọi việc đã xảy ra.
12 Khi họ nhóm lại với các trưởng lão và bàn bạc, họ cho những người lính một số tiền lớn.
13 Họ nói rằng: Các ngươi hãy nói rằng: Ban đêm, khi chúng tôi đang ngủ, các môn đồ của hắn đã đến lấy trộm hắn đi.
14 Nếu việc này đến tai quan tổng đốc, chúng tôi sẽ thuyết phục ông ấy và bảo vệ anh.
15 Vậy, họ nhận tiền và làm theo như lời đã dạy. Câu nói này vẫn được truyền tụng trong vòng người Do Thái cho đến ngày nay.
16 Sau đó, mười một môn đồ đi đến Ga-li-lê, đến ngọn núi mà Đức Chúa Jêsus đã chỉ định cho họ.
17 Khi thấy Ngài, họ thờ lạy Ngài, nhưng có một số người lại nghi ngờ.
18 Đức Chúa Jêsus đến gần, phán cùng môn đồ rằng: Hết cả quyền phép ở trên trời và dưới đất đã giao cho ta.
19 Vậy hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhân danh Đức Chúa Cha, Đức Chúa Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp têm cho họ.
20 Dạy họ giữ hết cả mọi điều mà Ta đã truyền cho các ngươi. Và nầy, Ta thường ở cùng các ngươi luôn cho đến tận thế. A-men.

Phúc âm Máccô

CHƯƠNG 1

1 Khởi đầu Tin Mừng của Đức Giêsu Kitô, Con Thiên Chúa;
2 Như đã chép trong sách các tiên tri rằng: Nầy, Ta sai sứ giả Ta đi trước mặt Con, người sẽ dọn đường cho Con.
3 Có tiếng người kêu trong hoang địa: Hãy dọn đường cho Chúa, sửa lối cho thẳng để Người đi.
4 Giăng đã làm phép báp-têm trong đồng vắng và rao giảng phép báp-têm ăn năn để được tha tội.
5 Cả xứ Giu-đê và thành Giê-ru-sa-lem đều kéo đến cùng ông; ai nấy đều xưng tội mình và chịu ông làm phép báp-têm dưới sông Giô-đanh.
6 Giăng mặc áo lông lạc đà, thắt lưng bằng da thú, ăn châu chấu và mật ong rừng.
7 Người rao giảng rằng: Có một Đấng quyền phép hơn tôi đang đến sau tôi; tôi không đáng cúi xuống cởi dây giày cho Ngài.
8 Tôi đã làm phép báp-têm cho các ngươi bằng nước, nhưng Ngài sẽ làm phép báp-têm cho các ngươi bằng Đức Thánh Linh.
9 Vào những ngày đó, Đức Chúa Jêsus từ Na-xa-rét xứ Ga-li-lê đến, và chịu phép báp-têm của Giăng dưới sông Giô-đanh.
10 Vừa khi lên khỏi nước, Ngài thấy các tầng trời mở ra, và Đức Thánh Linh ngự xuống trên Ngài như chim bồ câu.
11 Bấy giờ có tiếng từ trời phán rằng: Ngươi là Con yêu dấu của Ta, đẹp lòng Ta mọi đàng.
12 Ngay lập tức, Đức Thánh Linh thúc đẩy Ngài vào đồng vắng.
13 Ngài ở đó trong đồng vắng bốn mươi ngày, chịu quỉ Sa-tan cám dỗ, ở chung với thú dữ, và các thiên sứ hầu hạ Ngài.
14 Sau khi Giăng bị nộp, Đức Chúa Jêsus đến xứ Ga-li-lê, rao giảng Tin Lành về nước Đức Chúa Trời,
15 Và nói rằng: Kỳ đã trọn, và vương quốc Đức Chúa Trời đã đến gần. Hãy ăn năn và tin nhận Tin Mừng.
16 Khi ấy, Đức Giê-su đang đi dọc theo bờ biển Ga-li-lê, thì thấy Si-môn và Anh-rê, em ông, đang thả lưới xuống biển, vì họ làm nghề đánh cá.
17 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Hãy theo ta, ta sẽ khiến các ngươi trở nên tay đánh lưới người.
18 Ngay lập tức họ bỏ lưới và đi theo Ngài.
19 Đi xa hơn một chút, Ngài thấy Gia-cơ, con trai Xê-bê-đê, và Giăng, em trai ông, đang vá lưới trên thuyền.
20 Ngài liền gọi họ; họ để cha mình là Xê-bê-đê ở lại trên thuyền với những người làm công, và đi theo Ngài.
21 Họ vào thành Ca-bê-na-um; đúng ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus vào nhà hội và giảng dạy.
22 Họ kinh ngạc về sự dạy dỗ của Ngài, vì Ngài dạy họ như một Đấng có thẩm quyền, chứ không như các thầy thông giáo.
23 Bấy giờ, trong hội đường của họ có một người bị tà ma ám, người ấy kêu lên rằng:
24 Họ nói rằng: Hãy để chúng tôi yên! Chúng tôi với Ngài có can hệ gì? Ngài đến để hủy diệt chúng tôi sao? Tôi biết Ngài là ai, là Đấng Thánh của Đức Chúa Trời.
25 Nhưng Đức Chúa Jêsus quở trách nó rằng: Hãy im đi, và ra khỏi người nầy.
26 Khi tà ma đã xé nát người ấy, kêu lớn tiếng, rồi ra khỏi người ấy.
27 Mọi người đều kinh ngạc đến nỗi họ hỏi nhau rằng: "Điều gì thế này? Đây là giáo lý mới lạ gì vậy?" Vì Người ra lệnh cho cả các tà linh, mà chúng cũng vâng lời Người.
28 Danh tiếng Ngài lập tức lan truyền khắp cả vùng xung quanh Ga-li-lê.
29 Vừa ra khỏi hội đường, Đức Giê-su và các môn đệ vào nhà Si-môn và Anh-rê, cùng với Gia-cơ và Giăng.
30 Nhưng bà mẹ vợ của Simon đang bị sốt, và ngay lập tức người ta nói cho ông biết về bà.
31 Ngài lại gần, nắm tay bà và đỡ bà dậy; cơn sốt liền biến mất và bà phục vụ họ.
32 Đến chiều, khi mặt trời lặn, người ta đem đến cho Ngài mọi kẻ đau yếu và những kẻ bị quỷ ám.
33 Cả thành đều tụ họp tại cửa.
34 Ngài chữa lành nhiều người đau yếu đủ thứ bệnh, và trừ nhiều quỷ, không cho quỷ nói ra, vì chúng biết Ngài.
35 Sáng hôm sau, khi trời còn rất tối, Ngài đã dậy, đi ra, vào một nơi vắng vẻ và cầu nguyện ở đó.
36 Si-môn và những người đi theo Ngài cũng đi theo Ngài.
37 Khi tìm được Ngài, họ thưa rằng: Mọi người đang tìm thầy.
38 Ngài phán cùng họ rằng: Chúng ta hãy đi đến các làng lân cận, để ta cũng rao giảng ở đó nữa; vì ấy là lý do mà ta ra đi.
39 Ngài rao giảng trong các hội đường khắp xứ Ga-li-lê và trừ quỷ.
40 Bấy giờ, có một người phung đến cùng Ngài, quỳ xuống van xin Ngài rằng: Nếu Ngài khứng, Ngài có thể khiến tôi được sạch.
41 Đức Chúa Jêsus động lòng thương xót, giơ tay rờ người ấy và phán rằng: Ta khứng, hãy sạch đi.
42 Ngay khi ông vừa nói xong, bệnh phong hủi liền biến mất và ông được sạch.
43 Rồi ông nghiêm giọng bảo ông ấy đi ngay;
44 Rồi bảo người rằng: Hãy coi chừng, đừng nói gì với ai cả; nhưng hãy đi trình diện cùng thầy tế lễ, và dâng lễ vật mà Môi-se đã truyền để làm chứng cho họ rằng ngươi được sạch.
45 Nhưng người ấy đi ra, bắt đầu đồn chuyện đó ra khắp nơi, đến nỗi Đức Chúa Jêsus không thể công khai vào thành được nữa, mà phải ở ngoài nơi vắng vẻ; và người ta từ khắp nơi đều đến cùng Ngài.

CHƯƠNG 2

1 Vài ngày sau, Đức Giê-su lại vào thành Ca-bê-na-um; người ta nghe nói Người đang ở trong nhà.
2 Lập tức, dân chúng nhóm lại đông lắm, đến nỗi không còn chỗ trống, ngay cả trước cửa cũng không còn nữa. Ngài giảng đạo cho họ.
3 Bấy giờ, có người đem đến cho Ngài một người bại liệt, có bốn người khiêng.
4 Nhưng vì đông người, nên họ không thể đến gần Ngài được, nên họ dỡ mái nhà nơi Ngài đang ngồi, rồi từ đó dòng giường của người bại liệt xuống.
5 Khi Đức Chúa Jêsus thấy đức tin của họ, Ngài phán cùng người bại rằng: Hỡi con, tội lỗi con đã được tha.
6 Nhưng có mấy thầy thông giáo ngồi đó, suy nghĩ trong lòng rằng:
7 Tại sao người này lại nói phạm thượng như vậy? Ai có thể tha tội ngoài một mình Đức Chúa Trời?

8 Ngay khi Đức Chúa Jêsus nhận biết trong lòng họ đang lý luận như vậy, Ngài phán cùng họ rằng: Sao các ngươi lại lý luận trong lòng như vậy?
9 Nói với người bại rằng: "Tội lỗi ngươi đã được tha", hay nói: "Hãy đứng dậy, vác giường mà đi", thì bên nào dễ hơn?
10 Nhưng để các ngươi biết rằng Con Người có quyền tha tội trên đất, (Ngài nói với người bại liệt),
11 Ta bảo ngươi: Hãy đứng dậy, vác giường đi về nhà.
12 Ngay lập tức, người ấy đứng dậy, vác giường đi ra trước mặt mọi người, đến nỗi ai nấy đều kinh ngạc và ngợi khen Đức Chúa Trời rằng: "Chúng tôi chưa từng thấy việc như thế này bao giờ."
13 Rồi Ngài lại đi về phía bờ biển; toàn thể dân chúng đến với Ngài, và Ngài dạy dỗ họ.
14 Khi đi ngang qua, Ngài thấy Lê-vi, con trai của A-phê, đang ngồi ở quầy thu thuế, thì Ngài bảo ông: " Hãy theo Ta". Ông đứng dậy và đi theo Ngài.
15 Khi Đức Chúa Jêsus đang ngồi ăn tại nhà mình, có nhiều người thu thuế và người tội lỗi cũng ngồi ăn với Đức Chúa Jêsus và các môn đồ Ngài; vì có nhiều người và họ đã đi theo Ngài.
16 Khi các thầy thông giáo và người Pha-ri-si thấy Ngài ăn uống với người thu thuế và người tội lỗi, thì nói với môn đồ Ngài rằng: Sao Ngài lại ăn uống với người thu thuế và người tội lỗi?
17 Khi Đức Chúa Jêsus nghe vậy, Ngài phán cùng họ rằng: Người khỏe mạnh không cần thầy thuốc, nhưng người đau ốm cần. Ta đến không phải để gọi người công bình, mà để gọi kẻ có tội.
18 Các môn đồ của Giăng và người Pha-ri-si vẫn ăn chay. Họ đến hỏi Đức Chúa Jêsus rằng: Tại sao môn đồ của Giăng và người Pha-ri-si ăn chay, còn môn đồ của Ngài lại không ăn chay?
19 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các con trai của tiệc cưới có thể kiêng ăn khi chú rể còn ở với mình chăng? Chừng nào chú rể còn ở với họ, họ không thể kiêng ăn được.
20 Nhưng sẽ có ngày chàng rể phải rời xa họ, và khi ấy họ sẽ ăn chay trong những ngày ấy.
21 Cũng không ai vá miếng vải mới vào chiếc áo cũ; nếu vậy, miếng vải mới sẽ rách chiếc áo cũ, và chỗ rách sẽ tệ hơn.
22 Cũng không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu vậy, rượu mới sẽ làm nứt bầu da, rượu đổ ra, và bầu da cũng bị hỏng. Nhưng rượu mới phải đổ vào bầu da mới.
23 Vả, vào ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus đi qua đồng lúa mì; dọc đường, các môn đồ Ngài bắt đầu bứt bông lúa mì.
24 Người Pha-ri-si nói với Ngài rằng: Kìa, sao ngày Sa-bát họ lại làm điều không được phép làm?
25 Ngài đáp rằng: Các ngươi chưa từng đọc về việc Đa-vít đã làm khi vua cùng những kẻ đi theo vua gặp cảnh túng thiếu và đói khát sao?
26 Trong thời A-bi-a-tha, thầy tế lễ thượng phẩm, vua đã vào đền thờ Đức Chúa Trời, ăn bánh dâng, là bánh chỉ các thầy tế lễ mới được phép ăn, và còn cho cả những người đi theo vua nữa.
27 Ngài lại phán cùng họ rằng: Ngày Sa-bát được lập ra vì loài người, chớ không phải loài người vì ngày Sa-bát.
28 Vậy nên Con Người cũng làm chủ ngày Sa-bát.

CHƯƠNG 3

1 Đức Giê-su lại vào nhà hội, ở đó có một người bị teo bàn tay.
2 Họ theo dõi xem Ngài có chữa người ấy trong ngày Sa-bát không, để có thể tố cáo Ngài.
3 Ngài bảo người có bàn tay teo rằng: Hãy đứng ra giữa đây.
4 Ngài lại phán cùng họ rằng: Ngày Sa-bát được phép làm điều lành hay điều dữ? Cứu mạng hay giết người? Nhưng họ đều im lặng.
5 Khi Ngài nhìn quanh họ với vẻ giận dữ, buồn rầu vì lòng họ chai đá, Ngài bảo người đàn ông: Hãy giơ tay ra. Người ấy giơ tay ra, và tay người ấy được lành như tay kia.
6 Bấy giờ, những người Pha-ri-si đi ra, lập tức bàn bạc với phe Hê-rốt chống lại Ngài, để tìm cách giết Ngài.
7 Nhưng Đức Chúa Jêsus cùng các môn đồ Ngài lánh về phía bờ biển; có đoàn dân đông từ Ga-li-lê theo Ngài, và từ Giu-đê,
8 Từ Giê-ru-sa-lem, từ I-đu-ma-ê, từ bên kia sông Giô-đanh, và vùng xung quanh Ty-rơ và Si-đôn, một đoàn dân đông đảo, khi nghe biết những việc lớn lao Ngài đã làm, thì đến cùng Ngài.
9 Ngài bảo các môn đồ chuẩn bị một chiếc thuyền nhỏ cho Ngài, vì dân chúng quá đông, kẻo Ngài bị họ chen lấn.
10 Vì Ngài đã chữa lành nhiều người, đến nỗi ai có bệnh tật cũng chen lấn đến gần Ngài để rờ Ngài.
11 Khi thấy Ngài, các tà thần liền sấp mình xuống trước mặt Ngài và kêu lên rằng: "Ngài là Con Đức Chúa Trời."
12 Nhưng Ngài nghiêm giọng truyền lệnh cho họ không được tiết lộ Ngài cho ai biết.
13 Rồi Ngài lên núi và gọi những người Ngài muốn gọi; họ đến cùng Ngài.
14 Ngài lập mười hai người, để họ ở với Ngài và để Ngài sai họ đi rao giảng,
15 Và có quyền năng chữa bệnh và trừ quỷ:
16 Ngài đặt tên cho Si-môn là Phi-e-rơ;
17 Gia-cơ con của Xê-bê-đê, và Giăng em của Gia-cơ; Ngài đặt tên cho họ là Bô-a-nẹt, nghĩa là con trai của sấm sét.
18 Và Anh-rê, Phi-líp, Ba-thê-lê-my, Ma-thi-ơ, Thô-ma, Gia-cơ con của A-phê, Tha-đê, Si-môn người Ca-na-an,
19 Và Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, chính là kẻ đã phản bội Ngài. Rồi họ vào một căn nhà.
20 Đoàn dân lại kéo đến, đến nỗi Ngài và các môn đồ không có bánh để ăn.
21 Khi bạn bè Ngài nghe tin, họ đến bắt Ngài, vì họ nói rằng: Ngài đã mất trí rồi.
22 Các kinh sư từ Giêrusalem xuống thì nói rằng: Người bị quỷ Bê-ên-xê-bun ám, và nhờ chúa quỷ mà trừ quỷ.
23 Ngài gọi họ đến và dùng dụ ngôn mà phán rằng: Làm sao quỉ Sa-tan có thể đuổi quỉ Sa-tan được?
24 Nếu một nước tự chia rẽ thì nước ấy không thể tồn tại được.
25 Nếu một nhà tự chia rẽ, thì nhà ấy không thể tồn tại được.
26 Nhưng nếu Sa-tan tự chống lại chính mình và bị chia rẽ, thì nó không thể tồn tại được, nhưng sẽ đến hồi kết thúc.
27 Không ai có thể vào nhà một người mạnh mẽ để cướp của người ấy, nếu không trói người mạnh mẽ đó lại trước, rồi mới cướp nhà người ấy được.

28 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, mọi tội lỗi sẽ được tha cho con cái loài người, cùng mọi lời phạm thượng mà họ đã phạm thượng:
29 Nhưng ai nói phạm đến Đức Thánh Linh thì chẳng hề được tha thứ, phải mắc tội đời đời.
30 Vì họ nói rằng: Người bị tà ma ô uế ám.
31 Khi ấy, các anh em và mẹ Đức Giê-su đến, đứng ngoài sai người gọi Ngài.
32 Dân chúng ngồi chung quanh Ngài và có người thưa rằng: "Kìa, mẹ và anh em Thầy ở ngoài kia đang tìm Thầy."
33 Ngài đáp rằng: Ai là mẹ Ta, ai là anh em Ta?
34 Ngài đưa mắt nhìn những người ngồi chung quanh và phán rằng: Đây là mẹ ta và anh em ta!
35 Vì bất cứ ai làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời, người ấy là anh chị em và mẹ tôi.

CHƯƠNG 4

1 Đức Chúa Jêsus lại bắt đầu giảng dạy ở bờ biển; có một đoàn dân đông tụ họp quanh Ngài, đến nỗi Ngài phải xuống thuyền và ngồi dưới biển; còn toàn thể đoàn dân thì ở trên đất liền gần bờ biển.
2 Ngài dùng dụ ngôn để dạy họ nhiều điều, và trong khi dạy dỗ, Ngài phán rằng:
3 Hãy nghe đây: Có một người gieo giống đi ra để gieo giống.
4 Và, khi đang gieo giống, một số hạt rơi xuống vệ đường, chim trời đến ăn hết.
5 Một số hạt rơi trên đất đá sỏi, không có nhiều đất; chúng liền mọc lên ngay, vì đất không sâu.
6 Nhưng khi mặt trời mọc, nó bị cháy xém, và vì không có rễ nên nó bị héo.
7 Một số hạt rơi vào bụi gai, gai mọc lên làm cho hạt nghẹt, và không kết quả.
8 Một số khác rơi nhằm đất tốt, thì mọc lên và lớn lên; một số thì sinh ba mươi, một số thì sáu mươi, một số thì một trăm.
9 Ngài lại phán cùng họ rằng: Ai có tai để nghe thì hãy nghe.
10 Khi Đức Giê-su còn lại một mình, những người xung quanh Người cùng với mười hai sứ đồ hỏi Người về dụ ngôn ấy.
11 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi được ơn biết sự mầu nhiệm của nước Đức Chúa Trời; nhưng đối với những người ở ngoài, thì mọi sự ấy đều dùng ẩn dụ mà giảng.
12 Để họ nhìn thì nhìn mà không thấy, lắng tai thì nghe mà không hiểu, kẻo họ hối cải và được tha tội.
13 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi không hiểu dụ ngôn nầy sao? Vậy thì làm sao các ngươi hiểu được mọi dụ ngôn?
14 Người gieo giống là gieo lời.
15 Những kẻ ở dọc đường là những kẻ đã chịu gieo đạo; nhưng vừa nghe đạo, Sa-tan liền đến cướp mất đạo đã gieo trong lòng họ.
16 Cũng vậy, những người được gieo trên đất đá, khi nghe đạo, liền vui mừng tiếp nhận;
17 Nhưng trong lòng họ không có rễ, chỉ tạm thời mà thôi; sau đó, khi gặp hoạn nạn hay bắt bớ vì cớ đạo, họ liền vấp phạm.
18 Còn những kẻ được gieo giữa gai góc là những kẻ nghe đạo,
19 Nhưng sự lo lắng về đời này, sự mê đắm về giàu sang, và các dục vọng khác xâm chiếm lòng họ, làm cho lời Chúa bị nghẹt ngòi, và trở nên vô hiệu.
20 Còn những người được gieo vào đất tốt là những người nghe đạo, tiếp nhận và sinh hoa kết quả, một số ra ba mươi, một số ra sáu mươi, một số ra một trăm.
21 Ngài lại phán cùng họ rằng: Có ai đem đèn đến để đặt dưới cái thùng hay dưới gầm giường chăng? Há chẳng phải để đặt trên chân đèn sao?
22 Vì chẳng có điều gì giấu kín mà không bị lộ ra; chẳng có điều gì giữ kín mà không bị phơi bày.
23 Nếu ai có tai để nghe, hãy nghe.
24 Ngài phán cùng họ rằng: Hãy cẩn thận về điều mình nghe. Các ngươi lường cho người ta đấu nào, thì người ta sẽ lường lại cho các ngươi đấu ấy; và những ai nghe, thì người ta sẽ cho thêm đấu ấy nữa.
25 Vì kẻ nào có, sẽ được cho thêm; còn kẻ nào không có, sẽ bị lấy luôn cả điều mình đang có.
26 Ngài lại phán rằng: Nước Đức Chúa Trời cũng giống như một người vãi giống xuống đất;
27 Người ngủ hay thức, đêm và ngày, hạt giống sẽ nảy mầm và lớn lên, mà người không biết bằng cách nào.
28 Vì đất tự nó sinh ra hoa lợi: trước hết là cây lúa, rồi đến đòng lúa, rồi đến bông lúa nặng hạt.
29 Nhưng khi lúa đã trổ bông, người ta liền tra lưỡi hái vào, vì mùa gặt đã đến.
30 Ngài lại phán rằng: Chúng ta sẽ ví Nước Đức Chúa Trời với điều gì? Hay là lấy gì mà so sánh?
31 Nước ấy giống như một hạt cải, khi gieo xuống đất, nó nhỏ hơn hết thảy các hạt giống trên đất.
32 Nhưng khi gieo rồi, nó mọc lên, lớn hơn mọi thứ rau, và đâm ra nhiều cành lớn, đến nỗi chim trời có thể làm tổ dưới bóng nó.
33 Ngài dùng nhiều dụ ngôn tương tự để giảng đạo cho họ, tùy theo khả năng họ có thể nghe.
34 Nhưng Ngài không bao giờ giảng cho họ mà không dùng dụ ngôn; nhưng khi ở riêng với họ, Ngài giải thích mọi điều cho các môn đồ Ngài.
35 Đến chiều ngày hôm đó, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Chúng ta hãy qua bờ bên kia.
36 Sau khi giải tán đám đông, họ đưa Ngài đi ngay trong khi Ngài đang ở trên thuyền. Cũng có những chiếc thuyền nhỏ khác cùng đi với Ngài.
37 Bỗng nhiên, một trận bão lớn nổi lên, sóng ập vào thuyền, đến nỗi thuyền đã đầy nước.
38 Ngài đang ở phía sau thuyền, dựa gối mà ngủ. Môn đồ đánh thức Ngài dậy và nói rằng: Thầy ơi, Thầy không lo chúng ta chết sao?
39 Ngài bèn đứng dậy, quở gió và phán cùng biển rằng: Hãy yên đi, hãy lặng đi! Gió liền ngừng, và biển lặng như tờ.
40 Ngài phán cùng họ rằng: Sao các ngươi sợ hãi vậy? Tại sao các ngươi không có đức tin?
41 Họ vô cùng sợ hãi và nói với nhau: Người này là ai mà cả gió và biển cũng vâng lệnh người?

CHƯƠNG 5

1 Rồi họ sang bờ bên kia biển, vào miền đất của dân Ga-đa-ra.
2 Khi Ngài vừa ra khỏi thuyền, thì tức khắc có một người bị tà ma ám từ trong đám mồ mả đi ra đón Ngài.

3 Người sống giữa các mồ mả, không ai có thể trói Người được, ngay cả dùng xiềng xích cũng không được.
4 Vì ông đã nhiều lần bị xiềng xích, rồi ông lại bứt xiềng xích, và bẻ gông xiềng ra từng mảnh: không ai có thể chế ngự ông được.
5 Và ngày đêm, ông cứ ở trên núi và trong các ngôi mộ, than khóc và lấy đá rạch mình.
6 Nhưng khi thấy Đức Chúa Jêsus ở đằng xa, ông chạy đến và thờ lạy Ngài,
7 Và kêu lớn tiếng rằng: Hỡi Jêsus, Con Đức Chúa Trời Tối Cao, tôi với Ngài có sự gì chăng? Tôi nhân danh Đức Chúa Trời mà nài xin Ngài đừng làm khổ tôi.
8 Vì Ngài vừa phán cùng nó rằng: Hỡi tà ma, hãy ra khỏi người nầy.
9 Ngài hỏi rằng: Tên ngươi là gì? Người ấy đáp rằng: Tên tôi là Quân đoàn, vì chúng tôi đông lắm.
10 Ông nài xin Chúa đừng đuổi họ ra khỏi miền đó.
11 Bấy giờ, gần núi có một bầy heo đông đang ăn.
12 Bấy giờ, các quỷ đều nài xin Ngài rằng: Xin sai chúng tôi vào bầy heo để chúng tôi nhập vào chúng.
13 Ngay lập tức, Chúa Giê-su cho phép. Các tà linh ô uế xuất ra và nhập vào bầy heo. Cả bầy heo chạy ào xuống một chỗ dốc đứng và rơi xuống biển (khoảng hai ngàn con) và bị chết ngạt dưới biển.
14 Những người chăn heo bỏ chạy, đồn tin ấy khắp thành phố và miền quê. Dân chúng đổ ra xem điều gì đã xảy ra.
15 Họ đến cùng Đức Chúa Jêsus, thấy người bị quỷ ám và đạo quân quỷ ám đang ngồi, mặc quần áo, và tỉnh táo; họ sợ hãi.
16 Những người chứng kiến đã thuật lại cho họ nghe việc đã xảy ra cho người bị quỷ ám và cho cả bầy heo nữa.
17 Họ bắt đầu cầu xin Người rời khỏi bờ cõi của họ.
18 Khi Ngài vào thuyền, người trước kia bị quỷ ám đã cầu xin Ngài cho được ở lại với Ngài.
19 Nhưng Đức Chúa Jêsus không cho phép, mà phán rằng: Hãy về nhà với bạn hữu ngươi, và thuật lại cho họ biết những điều lớn lao Chúa đã làm cho ngươi, và đã thương xót ngươi thể nào.
20 Rồi ông đi, bắt đầu rao truyền khắp vùng Đê-ca-bô-lơ những việc lớn lao mà Đức Chúa Jêsus đã làm cho ông; mọi người đều kinh ngạc.
21 Khi Đức Chúa Jêsus lại xuống thuyền qua bờ bên kia, có đoàn dân đông nhóm lại cùng Ngài. Lúc đó, Ngài đang ở gần biển.
22 Bấy giờ, có một người trong những người cai nhà hội kia, tên là Giai-ru, đến; khi thấy người ấy, ông sấp mình xuống dưới chân người,
23 và nài xin Ngài rằng: Con gái nhỏ của tôi sắp chết; xin Ngài đến đặt tay trên cháu, để cháu được chữa lành và sống lại.
24 Đức Chúa Jêsus đi với người ấy; có nhiều người đi theo và chen lấn Ngài.
25 Có một người đàn bà bị rong huyết đã mười hai năm,
26 Bà đã chịu đau đớn nhiều nơi với nhiều thầy thuốc, đã tiêu hết tiền của mà không thấy khá hơn, trái lại còn nặng hơn.
27 Khi nghe tin về Đức Giê-su, bà chen vào giữa đám đông và chạm vào áo Người.
28 Vì bà nghĩ rằng: Nếu tôi chỉ rờ được áo Ngài thôi, thì tôi sẽ được lành.
29 Ngay lập tức, mạch máu của bà khô lại; và bà cảm thấy trong thân thể mình đã được chữa lành khỏi bệnh dịch đó.
30 Đức Chúa Jêsus biết ngay rằng có sức mạnh đã ra từ người ấy, bèn xây lại giữa đám đông mà hỏi rằng: Ai đã rờ áo ta?
31 Các môn đồ thưa với Ngài rằng: Thầy thấy đám đông chen lấn Thầy, mà còn hỏi: Ai đã rờ đến Ta?
32 Ngài nhìn quanh để xem người đã làm điều đó.
33 Nhưng người đàn bà sợ hãi và run rẩy, biết điều đã xảy ra cho mình, nên đến sấp mình xuống trước mặt Ngài và kể lại hết sự thật.
34 Ngài nói với bà rằng: Hỡi con gái, đức tin của con đã chữa lành con; hãy đi bình an và được lành bệnh.
35 Khi Ngài còn đang phán, có người từ nhà người cai nhà hội đến nói rằng: Con gái ông đã chết rồi; sao ông còn làm phiền Thầy nữa?
36 Khi Đức Chúa Jêsus nghe lời ấy, Ngài phán cùng người cai nhà hội rằng: Đừng sợ, chỉ tin mà thôi.
37 Ngài không cho ai đi theo Ngài, ngoại trừ Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng, em của Gia-cơ.
38 Khi đến nhà người cai nhà hội, Ngài thấy cảnh ồn ào, kẻ khóc lóc, kẻ than van rất lớn.
39 Khi vào nhà rồi, Ngài bảo họ rằng: Sao các ngươi lại ồn ào và khóc lóc thế? Con gái không chết đâu, nhưng nó ngủ thôi.
40 Họ cười nhạo Ngài. Nhưng sau khi đuổi hết bọn họ ra ngoài, Ngài đem cha mẹ cô gái và những người đi với Ngài vào nơi cô gái nằm.
41 Ngài nắm tay cô gái và bảo rằng: Talitha cumi; nghĩa là: Hỡi con gái, ta truyền cho con hãy chờ dậy.
42 Ngay lập tức, cô gái đứng dậy và bước đi, vì cô đã mười hai tuổi. Và họ vô cùng kinh ngạc.
43 Ngài nghiêm giọng truyền lệnh cho họ không được để ai biết chuyện đó, và truyền cho bà ăn.

CHƯƠNG 6

1 Đức Giê-su ra khỏi nơi đó và đến quê hương mình; các môn đồ cũng đi theo Ngài.
2 Đến ngày Sa-bát, Đức Chúa Jêsus bắt đầu giảng dạy trong nhà hội; nhiều người nghe Ngài đều lấy làm lạ mà nói rằng: Người nầy bởi đâu mà được những điều nầy? Sự khôn ngoan được ban cho người là gì, mà những phép lạ dường ấy lại do tay người làm nên?
3 Người này chẳng phải là thợ mộc, con trai của Mary, anh em của James, và Joses, và của Juda, và Simon sao? Và chị em của ông không phải đang ở đây với chúng ta sao? Và họ đã vấp phạm vì ông.
4 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Đấng tiên tri không hề bị rẻ rúng, chỉ có ở chính quê hương mình, giữa vòng bà con mình, và trong gia đình mình mà thôi.
5 Ngài không thể làm phép lạ nào ở đó, ngoại trừ việc đặt tay trên một vài người bệnh và chữa lành họ.
6 Ngài lấy làm lạ vì họ không tin. Ngài đi khắp các làng để giảng dạy.
7 Ngài gọi mười hai sứ đồ lại, bắt đầu sai họ đi từng đôi một, và ban cho họ quyền trên các tà ma.
8 Và truyền cho họ rằng họ không được mang gì cho cuộc hành trình, ngoại trừ một cây gậy; không được mang theo bao, không được mang theo bánh, không được mang theo tiền trong túi.
9 Nhưng phải mang dép, đừng mặc hai áo.
10 Ngài phán cùng họ rằng: Hễ các ngươi vào nhà nào, thì hãy ở lại đó cho đến khi ra đi.

11 Còn ai không tiếp rước các ngươi, không nghe các ngươi, thì khi các ngươi ra khỏi đó, hãy phủi bụi dưới chân mình để làm chứng nghịch cùng họ. Quả thật, ta nói cùng các ngươi, đến ngày phán xét, thì thành Sô-đôm và Gô-mô-rơ sẽ chịu hình phạt nhẹ hơn thành đó.
12 Rồi họ ra đi rao giảng, kêu gọi mọi người phải ăn năn.
13 Họ cũng trừ nhiều quỷ, xức dầu cho nhiều người đau ốm và chữa lành họ.
14 Vua Hê-rốt nghe nói về Ngài (vì danh tiếng Ngài đã đồn ra khắp nơi), nên nói rằng: Giăng Báp-tít đã từ cõi chết sống lại, nên những phép lạ mới tỏ ra nơi Ngài.
15 Người khác nói: Đó là Ê-li. Người khác lại nói: Đó là một đấng tiên tri, hay như một trong các đấng tiên tri.
16 Nhưng Hê-rốt nghe vậy, thì nói rằng: Ấy là Giăng mà ta đã chém đầu; người đã từ cõi chết sống lại.
17 Vì Hê-rốt đã sai người đi bắt Giăng và xiềng ông lại trong ngục, vì cớ Hê-rô-đia, vợ Phi-líp, anh trai vua; vì vua đã cưới bà ấy làm vợ.
18 Vì Giăng đã nói với Hê-rốt rằng: Ngươi không được phép lấy vợ của anh ngươi.
19 Vì thế, Hê-rô-đi-a nổi giận với ông và muốn giết ông, nhưng không được.
20 Vì Hê-rốt sợ Giăng, biết ông là người công chính và thánh thiện, nên vua để ý đến ông. Khi nghe ông nói, vua đã làm nhiều điều và vui lòng nghe.
21 Khi ngày thuận tiện đã đến, nhân ngày sinh nhật của mình, Hê-rốt mở tiệc thết đãi các quan đại thần, các tướng lãnh và các quan chức cấp cao trong xứ Ga-li-lê.
22 Khi con gái của Hê-rô-đia vào, nhảy múa, làm vui lòng Hê-rốt và những người ngồi bên vua, vua nói với cô gái rằng: Ngươi muốn điều gì, hãy xin ta, ta sẽ ban cho.
23 Vua thề với nàng rằng: Bất cứ điều gì ngươi xin ta, ta cũng sẽ cho, dù có xin nửa nước ta cũng vậy.
24 Nàng đi ra và hỏi mẹ rằng: "Con nên xin điều gì?" Mẹ nàng đáp: "Đầu của Giăng Báp-tít."
25 Bà vội vã đến cùng vua và xin rằng: Tôi muốn vua ban cho tôi ngay cái đầu của Giăng Báp-tít trong đĩa.
26 Vua rất buồn, nhưng vì lời thề của mình và vì những người ngồi cạnh vua, nên vua không muốn từ chối nàng.
27 Vua liền sai một viên đao phủ đi, và truyền mang đầu ông đến. Viên đao phủ đi chặt đầu ông trong ngục.
28 Người đặt đầu ông vào đĩa, đem đến cho cô gái; cô gái trao cho mẹ mình.
29 Khi các môn đồ nghe tin, họ đến lấy thi hài ông và đặt trong một ngôi mộ.
30 Các sứ đồ nhóm lại cùng Đức Chúa Jêsus, thuật lại cho Ngài mọi điều mình đã làm và mọi điều mình đã dạy.
31 Ngài bảo các sứ đồ: " Các ngươi hãy đi riêng ra đến nơi vắng vẻ và nghỉ ngơi một chút. Vì có nhiều người qua lại, nên các sứ đồ không có thì giờ để ăn."
32 Rồi họ đi thuyền riêng đến một nơi vắng vẻ.
33 Khi thấy các sứ đồ ra đi, nhiều người nhận ra Ngài, nên từ khắp các thành, dân chúng chạy bộ đến đó, vượt qua họ và tụ họp lại cùng Ngài.
34 Khi Đức Giê-su ra khỏi thành, thấy một đoàn người đông đảo, Ngài động lòng thương xót họ, vì họ như bầy chiên không có người chăn. Ngài bắt đầu dạy dỗ họ nhiều điều.
35 Khi ngày đã gần tàn, các môn đồ đến gần Ngài và thưa rằng: "Nơi đây hoang vắng, và giờ đã muộn rồi.
36 Xin Thầy cho họ về, để họ vào các miền quê và các làng mạc chung quanh mà mua bánh, vì họ không có gì ăn.
37 Ngài đáp rằng: Hãy cho họ ăn. Họ thưa rằng: Chúng tôi phải đi mua hai trăm đơ-ni-ê bánh để cho họ ăn sao?
38 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi có bao nhiêu cái bánh? Hãy đi xem. Khi biết rồi, họ thưa rằng: Năm cái bánh và hai con cá.
39 Ngài truyền cho họ bảo mọi người ngồi xuống thành từng nhóm trên cỏ xanh.
40 Họ ngồi xuống thành từng hàng, hàng một trăm, hàng năm mươi.
41 Khi Ngài cầm lấy năm chiếc bánh và hai con cá, Ngài ngước mắt lên trời, dâng lời chúc tụng, rồi bẻ bánh ra, trao cho các môn đồ để họ dọn ra; và Ngài cũng chia hai con cá cho mọi người.
42 Mọi người đều ăn và được no nê.
43 Người ta thu được mười hai giỏ đầy những miếng bánh vụn và cá còn thừa.
44 Số người ăn bánh là khoảng năm ngàn người.
45 Ngay sau đó, Ngài giục các môn đồ xuống thuyền, qua bờ bên kia trước, đến thành Bết-sai-đa, trong khi Ngài giải tán đám đông.
46 Sau khi giải tán họ, Ngài lên núi cầu nguyện.
47 Đến chiều, chiếc thuyền đã ở giữa biển, chỉ còn một mình Người ở trên đất.
48 Ngài thấy họ phải vất vả chèo thuyền vì gió ngược. Vào khoảng canh tư đêm ấy, Ngài đi trên mặt biển và muốn vượt qua họ.
49 Nhưng khi thấy Người đi trên mặt biển, họ tưởng là ma nên la lên:
50 Vì mọi người đều thấy Ngài và đều bối rối. Ngài liền nói chuyện với họ và bảo rằng: Hãy vững lòng, chính Ta đây; đừng sợ.
51 Ngài lên thuyền với họ; gió liền lặng. Các ông vô cùng kinh ngạc và lấy làm lạ.
52 Vì họ không hiểu phép lạ về những chiếc bánh, vì lòng họ đã chai đá.
53 Khi đã qua khỏi bờ, họ đến đất Ghê-nê-xa-rết và vào bờ.
54 Khi họ ra khỏi thuyền, họ nhận ra Người ngay.
55 Rồi chạy khắp vùng đó, nghe tin Người ở đâu, thì bắt đầu khiêng những người bệnh trên giường đi khắp nơi.
56 Bất cứ nơi nào Ngài vào, vào làng mạc, thành thị hay thôn xóm, người ta đều đặt người bệnh ngoài đường và nài xin Ngài cho họ được chạm đến dù chỉ là tua áo Ngài; và bất cứ ai chạm đến Ngài đều được lành.

CHƯƠNG 7

1 Bấy giờ, có mấy người Pha-ri-si và mấy thầy thông giáo từ thành Giê-ru-sa-lem đến, nhóm lại cùng Ngài.
2 Khi thấy một số môn đồ của Người dùng tay ô uế, nghĩa là chưa rửa tay, họ bắt lỗi Người.
3 Vì người Pha-ri-si và mọi người Giu-đa đều giữ theo truyền thống của tiền nhân, nếu không rửa tay thường xuyên thì không ăn.
4 Khi họ từ chợ về, nếu không rửa sạch, họ sẽ không ăn. Họ còn được truyền phải giữ nhiều điều khác nữa, như rửa chén, bình, đồ đồng và bàn.
5 Bấy giờ, những người Pha-ri-si và các kinh sư hỏi Ngài rằng: Sao môn đồ của thầy không theo truyền thống của tiền nhân, lại dùng tay chưa rửa mà ăn?
6 Ngài đáp rằng: Ê-sai đã nói tiên tri rất đúng về các ngươi là kẻ giả hình, như có chép rằng: Dân nầy lấy môi miếng tôn kính ta, Nhưng lòng chúng nó thì xa ta lắm.

7 Nhưng sự chúng nó thờ phượng ta là vô ích, vì chúng nó dạy những giáo lý chỉ là điều răn của loài người.
8 Vì các ngươi bỏ điều răn của Đức Chúa Trời mà giữ theo lời truyền khẩu của loài người, như rửa chén bát, và còn làm nhiều điều khác giống như vậy nữa.
9 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi thật là bỏ hẳn điều răn của Đức Chúa Trời, đặng giữ theo truyền thống của mình.
10 Vì Môi-se có nói: Hãy tôn kính cha mẹ ngươi; lại nói: Ai rủa sả cha mẹ thì phải bị xử tử.
11 Nhưng các ngươi lại nói rằng: Nếu một người nói với cha hay mẹ mình rằng: "Con đã co-ban" nghĩa là lễ vật dâng cho cha mẹ, bất cứ điều gì con có thể giúp cha mẹ thì người ấy sẽ được tự do.
12 Và các ngươi không cho phép người ấy làm bất cứ điều gì cho cha hay mẹ mình nữa;
13 Các ngươi đã làm cho lời Đức Chúa Trời ra vô hiệu bằng lời truyền khẩu mà các ngươi đã truyền lại, và còn làm nhiều điều khác giống như vậy nữa.
14 Khi ấy, Ngài gọi toàn dân lại và phán rằng: " Mỗi người hãy nghe ta và hiểu cho:
15 Chẳng có vật gì từ bên ngoài vào trong con người lại có thể làm cho con người ô uế được; nhưng những vật từ trong con người ra, chính những vật đó làm cho con người ô uế.
16 Nếu ai có tai để nghe, hãy nghe.
17 Khi Đức Chúa Jêsus vào nhà, tách khỏi đám đông, các môn đồ hỏi Ngài về dụ ngôn ấy.
18 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi cũng chẳng hiểu biết sao? Các ngươi không hiểu rằng bất cứ vật gì từ bên ngoài vào trong người thì không thể làm cho người ta ô uế được;
19 Vì nó không vào lòng người, nhưng vào bụng, rồi đi ra ngoài, làm cho mọi thức ăn trở nên sạch sẽ.
20 Ngài lại phán: Những gì từ trong người ra, mới làm cho người ra ô uế.
21 Vì từ bên trong, từ lòng người, phát xuất những ý tưởng xấu xa, tà dâm, giết người,
22 Trộm cắp, tham lam, gian ác, dối trá, dâm đãng, ganh ghét, lộng ngôn, kiêu ngạo, điên rồ:
23 Mọi điều xấu xa ấy đều từ bên trong mà ra và làm cho con người ô uế.
24 Từ đó, Ngài đứng dậy, đi đến biên giới Ty-rơ và Si-đôn. Ngài vào một căn nhà và không muốn ai biết mình ở đó, nhưng không thể ẩn núp được.
25 Có một người đàn bà kia, con gái bà bị quỷ ô uế ám, nghe nói về Chúa Giêsu, liền đến sấp mình dưới chân Người.
26 Người đàn bà ấy là người Hy Lạp, dân tộc Sy-rô-phê-ni-xi. Bà cầu xin Chúa Giê-su đuổi quỷ ra khỏi con gái mình.
27 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy để con cái ăn no trước đã, vì không nên lấy bánh của con cái mà quăng cho chó.
28 Bà đáp rằng: Lạy Chúa, đúng thế, nhưng chó dưới gầm bàn lại ăn những mảnh vụn của con cái.
29 Ngài phán cùng bà rằng: Vì lời ấy, hãy về đi; quỷ đã ra khỏi con gái bà rồi.
30 Khi bà về đến nhà, thấy quỷ đã ra ngoài, và con gái bà nằm trên giường.
31 Rồi Ngài lại rời khỏi bờ cõi Ty-rơ và Si-đôn, đến biển Ga-li-lê, ngang qua giữa bờ cõi Đê-ca-bô-li.
32 Người ta đem đến cho Ngài một người điếc và ngọng; họ nài xin Ngài đặt tay trên người ấy.
33 Ngài kéo riêng anh ta ra khỏi đám đông, đặt ngón tay vào tai anh ta, nhổ nước miếng và bôi vào lưỡi anh ta.
34 Ngài ngước mắt lên trời, thở dài và phán cùng người rằng: Ép-pha-ta, nghĩa là: Hãy mở ra.
35 Ngay lập tức, tai ông được mở ra, lưỡi được tháo gỡ và ông nói rõ ràng.
36 Ngài truyền lệnh cho họ không được nói điều đó với ai; nhưng Ngài càng truyền lệnh, họ càng đồn ra nhiều hơn.
37 Họ vô cùng kinh ngạc và nói rằng: Ngài làm mọi việc đều tốt lành: Ngài khiến người điếc nghe được, và người câm nói được.

CHƯƠNG 8

1 Vào những ngày đó, dân chúng rất đông, và không có gì để ăn, nên Đức Chúa Jêsus gọi các môn đồ lại và phán rằng:
2 Ta thương xót đoàn dân đông nầy, vì họ đã ở cùng Ta ba ngày rồi, mà không có gì ăn.
3 Nếu Ta để họ nhịn đói mà về nhà, họ sẽ ngất xỉu dọc đường, vì có nhiều người từ xa đến.
4 Các môn đồ thưa với Ngài rằng: Người ta lấy đâu ra bánh cho những người này ăn trong đồng vắng này?
5 Ngài hỏi họ: " Các con có bao nhiêu cái bánh?" Họ đáp: "Bảy cái."
6 Ngài truyền cho dân chúng ngồi xuống đất. Ngài cầm lấy bảy chiếc bánh, tạ ơn, bẻ ra và trao cho các môn đồ để họ dọn ra trước mặt dân chúng. Các môn đồ đã dọn ra trước mặt dân chúng.
7 Họ cũng có một ít cá nhỏ. Ngài chúc phước và truyền đặt chúng trước mặt họ.
8 Vậy, họ ăn và được no nê, và họ thu lại được bảy giỏ những miếng bánh thừa còn thừa.
9 Số người đã ăn ước chừng bốn ngàn người. Ngài cho họ về.
10 Ngay sau đó, Ngài cùng các môn đồ lên thuyền và đi đến vùng Dalmanutha.
11 Bấy giờ, những người Pha-ri-si đến gần, bắt đầu tranh luận với Ngài, và đòi Ngài làm một dấu lạ từ trời để thử Ngài.
12 Ngài thở dài trong lòng và nói: Tại sao thế hệ này lại tìm kiếm một dấu lạ? Quả thật, ta nói cùng các ngươi, sẽ chẳng có dấu lạ nào được ban cho thế hệ này.
13 Rồi Ngài rời họ, bước vào thuyền và lại đi sang bờ bên kia.
14 Bấy giờ, các môn đồ quên đem bánh theo, trong thuyền chỉ còn một ổ bánh.
15 Ngài dặn họ rằng: Hãy coi chừng, hãy cẩn thận về men của người Pha-ri-si và men của Hê-rốt.
16 Họ bàn luận với nhau rằng: "Đó là vì chúng ta không có bánh."
17 Khi Đức Chúa Jêsus biết điều đó, Ngài phán cùng họ rằng: Sao các ngươi lý luận rằng vì các ngươi không có bánh? Các ngươi vẫn chưa hiểu, chưa thấy sao? Lòng các ngươi vẫn còn cứng cỏi sao?
18 Có mắt mà không thấy, có tai mà không nghe, và không nhớ sao?
19 Khi Ta bẻ năm chiếc bánh cho năm ngàn người, các ngươi đã thu được bao nhiêu giỏ đầy bánh vụn? Họ đáp: Mười hai.

20 Và khi bảy người trong số bốn ngàn người, các ngươi đã thu được bao nhiêu giỏ đầy bánh vụn? Họ trả lời: Bảy.
21 Ngài phán cùng họ rằng: Sao các ngươi không hiểu?
22 Đức Chúa Jêsus đến thành Bết-sai-đa, người ta đem một người mù đến cùng Ngài và nài xin Ngài rờ đến người ấy.
23 Ngài nắm tay người mù, dẫn ra khỏi làng, nhổ nước miếng vào mắt anh, đặt tay trên anh và hỏi anh có thấy gì không.
24 Ông ngước mắt lên và nói: "Tôi thấy người ta như cây cối đang đi".
25 Sau đó, Ngài lại đặt tay trên mắt anh và bảo anh ngước mắt lên; anh được phục hồi và thấy rõ mọi người.
26 Ngài bảo anh ta về nhà và dặn rằng: " Đừng vào thành, và cũng đừng nói cho ai trong thành biết."
27 Đức Chúa Jêsus và các môn đồ Ngài ra đi đến các thành xứ Sê-sa-rê Phi-líp. Dọc đường, Ngài hỏi các môn đồ rằng: Người ta nói Ta là ai?
28 Họ đáp: "Là Giăng Báp-tít", nhưng có người bảo là Ê-li, kẻ khác lại bảo là một trong các nhà tiên tri.
29 Ngài phán cùng họ rằng: Nhưng các ngươi bảo ta là ai? Phi-e-rơ đáp rằng: Thầy là Đấng Christ.
30 Ngài truyền lệnh cho họ không được nói cho ai biết về Ngài.
31 Ngài bắt đầu dạy họ rằng Con Người phải chịu đau khổ nhiều, bị các kỳ mục, các thầy tế lễ cả và các kinh sư từ bỏ, bị giết chết, và sau ba ngày sẽ sống lại.
32 Ngài nói lời ấy cách công khai. Phi-e-rơ đem Ngài theo và bắt đầu trách Ngài.
33 Nhưng khi Ngài quay lại, nhìn các môn đồ, Ngài quở Phi-e-rơ rằng: Hỡi Sa-tan, hãy lui ra đằng sau Ta! Vì ngươi chẳng nghĩ đến sự thuộc về Đức Chúa Trời, mà chỉ nghĩ đến sự thuộc về loài người.
34 Khi ấy, Ngài gọi dân chúng cùng các môn đồ lại và phán rằng: " Ai muốn theo Ta, phải từ bỏ chính mình, vác thập tự giá mình mà theo Ta.
35 Vì ai muốn cứu mạng sống mình thì sẽ mất; còn ai vì cớ ta và đạo Tin Lành mà mất mạng sống mình thì sẽ cứu được mạng sống ấy.
36 Vì nếu người nào được cả thế gian mà mất linh hồn mình thì có ích gì?
37 Hay người ta sẽ lấy gì để đổi lấy linh hồn mình?
38 Vậy, giữa thế hệ gian dâm và tội lỗi này, ai hổ thẹn về ta và lời ta, thì Con người cũng sẽ hổ thẹn về kẻ ấy, khi Ngài ngự đến trong vinh quang của Cha Ngài cùng với các thiên sứ thánh.

CHƯƠNG 9

1 Ngài phán cùng họ rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, trong những người đứng đây, có một số người sẽ không nếm sự chết cho đến khi thấy vương quốc Đức Chúa Trời đến trong quyền năng.
2 Sáu ngày sau, Đức Chúa Jêsus đem Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng đi riêng với Ngài lên một ngọn núi cao. Ngài biến hình trước mặt họ.
3 Áo xống Ngài trở nên sáng chói, trắng tinh như tuyết, đến nỗi không có thợ giặt nào trên đất có thể giặt trắng được.
4 Và Ê-li cùng Môi-se hiện ra với họ, và đàm đạo với Đức Chúa Jêsus.
5 Phi-e-rơ thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Thầy, chúng ta ở đây thì tốt lắm; chúng ta hãy dựng ba cái trại, một cho Thầy, một cho Môi-se, và một cho Ê-li.
6 Vì ông không biết phải nói gì, vì họ rất sợ hãi.
7 Bấy giờ có một đám mây bao phủ họ; và có tiếng từ trong đám mây phán rằng: Đây là Con yêu dấu của Ta, hãy nghe lời Người.
8 Bỗng nhiên, khi họ nhìn quanh, thì không thấy ai nữa, chỉ còn lại một mình Đức Giê-su với họ mà thôi.
9 Khi từ trên núi xuống, Ngài truyền cho các ông không được kể lại với ai những điều mình đã thấy, cho đến khi Con Người từ cõi chết sống lại.
10 Họ ghi nhớ lời ấy và tự hỏi nhau rằng sự sống lại từ cõi chết có nghĩa là gì.
11 Họ hỏi Ngài rằng: Tại sao các thầy thông giáo lại nói rằng Ê-li phải đến trước?
12 Ngài đáp rằng: Ê-li phải đến trước và phục hồi mọi sự; và có lời chép về Con người rằng Ngài phải chịu đau khổ nhiều và bị coi như không.
13 Nhưng ta bảo các ngươi, Ê-li đã đến rồi, và người ta đã xử với ông theo ý họ muốn, như lời đã chép về ông vậy.
14 Khi Đức Chúa Jêsus đến cùng các môn đồ, Ngài thấy một đoàn dân đông vây quanh các ngươi, và các thầy thông giáo cũng đang tranh luận với các ngươi.
15 Ngay lúc ấy, toàn dân đều kinh ngạc khi thấy Người, chạy đến chào Người.
16 Ngài hỏi các thầy thông giáo rằng: Các ngươi hỏi họ điều gì vậy?
17 Một người trong đám đông đáp rằng: Lạy Thầy, tôi đã đem đứa con trai bị quỷ câm đến cùng Thầy.
18 Hễ quỷ nào bắt đến, nó đều xé xác người ấy ra; người ấy sùi bọt mép, nghiến răng, và mòn mỏi đi. Tôi đã bảo các môn đồ Chúa đuổi quỷ ấy ra, nhưng họ không đuổi được.
19 Ngài đáp rằng: Hỡi thế hệ vô tín, ta phải ở cùng các ngươi cho đến chừng nào? Ta phải chịu đựng các ngươi cho đến chừng nào? Hãy đem nó đến cho ta.
20 Người ta đem đứa trẻ đến gần Ngài. Vừa thấy Ngài, quỷ liền vật nó ngã xuống đất, lăn lộn và sùi bọt mép.
21 Người ấy hỏi cha mình rằng: Điều đó đã xảy đến với nó cách đây bao lâu rồi? Ông đáp: Từ lúc còn thơ ấu.
22 Nhiều lần nó quăng anh ta vào lửa và xuống nước để giết anh ta; nhưng nếu Chúa có thể làm được điều gì, xin hãy thương xót chúng tôi và giúp chúng tôi.
23 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ngươi tin được, thì mọi sự đều có thể được cho người tin.
24 Ngay lập tức, cha đứa trẻ kêu lên và khóc lóc rằng: "Lạy Chúa, tôi tin; xin Chúa giúp đỡ lòng tin yếu kém của tôi."
25 Khi Đức Chúa Jêsus thấy dân chúng chạy đến đông đảo, Ngài quở trách tà ma và phán rằng: Hỡi tà ma câm và điếc, ta truyền cho ngươi phải ra khỏi đứa trẻ nầy và đừng nhập vào nó nữa.
26 Bấy giờ, quỷ kêu lớn, vật mạnh người ấy ra khỏi người; người ấy như người chết, đến nỗi nhiều người nói: Người ấy chết rồi.
27 Nhưng Đức Giê-su nắm tay anh, nâng lên; anh liền đứng dậy.
28 Khi Đức Chúa Jêsus vào nhà rồi, các môn đồ hỏi riêng Ngài rằng: Tại sao chúng con không đuổi được tên quỷ ấy ra?
29 Ngài đáp rằng: Nếu không cầu nguyện và kiêng ăn, thì chẳng có cách nào trừ được thứ quỷ này.
30 Rồi họ rời khỏi đó, đi qua xứ Ga-li-lê, nhưng Ngài không muốn cho ai biết.

31 Vì Ngài dạy các môn đồ rằng: Con người sẽ bị nộp vào
tay người ta, họ sẽ giết Ngài; và sau khi bị giết, Ngài sẽ
sống lại vào ngày thứ ba.
32 Nhưng họ không hiểu lời ấy, lại sợ không dám hỏi Ngài.
33 Đức Chúa Jêsus đến thành Ca-bê-na-um, đang ở trong
nhà, Ngài hỏi các môn đồ rằng: Dọc đường, các ngươi
tranh luận điều gì với nhau?
34 Nhưng họ đều làm thinh, vì dọc đường họ đã cãi nhau
xem ai là người lớn nhất.
35 Ngài ngồi xuống, gọi mười hai sứ đồ lại và phán rằng:
Nếu ai muốn làm đầu, thì phải làm rốt hết và làm tôi tớ mọi
người.
36 Rồi Người lấy một đứa trẻ, đặt vào giữa họ; rồi Người
ôm nó vào lòng và nói với họ rằng:
37 Bất cứ ai tiếp đón một trong những đứa trẻ như thế này
vì danh Ta, tức là tiếp đón Ta; và bất cứ ai tiếp đón Ta, thì
không phải tiếp đón Ta, nhưng là tiếp đón Đấng đã sai Ta.
38 Giăng thưa cùng Ngài rằng: Lạy Thầy, chúng tôi thấy
có người nhân danh Thầy mà trừ quỷ, nhưng người ấy
không theo chúng ta. Chúng tôi đã ngăn cấm, vì người ấy
không theo chúng ta.
39 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đừng ngăn cấm
người ấy; vì chẳng có ai vừa nhân danh ta làm phép lạ, vừa
có thể nói xấu ta được.
40 Vì ai không chống lại chúng ta thì thuộc về chúng ta.
41 Vì bất kỳ ai nhân danh Ta mà cho các ngươi một chén
nước để uống, vì các ngươi thuộc về Đấng Christ, quả thật,
Ta nói cùng các ngươi, người ấy sẽ không mất phần thưởng
của mình đâu.
42 Và bất cứ ai làm cho một trong những kẻ bé mọn này
tin vào Ta phải sa ngã, thì thà buộc cối đá lớn vào cổ người
ấy và quăng xuống biển còn hơn.
43 Nếu tay ngươi làm cho ngươi sa ngã, hãy chặt nó đi; thà
cụt một tay mà được vào sự sống, còn hơn đủ hai tay mà
phải xuống địa ngục, vào lửa không hề tắt.
44 Nơi sâu bọ của chúng không hề chết, và lửa không hề
tắt.
45 Nếu chân ngươi làm cho ngươi vấp phạm, hãy chặt nó
đi; thà ngươi què chân mà vào sự sống, còn hơn đủ cả hai
chân mà bị ném vào địa ngục, vào lửa không bao giờ tắt.
46 Nơi sâu bọ của chúng không hề chết, và lửa không hề
tắt.
47 Nếu mắt ngươi làm cho ngươi sa ngã, hãy móc nó đi;
thà ngươi chột mắt mà vào nước Đức Chúa Trời còn hơn
đủ hai mắt mà bị quăng vào lửa địa ngục.
48 Nơi sâu bọ của chúng không hề chết, và lửa không hề
tắt.
49 Vì mỗi người sẽ bị muối bằng lửa, và mỗi lễ vật sẽ bị
muối bằng muối.
50 Muối thì tốt, nhưng nếu muối mất vị mặn, thì các ngươi
sẽ lấy gì làm cho nó mặn lại? Hãy có muối trong lòng mình,
và hãy hòa thuận với nhau.

CHƯƠNG 10

1 Từ đó, Ngài đứng dậy, đi đến bờ cõi xứ Giu-đê, bên kia
sông Giô-đanh. Dân chúng lại đến với Ngài lần nữa, và
như thường lệ, Ngài lại dạy dỗ họ.
2 Những người Pha-ri-si đến gần Đức Chúa Jêsus và hỏi
rằng: Người nam có được phép rẫy vợ mình không? Họ
muốn thử Ngài.
3 Ngài trả lời và nói với họ rằng: Môi-se đã truyền cho các
ngươi điều gì?
4 Họ đáp: “Môi-se đã cho phép viết tờ ly dị và cho phép để
vợ đi.”
5 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Vì lòng các ngươi cứng cỏi
nên người mới viết điều răn nầy cho các ngươi.
6 Nhưng từ lúc khởi đầu công trình sáng tạo, Đức Chúa
Trời đã dựng nên loài người có nam có nữ.
7 Vì lý do này, người đàn ông sẽ lìa cha mẹ mình mà gắn
bó với vợ mình;
8 Và hai người sẽ trở nên một thịt; như vậy, họ không còn
là hai nữa, nhưng là một thịt.
9 Vậy, loài người không được phân rẽ những gì Đức Chúa
Trời đã phối hợp.
10 Khi vào nhà, các môn đồ lại hỏi Ngài về điều đó.
11 Ngài lại phán cùng họ rằng: Ai bỏ vợ mình mà cưới vợ
khác, thì phạm tội ngoại tình với vợ mình.
12 Còn nếu người đàn bà bỏ chồng mình mà lấy chồng
khác, thì phạm tội ngoại tình.
13 Người ta đem những trẻ em đến cùng Ngài, để Ngài rờ
chúng; nhưng các môn đồ Ngài quở trách những người
đem chúng đến.
14 Nhưng Đức Chúa Jêsus thấy vậy, Ngài buồn rầu lắm,
bèn phán cùng môn đồ rằng: Hãy để con trẻ đến cùng ta,
đừng ngăn cấm chúng nó; vì nước Đức Chúa Trời thuộc về
những kẻ giống như con trẻ đó.
15 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai không tiếp nhận
vương quốc Đức Chúa Trời như một đứa trẻ, thì sẽ chẳng
được vào đó.
16 Rồi Người ôm các trẻ em vào lòng, đặt tay trên chúng
và ban phước cho chúng.
17 Khi Ngài vừa ra đi, có một người chạy đến, quỳ xuống
trước mặt Ngài và hỏi rằng: "Thưa Thầy nhân lành, tôi phải
làm gì để được hưởng sự sống đời đời?"
18 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sao ngươi gọi ta là tốt?
Chẳng có ai tốt, ngoại trừ một mình Đức Chúa Trời.
19 Ngươi biết các điều răn: Chớ phạm tội ngoại tình, chớ
giết người, chớ trộm cắp, chớ làm chứng dối, chớ lường gạt,
hãy hiếu kính cha mẹ.
20 Người ấy đáp rằng: Lạy Thầy, tôi đã giữ mọi điều đó từ
khi còn nhỏ.
21 Đức Chúa Jêsus ngó người ấy, yêu mến, nên phán rằng:
Ngươi còn thiếu một điều; hãy đi, bán hết những gì mình
có, đem cho người nghèo, thì ngươi sẽ có kho tàng trên trời;
rồi hãy đến, vác thập tự giá mình mà theo ta.
22 Nhưng anh ta buồn rầu về lời đó và bỏ đi, buồn rầu vì
anh ta có nhiều của cải.
23 Đức Chúa Jêsus ngó chung quanh, rồi phán cùng môn
đồ rằng: Những kẻ có của cải vào nước Đức Chúa Trời khó
biết bao!
24 Các môn đồ lấy làm lạ về lời Ngài. Nhưng Đức Chúa
Jêsus lại trả lời và phán cùng họ rằng: Hỡi các con, những
kẻ cậy vào của cải khó vào nước Đức Chúa Trời biết bao!
25 Con lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào
Nước Thiên Chúa.
26 Họ vô cùng kinh ngạc và nói với nhau: "Vậy thì ai có
thể được cứu?"
27 Đức Chúa Jêsus nhìn họ và phán rằng: Đối với loài
người thì không thể được, nhưng đối với Đức Chúa Trời thì
không phải thế; vì đối với Đức Chúa Trời thì mọi sự đều có
thể được.

28 Bấy giờ Phi-e-rơ khởi sự thưa cùng Ngài rằng: Nầy, chúng tôi đã bỏ mọi sự mà theo Thầy.
29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chẳng có một người nào vì ta và vì Tin Lành mà bỏ nhà cửa, anh em, chị em, cha mẹ, con cái hay ruộng đất,
30 Nhưng ngay bây giờ, trong đời này, người ấy sẽ nhận được gấp trăm lần về nhà cửa, anh chị em, mẹ, con và đất đai, cùng với sự ngược đãi, và sự sống đời đời trong thế giới mai sau.
31 Nhưng nhiều kẻ đầu sẽ trở nên rốt, và nhiều kẻ rốt sẽ trở nên đầu.
32 Khi ấy, họ đang trên đường lên Giêrusalem; Chúa Giêsu đi trước họ; và họ kinh ngạc; và khi họ đi theo, họ sợ hãi. Rồi Người lại đem mười hai môn đệ đi và bắt đầu nói với họ những điều sẽ xảy đến với Người,
33 Ngài phán rằng: Nầy, chúng ta lên Giê-ru-sa-lem, và Con người sẽ bị nộp cho các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo; họ sẽ định Ngài phải chết, và sẽ nộp Ngài cho dân ngoại.
34 Người ta sẽ nhạo báng Ngài, đánh đòn Ngài, khạc nhổ vào Ngài và giết Ngài đi; đến ngày thứ ba, Ngài sẽ sống lại.
35 Gia-cơ và Giăng, hai con trai của Xê-bê-đê, đến cùng Ngài mà thưa rằng: Lạy Thầy, chúng tôi muốn Thầy làm cho chúng tôi mọi điều chúng tôi xin.
36 Ngài hỏi họ rằng: Các ngươi muốn ta làm gì cho các ngươi?
37 Họ thưa rằng: Xin cho chúng tôi một người được ngồi bên phải, một người được ngồi bên trái Thầy khi Thầy được vinh quang.
38 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Các ngươi không biết điều mình xin. Các ngươi có thể uống chén mà ta uống, và chịu phép báp-têm mà ta chịu sao?
39 Họ đáp rằng: Chúng tôi có thể. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Các ngươi sẽ uống chén mà ta uống, và sẽ chịu phép báp-têm mà ta chịu.
40 Nhưng việc ngồi bên phải hay bên trái Ta thì Ta không có quyền cho; nhưng điều đó sẽ được ban cho người nào điều đó đã được chuẩn bị cho.
41 Khi mười môn đồ kia nghe vậy, thì bắt đầu bất bình với Gia-cơ và Giăng.
42 Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi họ lại và phán rằng: Các ngươi biết rằng những người được tôn làm đầu cai trị dân ngoại thì bắt dân phải phục mình, còn những người làm lớn thì lấy quyền thế mà cai trị dân.
43 Nhưng giữa các ngươi thì không nên như vậy; trái lại, ai muốn làm lớn giữa các ngươi, thì phải làm người phục vụ các ngươi.
44 Ai trong các ngươi muốn làm đầu, thì phải làm tôi tớ cho mọi người.
45 Vì Con Người đã đến không phải để được người ta phục vụ, nhưng để phục vụ, và phó sự sống mình làm giá chuộc cho nhiều người.
46 Khi Đức Chúa Jêsus và môn đồ đến thành Giê-ri-cô, Ngài cùng các môn đồ và một đoàn dân đông ra khỏi thành Giê-ri-cô. Có một người mù tên là Ba-ti-mê, con trai của Ti-mê, đang ngồi ăn xin bên vệ đường.
47 Khi nghe nói đó là Đức Chúa Jêsus người Na-xa-rét, anh ta bắt đầu kêu lên rằng: Lạy Đức Chúa Jêsus, Con vua Đa-vít, xin thương xót tôi!
48 Nhiều người bảo Người hãy im lặng, nhưng Người càng kêu lớn hơn nữa: "Lạy Con vua Đa-vít, xin thương xót tôi!"
49 Đức Chúa Jêsus dừng lại, truyền gọi người mù. Người ta gọi người mù và bảo rằng: Hãy yên lòng, hãy đứng dậy; Ngài gọi ngươi.
50 Người ấy vứt áo ngoài, đứng dậy, đến cùng Đức Giê-su.
51 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi muốn ta làm gì cho ngươi? Người mù thưa rằng: Lạy Chúa, xin cho tôi được sáng mắt lại.
52 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy đi; đức tin ngươi đã chữa lành ngươi. Lập tức, người ấy sáng mắt lại, và đi theo Đức Chúa Jêsus trên đường.

CHƯƠNG 11

1 Khi đến gần Giê-ru-sa-lem, tại Bết-pha-giê và Bê-tha-ni, bên núi Ô-liu, Đức Chúa Jêsus sai hai môn đồ đi,
2 Ngài bảo họ: " Hãy đi đến làng trước mặt các ngươi. Khi vào đó, các ngươi sẽ thấy một con lừa con đang buộc, chưa hề có ai cỡi; hãy mở dây và dắt về."
3 Nếu có ai hỏi các ngươi rằng: Tại sao các ngươi làm vậy? Hãy trả lời rằng Chúa cần đến người ấy; Ngài sẽ sai người ấy đến đây ngay.
4 Họ đi và thấy con lừa con bị buộc ở ngoài cửa, tại một nơi hai con đường giao nhau; họ liền mở nó ra.
5 Vài người đứng đó hỏi họ rằng: Các ngươi mở con lừa con đó làm gì?
6 Họ trả lời như Đức Chúa Jêsus đã truyền, rồi để họ đi.
7 Họ dắt lừa con đến cho Đức Giê-su, trải áo mình trên lưng lừa, rồi Ngài ngồi lên.
8 Nhiều người trải áo mình ra giữa đường, số khác chặt cành cây và rải rơm dọc đường.
9 Người đi trước, kẻ theo sau đều reo lên rằng: Hô-sa-na! Đáng ngợi khen thay Đấng nhân danh Chúa mà đến!
10 Chúc tụng vương quốc của vua Đa-vít, tổ phụ chúng ta, ngự đến nhân danh Chúa! Hoan hô trên trời cao.
11 Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ru-sa-lem và đền thờ. Sau khi đã ngó quanh mọi vật, thì trời đã tối, Ngài đi ra Bê-tha-ni với mười hai sứ đồ.
12 Ngày hôm sau, khi họ từ Bê-tha-ni trở về, Ngài thấy đói.
13 Thấy ở đằng xa có một cây vả có lá, Ngài đến xem có thể tìm được gì không; nhưng khi tới gần, Ngài chỉ thấy có lá mà thôi, vì lúc đó chưa phải mùa vả.
14 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Từ nay về sau, sẽ chẳng có ai ăn trái của ngươi nữa. Các môn đồ Ngài đều nghe vậy.
15 Họ đến Giê-ru-sa-lem. Đức Chúa Jêsus vào đền thờ, đuổi những kẻ buôn bán trong đền thờ, lật đổ bàn của những người đổi bạc và ghế của những người bán chim bồ câu.
16 Và không cho phép bất cứ người nào mang bất cứ vật dụng nào đi qua đền thờ.
17 Ngài dạy họ rằng: " Chẳng phải có lời chép rằng: Nhà Ta sẽ được gọi là nhà cầu nguyện của muôn dân sao? Nhưng các ngươi đã biến nơi ấy thành hang trộm cướp."
18 Các thầy thông giáo và các thầy tế lễ cả nghe vậy, bèn tìm cách giết Ngài; vì họ sợ Ngài, vì cả dân chúng đều kinh ngạc về sự dạy dỗ của Ngài.
19 Đến chiều, Đức Chúa Jêsus ra khỏi thành.
20 Sáng hôm sau, khi đi ngang qua, họ thấy cây vả đã khô tận rễ.
21 Phi-e-rơ nhớ lại và thưa với Ngài rằng: Thưa thầy, kìa, cây vả mà thầy đã rủa đã khô héo rồi.
22 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy có đức tin nơi Đức Chúa Trời.

23 Vì quả thật, ta nói cùng các ngươi, bất cứ ai bảo ngọn
núi này rằng: Hãy dời chỗ đi và quăng xuống biển, mà
không nghi ngờ trong lòng, nhưng tin chắc rằng những
điều mình nói sẽ xảy ra, thì người ấy sẽ có được bất cứ
điều gì mình nói.
24 Vậy nên, Ta bảo các ngươi, bất cứ điều gì các ngươi cầu
xin khi cầu nguyện, hãy tin rằng mình đã nhận được, thì
các ngươi sẽ được điều đó.
25 Khi các ngươi đứng cầu nguyện, nếu có điều gì bất bình
với ai, hãy tha thứ, để Cha các ngươi ở trên trời cũng tha
thứ lỗi lầm cho các ngươi.
26 Nhưng nếu các ngươi không tha thứ, thì Cha các ngươi
ở trên trời cũng sẽ không tha thứ những lỗi lầm của các
ngươi.
27 Rồi họ trở lại Giê-ru-sa-lem. Khi Ngài đang đi trong
đền thờ, các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo và các trưởng
lão đến cùng Ngài.
28 Hãy nói với Ngài rằng: Bởi thẩm quyền nào mà ngươi
làm những điều nầy? Ai đã cho ngươi thẩm quyền làm
những điều nầy?
29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta cũng sẽ hỏi các ngươi một
câu; hãy trả lời ta, và ta sẽ nói cho các ngươi biết ta làm
những điều nầy bởi thẩm quyền nào.
30 Phép rửa của Giăng đến từ trời hay từ người ta? Hãy trả
lời tôi.
31 Họ lý luận với nhau rằng: Nếu chúng ta nói: Từ trời, thì
ông ta sẽ nói: Vậy tại sao các ngươi không tin ông ấy?
32 Nhưng nếu chúng ta nói: Của loài người; họ sợ dân
chúng; vì mọi người đều cho Giăng là một đấng tiên tri thật.
33 Họ trả lời Đức Chúa Jêsus rằng: Chúng tôi không biết.
Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta cũng không nói cho các
ngươi biết ta làm những điều nầy bởi thẩm quyền nào.

CHƯƠNG 12

1 Ngài bắt đầu dùng dụ ngôn mà nói với họ. Một người kia
trồng một vườn nho, rào chung quanh, đào một nơi để ép
rượu, xây một cái tháp, cho người làm thuê mướn, rồi đi
đến một xứ xa.
2 Đến mùa, ông sai một người đầy tớ đến gặp những người
trồng nho để thu hoa lợi từ vườn nho.
3 Họ bắt ông, đánh đập rồi đuổi về tay không.
4 Ông lại sai một đầy tớ khác đến cùng họ; nhưng họ lại
ném đá, đánh vào đầu anh ta, rồi đuổi về trong sự sỉ nhục.
5 Người lại sai một người khác nữa; họ cũng sai nhiều
người khác nữa; người thì bị đánh, người thì bị giết.
6 Vì còn một người con trai yêu dấu, nên ông sai người con
trai ấy đi sau cùng, mà rằng: Chúng sẽ kính trọng con ta.
7 Nhưng bọn trồng nho kia nói với nhau rằng: Đây là đứa
thừa kế; hãy giết nó đi, thì gia tài sẽ về tay chúng ta.
8 Họ bắt cậu, giết chết và quăng ra khỏi vườn nho.
9 Vậy thì chủ vườn nho sẽ làm gì? Ông sẽ đến tiêu diệt bọn
trồng nho, rồi giao vườn nho cho người khác.
10 Các ngươi há chưa đọc lời Kinh Thánh nầy sao: Hòn đá
mà thợ xây loại bỏ đã trở nên đá góc nhà;
11 Việc này là do Chúa làm, và thật kỳ diệu trước mắt
chúng ta.
12 Họ tìm cách bắt Ngài, nhưng lại sợ dân chúng, vì họ
biết Ngài phán dụ ngôn ấy chỉ về họ. Họ bỏ Ngài mà đi.
13 Họ sai mấy người Pha-ri-si và mấy người Hê-rốt đến
cùng Đức Chúa Jêsus để bắt lỗi Ngài trong lời nói.
14 Khi đến, họ thưa với Ngài rằng: Lạy Thầy, chúng tôi
biết Thầy là người chân thật, không vị nể ai; vì Thầy không
nhìn bề ngoài của người ta, nhưng dạy đạo Đức Chúa Trời
cách trung thực. Có nên nộp thuế cho Sê-sa hay không?
15 Chúng ta sẽ cho hay không cho? Nhưng Ngài biết sự giả
hình của họ, nên nói với họ: Tại sao các ngươi thử ta? Hãy
đem cho ta một đồng xu để ta xem.
16 Họ đem nó đến. Ngài hỏi họ: " Hình ảnh và dòng chữ
này là của ai?" Họ trả lời: "Của Sê-sa."
17 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy trả cho Sê-sa những gì
của Sê-sa, và trả cho Đức Chúa Trời những gì của Đức
Chúa Trời. Họ đều kinh ngạc về Ngài.
18 Bấy giờ, những người Sa-đu-sê, là những người nói
rằng không có sự sống lại, đến cùng Ngài và hỏi Ngài rằng:
19 Thưa Thầy, Môi-se đã viết cho chúng ta rằng: Nếu anh
em của một người chết, bỏ lại vợ mình và không có con, thì
người anh em đó phải lấy vợ lẽ của mình để sinh con nối
dõi cho anh em mình.
20 Bấy giờ có bảy anh em. Người anh cả cưới vợ rồi chết
không có con.
21 Người thứ hai lấy nàng, rồi chết, không để lại con;
người thứ ba cũng vậy.
22 Cả bảy người đều lấy bà, nhưng không để lại con. Sau
cùng, người đàn bà ấy cũng chết.
23 Vậy, khi họ sống lại, thì người đàn bà đó sẽ là vợ của ai
trong số bảy người? Vì cả bảy người đều đã lấy bà làm vợ.
24 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Vậy há chẳng phải các ngươi
lầm lạc vì không biết Kinh Thánh, cũng chẳng biết quyền
năng của Đức Chúa Trời sao?
25 Vì khi từ cõi chết sống lại, người ta chẳng cưới vợ,
chẳng lấy chồng; nhưng giống như các thiên sứ trên trời.
26 Còn về sự sống lại của người chết, các ngươi há chưa
đọc trong sách Môi-se sao? Đức Chúa Trời đã phán cùng
người trong bụi gai rằng: Ta là Đức Chúa Trời của Áp-ra-
ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, và Đức Chúa Trời của
Gia-cốp.
27 Ngài không phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, nhưng
là Đức Chúa Trời của kẻ sống; vậy nên các ngươi lầm lạc
nhiều lắm.
28 Bấy giờ, có một thầy thông giáo đến, nghe Đức Chúa
Jêsus và môn đồ Ngài tranh luận với nhau, thấy Ngài trả lời
khéo, nên hỏi Ngài rằng: Trong các điều răn, điều răn nào
là đầu hết?
29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Điều răn đứng đầu trong mọi
điều răn là: Hỡi Y-sơ-ra-ên, hãy nghe! Chúa là Đức Chúa
Trời chúng ta là Chúa duy nhất.
30 Ngươi phải hết lòng, hết linh hồn, hết trí khôn, hết sức
lực mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời ngươi. Đó là điều
răn thứ nhất.
31 Còn điều răn thứ hai cũng giống như vậy: Ngươi phải
yêu người lân cận như chính mình. Không có điều răn nào
khác lớn hơn hai điều răn đó.
32 Thầy thông giáo đáp rằng: Thưa Thầy, Thầy nói rất
đúng; vì chỉ có một Đức Chúa Trời, ngoài Ngài ra không
có Đấng nào khác.
33 Nhưng phải hết lòng, hết trí, hết linh hồn, hết sức mà
yêu mến Chúa, và yêu người lân cận như chính mình, thì
hơn mọi lễ vật thiêu và mọi sinh tế.
34 Khi Đức Chúa Jêsus thấy người ấy trả lời cách khôn
ngoan, Ngài phán rằng: Ngươi chẳng xa nước Đức Chúa
Trời đâu. Sau đó, không ai dám hỏi Ngài điều gì nữa.

35 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sao các thầy thông giáo lại nói Đấng Christ là Con vua Đa-vít?
36 Vì chính Đa-vít đã nhờ Đức Thánh Linh mà nói rằng: Chúa phán cùng Chúa tôi rằng: Hãy ngồi bên hữu ta, cho đến chừng nào ta đặt kẻ thù nghịch ngươi làm bệ dưới chân ngươi.
37 Vậy nên chính Đa-vít gọi Ngài là Chúa; vậy Ngài là con của vua ấy từ đâu? Dân chúng vui mừng lắng nghe Ngài.
38 Ngài phán cùng họ trong khi dạy rằng: Hãy coi chừng các thầy thông giáo, là những kẻ thích mặc áo dài đi ra đường, và thích được chào hỏi giữa chợ,
39 Những chỗ ngồi chính trong các nhà hội và những chỗ ngồi cao nhất trong các bữa tiệc:
40 Kẻ nuốt hết nhà cửa của các bà góa, và lấy cớ cầu nguyện lâu giờ, những kẻ này sẽ bị đoán phạt nặng hơn.
41 Đức Chúa Jêsus ngồi đối diện với hòm đựng tiền, quan sát dân chúng bỏ tiền vào hòm. Nhiều người giàu bỏ nhiều tiền vào.
42 Cũng có một bà góa nghèo đến bỏ vào hai đồng tiền nhỏ, trị giá một phần tư xu.
43 Ngài gọi các môn đồ lại và phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, bà góa nghèo nầy đã bỏ tiền vào rương nhiều hơn hết thảy những người đã bỏ vào.
44 Vì mọi người đều bỏ vào đó những gì họ dư dả; còn bà này, tuy túng thiếu, đã bỏ vào đó tất cả những gì bà có, tức là tất cả những gì bà có để nuôi thân.

CHƯƠNG 13

1 Khi Đức Chúa Jêsus ra khỏi đền thờ, một môn đồ thưa cùng Ngài rằng: Thưa Thầy, hãy xem đá và các tòa nhà ở đây dường nào!
2 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi thấy những tòa nhà lớn nầy sao? Rồi sẽ không còn một hòn đá nào chồng trên hòn đá nào mà không bị phá đổ.
3 Khi Ngài đang ngồi trên núi Ô-liu, đối diện với đền thờ, Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng và Anh-rê hỏi riêng Ngài rằng:
4 Hãy cho chúng tôi biết khi nào những điều đó sẽ xảy ra? Và có dấu hiệu nào cho biết mọi điều đó sẽ ứng nghiệm?
5 Đức Chúa Jêsus đáp lời họ và bắt đầu nói rằng: Hãy coi chừng, kẻo có kẻ lừa dối các ngươi.
6 Vì sẽ có nhiều người mạo danh Ta đến và nói rằng: Ta là Đấng Christ; và sẽ lừa dối nhiều người.
7 Khi các ngươi nghe nói về chiến tranh và tiếng đồn về chiến tranh, thì đừng bối rối, vì những điều đó phải xảy ra; nhưng chưa phải là ngày tận thế đâu.
8 Vì dân này sẽ nổi lên nghịch cùng dân khác, nước nọ nghịch cùng nước kia; sẽ có động đất ở nhiều nơi, sẽ có đói kém và loạn lạc. Đó là khởi đầu của sự đau đớn.
9 Nhưng hãy coi chừng, vì họ sẽ nộp các ngươi cho tòa án, và các ngươi sẽ bị đánh đòn trong các nhà hội, và sẽ bị giải đến trước mặt các quan và vua vì cớ Ta, để làm chứng chống lại họ.
10 Nhưng trước hết, Tin Mừng phải được rao giảng cho muôn dân.
11 Nhưng khi họ điệu các ngươi đi nộp, thì đừng lo trước phải nói gì, cũng đừng đắn đo; nhưng hãy nói theo lời sẽ được ban cho các ngươi trong giờ đó; vì không phải các ngươi nói, mà là Đức Thánh Linh nói.
12 Bấy giờ, anh sẽ nộp em cho người ta giết, cha sẽ nộp con; con cái sẽ nổi lên chống lại cha mẹ và khiến cha mẹ phải chết.
13 Các ngươi sẽ bị mọi người ghét bỏ vì danh ta; nhưng ai bền chí đến cuối cùng, người ấy sẽ được cứu.
14 Nhưng khi các ngươi thấy sự gớm ghiếc tàn phá mà đấng tiên tri Đa-ni-ên đã nói đến, lập ra nơi không nên lập (ai đọc phải hiểu), thì những ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi;
15 Ai ở trên mái nhà thì đừng xuống nhà, cũng đừng vào nhà mà lấy bất cứ vật gì ra khỏi nhà mình;
16 Còn ai đang ở ngoài đồng, đừng quay lại lấy áo mình.
17 Nhưng khốn thay cho những người đang mang thai và cho con bú trong những ngày đó!
18 Hãy cầu nguyện để cuộc chạy trốn của các ngươi không xảy ra vào mùa đông.
19 Vì trong những ngày ấy sẽ có hoạn nạn đến nỗi từ lúc sáng thế, tức lúc Đức Chúa Trời dựng nên muôn vật cho đến bây giờ chưa từng có, và sau này cũng sẽ không có nữa.
20 Nếu Chúa không rút ngắn những ngày ấy, thì không một xác thịt nào được cứu; nhưng vì những người được chọn, là những người Ngài đã chọn, nên Ngài đã rút ngắn những ngày ấy.
21 Khi ấy, nếu có ai nói với các ngươi rằng: Kìa, Đấng Christ ở đây; hay là: Kìa, Ngài ở đó; thì đừng tin.
22 Vì sẽ có những Đấng Christ giả và tiên tri giả dấy lên, làm những dấu lạ và phép lạ, nếu có thể được thì họ sẽ quyến rũ cả những người được chọn.
23 Nhưng hãy cẩn thận; nầy, Ta đã báo trước cho các ngươi mọi sự rồi.
24 Nhưng trong những ngày đó, sau cơn hoạn nạn, mặt trời sẽ tối tăm, và mặt trăng sẽ không chiếu sáng,
25 Các vì sao trên trời sẽ sa xuống, và các thế lực trên trời sẽ bị rúng động.
26 Bấy giờ thiên hạ sẽ thấy Con Người ngự đến trên đám mây với quyền năng và vinh quang lớn lao.
27 Khi ấy, Ngài sẽ sai các thiên sứ đi và nhóm những người được chọn từ bốn phương, từ tận cùng trái đất cho đến tận cùng trời.
28 Hãy học lời ví dụ về cây vả: Khi cành nó còn non và đâm lá, thì các ngươi biết rằng mùa hè đã gần.
29 Cũng vậy, khi các ngươi thấy những điều ấy xảy ra, hãy biết rằng Sự ấy đã gần đến, ngay tại cửa rồi.
30 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, thế hệ này sẽ không qua đi cho đến khi mọi điều ấy xảy ra.
31 Trời đất sẽ qua đi, nhưng lời ta nói sẽ không bao giờ qua đi.
32 Nhưng về ngày và giờ đó, chẳng có ai biết chi hết, ngay cả các thiên sứ trên trời, hay là Con cũng vậy; chỉ một mình Cha biết mà thôi.
33 Hãy coi chừng, tỉnh thức và cầu nguyện, vì các ngươi không biết khi nào thì giờ đó đến.
34 Vì Con Người giống như một người kia đi xa, bỏ nhà ra đi, trao quyền cho các đầy tớ, mỗi người cai quản một việc, và ra lệnh cho người giữ cửa canh chừng.
35 Vậy, hãy tỉnh thức, vì các ngươi không biết chủ nhà sẽ về lúc nào, chiều tối, nửa đêm, lúc gà gáy hay sáng sớm.
36 E rằng Chúa đến thình lình và bắt gặp các ngươi đang ngủ.
37 Điều Ta nói với các ngươi, Ta cũng nói với mọi người: Hãy tỉnh thức.

CHƯƠNG 14

1 Hai ngày sau là lễ Vượt Qua và lễ Bánh Không Men. Các thầy tế lễ cả và các kinh sư tìm cách dùng mưu bắt Ngài và giết đi.
2 Nhưng họ nói: Không nên làm vào ngày lễ, kẻo dân chúng náo loạn.
3 Khi ấy, tại Bê-tha-ni, trong nhà Si-môn, người mắc bệnh phong, đang khi Ngài ngồi ăn, có một người phụ nữ đến, mang theo một chiếc bình bằng ngọc đựng dầu thơm cam tùng rất quý giá. Bà đập vỡ bình và đổ dầu thơm lên đầu Ngài.
4 Có vài người trong lòng nổi giận mà nói rằng: Sao lại phung phí dầu thơm như vậy?
5 Vì có thể bán được hơn ba trăm đơ-ni-ê và lấy tiền đó mà bố thí cho người nghèo. Họ bèn lằm bằm cùng nàng.
6 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để người ấy yên; sao các ngươi làm phiền người ấy? Người đã làm một việc tốt cho ta.
7 Vì các ngươi luôn có người nghèo ở cùng mình, và khi nào muốn làm ơn cho họ thì hãy làm; nhưng các ngươi không có ta ở cùng luôn đâu.
8 Nàng đã làm điều mình có thể làm được: nàng đã đi trước để xức dầu cho xác ta để chôn cất.
9 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, bất cứ nơi nào Tin Lành này được rao giảng trên khắp thế gian, thì việc người ấy đã làm cũng sẽ được nhắc lại để tưởng nhớ đến người.
10 Giuđa Ích-ca-ri-ốt, một trong mười hai sứ đồ, đến gặp các thầy tế lễ cả để nộp Ngài cho họ.
11 Khi nghe vậy, họ mừng rỡ và hứa sẽ cho ông ta tiền. Nhưng ông ta tìm cách thuận tiện để nộp Ngài.
12 Ngày thứ nhất trong tuần lễ bánh không men, là ngày giết lễ Vượt Qua, các môn đồ thưa với Ngài rằng: Thầy muốn chúng tôi đi dọn cho Thầy ăn lễ Vượt Qua ở đâu?
13 Ngài sai hai môn đồ đi và dặn rằng: Hãy vào thành, sẽ có một người mang vò nước đón các ngươi. Hãy theo người ấy.
14 Khi người ấy vào nhà nào, các ngươi hãy nói với chủ nhà rằng: Thầy phán: Phòng khách, là nơi ta sẽ ăn lễ Vượt Qua với các môn đồ ta, ở đâu?
15 Người ấy sẽ chỉ cho các ngươi một phòng lớn trên lầu đã được chuẩn bị sẵn sàng và sẵn sàng. Hãy dọn dẹp ở đó cho chúng ta.
16 Các môn đồ Ngài ra đi, vào thành, thấy mọi điều như Ngài đã phán cùng họ, bèn dọn lễ Vượt Qua.
17 Đến chiều, Ngài cùng mười hai sứ đồ đến.
18 Khi họ đang ngồi ăn, Đức Chúa Jêsus phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, một trong các ngươi là kẻ ăn cùng ta, sẽ phản ta.
19 Họ bắt đầu buồn rầu và lần lượt hỏi Ngài: "Có phải tôi không?" Một người khác nói: "Có phải tôi không?"
20 Ngài đáp rằng: Ấy là một trong mười hai người, là người cùng chấm chung một đĩa với ta.
21 Con Người ra đi như lời đã chép về Người; nhưng khốn cho kẻ phản bội Con Người! Thà nó đừng sinh ra thì hơn!
22 Khi họ đang ăn, Đức Chúa Jêsus lấy bánh, tạ ơn, bẻ ra, trao cho họ và phán rằng: Hãy cầm lấy, ăn đi; nầy là thân thể ta.
23 Ngài cầm lấy chén, tạ ơn rồi trao cho các môn đồ, và tất cả đều uống.
24 Ngài phán cùng họ rằng: Nầy là huyết ta, huyết của giao ước mới, đổ ra cho nhiều người.
25 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta sẽ không uống trái nho nữa, cho đến ngày ta sẽ uống rượu mới trong vương quốc Đức Chúa Trời.
26 Sau khi hát thánh ca, họ đi ra núi Ô-liu.
27 Đức Chúa Jêsus phán cùng môn đồ rằng: Đêm nay, hết thảy các ngươi sẽ vấp phạm vì cớ ta; vì có lời chép rằng: Ta sẽ đánh người chăn chiên, thì chiên sẽ tan lạc.
28 Nhưng sau khi Ta sống lại, Ta sẽ đi trước các ngươi đến Ga-li-lê.
29 Nhưng Phi-e-rơ thưa rằng: Dầu mọi người đều vấp phạm, nhưng tôi thì không.
30 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng ngươi, hôm nay, cũng trong đêm nay, trước khi gà gáy hai lần, ngươi sẽ chối ta ba lần.
31 Nhưng ông càng nói mạnh mẽ hơn: "Dầu tôi phải chết với Thầy, tôi cũng không chối Thầy đâu." Tất cả mọi người đều nói như vậy.
32 Rồi họ đến một nơi gọi là Ghết-sê-ma-nê. Ngài bảo các môn đồ rằng: Hãy ngồi đây, trong khi ta cầu nguyện.
33 Ngài đem Phi-e-rơ, Gia-cơ và Giăng đi với Ngài, và Ngài bắt đầu buồn rầu và lo lắng lắm.
34 Ngài phán cùng họ rằng: Tâm hồn ta buồn rầu đến chết; hãy ở lại đây và tỉnh thức.
35 Ngài đi xa hơn một chút, sấp mình xuống đất và cầu nguyện rằng nếu có thể được, xin cho giờ ấy qua khỏi Ngài.
36 Ngài thưa rằng: A-ba, Cha ơi, Cha có thể làm được mọi sự; xin cất chén nầy khỏi Con; tuy nhiên, không theo ý Con muốn, mà theo ý Cha muốn.
37 Ngài trở lại, thấy họ đang ngủ, nên nói với Phi-e-rơ rằng: Si-môn, ngươi ngủ sao? Ngươi không thể tỉnh thức được một giờ sao?
38 Hãy tỉnh thức và cầu nguyện, kẻo các ngươi sa vào chước cám dỗ. Tâm thần thì sẵn sàng, nhưng xác thịt thì yếu đuối.
39 Rồi Ngài lại đi, cầu nguyện và nói những lời như trước.
40 Khi Ngài trở lại, Ngài thấy họ vẫn ngủ, vì mắt họ nặng trĩu, và họ không biết phải trả lời Ngài thế nào.
41 Lần thứ ba, Ngài đến và phán cùng môn đồ rằng: Bây giờ các ngươi hãy ngủ và nghỉ ngơi đi! Đủ rồi, giờ đã đến; nầy, Con người bị nộp vào tay kẻ có tội.
42 Hãy đứng dậy, chúng ta đi; kìa, kẻ phản bội Ta đã đến gần.
43 Ngay lúc Ngài còn đang phán, thì Giuđa, một trong mười hai sứ đồ, tiến đến, và cùng đi với hắn là một đám đông mang theo gươm giáo và gậy gộc, do các thầy tế lễ cả, các kinh sư và các kỳ mục sai đến.
44 Kẻ phản bội Ngài đã trao cho họ một dấu hiệu, nói rằng: "Hễ tôi hôn ai, thì chính là người đó; hãy bắt lấy và dẫn đi cho an toàn."
45 Vừa đến, Giu-đa liền đến gần Ngài và nói: "Thưa Thầy, thưa Thầy!" rồi hôn Ngài.
46 Họ tra tay bắt Người và bắt Người.
47 Một trong những người đứng gần đó rút gươm ra, đánh một đầy tớ của thầy tế lễ thượng phẩm và chém đứt tai người ấy.
48 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi cầm gươm giáo và gậy gộc đến bắt ta như bắt kẻ trộm sao?
49 Hằng ngày, ta ở giữa các ngươi, giảng dạy trong đền thờ, mà các ngươi không bắt ta; nhưng lời Kinh Thánh phải được ứng nghiệm.
50 Rồi mọi người đều bỏ Ngài mà chạy trốn.

51 Có một thanh niên đi theo Ngài, mình trần truồng, chỉ có một tấm vải gai; các thanh niên kia nắm lấy anh ta.
52 Ông bỏ tấm vải gai lại, chạy trốn trần truồng.
53 Họ điệu Đức Chúa Jêsus đến thầy tế lễ thượng phẩm; có cả các thầy tế lễ cả, các trưởng lão và các thầy thông giáo nhóm lại cùng Ngài.
54 Phi-e-rơ theo Ngài xa xa, đến tận dinh của thầy tế lễ thượng phẩm. Ông ngồi với các đầy tớ và sưởi ấm bên đống lửa.
55 Các thầy tế lễ cả và toàn thể công nghị tìm kiếm chứng cớ để buộc tội Đức Chúa Jêsus hầu giết Ngài, nhưng không tìm được.
56 Vì có nhiều người đã làm chứng gian chống lại Ngài, nhưng lời chứng của họ lại không hợp nhau.
57 Có mấy người đứng lên làm chứng dối chống lại Ngài rằng:
58 Chúng tôi nghe ông ấy nói: Ta sẽ phá hủy đền thờ này do tay người ta xây dựng, và trong ba ngày, ta sẽ xây dựng một đền thờ khác không do tay người ta xây dựng.
59 Nhưng lời chứng của họ cũng không nhất trí với nhau.
60 Bấy giờ, thầy tế lễ thượng phẩm đứng dậy giữa đám đông và hỏi Đức Chúa Jêsus rằng: Ngươi không trả lời gì sao? Những người nầy làm chứng gì để cáo ngươi vậy?
61 Nhưng Ngài im lặng, không đáp lời. Thầy tế lễ thượng phẩm lại hỏi Ngài rằng: Ngươi có phải là Đấng Christ, Con của Đấng đáng chúc tụng không?
62 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta chính là Đấng đó; các ngươi sẽ thấy Con người ngồi bên phải Đấng Toàn Năng và ngự trên mây trời mà đến.
63 Bấy giờ, thầy tế lễ thượng phẩm xé áo mình và nói rằng: Chúng ta cần gì phải làm chứng nữa?
64 Các ngươi đã nghe lời phạm thượng đó, các ngươi nghĩ sao? Và tất cả đều kết án tử hình Ngài.
65 Có kẻ bắt đầu khạc nhổ vào Ngài, che mặt Ngài, đấm Ngài và nói rằng: Hãy nói tiên tri đi! Còn các đầy tớ thì lấy tay đấm Ngài.
66 Khi Phi-e-rơ đang ở dưới trong cung điện, thì có một người tớ gái của thầy tế lễ thượng phẩm đi đến.
67 Khi thấy Phi-e-rơ đang sưởi ấm, bà nhìn ông và nói: "Anh cũng ở với Giê-su người Na-xa-rét."
68 Nhưng ông chối rằng: Tôi không biết, tôi cũng không hiểu điều ông nói. Rồi ông đi ra ngoài hiên; và gà gáy.
69 Một người tớ gái lại thấy ông, liền nói với những người đứng gần đó rằng: Người này cũng là một trong bọn đó.
70 Nhưng ông lại chối. Một lát sau, những người đứng gần đó lại nói với Phi-e-rơ rằng: Chắc chắn ông là một trong bọn họ, vì ông là người Ga-li-lê, và lời nói của ông phù hợp với điều đó.
71 Nhưng ông bắt đầu nguyền rủa và thề rằng: Tôi không biết người mà các ông nói đến.
72 Lần thứ hai, gà gáy. Phi-e-rơ nhớ lại lời Đức Chúa Jêsus đã phán cùng mình rằng: Trước khi gà gáy hai lần, ngươi sẽ chối ta ba lần. Nghĩ đến điều đó, ông khóc.

CHƯƠNG 15

1 Ngay sáng hôm sau, các thầy tế lễ cả họp với các kỳ mục, các kinh sư và toàn thể công nghị, rồi trói Đức Giêsu lại, giải Người đến nộp cho Phi-lát.
2 Phi-lát hỏi Ngài rằng: Ngươi có phải là Vua dân Giu-đa không? Ngài đáp rằng: Chính ngươi nói vậy.
3 Các thầy tế lễ cả cáo buộc Ngài nhiều điều, nhưng Ngài không trả lời gì cả.
4 Phi-lát lại hỏi Ngài rằng: Ngươi không trả lời gì sao? Hãy xem họ làm chứng chống lại ngươi biết bao nhiêu điều.
5 Nhưng Đức Chúa Jêsus vẫn không trả lời gì cả, khiến cho Phi-lát lấy làm lạ.
6 Vào ngày lễ đó, ông thả cho họ một tù nhân, tùy theo lòng họ muốn.
7 Có một người tên là Ba-ra-ba, bị trói với những kẻ nổi loạn cùng hắn, đã phạm tội giết người trong cuộc nổi loạn.
8 Đám đông kêu lớn và bắt đầu muốn Ngài làm như Ngài đã từng làm với họ.
9 Nhưng Phi-lát trả lời họ rằng: Các ngươi có muốn ta tha Vua dân Giu-đa cho các ngươi không?
10 Vì Ngài biết rằng các thầy tế lễ cả đã nộp Ngài vì lòng ghen tị.
11 Nhưng các thầy tế lễ cả xúi giục dân chúng muốn vua tha Ba-ra-ba cho họ thì hơn.
12 Phi-lát lại trả lời họ rằng: Vậy các ngươi muốn ta làm gì cho người mà các ngươi gọi là Vua dân Giu-đa?
13 Họ lại kêu lên lần nữa: “Hãy đóng đinh hắn vào thập tự giá!”
14 Bấy giờ Phi-lát nói cùng họ rằng: Người nầy đã làm điều ác gì? Họ càng kêu lớn hơn nữa rằng: Hãy đóng đinh hắn trên thập tự giá!
15 Vậy, Phi-lát muốn chiều lòng dân chúng nên thả Ba-ra-ba cho họ, còn Đức Chúa Jêsus thì trao cho họ đánh đòn, để đóng đinh vào thập tự giá.
16 Quân lính dẫn Ngài vào trong hành lang gọi là Praetorium, rồi triệu tập toàn thể cơ binh lại.
17 Họ mặc cho Người một tấm vải tía, kết một vòng gai và đặt lên đầu Người.
18 Họ bắt đầu chào Ngài rằng: Kính chào Vua dân Do Thái!
19 Họ lấy cây sậy đánh vào đầu Người, khạc nhổ vào Người, và quỳ gối xuống thờ lạy Người.
20 Sau khi chế giễu Ngài, chúng lột áo tía ra, mặc lại áo của Ngài và điệu Ngài ra để đóng đinh vào thập tự giá.
21 Họ bắt một người tên là Si-môn, người xứ Sy-ren, từ miền quê đi qua, là cha của A-léc-xan-đơ và Ru-phu vác thập tự giá của Ngài.
22 Họ đem Ngài đến nơi gọi là Gô-gô-tha, nghĩa là Đồi Sọ.
23 Họ cho Người uống rượu pha với một dược, nhưng Người không uống.
24 Sau khi đóng đinh Người vào thập giá, họ chia nhau áo Người bằng cách bắt thăm, xem ai được gì.
25 Đến giờ thứ ba, họ đóng đinh Ngài vào thập tự giá.
26 Và lời buộc tội của Ngài được viết ở trên: VUA DÂN DO THÁI.
27 Cùng với Người, họ đóng đinh hai tên trộm, một tên bên phải, một tên bên trái.
28 Và lời Kinh Thánh đã được ứng nghiệm: Ngài đã bị liệt vào hàng kẻ phạm tội.
29 Những kẻ đi ngang qua đều chế giễu Ngài, lắc đầu và nói rằng: Hỡi kẻ phá đền thờ, rồi xây lại trong ba ngày,
30 Hãy cứu mình và xuống khỏi thập tự giá đi!
31 Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo cũng nhạo báng Ngài và nói với nhau rằng: Hắn đã cứu người khác; mà không cứu được chính mình.
32 Bây giờ, xin Chúa Kitô, Vua Israel, hãy xuống khỏi thập giá để chúng ta thấy và tin. Và những kẻ cùng bị đóng đinh với Người cũng nhục mạ Người.

33 Đến giờ thứ sáu, bóng tối bao trùm khắp đất cho đến giờ thứ chín.
34 Đến giờ thứ chín, Đức Chúa Jêsus kêu lớn tiếng rằng: Ê-lôi, Ê-lôi, la-ma sa-bách-thani? nghĩa là: Đức Chúa Trời tôi ơi, Đức Chúa Trời tôi ơi, sao Ngài lìa bỏ tôi?
35 Vài người đứng đó nghe vậy thì nói: "Kìa, hắn gọi Ê-li."
36 Có người chạy đi lấy một miếng bọt biển thấm đầy giấm, buộc vào đầu cây sậy, đưa cho Ngài uống và nói: "Để xem Ê-li có đến đem hắn xuống không."
37 Đức Chúa Jêsus kêu một tiếng lớn, rồi trút linh hồn.
38 Bức màn trong đền thờ bị xé làm đôi từ trên xuống dưới.
39 Khi viên đại đội trưởng đứng đối diện với Ngài, thấy Ngài kêu lớn tiếng như vậy, thì trút hơi thở và nói rằng: Quả thật, người này là Con Đức Chúa Trời.
40 Cũng có những phụ nữ đứng xa xa nhìn, trong số đó có bà Ma-ri Ma-đơ-len, bà Ma-ri mẹ của Gia-cơ nhỏ và Giô-sê, cùng bà Sa-lô-mê.
41 (Những người này khi còn ở Ga-li-lê đã theo và hầu hạ Ngài) và nhiều phụ nữ khác đã cùng Ngài lên Giê-ru-sa-lem.
42 Bấy giờ, chiều đến, vì là ngày sửa soạn, tức là ngày trước ngày sa-bát,
43 Giô-sép người A-ri-ma-thê, là một cố vấn đáng kính, cũng trông đợi vương quốc Đức Chúa Trời, đã đến, dạn dĩ vào gặp Phi-lát và xin xác Đức Chúa Jêsus.
44 Phi-lát lấy làm lạ vì biết Ngài đã chết rồi. Ông gọi viên đại đội trưởng đến và hỏi xem Ngài đã chết từ lâu chưa.
45 Khi biết tin viên đại đội trưởng, ông trao xác Chúa cho Giô-sép.
46 Ông mua vải gai mịn, hạ xác Chúa xuống, lấy vải liệm quấn Người lại, rồi đặt Người vào trong một ngôi mộ đục trong đá, rồi lăn một tảng đá lấp cửa mộ lại.
47 Và Ma-ri Ma-đơ-len và Ma-ri mẹ Giô-sép nhìn thấy nơi Ngài được an táng.

CHƯƠNG 16

1 Khi ngày sa-bát đã qua, Ma-ri Ma-đơ-len, Ma-ri mẹ Gia-cơ, và Sa-lô-mê đã mua thuốc thơm để đi xức dầu cho Đức Chúa Jêsus.
2 Sáng sớm ngày thứ nhất trong tuần, khi mặt trời vừa mọc, họ đến mộ.
3 Họ nói với nhau: Ai sẽ lăn tảng đá ra khỏi cửa mộ cho chúng ta?
4 Khi nhìn lên, họ thấy tảng đá đã được lăn ra rồi, vì nó rất lớn.
5 Khi vào trong mộ, họ thấy một thanh niên ngồi bên phải, mặc áo dài trắng. Họ sợ hãi.
6 Nhưng Ngài phán cùng họ rằng: Đừng sợ chi hết. Các ngươi tìm Đức Chúa Jêsus ở Na-xa-rét, là Đấng đã bị đóng đinh; Ngài đã sống lại rồi; Ngài không ở đây. Hãy xem nơi họ đã đặt Ngài.
7 Nhưng hãy đi nói với các môn đồ Ngài và Phi-e-rơ rằng Ngài sẽ đến Ga-li-lê trước các ngươi; ở đó các ngươi sẽ thấy Ngài, như Ngài đã phán cùng các ngươi.
8 Vậy, các bà vội vã ra ngoài, trốn khỏi mồ, vì run sợ và kinh ngạc; không ai nói với ai điều gì, vì sợ hãi.
9 Khi Đức Chúa Jêsus sống lại vào sáng sớm ngày thứ nhất trong tuần, trước tiên Ngài hiện ra với Ma-ri Ma-đơ-len, là người đã được Ngài trừ cho khỏi bảy quỷ.
10 Bà đi báo tin cho những người đã từng ở với Ngài, và họ đang than khóc.
11 Nhưng khi nghe tin Ngài còn sống và bà đã thấy Ngài, họ không tin.
12 Sau đó, Ngài hiện ra dưới một hình dạng khác với hai người trong nhóm môn đồ khi họ đang đi về miền quê.
13 Họ đi thuật lại cho những người còn lại, nhưng họ không tin.
14 Sau đó, Ngài hiện ra với mười một sứ đồ đang khi họ ngồi ăn, và quở trách họ vì sự vô tín và lòng cứng cỏi của họ, vì họ không tin những người đã thấy Ngài sau khi Ngài sống lại.
15 Ngài phán cùng họ rằng: Hãy đi khắp thế gian, giảng Tin Lành cho mọi người.
16 Ai tin và chịu phép báp-têm sẽ được cứu; nhưng ai không tin sẽ bị đoán phạt.
17 Vậy những kẻ tin sẽ được các dấu lạ nầy: Nhân danh ta, họ sẽ trừ quỷ; sẽ nói tiếng mới;
18 Họ sẽ bắt rắn, và nếu uống phải thứ gì độc hại, thì cũng không bị hại; họ sẽ đặt tay trên người bệnh, thì người bệnh sẽ được lành.
19 Vậy sau khi Chúa phán cùng họ xong, Ngài được cất lên trời và ngồi bên phải Đức Chúa Trời.
20 Các sứ đồ ra đi rao giảng khắp mọi nơi, Chúa cùng hoạt động với các sứ đồ, và dùng các dấu lạ kèm theo để xác nhận lời giảng. A-men.

Phúc âm Luca

CHƯƠNG 1

1 Vì nhiều người đã bắt tay vào việc công bố theo thứ tự những điều mà chúng ta tin chắc nhất,
2 Như họ đã truyền lại cho chúng ta, là những người từ lúc ban đầu đã chứng kiến và là người phục vụ lời Chúa;
3 Tôi cũng thấy tốt, vì đã hiểu rõ mọi sự ngay từ đầu, nên viết thư cho ngài theo thứ tự, thưa ngài Thê-ô-phi-lơ rất đáng kính,
4 Để ngươi có thể biết được sự chắc chắn của những điều mà ngươi đã được dạy.
5 Vào thời Hê-rốt, vua xứ Giu-đê, có một thầy tế lễ tên là Xa-cha-ri, thuộc ban A-bi-a. Vợ ông thuộc dòng dõi con gái A-rôn, tên là Ê-li-sa-bét.
6 Cả hai đều là người công chính trước mặt Đức Chúa Trời, vâng giữ mọi điều răn và luật lệ của Chúa một cách trọn vẹn.
7 Họ không có con, vì Ê-li-sa-bét son sẻ, và cả hai đều đã cao tuổi.
8 Vả, trong khi ông thi hành chức vụ thầy tế lễ trước mặt Đức Chúa Trời theo thứ tự của ban mình,
9 Theo thông lệ của chức tư tế, ông được phân công đốt hương khi vào đền thờ Chúa.
10 Vào giờ dâng hương, toàn thể dân chúng đang cầu nguyện ở bên ngoài.
11 Bấy giờ, một thiên sứ của Chúa hiện ra cùng ông, đứng bên phải bàn thờ hương.
12 Khi thấy Chúa, Xa-cha-ri bối rối và sợ hãi.
13 Nhưng thiên sứ nói với ông: "Hỡi Xa-cha-ri, đừng sợ, vì lời cầu nguyện của ngươi đã được nhậm rồi. Ê-li-sa-bét, vợ ngươi, sẽ sinh cho ngươi một con trai, và ngươi phải đặt tên cho con là Giăng."
14 Ngươi sẽ vui mừng hớn hở; và nhiều người sẽ vui mừng khi Người chào đời.
15 Vì người ấy sẽ nên tôn trọng trước mặt Chúa, không uống rượu hay đồ uống có men, và sẽ được đầy dẫy Đức Thánh Linh ngay từ khi còn trong lòng mẹ.
16 Và nhiều người con cái Y-sơ-ra-ên sẽ trở về cùng Chúa là Đức Chúa Trời của họ.
17 Người sẽ đi trước Chúa trong tinh thần và quyền năng của Ê-li, để hướng lòng cha về con, kẻ không vâng phục về sự khôn ngoan của người công chính, để chuẩn bị một dân sẵn sàng cho Chúa.
18 Xa-cha-ri thưa với thiên sứ rằng: Làm sao tôi biết được điều đó? Vì tôi đã già, và vợ tôi đã cao tuổi rồi.
19 Thiên sứ đáp rằng: Ta là Gáp-ri-ên, hằng hầu việc Đức Chúa Trời; ta được sai đến để nói với ngươi và báo tin mừng nầy cho ngươi.
20 Nầy, ngươi sẽ câm, không nói được, cho đến ngày những điều ấy xảy ra, vì ngươi không tin lời ta, là lời sẽ ứng nghiệm đúng kỳ.
21 Dân chúng đợi Xa-cha-ri và lấy làm lạ vì ông ở lại trong đền thờ lâu như vậy.
22 Khi Ê-li-sê ra ngoài, ông không thể nói với họ được; họ hiểu rằng ông đã thấy một khải tượng trong đền thờ; vì ông ra hiệu cho họ, nhưng vẫn im lặng.
23 Sau khi những ngày phục vụ của mình đã mãn, ông trở về nhà mình.
24 Sau những ngày đó, vợ ông là bà Ê-li-sa-bét thụ thai và ẩn mình năm tháng, mà rằng:
25 Đức Giê-hô-va đã đối xử với tôi như vậy trong những ngày Ngài đoái đến tôi, để cất đi sự sỉ nhục tôi giữa mọi người.
26 Đến tháng thứ sáu, thiên sứ Gáp-ri-ên được Đức Chúa Trời sai đến một thành xứ Ga-li-lê, tên là Na-xa-rét,
27 Đến với một trinh nữ đã đính hôn với một người tên là Giuse, thuộc dòng dõi vua Đa-vít; và tên trinh nữ ấy là Ma-ri.
28 Thiên thần vào nhà trinh nữ và nói: "Mừng bà được ơn, Chúa ở cùng bà. Bà được chúc phúc giữa các người phụ nữ".
29 Khi thấy ông, bà bối rối vì lời đó, và tự hỏi lời chào đó có nghĩa gì.
30 Thiên sứ liền nói với bà: "Hỡi Ma-ri, đừng sợ, vì bà đã được ơn trước mặt Đức Chúa Trời."
31 Nầy, ngươi sẽ thụ thai trong lòng mẹ, sinh một con trai, và gọi tên là Jêsus.
32 Ngài sẽ nên cao trọng, và sẽ được gọi là Con của Đấng Rất Cao; Chúa là Đức Chúa Trời sẽ ban cho Ngài ngôi vua Đa-vít, tổ phụ Ngài.
33 Ngài sẽ trị vì nhà Gia-cốp đến đời đời, và vương quốc của Ngài sẽ vô tận.
34 Bấy giờ Ma-ri thưa cùng thiên sứ rằng: Việc ấy sẽ xảy ra cách nào, vì tôi không biết đến người nam nào?
35 Thiên sứ đáp rằng: Đức Thánh Linh sẽ ngự xuống trên ngươi, và quyền năng Đấng Tối Cao sẽ che phủ ngươi, vì thế, Đấng thánh sanh ra từ ngươi phải được gọi là Con Đức Chúa Trời.
36 Và này, Ê-li-sa-bét, chị họ ngươi, cũng đã thụ thai một con trai trong lúc tuổi già. Và nay là tháng thứ sáu của bà, người vốn bị gọi là son sẻ.
37 Vì đối với Đức Chúa Trời, không có việc gì là không thể làm được.
38 Ma-ri thưa rằng: Tôi đây là tôi tớ Chúa; xin sự ấy xảy đến cho tôi như lời sứ thần đã truyền! Rồi thiên sứ rời khỏi bà.
39 Vào những ngày đó, Ma-ri vội vã lên đường, vào miền núi, đến một thành xứ Giu-đa.
40 Rồi vào nhà Xa-cha-ri và chào Ê-li-sa-bét.
41 Khi Ê-li-sa-bét nghe tiếng Ma-ri chào, thì đứa trẻ trong bụng bà liền nhảy lên; và Ê-li-sa-bét được đầy dẫy Đức Thánh Linh.
42 Bà bèn kêu lớn tiếng rằng: Ngươi được phước giữa vòng người nữ, và thai nhi trong lòng ngươi cũng được phước.
43 Và tại sao tôi được mẹ Chúa tôi đến thăm?
44 Vì này, ngay khi tiếng chào của ngươi vang đến tai ta, thì con trẻ trong bụng ta liền nhảy mừng.
45 Phước cho người đã tin, vì những điều Chúa đã phán cùng người sẽ được ứng nghiệm.
46 Và Ma-ri nói rằng: Linh hồn tôi ngợi khen Chúa,
47 Tâm thần tôi vui mừng trong Đức Chúa Trời, là Cứu Chúa tôi.
48 Vì Ngài đã đoái đến sự hèn mọn của tôi tớ Ngài; nên từ nay về sau, mọi thế hệ sẽ khen tôi là người có phước.
49 Vì Đấng Toàn Năng đã làm cho tôi những việc lớn lao; danh Ngài là thánh.
50 Và lòng thương xót của Ngài trải dài từ đời này sang đời khác đối với những người kính sợ Ngài.
51 Ngài đã tỏ ra sức mạnh bằng cánh tay Ngài; Ngài đã phá tan những kẻ kiêu ngạo có mưu đồ trong lòng.

52 Ngài đã hạ những người có quyền thế xuống khỏi ngôi mình, Và nâng những kẻ khiêm nhường lên.
53 Ngài đã cho kẻ đói được đầy dẫy vật tốt, và đuổi kẻ giàu về tay không.
54 Ngài đã cứu giúp tôi tớ Ngài là Y-sơ-ra-ên, vì nhớ lại lòng thương xót của Ngài;
55 Như Ngài đã phán cùng tổ phụ chúng ta, cùng Áp-ra-ham và dòng dõi ông cho đến đời đời.
56 Và Ma-ri ở lại với Ê-li-sa-bét khoảng ba tháng, rồi trở về nhà mình.
57 Bấy giờ, đến ngày mãn nguyệt khai hoa, Ê-li-sa-bét sinh được một con trai.
58 Những người hàng xóm và anh em họ của bà nghe biết Chúa đã tỏ lòng thương xót lớn lao đối với bà, thì cùng vui mừng với bà.
59 Đến ngày thứ tám, họ đến làm phép cắt bì cho đứa trẻ, và đặt tên cho em là Xa-cha-ri theo tên của cha em.
60 Nhưng mẹ ông trả lời rằng: Không phải vậy; phải đặt tên cháu là Giăng.
61 Họ nói với bà: "Trong họ hàng của bà, không ai có tên này cả.
62 Họ ra hiệu hỏi cha cậu bé muốn đặt tên gì.
63 Ông xin một cái bảng viết và viết rằng: "Tên cháu là Giăng." Mọi người đều kinh ngạc.
64 Ngay lúc đó, miệng ông mở ra, lưỡi được thong thả, ông nói và ngợi khen Đức Chúa Trời.
65 Mọi người chung quanh đều sợ hãi, và mọi lời ấy đều được đồn ra khắp miền núi Giu-đê.
66 Hết thảy những người nghe đều ghi nhớ trong lòng mà nói rằng: Đứa trẻ nầy sẽ ra thế nào! Và tay Chúa ở cùng Ngài.
67 Và cha của ông là Xa-cha-ri được đầy dẫy Đức Thánh Linh, bèn nói tiên tri rằng:
68 Đáng ngợi khen thay Chúa là Đức Chúa Trời của Y-sơ-ra-ên, vì Ngài đã thăm viếng và cứu chuộc dân Ngài,
69 Và đã dấy lên cho chúng ta một Đấng cứu rỗi trong nhà Đa-vít, tôi tớ Ngài;
70 Như Ngài đã phán qua miệng các thánh tiên tri của Ngài từ thuở tạo thiên lập địa:
71 Để chúng tôi được giải cứu khỏi kẻ thù và khỏi tay mọi kẻ ghét chúng tôi;
72 Để thực hiện lòng thương xót đã hứa cùng tổ tiên chúng ta, và nhớ lại giao ước thánh của Ngài;
73 Lời thề mà Ngài đã thề với tổ phụ Áp-ra-ham của chúng ta,
74 Xin Ngài ban cho chúng con, để chúng con được giải thoát khỏi tay kẻ thù, được phục vụ Ngài mà không sợ hãi,
75 Trong sự thánh khiết và công chính trước mặt Ngài, trọn đời chúng ta.
76 Còn con, hỡi con trẻ, người ta sẽ gọi con là tiên tri của Đấng Tối Cao: vì con sẽ đi trước mặt Chúa, dọn đường cho Người.
77 Để ban cho dân Ngài sự hiểu biết về sự cứu rỗi qua sự tha thứ tội lỗi của họ,
78 Nhờ lòng thương xót của Đức Chúa Trời chúng ta, nhờ đó bình minh từ trên cao đã viếng thăm chúng ta,
79 Để soi sáng những kẻ ngồi trong tối tăm và trong bóng sự chết, Để dẫn chân chúng ta vào con đường bình an.
80 Còn đứa trẻ lớn lên, tinh thần mạnh mẽ, và ở trong đồng vắng cho đến ngày tỏ mình ra cùng dân Y-sơ-ra-ên.

CHƯƠNG 2

1 Vào thời đó, Sê-sa Au-gút-tơ ra chiếu chỉ truyền lệnh phải khai sổ dân trong khắp cả thiên hạ.
2 (Việc đánh thuế này được thực hiện lần đầu tiên khi Cyrenius làm thống đốc xứ Syria.)
3 Mọi người đều trở về thành mình để khai thuế.
4 Giô-sép cũng từ thành Na-xa-rét, xứ Ga-li-lê, lên thành Đa-vít, gọi là Bết-lê-hem, xứ Giu-đê, vì ông thuộc về nhà và dòng dõi Đa-vít.
5 Phải nộp thuế cùng với Mary, người vợ đã đính hôn với ông, lúc đó đang mang thai.
6 Vậy, khi họ đang ở đó, thì ngày lâm bồn của bà đã đến.
7 Bà sinh con trai đầu lòng, lấy tã bọc con, rồi đặt nằm trong máng cỏ, vì nhà trọ không có đủ chỗ.
8 Cũng trong miền đó, có những người chăn chiên trú ngoài đồng, thức đêm canh giữ đàn vật mình chăn.
9 Và kìa, thiên sứ của Chúa hiện đến cùng họ, và vinh quang của Chúa chiếu sáng xung quanh họ, khiến họ vô cùng sợ hãi.
10 Thiên sứ bảo họ rằng: Đừng sợ chi; vì nầy, ta báo cho các ngươi một tin lành, sẽ làm cho muôn dân vui mừng lắm.
11 Vì hôm nay tại thành Đa-vít, một Đấng Cứu Thế là Đấng Christ, là Chúa đã sinh ra cho các ngươi.
12 Nầy là dấu hiệu cho các ngươi: Các ngươi sẽ thấy một hài nhi được quấn bằng khăn, nằm trong máng cỏ.
13 Bỗng nhiên, có muôn vàn thiên binh cùng với thiên sứ ngợi khen Đức Chúa Trời rằng:
14 Vinh danh Thiên Chúa trên trời, bình an dưới đất cho loài người được ơn.
15 Khi các thiên sứ đã lìa xa họ để lên trời, những người chăn chiên nói với nhau rằng: Chúng ta hãy đến Bết-lê-hem để xem việc đã xảy ra, là việc Chúa đã tỏ cho chúng ta biết.
16 Họ vội vã đi đến đó và thấy Ma-ri, Giô-sép, và hài nhi nằm trong máng cỏ.
17 Khi đã thấy vậy, họ liền loan báo cho mọi người biết lời đã được nói về con trẻ này.
18 Mọi người nghe đều ngạc nhiên về những điều các người chăn chiên thuật lại.
19 Nhưng Ma-ri ghi nhớ mọi điều ấy và suy ngẫm trong lòng.
20 Các người chăn chiên trở về, vừa tôn vinh vừa ngợi khen Đức Chúa Trời về mọi điều họ đã nghe và thấy, đúng như lời đã báo cho họ.
21 Khi con trẻ được tám ngày, là ngày phải làm lễ cắt bì, thì người ta đặt tên cho con trẻ là Giê-su, là tên mà thiên sứ đã đặt cho con trẻ trước khi nó được thụ thai trong lòng mẹ.
22 Khi những ngày thanh tẩy theo luật Mô-sê đã trọn, họ đem con trẻ lên Giê-ru-sa-lem để dâng cho Chúa.
23 (Như đã chép trong luật pháp của Chúa: Mọi người nam đầu lòng sẽ được gọi là thánh cho Chúa;)
24 Và dâng của lễ theo như luật Chúa đã truyền, một cặp chim gáy hay hai chim bồ câu non.
25 Và này, tại Giê-ru-sa-lem có một người tên là Si-mê-ôn. Người là người công chính và đạo đức, trông đợi sự an ủi của dân Y-sơ-ra-ên; và Đức Thánh Linh ngự trên người.
26 Đức Thánh Linh đã mặc khải cho ông biết rằng ông sẽ không thấy sự chết trước khi thấy Đấng Christ của Chúa.
27 Và bởi Đức Thánh Linh, ông vào đền thờ. Khi cha mẹ đem con trẻ là Jêsus đến để làm theo lệ luật cho Ngài,

28 Bấy giờ, ông bồng ẵm Chúa trên tay, ngợi khen Đức Chúa Trời rằng:
29 Lạy Chúa, bây giờ xin Chúa cho tôi tớ Chúa được ra đi bình an, theo lời Chúa đã hứa.
30 Vì mắt tôi đã thấy sự cứu rỗi của Chúa,
31 Mà Ngài đã chuẩn bị trước mặt muôn dân;
32 Ánh sáng soi đường cho dân ngoại, và vinh quang cho dân Y-sơ-ra-ên là dân Ngài.
33 Giô-sép và mẹ Ngài lấy làm lạ về những lời người ta nói về Ngài.
34 Si-mê-ôn chúc phước cho hai vợ chồng và nói với Ma-ri, mẹ của Ngài rằng: Này, con trẻ này được định làm duyên cớ cho nhiều người trong Y-sơ-ra-ên vấp ngã hay trỗi dậy, và là dấu hiệu bị người ta chống đối;
35 (Phải, một thanh gươm sẽ đâm thấu tâm hồn ngươi) để những ý nghĩ trong lòng nhiều người được bày tỏ.
36 Có một bà tiên tri tên là An-ne, con gái của Pha-nu-ên, thuộc chi phái A-se. Bà đã cao tuổi, và đã sống với chồng được bảy năm kể từ khi còn đồng trinh.
37 Bà góa này đã tám mươi bốn năm, không rời khỏi đền thờ, nhưng ngày đêm phục vụ Đức Chúa Trời bằng cách kiêng ăn và cầu nguyện.
38 Ngay lúc đó, bà cũng đến, tạ ơn Chúa và nói về ông với tất cả những người đang trông đợi sự cứu chuộc tại Giê-ru-sa-lem.
39 Khi đã làm xong mọi việc theo luật Chúa, hai ông bà trở về Ga-li-lê, đến thành mình là Na-xa-rét.
40 Còn đứa trẻ thì lớn lên, mạnh mẽ về tinh thần, đầy dẫy sự khôn ngoan, và ơn Đức Chúa Trời ngự trên Ngài.
41 Hằng năm, cha mẹ Đức Giê-su đều lên Giê-ru-sa-lem mừng lễ Vượt Qua.
42 Khi Ngài được mười hai tuổi, gia đình lên Giêrusalem theo tục lệ mừng lễ.
43 Khi kỳ lễ đã mãn, hai ông bà trở về, còn Hài Nhi Giêsu thì ở lại Giêrusalem, mà Giô-sép và mẹ Người chẳng hay biết gì.
44 Nhưng họ nghĩ rằng Ngài ở trong đoàn lữ hành, nên đã đi một ngày đường, rồi tìm kiếm Ngài giữa bà con và người quen biết.
45 Nhưng khi không tìm thấy Người, họ lại trở về Giêrusalem để tìm Người.
46 Sau ba ngày, họ tìm thấy Ngài trong đền thờ, đang ngồi giữa các thầy thông giáo, vừa nghe họ vừa hỏi họ những câu hỏi.
47 Mọi người nghe đều ngạc nhiên về sự hiểu biết và lời đáp của ngài.
48 Khi thấy Ngài, họ ngạc nhiên, và mẹ Ngài nói với Ngài rằng: Con ơi, sao con lại đối xử với cha mẹ như vậy? Kìa, cha con và mẹ đã đau buồn tìm con.
49 Ngài đáp rằng: Sao các ngươi tìm ta? Các ngươi không biết rằng ta phải lo việc Cha ta sao?
50 Nhưng họ không hiểu lời Ngài vừa phán cùng họ.
51 Ngài đi xuống với cha mẹ, trở về Na-xa-rét và vâng phục cha mẹ. Nhưng mẹ Ngài ghi nhớ mọi lời ấy trong lòng.
52 Còn Đức Giê-su thì ngày càng khôn ngoan, lớn lên và được ân sủng trước mặt Thiên Chúa và người ta.

CHƯƠNG 3

1 Năm thứ mười lăm đời vua Ti-bê-ri-út, khi Bôn-xơ Phi-lát làm quan tổng đốc xứ Giu-đê, Hê-rốt làm vua chư hầu xứ Ga-li-lê, Phi-líp em vua làm vua chư hầu xứ Y-tu-rê và vùng Tra-cô-nít, Ly-sa-ni-a làm vua chư hầu xứ A-bi-len,
2 An-ne và Cai-phe là các thầy tế lễ thượng phẩm, nên lời Đức Chúa Trời đã đến cùng Giăng, con trai Xa-cha-ri, trong đồng vắng.
3 Ông đi khắp miền ven sông Giô-đanh, rao giảng phép báp-têm ăn năn để được tha tội.
4 Như có chép trong sách tiên tri Ê-sai rằng: Có tiếng người kêu trong đồng vắng: Hãy dọn đường cho Chúa, san bằng các nẻo Ngài.
5 Mọi thung lũng sẽ được lấp đầy, mọi núi đồi sẽ bị hạ xuống; đường quanh co sẽ được làm cho thẳng, đường gồ ghề sẽ được làm cho phẳng;
6 Và mọi xác thịt sẽ thấy sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời.
7 Bấy giờ, Giăng nói với đoàn dân đến chịu phép báp-têm rằng: Hỡi dòng dõi rắn lục, ai đã báo cho các ngươi biết để chạy trốn cơn thịnh nộ sắp đến?
8 Vậy hãy sinh ra những hoa trái xứng đáng với sự ăn năn, và đừng tự nhủ rằng: Chúng ta có tổ phụ là Áp-ra-ham; vì ta nói cho các ngươi biết rằng Đức Chúa Trời có thể khiến những hòn đá này trở thành con cháu cho Áp-ra-ham.
9 Bây giờ cái rìu đã để kề gốc cây: bất cứ cây nào không sinh trái tốt đều bị chặt đi và quăng vào lửa.
10 Dân chúng hỏi ông rằng: Vậy chúng tôi phải làm gì?
11 Người trả lời và nói với họ rằng: Ai có hai áo, hãy chia cho người không có; và ai có đồ ăn, hãy làm như vậy.
12 Bấy giờ, những người thu thuế cũng đến chịu phép báp-têm, và hỏi Ngài rằng: Thưa Thầy, chúng tôi phải làm gì?
13 Ông bảo họ: "Đừng đòi gì quá số đã định."
14 Những người lính cũng hỏi ông rằng: "Còn chúng tôi phải làm gì?" Ông đáp: "Đừng hà hiếp ai, cũng đừng vu khống ai; hãy bằng lòng với số tiền công của mình."
15 Trong lúc dân chúng đang trông đợi, và mọi người đều tự hỏi trong lòng về Giăng, không biết ông có phải là Đấng Christ hay không,
16 Giăng trả lời mọi người rằng: Phần tôi, tôi làm phép báp-têm cho các ngươi bằng nước; nhưng có một Đấng quyền năng hơn tôi sẽ đến, tôi không đáng cởi dây giày cho Ngài. Chính Ngài sẽ làm phép báp-têm cho các ngươi bằng Đức Thánh Linh và bằng lửa.
17 Người cầm nia trong tay, sẽ rà thật sạch sân lúa mình, và gom lúa mì vào kho; nhưng đốt trấu trong lửa không hề tắt.
18 Và ông còn rao giảng nhiều điều khác nữa cho dân chúng trong lời khuyên bảo của mình.
19 Nhưng Hê-rốt, vua chư hầu, bị ông khiển trách về Hê-rô-đia, vợ của Phi-líp, anh mình, và về mọi điều ác mà Hê-rốt đã làm,
20 Nhưng trên hết, vua còn bắt Giăng vào ngục.
21 Khi toàn dân đã chịu phép báp-têm, Đức Chúa Jêsus cũng chịu phép báp-têm và đang cầu nguyện, thì trời mở ra,
22 Đức Thánh Linh ngự xuống trên Ngài trong hình dạng chim bồ câu, và có tiếng từ trời phán rằng: Ngươi là Con yêu dấu của Ta, Ta hài lòng về Ngươi.
23 Và chính Chúa Giê-su lúc đó khoảng ba mươi tuổi, (theo như người ta đồn) là con trai của Giô-sép, Giô-sép là con trai của Hê-li,
24 Con của Mát-thát, con của Lê-vi, con của Mê-chi, con của Gia-na, con của Giô-sép,
25 Con của Mattathias, Mattathias con của Amos, Amos con của Naum, Naum con của Esli, Esli con của Nagge,

26 Con của Ma-át, Ma-át con của Ma-ta-thia, Ma-ta-thia con của Sê-mê-i, Sê-mê-i con của Giô-sép, Giô-sép con của Giu-đa,
27 Con của Giô-na, Giô-na con của Rê-sa, Rê-sa con của Xô-rô-ba-bên, Xô-rô-ba-bên con của Sa-la-thi-ên, Sa-la-thi-ên con của Nê-ri,
28 Con của Melchi, Melchi con của Addi, Addi con của Cosam, Cosam con của Elmodam, Elmodam con của Er,
29 Con của Giô-sép, con của Ê-li-ê-xe, con của Giô-rim, con của Ma-thát, con của Lê-vi,
30 Con của Si-mê-ôn, con của Giu-đa, con của Giô-sép, con của Giô-nan, con của Ê-li-a-kim,
31 Con của Mê-lê-a, con của Mê-nan, con của Mê-nan, con của Ma-tát-ta, con của Na-than, con của Đa-vít,
32 Con của Giê-sê, con của Ô-bết, con của Bô-ô, con của San-môn, con của Na-ách-son,
33 Con của A-mi-na-đáp, con của A-ram, con của Ét-rôm, con của Pha-rết, con của Giu-đa,
34 Con của Gia-cốp, con của Y-sác, con của Áp-ra-ham, con của T-ra-ha, con của Na-cô,
35 Con của Sa-rúc, con của Ra-gau, con của Pha-lêc, con của Hê-be, con của Sa-la,
36 Con của Cai-nan, con của Arphaxad, con của Sem, con của Nô-ê, con của La-méc,
37 Con của Mathusala, Mathusala con của Hê-nóc, Hê-nóc con của Gia-rết, Gia-rết con của Ma-lê-lê-ên, Ma-lê-lê-ên con của Cai-nan,
38 Con của Ê-nót, con của Sết, con của A-đam, con của Đức Chúa Trời.

CHƯƠNG 4

1 Đức Chúa Jêsus đầy dẫy Đức Thánh Linh trở về từ sông Giô-đanh, được Đức Thánh Linh dẫn vào đồng vắng,
2 Ngài bị ma quỷ cám dỗ trong bốn mươi ngày. Trong những ngày đó, Ngài không ăn gì cả; và khi những ngày đó kết thúc, Ngài lại đói.
3 Ma quỷ nói với Ngài rằng: Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, hãy truyền cho hòn đá này biến thành bánh đi.
4 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Có lời chép rằng: Người ta sống chẳng phải chỉ nhờ bánh mà thôi, song nhờ mọi lời Đức Chúa Trời.
5 Ma quỷ đem Ngài lên một ngọn núi cao, chỉ cho Ngài thấy mọi nước thế gian trong giây lát.
6 Ma quỷ nói với Ngài rằng: Ta sẽ cho ngươi hết thảy quyền phép nầy cùng sự vinh hiển của các nước đó; vì quyền phép đó đã giao cho ta; ta muốn cho ai tùy ý ta.
7 Vậy nếu ngươi thờ lạy ta, mọi sự sẽ thuộc về ngươi.
8 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi quỉ Sa-tan, hãy lui ra đằng sau ta; vì có lời chép rằng: Ngươi phải thờ phượng Chúa là Đức Chúa Trời ngươi, và chỉ hầu việc một mình Ngài mà thôi.
9 Ma quỷ đem Ngài đến Giê-ru-sa-lem, đặt Ngài trên nóc đền thờ và nói với Ngài rằng: Nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời, hãy gieo mình xuống đi;
10 Vì có lời chép rằng: Ngài sẽ truyền lệnh cho các thiên sứ gìn giữ ngươi.
11 Họ sẽ nâng đỡ ngươi trên tay, kẻo chân ngươi vấp phải đá chăng.
12 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Có lời chép rằng: Ngươi đừng thử thách Chúa là Đức Chúa Trời ngươi.
13 Sau khi ma quỷ đã cám dỗ xong, nó rời khỏi Ngài một thời gian.
14 Đức Chúa Jêsus được quyền năng của Đức Thánh Linh, trở về xứ Ga-li-lê; và danh tiếng Ngài đồn ra khắp các miền chung quanh.
15 Ngài giảng dạy trong các nhà hội của họ và được mọi người tôn vinh.
16 Đức Chúa Jêsus đến thành Na-xa-rét, là nơi Ngài đã được nuôi dưỡng. Theo thói quen, ngày Sa-bát, Ngài vào hội đường, đứng dậy và đọc Kinh Thánh.
17 Người ta trao cho ông quyển sách tiên tri Ê-sai. Khi mở sách ra, ông thấy có chép rằng:
18 Thánh Linh của Chúa ngự trên tôi, vì Ngài đã xức dầu cho tôi để rao giảng Tin Mừng cho người nghèo; Ngài đã sai tôi để rao giảng sự giải thoát cho kẻ bị giam cầm, cho người mù được sáng mắt, trả lại tự do cho người bị áp bức,
19 Để rao truyền năm đẹp lòng Chúa.
20 Ngài đóng sách lại, trao lại cho người giúp việc, rồi ngồi xuống. Mọi người trong hội đường đều chăm chú nhìn Ngài.
21 Ngài bắt đầu nói với họ rằng: Hôm nay đã ứng nghiệm lời Kinh Thánh mà các ngươi vừa nghe.
22 Mọi người đều làm chứng về Ngài và lấy làm lạ về những lời đầy ân sủng thốt ra từ miệng Ngài. Họ nói: "Người này chẳng phải là con trai của Giô-sép sao?"
23 Ngài phán cùng họ rằng: Chắc hẳn các ngươi muốn nói với ta câu tục ngữ này: Thầy thuốc ơi, hãy tự chữa lấy mình; mọi điều chúng ta nghe người ta đã làm tại Ca-bê-na-um, thì hãy làm tại đây, là quê hương ngươi.
24 Ngài lại phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, không có một đấng tiên tri nào được chấp nhận tại quê hương mình.
25 Nhưng ta nói thật cùng các ngươi, vào thời Ê-li, khi trời đóng chặt trong ba năm sáu tháng, cả xứ bị đói kém lớn, trong dân Y-sơ-ra-ên có nhiều bà góa;
26 Nhưng Ê-li không được sai đến cùng một người nào trong số họ, ngoại trừ đến Sa-rép-ta, một thành xứ Si-đôn, để gặp một bà góa.
27 Vào thời tiên tri Ê-li-sê, trong dân Y-sơ-ra-ên cũng có nhiều người mắc bệnh phong hủi; nhưng không một ai được sạch, ngoại trừ Na-a-man, người Sy-ri.
28 Khi nghe những lời ấy, mọi người trong hội đường đều đầy lòng phẫn nộ.
29 Họ đứng dậy, đẩy Ngài ra khỏi thành, dẫn Ngài lên đỉnh đồi nơi thành của họ được xây dựng, để họ có thể xô Ngài ngã xuống.
30 Nhưng Ngài đi qua giữa họ và đi đường mình,
31 Ngài xuống Ca-bê-na-um, một thành xứ Ga-li-lê, và giảng dạy dân chúng vào ngày Sa-bát.
32 Họ kinh ngạc về sự dạy dỗ của Ngài, vì lời Ngài có quyền năng.
33 Trong hội đường có một người bị quỷ ô uế ám, kêu lớn tiếng rằng:
34 Nói rằng: Hãy để chúng tôi yên! Chúng tôi với Ngài có can hệ gì? Ngài đến để hủy diệt chúng tôi sao? Tôi biết Ngài là ai: Ngài là Đấng Thánh của Đức Chúa Trời.
35 Nhưng Đức Chúa Jêsus quở nó rằng: Hãy im đi, và ra khỏi người nầy. Khi ma quỷ quăng người ấy vào giữa đám đông, thì nó ra khỏi người ấy, không làm hại gì đến người.
36 Mọi người đều kinh ngạc và nói với nhau rằng: Lời này thật lạ lùng! Vì Người lấy quyền phép và năng lực mà truyền cho các tà ma, và chúng liền xuất ra.

37 Và danh tiếng của Ngài lan truyền khắp mọi nơi trong xứ.
38 Ngài ra khỏi hội đường, vào nhà Si-môn. Lúc đó, bà mẹ vợ Si-môn đang lên cơn sốt nặng, và người ta đến xin Ngài cứu bà.
39 Ngài đứng trên bà, ra lệnh cho cơn sốt, cơn sốt liền rời khỏi bà. Ngay lập tức, bà đứng dậy và phục vụ họ.
40 Khi mặt trời lặn, tất cả những ai có người đau yếu, mắc đủ thứ bệnh tật, đều đem đến cho Ngài; Ngài đặt tay trên từng người và chữa lành cho họ.
41 Ma quỷ cũng từ nhiều người mà ra, kêu lên rằng: Ngài là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời. Nhưng Ngài quở trách chúng, không cho chúng nói, vì chúng biết Ngài là Đấng Christ.
42 Đến sáng, Đức Chúa Jêsus ra đi và đến một nơi vắng vẻ. Dân chúng đi tìm Ngài, đến cùng Ngài và giữ Ngài lại, không cho Ngài đi khỏi họ.
43 Ngài phán cùng họ rằng: Ta còn phải rao truyền Tin Mừng về Nước Đức Chúa Trời cho các thành khác nữa; vì mục đích đó, ta được sai đến.
44 Ngài rao giảng trong các nhà hội miền Ga-li-lê.

CHƯƠNG 5

1 Khi dân chúng chen chúc nhau đến gần Chúa để nghe lời Chúa, Chúa đang đứng bên bờ hồ Ghê-nê-xa-rết.
2 Ngài thấy hai chiếc thuyền đậu gần bờ hồ, nhưng những người đánh cá đã ra khỏi thuyền và đang giặt lưới.
3 Ngài vào một trong hai chiếc thuyền, là thuyền của Si-môn, và cầu xin ông đẩy thuyền ra xa bờ một chút. Rồi Ngài ngồi xuống, từ trên thuyền giảng dạy dân chúng.
4 Sau khi giảng xong, Ngài bảo Si-môn: " Hãy chèo ra chỗ nước sâu và thả lưới bắt cá."
5 Si-môn thưa rằng: Thưa thầy, chúng tôi đã làm suốt đêm mà chẳng bắt được gì cả; dầu vậy, vâng lời thầy, tôi cũng sẽ thả lưới.
6 Khi họ làm xong việc đó, thì bắt được rất nhiều cá, đến nỗi lưới của họ bị đứt.
7 Họ ra hiệu cho các bạn đồng hành của họ ở trên chiếc thuyền kia đến giúp họ. Họ đến và đổ đầy cả hai chiếc thuyền, đến nỗi chúng bắt đầu chìm.
8 Khi Si-môn Phi-e-rơ thấy vậy, ông sấp mình xuống dưới đầu gối Đức Chúa Jêsus và thưa rằng: Lạy Chúa, xin hãy tránh xa tôi, vì tôi là người có tội.
9 Vì ông và tất cả những người ở với ông đều kinh ngạc về mẻ cá họ đã bắt được.
10 Cũng vậy, Gia-cơ và Giăng, hai con trai của Xê-bê-đê, là những người bạn đồng lao với Si-môn. Đức Chúa Jêsus phán cùng Si-môn rằng: Đừng sợ chi; từ nay về sau, ngươi sẽ làm nghề đánh lưới người.
11 Khi họ đã đưa thuyền vào bờ, họ bỏ hết mọi sự mà đi theo Ngài.
12 Khi Đức Chúa Jêsus đang ở trong một thành kia, có một người mắc bệnh phong hủi đầy mình. Khi thấy Đức Chúa Jêsus, người ấy sấp mặt xuống đất, nài xin Ngài rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa khứng, Chúa có thể làm cho tôi được sạch.
13 Ngài giơ tay rờ người ấy và phán rằng: Ta muốn, hãy sạch đi. Lập tức bệnh phong hủi biến mất khỏi người ấy.
14 Ngài truyền cho anh ta đừng nói với ai cả, nhưng hãy đi trình diện với thầy tế lễ và dâng lễ vật vì anh được sạch, theo như Môi-se đã truyền, để làm chứng cho họ.
15 Nhưng danh tiếng Ngài càng lan rộng hơn, và đoàn dân đông kéo đến để nghe Ngài và để được Ngài chữa lành bệnh tật.
16 Rồi Ngài lui vào nơi vắng vẻ và cầu nguyện.
17 Một ngày kia, khi Đức Giê-su đang giảng dạy, có những người Pha-ri-si và luật sĩ từ khắp các thành Ga-li-lê, Giu-đê và Giê-ru-sa-lem đến, ngồi đó. Quyền năng của Chúa hiện diện để chữa lành họ.
18 Bấy giờ, có người khiêng đến một người bại liệt trên giường, tìm cách đem vào đặt trước mặt Ngài.
19 Nhưng vì đám đông, họ không biết phải dùng lối nào để đem người ấy vào, nên họ lên mái nhà, thả người ấy cùng với giường xuống qua khe hở mái nhà, vào giữa đám đông, trước mặt Đức Giê-su.
20 Khi thấy đức tin của họ, Ngài phán rằng: Hỡi người, tội lỗi ngươi đã được tha rồi.
21 Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si bắt đầu lý luận rằng: Người nầy là ai mà nói phạm thượng? Ai có thể tha tội, ngoài một mình Đức Chúa Trời?
22 Nhưng Đức Chúa Jêsus biết ý tưởng của họ, nên đáp rằng: Các ngươi suy luận điều gì trong lòng?
23 Nói rằng: Tội lỗi ngươi đã được tha; hay là nói rằng: Hãy đứng dậy mà đi, điều nào dễ hơn?
24 Nhưng để các ngươi biết rằng Con Người có quyền tha tội trên đất, thì Ngài phán cùng người bại rằng: Ta truyền cho ngươi: Hãy đứng dậy, vác giường ngươi mà về nhà.
25 Ngay lúc đó, người ấy đứng dậy trước mặt họ, vác lấy những gì mình đã nằm, rồi đi về nhà mình, vừa đi vừa tôn vinh Đức Chúa Trời.
26 Mọi người đều kinh ngạc, ngợi khen Đức Chúa Trời và đầy lòng sợ hãi, mà rằng: Hôm nay chúng ta đã thấy những việc kỳ lạ.
27 Sau những việc đó, Đức Chúa Jêsus đi ra, thấy một người thu thuế tên là Lê-vi đang ngồi tại quầy thu thuế. Ngài bảo người rằng: Hãy theo ta.
28 Ông bỏ hết mọi sự, đứng dậy đi theo Ngài.
29 Lê-vi mở tiệc lớn đãi Ngài tại nhà mình; có nhiều người thu thuế và những người khác cùng ngồi ăn với Ngài.
30 Nhưng các thầy thông giáo và người Pha-ri-si lằm bằm chống lại các môn đồ của Ngài rằng: "Sao các ngươi lại ăn uống với bọn thu thuế và kẻ tội lỗi?"
31 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Người khỏe mạnh không cần thầy thuốc, nhưng người đau ốm mới cần.
32 Ta đến không phải để kêu gọi người công chính, mà để kêu gọi người tội lỗi ăn năn.
33 Họ nói với Ngài rằng: Tại sao các môn đồ của Giăng thường ăn chay và cầu nguyện, cũng như các môn đồ của người Pha-ri-si, còn môn đồ của Ngài thì ăn và uống?
34 Ngài đáp rằng: Các ngươi có thể bắt những người con của tiệc cưới phải kiêng ăn trong khi chú rể còn ở với họ sao?
35 Nhưng sẽ có ngày chàng rể phải rời xa họ, và khi ấy họ sẽ ăn chay trong những ngày ấy.
36 Ngài lại phán cùng họ một dụ ngôn rằng: Không ai vá một miếng áo mới vào áo cũ; nếu không, thì áo mới sẽ rách, và miếng vải mới bị cắt ra sẽ không vừa với áo cũ.
37 Không ai đổ rượu mới vào bầu da cũ; nếu vậy, rượu mới sẽ làm nứt bầu da, rượu đổ ra, và bầu da cũng sẽ hư mất.
38 Nhưng rượu mới phải đổ vào bầu da mới, thì cả hai mới giữ được.
39 Cũng không ai uống rượu cũ rồi lại muốn uống rượu mới; vì người ấy nói rằng: Rượu cũ ngon hơn.

CHƯƠNG 6

1 Vào ngày sa-bát thứ hai sau ngày sa-bát thứ nhất, Đức Chúa Jêsus đi qua đồng lúa mì; các môn đồ Ngài bứt bông lúa mì, vò trong tay và ăn.
2 Có mấy người Pha-ri-si nói với họ rằng: Sao các ngươi làm điều không được phép làm trong ngày Sa-bát?
3 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi chưa đọc về việc Đa-vít đã làm khi chính mình và những kẻ đi theo bị đói sao?
4 Làm sao vua vào nhà Đức Chúa Trời, lấy bánh dâng và ăn, rồi trao cho những người đi với vua nữa; bánh ấy chỉ dành riêng cho các thầy tế lễ mà thôi, không được phép ăn?
5 Ngài lại phán cùng họ rằng: Con Người cũng là Chúa ngày Sa-bát.
6 Một ngày Sa-bát khác, Đức Giê-su vào nhà hội giảng dạy. Ở đó, có một người bị teo bàn tay phải.
7 Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si để ý xem Ngài có chữa bệnh trong ngày Sa-bát không, để tìm cớ tố cáo Ngài.
8 Nhưng Ngài biết ý nghĩ của họ, nên bảo người có bàn tay teo rằng: Hãy đứng dậy, ra giữa vòng họ. Người ấy đứng dậy, ra giữa vòng họ.
9 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Ta chỉ hỏi các ngươi một điều: Ngày Sa-bát được phép làm điều lành hay điều dữ, cứu mạng người hay giết người?
10 Ngài nhìn quanh mọi người rồi phán cùng người ấy rằng: Hãy giơ tay ra. Người ấy giơ tay ra, thì tay người ấy được lành như tay kia.
11 Họ trở nên điên cuồng và bàn bạc với nhau xem họ có thể làm gì với Chúa Jêsus.
12 Trong những ngày đó, Đức Chúa Jêsus lên núi cầu nguyện và thức thâu đêm cầu nguyện cùng Đức Chúa Trời.
13 Đến sáng, Ngài gọi các môn đồ lại, chọn mười hai người và gọi là sứ đồ.
14 Si-môn, (người mà Ngài cũng gọi là Phi-e-rơ), và An-rê, anh trai của ông, Gia-cơ và Giăng, Phi-líp và Ba-thê-lê-my,
15 Ma-thi-ơ và Thô-ma, Gia-cơ con của A-phê, và Si-môn gọi là người Xê-lốt,
16 Giu-đa, em của Gia-cơ, và Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, cũng là kẻ phản bội.
17 Đức Chúa Jêsus đi xuống cùng các sứ đồ, đứng tại đồng bằng, có môn đồ Ngài và đoàn dân đông lắm từ khắp xứ Giu-đê, thành Giê-ru-sa-lem, và từ bờ biển Ty-rơ và Si-đôn đến để nghe Ngài giảng và để được chữa lành bệnh.
18 Những người bị tà linh ô uế ám đều được chữa lành.
19 Cả đám đông tìm cách chạm vào Ngài, vì có một năng lực từ Ngài tuôn ra, chữa lành mọi người.
20 Ngài ngước mắt nhìn các môn đồ và phán rằng: Phước cho các ngươi là người nghèo khó, vì Nước Đức Chúa Trời thuộc về các ngươi.
21 Phước cho những người hiện đang đói, vì các ngươi sẽ được no đủ. Phước cho những người hiện đang khóc, vì các ngươi sẽ được vui cười.
22 Phước cho các con khi vì Con Người mà người ta ghét các con, khai trừ các con khỏi vòng dân sự, sỉ nhục các con, và xóa tên các con như đồ ô uế.
23 Hãy vui mừng trong ngày đó, hãy nhảy nhót mừng rỡ, vì này, phần thưởng của các ngươi ở trên trời thật lớn lao, vì tổ phụ họ cũng đã đối xử với các đấng tiên tri như vậy.
24 Nhưng khốn cho các ngươi là những kẻ giàu có! Vì các ngươi đã nhận được sự an ủi của mình rồi.
25 Khốn cho các ngươi là những kẻ no nê! Vì các ngươi sẽ đói. Khốn cho các ngươi là những kẻ đang cười! Vì các ngươi sẽ than khóc.
26 Khốn cho các ngươi khi mọi người đều nói tốt về các ngươi, vì tổ phụ họ cũng đã đối xử như vậy với các tiên tri giả.
27 Nhưng ta phán cùng các ngươi là kẻ nghe ta rằng: Hãy yêu kẻ thù mình, và làm ơn cho kẻ ghét mình,
28 Hãy chúc phước cho những kẻ nguyền rủa anh em và cầu nguyện cho những kẻ sỉ nhục anh em.
29 Ai vả má bên này của ngươi, hãy đưa luôn má bên kia; ai lấy áo ngoài của ngươi, thì đừng cấm họ lấy luôn áo trong của ngươi.
30 Ai xin thì hãy cho; ai lấy của cải của ngươi thì đừng đòi lại.
31 Vậy, các ngươi muốn người ta làm cho mình thế nào, thì hãy làm cho người ta như vậy.
32 Vì nếu các ngươi yêu những người yêu mình, thì có ơn gì? Vì kẻ có tội cũng yêu những kẻ yêu mình.
33 Nếu các ngươi làm ơn cho những người làm ơn cho mình, thì có ơn gì? Vì ngay cả kẻ có tội cũng làm như vậy.
34 Nếu các ngươi cho vay những người mà mình mong đợi thu lại thì có ơn gì? Vì kẻ có tội cũng cho kẻ có tội vay mượn để rồi thu lại đủ số.
35 Nhưng hãy yêu kẻ thù mình, hãy làm ơn và cho vay mà đừng mong đợi nhận lại; như vậy, phần thưởng của các ngươi sẽ lớn, và các ngươi sẽ là con của Đấng Tối Cao, vì Ngài nhân từ với kẻ vô ơn và kẻ gian ác.
36 Vậy hãy có lòng thương xót, như Cha các ngươi là Đấng hay thương xót.
37 Đừng xét đoán, thì các ngươi sẽ không bị xét đoán; đừng lên án, thì các ngươi sẽ không bị lên án; hãy tha thứ, thì các ngươi sẽ được tha thứ.
38 Hãy cho, thì các ngươi sẽ được cho; người ta sẽ đong cho các ngươi đấu lớn, nén chặt, lắc đều, và tràn ra, để đổ vào lòng các ngươi. Vì các ngươi đong cho người ta đấu nào, thì người ta cũng sẽ đong lại cho các ngươi đấu ấy.
39 Ngài lại phán cùng họ một dụ ngôn rằng: Người mù có thể dắt người mù được sao? Cả hai há chẳng cùng ngã xuống hố sao?
40 Môn đồ không hơn thầy mình, nhưng ai hoàn hảo thì sẽ như thầy mình.
41 Sao ngươi thấy cái rác trong mắt anh em ngươi, mà lại không thấy cây đà trong mắt mình?
42 Làm sao ngươi có thể nói với anh em mình rằng: Anh ơi, để tôi lấy cái rác trong mắt anh ra, khi chính anh không thấy cây đà trong mắt mình? Hỡi kẻ giả hình, trước hết hãy lấy cây đà ra khỏi mắt mình đi, rồi sau đó mới thấy rõ mà lấy cái rác trong mắt anh em mình ra.
43 Vì cây tốt không thể sinh trái xấu, cũng như cây xấu không thể sinh trái tốt.
44 Vì mỗi cây đều được biết đến bởi trái của nó. Vì người ta không hái được trái vả nơi gai, hay hái được nho nơi bụi gai.
45 Người lành thì lấy ra điều thiện từ kho tàng điều thiện trong lòng mình; kẻ dữ thì lấy ra điều ác từ kho tàng điều ác trong lòng mình; vì sự đầy dẫy trong lòng thì miệng mới nói ra.
46 Tại sao các ngươi gọi Ta là Chúa, Chúa, mà không làm theo những điều Ta phán?
47 Bất cứ ai đến cùng Ta, nghe lời Ta và làm theo, Ta sẽ chỉ cho các ngươi biết người ấy giống ai:

48 Người ấy giống như một người kia xây nhà, đào sâu, rồi đặt nền móng trên đá. Khi nước lụt dâng lên, dòng nước chảy mạnh vào nhà, nhưng không lay chuyển được, vì nhà đã được xây trên đá.
49 Nhưng kẻ nghe mà không làm theo thì giống như một người kia xây nhà trên đất không có nền móng; dòng nước chảy mạnh đập vào nhà đó, tức thì nhà sụp xuống, và sự hư hại của ngôi nhà ấy rất lớn.

CHƯƠNG 7

1 Sau khi Đức Chúa Jêsus đã nói hết mọi lời Ngài trước mặt dân chúng, thì vào thành Ca-bê-na-um.
2 Có một viên đại đội trưởng kia, người đầy tớ rất yêu quý của ông, đang bị bệnh và sắp chết.
3 Khi nghe tin về Đức Giê-su, ông sai các kỳ mục của dân Do Thái đến gặp Người và nài xin Người đến chữa lành người đầy tớ của ông.
4 Khi đến cùng Đức Chúa Jêsus, họ vội vàng nài xin Ngài rằng: Ngài có xứng đáng làm điều đó cho ai chăng?
5 Vì Ngài yêu dân tộc chúng ta và đã xây dựng cho chúng ta một nhà hội.
6 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus đi với họ. Khi Ngài đã gần đến nhà, viên đại đội trưởng sai bạn hữu đến thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, xin đừng phiền Chúa, vì tôi không đáng rước Chúa vào nhà tôi.
7 Vì vậy, tôi cũng nghĩ mình xứng đáng đến cùng Ngài; nhưng xin Ngài phán một lời thì đầy tớ tôi sẽ được lành.
8 Vì tôi cũng là người dưới quyền người khác, tôi cũng có quân lính dưới quyền tôi, tôi bảo người này: Hãy đi, thì nó đi; bảo người kia: Hãy đến, thì nó đến; và bảo đầy tớ tôi: Hãy làm việc này, thì nó làm.
9 Khi Đức Chúa Jêsus nghe những lời ấy, Ngài lấy làm lạ về người ấy, rồi quay lại và nói với đoàn dân đang theo Ngài rằng: Ta nói cùng các ngươi, ta chưa hề thấy một đức tin lớn dường ấy, dầu trong dân Y-sơ-ra-ên cũng không.
10 Khi những người được sai đi trở về nhà, thấy người đầy tớ bị bệnh đã khỏe mạnh.
11 Ngày hôm sau, Đức Chúa Jêsus đi vào một thành kia gọi là Na-in; có nhiều môn đồ và một đoàn dân đông cùng đi với Ngài.
12 Khi Ngài đến gần cửa thành, kìa, người ta khiêng ra một người chết, là con trai duy nhất của một bà góa, và có nhiều người trong thành đi đưa tang bà.
13 Khi Chúa thấy bà, Ngài động lòng thương xót và phán rằng: Đừng khóc.
14 Ngài đến gần, rờ vào quan tài; những người khiêng Ngài dừng lại. Ngài phán rằng: Hỡi người trẻ kia, ta bảo ngươi: Hãy đứng dậy.
15 Người đã chết ngồi dậy và bắt đầu nói. Rồi người ấy trao anh ta lại cho mẹ anh ta.
16 Mọi người đều sợ hãi và tôn vinh Đức Chúa Trời rằng: Một đấng tiên tri vĩ đại đã dấy lên giữa chúng ta, và Đức Chúa Trời đã thăm viếng dân Ngài.
17 Và tiếng đồn về Người lan truyền khắp xứ Giu-đê và khắp vùng xung quanh.
18 Các môn đồ của Giăng thuật lại cho Ngài mọi điều ấy.
19 Giăng gọi hai môn đồ của mình đến, sai họ đến cùng Đức Chúa Jêsus và hỏi rằng: Thầy có phải là Đấng phải đến không? Hay chúng tôi phải đợi Đấng nào khác?
20 Khi những người ấy đến cùng Ngài, họ thưa rằng: Giăng Báp-tít đã sai chúng tôi đến cùng Ngài và hỏi rằng: Thầy có phải là Đấng phải đến không? Hay chúng tôi phải đợi người khác?
21 Và ngay trong giờ đó, Ngài chữa lành nhiều người khỏi bệnh tật, tai ương và tà ma; và cho nhiều người mù được sáng mắt.
22 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy về thuật lại cho Giăng những điều các ngươi đã thấy và đã nghe: người mù được sáng, kẻ què được đi, người phung được sạch, kẻ điếc được nghe, người chết sống lại, và Tin Lành đã rao giảng cho người nghèo.
23 Phước cho người nào không vấp phạm vì tôi.
24 Khi các sứ giả của Giăng đã đi rồi, Đức Chúa Jêsus bắt đầu phán cùng dân sự về Giăng rằng: Các ngươi ra đồng vắng để xem cái gì? Một cây sậy bị gió lay sao?
25 Nhưng các ngươi ra xem cái gì? Một người mặc áo vải mềm mại ư? Kìa, những kẻ ăn mặc lộng lẫy và sống xa hoa đang ở trong cung điện của vua.
26 Nhưng các ngươi ra xem điều gì? Một đấng tiên tri ư? Phải, ta nói cùng các ngươi, và còn hơn cả một đấng tiên tri nữa.
27 Ấy là về người mà có lời chép rằng: Nầy, Ta sai sứ giả Ta đi trước mặt Con, đặng dọn đường cho Con.
28 Vì ta bảo các ngươi, trong những người bởi đàn bà sanh ra, không có một đấng tiên tri nào lớn hơn Giăng Báp-tít; nhưng kẻ nhỏ nhất trong nước Đức Chúa Trời còn lớn hơn ông.
29 Toàn dân và những người thu thuế đã nghe ông giảng đều xưng Đức Chúa Trời là công chính, sau khi chịu phép báp-têm của Giăng.
30 Nhưng người Pha-ri-si và các luật sĩ đã từ chối lời Đức Chúa Trời định cho mình, không chịu phép báp-têm của ông.
31 Chúa phán rằng: Vậy thì ta sẽ ví người đời nầy với điều gì? Họ giống như thế nào?
32 Họ giống như trẻ con ngồi ngoài chợ, gọi nhau mà nói rằng: Chúng tôi đã thổi sáo, mà các ngươi không nhảy múa; chúng tôi đã than khóc, mà các ngươi không khóc lóc.
33 Vì Giăng Báp-tít đã đến, không ăn bánh, không uống rượu; thì các ngươi nói rằng: Người bị quỷ ám.
34 Con Người đến, ăn và uống, thì các ngươi lại nói: Kìa, một người ham ăn, nghiện rượu, bạn với người thu thuế và tội nhân!
35 Nhưng sự khôn ngoan được biện minh bởi tất cả con cái của nó.
36 Có một người Pha-ri-si muốn mời Ngài dùng bữa với mình. Ngài vào nhà người Pha-ri-si và ngồi vào bàn ăn.
37 Và kìa, một người đàn bà tội lỗi trong thành phố, biết rằng Đức Chúa Jêsus đang ngồi ăn trong nhà người Pha-ri-si, bèn đem đến một bình dầu thơm bằng ngọc trắng,
38 Bà đứng đằng sau, dưới chân Chúa Giêsu, khóc lóc, lấy nước mắt rửa chân Người, lấy tóc mình lau, hôn chân Người và xức dầu thơm.
39 Người Pha-ri-si đã mời Ngài thấy vậy, liền nghĩ thầm rằng: Nếu người này là đấng tiên tri, hẳn phải biết người đàn bà rờ đến mình là ai, và thuộc hạng người nào: vì nàng là một kẻ tội lỗi.
40 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi Si-môn, ta có điều muốn nói cùng ngươi. Người ấy thưa rằng: Thưa thầy, hãy nói đi.
41 Có một chủ nợ nọ có hai con nợ: một người nợ năm trăm đơ-ni-ê, một người nợ năm chục.

42 Và khi họ không có gì để trả, ông đã thành thật tha thứ cho cả hai. Vậy hãy nói cho tôi biết, ai trong hai người sẽ yêu ông hơn?
43 Si-môn trả lời rằng: Tôi nghĩ là người được tha nhiều hơn. Ngài đáp rằng: Ngươi đã xét đoán đúng lắm.
44 Rồi Ngài quay lại người đàn bà và nói với Si-môn: " Ngươi thấy người đàn bà này không? Ta đã vào nhà ngươi, ngươi không đổ nước rửa chân cho ta; nhưng bà ấy đã rửa chân ta bằng nước mắt và lau bằng tóc mình."
45 Ngươi không hôn ta, nhưng từ lúc ta vào nhà ngươi, người đàn bà này không ngừng hôn chân ta.
46 Ngươi không xức dầu trên đầu ta, nhưng người đàn bà này đã xức dầu thơm cho chân ta.
47 Bởi vậy, ta bảo ngươi: Tội lỗi của người này tuy nhiều, nhưng đã được tha, vì người đã yêu mến nhiều; còn ai được tha ít thì yêu mến ít.
48 Ngài phán cùng nàng rằng: Tội lỗi ngươi đã được tha rồi.
49 Những người ngồi ăn với Ngài bắt đầu nghĩ thầm: "Người này là ai mà lại tha tội được?"
50 Ngài phán cùng người đàn bà rằng: Đức tin của ngươi đã cứu ngươi; hãy đi bình an.

CHƯƠNG 8

1 Sau đó, Ngài đi khắp các thành phố và làng mạc, rao giảng và loan báo Tin Mừng về vương quốc Đức Chúa Trời. Có mười hai sứ đồ ở với Ngài.
2 Có mấy người đàn bà đã được chữa lành khỏi quỷ dữ và bệnh tật, đó là Ma-ri, gọi là Ma-đơ-len, từ bà bảy quỷ đã ra khỏi.
3 Và Joanna, vợ của Chuza, viên quản lý của Hê-rốt, Susanna và nhiều người khác nữa đã giúp đỡ Ngài bằng của cải của họ.
4 Khi có nhiều người nhóm lại và từ khắp các thành phố kéo đến cùng Ngài, Ngài dùng dụ ngôn mà phán rằng:
5 Một người gieo giống đi ra gieo giống. Khi gieo, một số hạt rơi xuống vệ đường, bị người ta giẫm đạp và chim trời ăn mất.
6 Một số hạt rơi trên đá, vừa mới mọc lên thì héo ngay vì thiếu độ ẩm.
7 Một số hạt rơi vào bụi gai, gai mọc lên làm nghẹt ngòi.
8 Còn những hạt khác rơi trên đất tốt, mọc lên và kết quả gấp trăm lần. Khi đã nói những lời này, Ngài kêu lên rằng: Ai có tai để nghe, hãy nghe.
9 Các môn đồ hỏi Ngài rằng: “Dụ ngôn ấy có nghĩa gì?”
10 Ngài đáp rằng: Các ngươi được ơn biết những điều mầu nhiệm của nước Đức Chúa Trời; còn kẻ khác thì dùng dụ ngôn, để họ thấy mà không thấy, nghe mà không hiểu.
11 Câu chuyện ngụ ngôn này như sau: Hạt giống là lời Đức Chúa Trời.
12 Những kẻ ở dọc đường là những kẻ nghe; nhưng sau đó ma quỷ đến và cướp lấy lời khỏi lòng họ, kẻo họ tin mà được cứu.
13 Những kẻ ở trên đá là những kẻ khi nghe đạo liền vui mừng tiếp nhận; nhưng họ không có rễ, chỉ tin tạm, nhưng khi gặp thử thách thì bỏ cuộc.
14 Còn những hạt rơi vào bụi gai là những kẻ sau khi nghe rồi thì đi, nhưng bị sự lo lắng, giàu sang và lạc thú đời này làm cho nghẹt ngòi, đến nỗi không sinh hoa trái trọn vẹn.
15 Nhưng phần rơi vào nơi đất tốt là những người nghe đạo với tấm lòng chân thành và ngay thẳng, giữ gìn và sinh hoa kết quả một cách bền lòng.
16 Không ai thắp đèn rồi lấy đồ đậy lại hay để dưới gầm giường, nhưng đặt trên chân đèn, để những ai bước vào nhà đều thấy ánh sáng.
17 Vì chẳng có điều gì bí mật mà không bị lộ ra; chẳng có điều gì giấu kín mà không bị biết đến và tiết lộ.
18 Vậy hãy coi chừng về cách các ngươi nghe: vì ai có, sẽ được cho thêm; còn ai không có, sẽ bị lấy luôn cả điều họ tưởng mình có.
19 Khi ấy, mẹ và anh em Ngài đến gặp Ngài, nhưng vì đông người nên không thể đến gần Ngài được.
20 Có người báo cho Ngài biết rằng: Mẹ và anh em Thầy đang đứng ngoài kia, muốn gặp Thầy.
21 Ngài đáp rằng: Mẹ ta và anh em ta là những kẻ nghe lời Đức Chúa Trời và làm theo.
22 Một ngày kia, Đức Chúa Jêsus cùng các môn đồ xuống thuyền và nói với họ rằng: Chúng ta hãy qua bờ bên kia hồ. Vậy, họ ra khơi.
23 Nhưng khi họ đang đi thuyền, Ngài ngủ thiếp đi. Bỗng nhiên, một cơn bão gió nổi lên trên hồ; thuyền đầy nước và họ đang gặp nguy hiểm.
24 Họ đến đánh thức Ngài dậy và nói rằng: Thầy ơi, Thầy ơi, chúng ta chết mất. Bấy giờ Ngài đứng dậy, quở gió và tiếng động của nước; chúng liền im bặt và trở nên yên lặng.
25 Ngài phán cùng họ rằng: Đức tin các ngươi ở đâu? Họ sợ hãi và ngạc nhiên, nói với nhau rằng: Người nầy là ai? Người ra lệnh cho cả gió và nước, mà chúng cũng vâng lời.
26 Rồi họ đến vùng đất của dân Ga-đa-ra, nằm đối diện với Ga-li-lê.
27 Khi Đức Chúa Jêsus ra bờ, có một người từ thành kia bị quỷ ám ra đón Ngài. Người này đã bị quỷ ám từ lâu, không mặc quần áo, không ở nhà nào, nhưng ở nơi mồ mả.
28 Khi thấy Đức Chúa Jêsus, người ấy kêu lên, sấp mình xuống trước mặt Ngài và nói lớn tiếng rằng: Lạy Đức Chúa Jêsus, Con Đức Chúa Trời rất cao, tôi với Ngài có sự gì chăng? Tôi van xin Ngài, đừng làm khổ tôi.
29 (Vì Ngài đã truyền cho tà linh ô uế ra khỏi người ấy. Vì nhiều lần tà linh đã bắt lấy người ấy; và người ta đã giữ người ấy bằng xiềng xích và cùm; rồi người ấy đã bẻ gãy xiềng xích, và bị ma quỷ đuổi vào nơi hoang dã.)
30 Đức Chúa Jêsus hỏi người ấy rằng: Tên ngươi là gì? Người ấy thưa rằng: Quân đoàn, vì có nhiều quỷ đã nhập vào người ấy.
31 Họ nài xin Người đừng truyền lệnh cho họ ra chỗ nước sâu.
32 Bấy giờ, có một bầy heo đông đang ăn trên núi. Chúng xin Người cho chúng nhập vào chúng. Người cho chúng nhập vào.
33 Bấy giờ, các quỷ ra khỏi người đó và nhập vào bầy heo. Cả bầy heo từ trên dốc lao nhanh xuống hồ và chết ngạt.
34 Khi những người chăn chiên thấy sự việc xảy ra, họ bỏ chạy và đi loan tin khắp thành phố và vùng quê.
35 Bấy giờ, họ ra ngoài xem việc gì đã xảy ra; khi đến cùng Đức Chúa Jêsus, họ thấy người đã được trừ quỷ, đang ngồi dưới chân Đức Chúa Jêsus, mặc quần áo, và tỉnh táo; họ sợ hãi.
36 Những người chứng kiến cũng thuật lại cho dân chúng biết người bị quỷ ám được chữa lành bằng cách nào.

37 Bấy giờ, toàn thể dân chúng miền Ga-đa-ra chung quanh nài xin Ngài rời khỏi họ, vì họ rất sợ hãi. Ngài bèn lên thuyền trở về.
38 Bấy giờ, người đã được trừ quỷ xin Chúa cho ở với Ngài; nhưng Chúa Giê-xu bảo anh ta đi và nói rằng:
39 Hãy trở về nhà ngươi và thuật lại những điều lớn lao mà Đức Chúa Trời đã làm cho ngươi. Người ấy đi khắp thành, và rao truyền khắp cả thành những điều lớn lao mà Đức Chúa Jêsus đã làm cho mình.
40 Khi Đức Chúa Jêsus trở về, dân chúng vui mừng đón tiếp Ngài, vì mọi người đều đang trông đợi Ngài.
41 Bấy giờ, có một người tên là Giai-ru, là người cai nhà hội, đến sấp mình dưới chân Đức Chúa Jêsus và nài xin Ngài vào nhà mình.
42 Vì ông chỉ có một cô con gái, độ mười hai tuổi, và cô ấy đang hấp hối. Nhưng khi ông đi, dân chúng chen chúc ông.
43 Có một người đàn bà bị rong huyết đã mười hai năm, đã tốn hết tiền của vào các thầy thuốc, nhưng không ai chữa khỏi.
44 Bà đến đằng sau Ngài và rờ vào tua áo Ngài; lập tức máu cầm lại.
45 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ai đã rờ đến Ta? Khi mọi người đều chối, Phi-e-rơ và những người đi với Ngài nói rằng: Thưa Thầy, đám đông chen lấn và ép Thầy, và Thầy hỏi: Ai đã rờ đến Ta?
46 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Có người đã rờ đến Ta, vì Ta nhận biết có sức mạnh từ Ta mà ra.
47 Khi người đàn bà thấy mình không thể ẩn núp được nữa, bà run rẩy đến sấp mình xuống trước mặt Ngài, và thuật lại trước mặt mọi người lý do tại sao bà đã chạm vào Ngài, và làm sao bà được chữa lành ngay lập tức.
48 Ngài nói với bà rằng: Hỡi con gái, hãy vững lòng; đức tin con đã chữa lành con; hãy đi bình an.
49 Khi Ngài còn đang phán, có người từ nhà người cai nhà hội đến nói với Ngài rằng: Con gái ông chết rồi; đừng làm phiền Thầy nữa.
50 Nhưng khi Đức Chúa Jêsus nghe vậy, Ngài đáp rằng: Đừng sợ, hãy tin mà thôi, thì con gái ngươi sẽ được cứu.
51 Khi vào nhà, Ngài không cho ai vào, trừ Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng và cha mẹ của cô gái.
52 Mọi người đều khóc lóc và than vãn về bà. Nhưng Ngài phán rằng: Đừng khóc, bà không chết đâu, nhưng chỉ ngủ thôi.
53 Họ cười nhạo ông vì biết rằng bà đã chết.
54 Ngài đuổi mọi người ra ngoài, nắm tay con gái và gọi: " Con ơi, hãy dậy đi!"
55 Linh hồn bà trở lại, bà liền đứng dậy. Rồi ông truyền cho bà ăn.
56 Cha mẹ cô bé rất ngạc nhiên, nhưng Ngài cấm họ không được nói với ai về việc đã xảy ra.

CHƯƠNG 9

1 Sau đó, Đức Giê-su gọi mười hai môn đồ lại, ban cho họ quyền năng và thẩm quyền để trị mọi ma quỷ và chữa bệnh.
2 Ngài sai họ đi rao giảng về Nước Đức Chúa Trời và chữa lành người bệnh.
3 Ngài bảo họ: " Đừng mang gì cho chuyến đi, đừng mang gậy, đừng mang bao, đừng mang bánh, đừng mang tiền; cũng đừng mang hai áo cho mỗi người."
4 Bất cứ nhà nào các ngươi vào, hãy ở lại đó rồi ra đi.
5 Còn ai không tiếp đón các ngươi, khi ra khỏi thành đó, hãy phủi bụi chân mình để làm chứng nghịch cùng họ.
6 Rồi các sứ đồ ra đi, đi khắp các thành, rao giảng Tin Lành và chữa bệnh khắp nơi.
7 Bấy giờ, Hê-rốt, vua chư hầu, nghe biết mọi việc Đức Chúa Jêsus đã làm, thì bối rối vì có người nói rằng: Giăng đã từ kẻ chết sống lại;
8 Một số người cho rằng Ê-li đã xuất hiện; một số khác cho rằng một trong các tiên tri thời xưa đã sống lại.
9 Hê-rốt nói rằng: Ta đã chém đầu Giăng rồi; nhưng người nầy là ai mà ta nghe những việc như thế? Vua muốn gặp người.
10 Khi các sứ đồ trở về, họ thuật lại cho Ngài mọi điều họ đã làm. Ngài đem họ đi và biệt riêng ra một nơi vắng vẻ thuộc về thành phố tên là Bết-sai-đa.
11 Dân chúng biết vậy, liền đi theo Ngài. Ngài tiếp đón họ, giảng về vương quốc Đức Chúa Trời và chữa lành những người cần được chữa lành.
12 Khi ngày đã gần tàn, mười hai sứ đồ đến thưa với Đức Giê-su rằng: Xin Thầy cho dân chúng về, để họ vào các làng mạc và thôn xóm quanh đây, tìm chỗ trọ và kiếm thức ăn; vì nơi chúng ta ở đây là nơi hoang vắng.
13 Nhưng Ngài bảo họ: " Các ngươi hãy cho họ ăn đi." Họ đáp: "Chúng tôi chỉ có năm cái bánh và hai con cá, trừ phi chúng tôi phải đi mua thịt cho cả đoàn dân này."
14 Vì số người đó vào khoảng năm ngàn người. Ngài bảo các môn đồ rằng: Hãy bảo họ ngồi thành từng nhóm năm mươi người.
15 Họ làm như vậy và bảo mọi người ngồi xuống.
16 Sau đó, Đức Giê-su cầm lấy năm chiếc bánh và hai con cá, ngước mắt lên trời, dâng lời chúc tụng, bẻ ra và trao cho môn đệ để họ dọn ra cho dân chúng.
17 Mọi người đều ăn và được no nê, người ta còn thu lại được mười hai giỏ đầy những miếng thừa còn thừa.
18 Khi Đức Chúa Jêsus đang cầu nguyện một mình, các môn đồ ở cùng Ngài. Ngài hỏi họ rằng: Dân chúng nói ta là ai?
19 Họ đáp: "Là Giăng Báp-tít; nhưng có người bảo là Ê-li; kẻ khác lại bảo là một trong các tiên tri thời xưa đã sống lại."
20 Ngài phán cùng họ rằng: Nhưng các ngươi thì bảo ta là ai? Phi-e-rơ trả lời rằng: Thầy là Đấng Christ của Đức Chúa Trời.
21 Ngài nghiêm giọng truyền lệnh cho họ không được nói điều đó với ai cả.
22 Ngài phán rằng: Con người phải chịu đau khổ nhiều, bị các trưởng lão, các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo từ bỏ, bị giết chết, và ngày thứ ba phải sống lại.
23 Ngài phán cùng mọi người rằng: Nếu ai muốn theo ta, thì phải từ bỏ chính mình, vác thập tự giá mình hằng ngày mà theo ta.
24 Vì ai muốn cứu mạng sống mình thì sẽ mất, còn ai vì cớ ta mà mất mạng sống mình thì sẽ cứu được mạng sống ấy.
25 Vì nếu một người được cả thế gian mà mất chính mình hoặc bị bỏ rơi thì có ích gì?
26 Vì bất cứ ai hổ thẹn về Ta và những lời Ta, thì Con Người cũng sẽ hổ thẹn về người ấy, khi Ngài ngự đến trong vinh quang của Ngài, của Cha Ngài và các thiên sứ thánh.
27 Nhưng quả thật, ta bảo các ngươi, có một số người đứng đây sẽ không nếm sự chết cho đến khi thấy vương quốc Đức Chúa Trời.

28 Khoảng tám ngày sau khi nói những lời ấy, Đức Chúa Jêsus đem Phi-e-rơ, Giăng và Gia-cơ lên núi để cầu nguyện.
29 Khi Ngài cầu nguyện, diện mạo Ngài đổi khác, y phục Ngài trở nên trắng tinh và sáng chói.
30 Và kìa, có hai người đang nói chuyện với Ngài, đó là Môi-se và Ê-li.
31 Ngài hiện ra trong vinh quang và nói về sự chết của Ngài sẽ hoàn thành tại Giê-ru-sa-lem.
32 Nhưng Phi-e-rơ và những người ở với ông buồn ngủ lắm. Khi tỉnh dậy, họ thấy vinh quang của Ngài và hai người đứng với Ngài.
33 Khi hai vị ấy đã rời khỏi Đức Chúa Jêsus, Phi-e-rơ thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Thầy, chúng ta ở đây thì tốt lắm! Chúng con xin dựng ba cái trại, một cho Thầy, một cho Môi-se, và một cho Ê-li. Nhưng Phi-e-rơ không biết mình nói gì.
34 Khi ông còn đang nói, một đám mây kéo đến và bao phủ họ; và họ sợ hãi khi vào trong đám mây.
35 Và có tiếng từ trong đám mây phán rằng: Đây là Con yêu dấu của Ta, hãy nghe lời Người.
36 Khi tiếng ấy vừa dứt, thì chỉ còn lại một mình Đức Chúa Jêsus. Họ giữ kín tiếng ấy, và trong những ngày đó không kể lại cho ai biết bất cứ điều gì họ đã thấy.
37 Ngày hôm sau, khi họ xuống đồi, có rất nhiều người đến đón Ngài.
38 Bấy giờ, một người trong đoàn dân kêu lên rằng: Lạy Chúa, tôi nài xin Chúa đoái đến con trai tôi, vì nó là con một của tôi.
39 Và kìa, một linh hồn nhập vào người ấy, thình lình người ấy kêu lên; linh hồn ấy xé xác người ấy đến nỗi sùi bọt mép trở lại, và sự giày vò người ấy khó mà rời khỏi người ấy.
40 Tôi đã cầu xin các môn đồ của Chúa đuổi nó ra, nhưng họ không đuổi được.
41 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi thế hệ vô tín và gian tà kia, ta còn ở cùng các ngươi và chịu đựng các ngươi cho đến chừng nào? Hãy đem con ngươi lại đây.
42 Khi Ngài còn đang đến, ma quỷ vật Ngài xuống và giẫm Ngài. Đức Chúa Jêsus quở trách thần ô uế, chữa lành đứa trẻ, rồi giao lại cho cha nó.
43 Và mọi người đều kinh ngạc về quyền năng vĩ đại của Đức Chúa Trời. Nhưng trong khi mọi người đều ngạc nhiên về mọi điều mà Chúa Giê-xu đã làm, Ngài nói với các môn đồ của Ngài,
44 Hãy ghi nhớ những lời này vào tai các ngươi, vì Con Người sẽ bị nộp vào tay người ta.
45 Nhưng họ không hiểu lời ấy, vì lời ấy bị che khuất đối với họ, nên họ không nhận ra; và họ sợ không dám hỏi Ngài về lời ấy.
46 Bấy giờ, các môn đồ tranh luận với nhau xem ai trong họ sẽ là người lớn nhất.
47 Đức Chúa Jêsus hiểu ý nghĩ trong lòng họ, bèn lấy một đứa trẻ, đặt bên cạnh Ngài,
48 Ngài phán cùng họ rằng: Hễ ai tiếp đón đứa trẻ nầy vì danh ta tức là tiếp đón ta; và hễ ai tiếp đón ta tức là tiếp đón Đấng đã sai ta; vì kẻ nhỏ nhất trong các ngươi sẽ là người lớn hơn hết.
49 Giăng thưa rằng: Lạy Thầy, chúng con thấy có người nhân danh Thầy mà trừ quỷ; chúng con đã ngăn cấm, vì người ấy không theo Thầy với chúng ta.
50 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán rằng: Đừng ngăn cấm họ; vì ai không chống lại chúng ta là ủng hộ chúng ta.
51 Khi đến ngày được cất lên, Ngài quyết tâm đi lên Giê-ru-sa-lem.
52 Họ sai sứ giả đi trước Ngài. Họ lên đường, vào một làng của người Sa-ma-ri để chuẩn bị cho Ngài.
53 Nhưng họ không tiếp đón Người, vì Người có vẻ như muốn lên Giêrusalem.
54 Khi hai môn đồ của Ngài là Gia-cơ và Giăng thấy vậy, họ nói rằng: Lạy Chúa, Chúa có muốn chúng tôi khiến lửa từ trời xuống thiêu hủy họ như Ê-li đã làm không?
55 Nhưng Ngài quay lại, quở trách họ và nói rằng: Các ngươi không biết mình thuộc về loại tinh thần nào.
56 Vì Con Người đến không phải để hủy diệt mạng sống con người, nhưng để cứu họ. Rồi họ đi đến một làng khác.
57 Khi đang đi đường, có người thưa với Ngài rằng: Lạy Chúa, Chúa đi đâu, tôi sẽ theo đó.
58 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Con cáo có hang, chim trời có tổ; nhưng Con người không có chỗ mà gối đầu.
59 Ngài lại nói với người khác rằng: Hãy theo ta. Nhưng người ấy thưa rằng: Lạy Chúa, xin cho phép tôi về chôn cha tôi trước đã.
60 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để kẻ chết chôn kẻ chết; còn ngươi, hãy đi rao giảng nước Đức Chúa Trời.
61 Người khác nữa thưa rằng: Lạy Chúa, tôi sẽ theo Chúa, nhưng xin cho phép tôi về từ biệt họ đang ở nhà tôi trước đã.
62 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ai đã tra tay cầm cày mà còn ngó lại đằng sau, thì không xứng đáng với nước Đức Chúa Trời.

CHƯƠNG 10

1 Sau đó, Chúa lại chỉ định bảy mươi môn đồ khác, và sai từng đôi đi trước Ngài, đến các thành và các nơi mà chính Ngài sẽ đến.
2 Vậy nên Ngài phán cùng họ rằng: Mùa gặt thì trúng, song thợ gặt thì ít. Vậy hãy cầu xin chủ mùa gặt sai thợ gặt đến gặt lúa mình.
3 Hãy đi; nầy, Ta sai các ngươi đi như chiên con vào giữa bầy sói.
4 Đừng mang theo túi tiền, bao bị, giày dép, và cũng đừng chào hỏi ai dọc đường.
5 Khi vào bất cứ nhà nào, trước tiên hãy nói: "Bình an cho nhà này!"
6 Nếu ở đó có người con của sự bình an, sự bình an của các ngươi sẽ ở trên người đó; nếu không, sự bình an đó sẽ trở về với các ngươi.
7 Hãy ở lại nhà đó, ăn uống những gì người ta cho, vì người làm công đáng được trả công. Đừng đi từ nhà này sang nhà khác.
8 Khi vào bất cứ thành nào mà người ta tiếp đón, hãy ăn những thứ họ dọn cho các ngươi.
9 Hãy chữa lành những người bệnh trong thành và nói với họ rằng: Nước Đức Chúa Trời đã đến gần các ngươi.
10 Nhưng khi các ngươi vào bất cứ thành nào, mà người ta không tiếp rước các ngươi, hãy ra ngoài đường phố của thành đó và nói rằng:
11 Ngay cả bụi đất trong thành các ngươi đã dính vào chúng ta, chúng ta cũng phủi sạch khỏi các ngươi; tuy nhiên, hãy biết chắc rằng vương quốc Đức Chúa Trời đã đến gần các ngươi rồi.
12 Nhưng ta bảo các ngươi, đến ngày đó, thành Sô-đôm sẽ chịu hình phạt nhẹ hơn thành nầy.

13 Khốn cho ngươi, thành Cô-ra-xin! Khốn cho ngươi, thành Bết-sai-đa! Vì nếu các phép lạ đã làm giữa các ngươi, thì đã làm tại thành Ty-rơ và thành Si-đôn, thì từ lâu rồi, họ đã ăn năn, ngồi trong áo vải thô và đội tro.
14 Nhưng đến ngày phán xét, thành Ty-rơ và thành Si-đôn sẽ chịu hình phạt nhẹ hơn các ngươi.
15 Còn ngươi, Ca-bê-na-um, thành được nhắc lên tận trời, sẽ bị xô xuống âm phủ.
16 Ai nghe các ngươi tức là nghe ta; ai khinh dể các ngươi tức là khinh dể ta; và ai khinh dể ta tức là khinh dể Đấng đã sai ta.
17 Bảy mươi môn đồ trở về, vui mừng thưa rằng: Lạy Chúa, vì danh Chúa, cả ma quỷ cũng phải phục chúng tôi.
18 Ngài phán cùng họ rằng: Ta thấy Sa-tan từ trời sa xuống như chớp.
19 Nầy, ta sẽ ban cho các ngươi quyền năng giày đạp rắn, bọ cạp, và mọi quyền lực của kẻ thù, không gì có thể làm hại các ngươi được.
20 Tuy nhiên, đừng vui mừng vì các quỷ phục tùng các ngươi; nhưng hãy vui mừng vì tên các ngươi đã được ghi trên thiên đàng.
21 Vào giờ đó, Đức Chúa Jêsus vui mừng trong Đức Thánh Linh và nói rằng: Lạy Cha, là Chúa tể trời đất, con ngợi khen Cha, vì Cha đã giấu những điều nầy với kẻ khôn ngoan, người sáng dạ, mà tỏ ra cho những kẻ bé mọn. Thật vậy, lạy Cha, vì Cha thấy điều đó là tốt lành.
22 Cha ta đã giao phó mọi sự cho ta; ngoài Cha không ai biết Con là ai; ngoài Con và người nào mà Con muốn tỏ ra cho, thì không ai biết Cha là ai.
23 Rồi Ngài quay lại cùng các môn đồ và phán riêng rằng: Phước cho mắt nào được thấy những điều các ngươi thấy!
24 Vì Ta bảo các ngươi, có nhiều tiên tri và vua chúa đã mong ước thấy những điều các ngươi thấy, mà không được thấy; mong ước nghe những điều các ngươi nghe, mà không được nghe.
25 Bấy giờ, có một luật sĩ đứng dậy, hỏi để thử Đức Giê-su rằng: "Thưa Thầy, tôi phải làm gì để được hưởng sự sống đời đời?"
26 Ngài hỏi ông: " Trong luật pháp có chép điều gì? Ông đọc thế nào?"
27 Ông ấy trả lời rằng: Ngươi phải hết lòng, hết linh hồn, hết sức lực, hết trí khôn mà kính mến Chúa là Đức Chúa Trời ngươi; và yêu người lân cận như chính mình.
28 Người ấy đáp rằng: Ngươi trả lời phải lắm; hãy làm như vậy, thì sẽ được sống.
29 Nhưng người ấy muốn biện minh cho mình nên thưa với Đức Giê-su rằng: Ai là người lân cận tôi?
30 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Có một người từ thành Giê-ru-sa-lem xuống thành Giê-ri-cô, lâm vào tay bọn cướp. Chúng lột hết áo xống người ấy, đánh người ấy nửa sống nửa chết, rồi bỏ đi.
31 Tình cờ có một thầy tế lễ đi xuống đường đó, thấy người ấy, ông tránh qua bên kia mà đi.
32 Cũng vậy, một người Lê-vi cũng đến nơi, thấy ông, rồi đi qua bên kia đường.
33 Nhưng có một người Sa-ma-ri kia đi đường, đến gần người ấy; khi thấy người ấy, ông động lòng thương,
34 Ông đến gần, lấy dầu và rượu xức vết thương, rồi băng bó lại, đặt người ấy trên lưng lừa của mình, đưa về quán trọ và chăm sóc.
35 Ngày hôm sau, khi ra về, ông lấy hai đơ-ni-ê đưa cho chủ quán và dặn rằng: Hãy săn sóc người nầy, nếu tốn hơn nữa, khi tôi trở về sẽ trả lại.
36 Vậy, trong ba người đó, ngươi nghĩ ai là người lân cận với người đã bị cướp bắt?
37 Người ấy đáp: "Người đã tỏ lòng thương xót người ấy." Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: " Hãy đi, làm như vậy."
38 Khi ấy, Đức Chúa Jêsus vào một làng kia, có một người phụ nữ tên là Ma-thê rước Ngài vào nhà mình.
39 Nàng có một người em gái tên là Ma-ri, ngồi dưới chân Chúa Giê-xu và nghe lời Ngài.
40 Nhưng Ma-thê bận rộn với việc phục vụ, đến thưa với Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, em tôi để tôi hầu việc một mình, Chúa không quan tâm sao? Xin Chúa bảo nó giúp tôi.
41 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi Ma-thê, Ma-thê, ngươi lo lắng và bối rối về nhiều việc;
42 Nhưng có một điều cần thiết: Ma-ri đã chọn phần tốt, là phần sẽ không có ai lấy mất được.

CHƯƠNG 11

1 Khi Đức Chúa Jêsus đang cầu nguyện ở một nơi kia, khi Ngài cầu nguyện xong, một môn đồ thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, xin dạy chúng tôi cầu nguyện, cũng như Giăng đã dạy môn đồ mình vậy.
2 Ngài phán cùng họ rằng: Khi các ngươi cầu nguyện, hãy nói rằng: Lạy Cha chúng tôi ở trên trời, danh Cha được thánh, nước Cha được đến, ý Cha được nên, ở đất như trên trời vậy.
3 Xin cho chúng con ngày nào cũng có bánh hằng ngày.
4 Xin tha tội cho chúng tôi, vì chúng tôi cũng tha thứ cho mọi người mắc nợ chúng tôi. Xin đừng để chúng tôi sa vào cám dỗ, nhưng cứu chúng tôi khỏi điều ác.
5 Ngài phán cùng môn đồ rằng: Ai trong các ngươi có bạn hữu, nửa đêm đến nhà người ấy mà nói rằng: Bạn ơi, cho tôi mượn ba cái bánh,
6 Vì có người bạn tôi đang trên đường đi đến thăm tôi, và tôi không có gì đãi anh ấy cả.
7 Nhưng người kia từ bên trong đáp rằng: Đừng làm phiền tôi nữa, cửa đã đóng rồi, các con tôi và tôi đã đi ngủ, tôi không thể dậy lấy đồ cho anh được.
8 Ta bảo các ngươi, dầu người kia không chịu dậy cho bánh vì tình bạn, nhưng vì người kia cứ nài nỉ, thì cũng sẽ dậy cho đủ số bánh người kia cần dùng.
9 Ta bảo các ngươi: Hãy xin thì sẽ được; hãy tìm thì sẽ gặp; hãy gõ cửa thì sẽ mở cho.
10 Vì hễ ai xin thì được; ai tìm thì gặp; và ai gõ cửa thì sẽ mở.
11 Trong các ngươi, nếu có người con nào xin bánh mà cha lại cho đá chăng? Hay xin cá mà lại cho rắn thay vì cá chăng?
12 Hay khi con xin trứng, há lại cho con bọ cạp sao?
13 Vậy nếu các ngươi vốn là người xấu, còn biết cho con cái mình vật tốt, huống chi Cha các ngươi ở trên trời lại chẳng ban Đức Thánh Linh cho những người xin Ngài sao?
14 Ngài đuổi một con quỷ câm. Khi quỷ ra khỏi, người câm nói được, và dân chúng lấy làm lạ.
15 Nhưng có mấy người lại nói: Người ấy nhờ Bê-ên-xê-bun là quỷ đầu mà trừ quỷ.
16 Kẻ khác muốn thử Ngài nên đã xin Ngài một dấu lạ từ trời.

17 Nhưng Ngài biết ý nghĩ của họ, nên phán rằng: Nước nào chia rẽ nhau thì sẽ bị hoang vu; nhà nào chia rẽ nhau thì sẽ sụp đổ.
18 Nếu Sa-tan cũng chia rẽ chống lại chính mình, thì làm sao nước nó tồn tại được? Vì các ngươi nói rằng Ta nhờ Bê-ên-xê-bun mà trừ quỷ.
19 Nếu ta nhờ Bê-ên-xê-bun mà trừ quỷ, thì con trai các ngươi nhờ ai mà trừ quỷ? Vậy chính chúng sẽ là quan xét các ngươi.
20 Nhưng nếu ta dùng ngón tay Đức Chúa Trời mà trừ quỷ, thì chắc chắn vương quốc Đức Chúa Trời đã đến với các ngươi.
21 Khi một người mạnh mẽ có vũ khí giữ lâu đài mình, của cải của người ấy sẽ được bình an.
22 Nhưng nếu có người mạnh hơn đến đánh bại người ấy, thì sẽ tước hết khí giới mà người ấy tin cậy, và chia nhau chiến lợi phẩm.
23 Ai không theo ta thì chống lại ta; ai không thâu góp với ta thì tan tác.
24 Khi tà linh ô uế ra khỏi một người, nó đi lang thang qua những nơi khô cằn, tìm nơi nghỉ ngơi; nhưng tìm không thấy, nó nói rằng: Ta sẽ trở về nhà mà ta đã ra khỏi.
25 Khi về đến, chủ thấy nhà đã được quét dọn và trang hoàng sạch sẽ.
26 Sau đó, nó đi và đem về bảy quỷ khác dữ hơn nó nữa; chúng vào nhà và ở đó; và số phận sau cùng của người ấy lại tệ hơn trước.
27 Khi Ngài đang phán những điều ấy, có một người đàn bà trong đám đông cất tiếng thưa rằng: Phước cho dạ đã cưu mang Ngài và bầu vú đã cho Ngài bú!
28 Nhưng Ngài đáp rằng: Đúng hơn, phước cho những kẻ nghe lời Đức Chúa Trời và giữ lấy.
29 Khi dân chúng tụ họp đông đảo, Đức Giê-su bắt đầu nói: " Đây là thế hệ gian ác. Họ xin một dấu lạ, nhưng sẽ không ban cho họ dấu lạ nào, ngoài dấu lạ của Giô-na, đấng tiên tri."
30 Vì Giô-na là dấu lạ cho dân thành Ni-ni-ve thế nào, thì Con Người cũng sẽ là dấu lạ cho thế hệ này như vậy.
31 Trong ngày phán xét, nữ hoàng phương nam sẽ đứng lên cùng với những người của thế hệ này và lên án họ, vì bà đã từ tận cùng trái đất đến nghe lời khôn ngoan của Sa-lô-môn; nhưng này, có một người còn vĩ đại hơn Sa-lô-môn đang ở đây.
32 Trong ngày phán xét, dân thành Ni-ni-ve sẽ đứng lên với thế hệ này và lên án họ, vì dân ấy đã ăn năn khi nghe Giô-na rao giảng; nhưng nầy, có một Đấng còn vĩ đại hơn Giô-na ở đây.
33 Không ai thắp đèn rồi để nơi khuất, hay dưới thùng, nhưng để trên chân đèn, để những ai đi vào đều thấy ánh sáng.
34 Đèn của thân thể là mắt; vậy nên khi mắt ngươi sáng suốt, toàn thân ngươi cũng sáng láng; nhưng khi mắt ngươi xấu, toàn thân ngươi cũng tối tăm.
35 Vậy hãy coi chừng kẻo sự sáng trong ngươi lại thành bóng tối.
36 Vậy nếu toàn thân ngươi sáng láng, không có phần nào tối tăm, thì toàn thân sẽ sáng láng, như khi có ngọn đèn sáng rọi sáng cho ngươi vậy.
37 Khi Đức Chúa Jêsus còn đang phán, có một người Pha-ri-si mời Ngài dùng bữa với mình. Ngài bước vào và ngồi vào bàn ăn.
38 Người Pha-ri-si thấy vậy thì lấy làm lạ vì Ngài không rửa tay trước khi ăn.
39 Nhưng Chúa phán cùng người rằng: Hỡi người Pha-ri-si, các ngươi rửa sạch bên ngoài chén đĩa, nhưng bên trong thì đầy sự tham lam và gian ác.
40 Hỡi kẻ ngu dại, Đấng đã dựng nên những điều bên ngoài há chẳng dựng nên những điều bên trong sao?
41 Nhưng thà bố thí những gì mình có thì mọi vật sẽ sạch đối với các ngươi.
42 Nhưng khốn cho các ngươi, là người Pha-ri-si! Vì các ngươi nộp một phần mười về bạc hà, hồi hương, và đủ thứ rau, mà bỏ qua sự công bình và lòng yêu mến Đức Chúa Trời. Các ngươi phải làm những điều này, mà không được bỏ qua những điều kia.
43 Khốn cho các ngươi, là người Pha-ri-si! Vì các ngươi thích ngồi ghế cao nhất trong nhà hội và thích được chào hỏi giữa chợ.
44 Khốn cho các ngươi, là thầy thông giáo và người Pha-ri-si, là kẻ giả hình! Vì các ngươi giống như mồ mả không thấy, người ta bước lên trên mà không biết.
45 Bấy giờ, một trong các luật sư đáp lời Ngài rằng: Lạy Thầy, Thầy nói như vậy cũng làm nhục chúng tôi nữa.
46 Ngài phán rằng: Khốn cho các ngươi nữa, là các luật sĩ! Vì các ngươi chất cho người ta những gánh nặng khó mang, mà chính mình thì không động ngón tay vào.
47 Khốn cho các ngươi! Vì các ngươi xây mồ mả cho các đấng tiên tri, mà tổ phụ các ngươi lại giết họ.
48 Thật vậy, các ngươi làm chứng rằng các ngươi dung túng cho những việc làm của tổ tiên các ngươi; vì họ đã giết tổ tiên, còn các ngươi lại xây mồ cho họ.
49 Vậy nên sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời phán rằng: Ta sẽ sai các đấng tiên tri và các sứ đồ đến cùng chúng; chúng sẽ giết và bắt bớ một số người trong số họ.
50 Để máu của tất cả các tiên tri đã đổ ra từ khi sáng thế, thế hệ này phải trả giá;
51 Từ máu của A-bên cho đến máu của Xa-cha-ri, là người đã bị giết giữa bàn thờ và đền thờ: quả thật, ta nói cùng các ngươi, thế hệ này sẽ bị đòi nợ.
52 Khốn cho các ngươi, là luật sư! Vì các ngươi đã cất đi chìa khóa của sự hiểu biết: chính các ngươi không vào, mà những kẻ muốn vào, các ngươi lại ngăn cản.
53 Khi Ngài phán những điều này với họ, các thầy thông giáo và người Pha-ri-si bắt đầu thúc giục Ngài dữ dội và khiêu khích Ngài nói nhiều điều.
54 Họ rình rập Ngài, tìm cách bắt bẻ lời Ngài nói, để có thể cáo buộc Ngài.

CHƯƠNG 12

1 Trong khi đó, có đám đông vô số người tụ họp lại, đến nỗi họ giẫm đạp lên nhau, Đức Chúa Jêsus bắt đầu phán cùng các môn đồ trước hết rằng: Hãy coi chừng men của người Pha-ri-si, tức là sự giả hình.
2 Vì chẳng có điều gì che giấu mà không bị lộ ra, chẳng có điều gì bí mật mà không bị biết đến.
3 Vậy nên, mọi điều các ngươi đã nói trong bóng tối sẽ được nghe trong ánh sáng; và mọi điều các ngươi đã nói vào tai trong buồng kín sẽ được công bố trên mái nhà.
4 Ta nói cùng các ngươi là bạn hữu ta: Đừng sợ những kẻ giết thân thể rồi sau đó không làm gì được nữa.

5 Nhưng ta bảo các ngươi phải sợ ai: phải sợ Đấng sau khi đã giết rồi, lại có quyền quăng vào địa ngục; phải ta nói cùng các ngươi, phải sợ Đấng ấy.
6 Người ta há chẳng bán năm con chim sẻ giá hai đồng tiền sao? Thế mà không một con nào bị Đức Chúa Trời lãng quên sao?
7 Nhưng ngay cả tóc trên đầu các ngươi cũng được đếm cả rồi. Vậy, đừng sợ chi hết, vì các ngươi còn giá trị hơn nhiều con chim sẻ.
8 Ta cũng bảo các ngươi, ai xưng ta trước mặt thiên hạ, thì Con người cũng sẽ xưng người ấy trước mặt các thiên sứ của Đức Chúa Trời.
9 Nhưng ai chối bỏ Ta trước mặt thiên hạ, thì sẽ bị chối bỏ trước mặt các thiên sứ của Đức Chúa Trời.
10 Bất cứ ai nói một lời phạm đến Con Người thì sẽ được tha thứ; nhưng kẻ nói phạm đến Đức Thánh Linh thì sẽ không được tha thứ.
11 Khi người ta dẫn các ngươi đến các nhà hội, đến các quan án và các nhà cầm quyền, thì đừng lo phải trả lời thế nào, hoặc phải nói gì;
12 Vì Đức Thánh Linh sẽ dạy các ngươi ngay trong giờ đó những điều các ngươi phải nói.
13 Một người trong đám đông thưa với Ngài rằng: Thưa thầy, xin hãy bảo anh tôi chia gia tài cho tôi.
14 Ngài đáp rằng: Hỡi người kia, ai đã lập ta làm quan xét hay là người chia phần cho các ngươi?
15 Ngài phán cùng họ rằng: Hãy coi chừng, giữ mình khỏi mọi sự tham lam; vì sự sống của người ta không cốt tại của cải mình dư dật đâu.
16 Ngài lại phán cùng họ một dụ ngôn rằng: Ruộng của một người giàu kia sinh lợi nhiều lắm.
17 Người ấy tự nghĩ rằng: Ta phải làm gì đây, vì ta không có đủ chỗ để chứa hết hoa lợi?
18 Người ấy nói: Nầy, ta sẽ làm: Ta sẽ phá các kho lẫm ta đi và xây nhiều kho lẫm hơn, rồi sẽ chứa hết hoa lợi và của cải ta vào đó.
19 Ta sẽ nói với linh hồn ta rằng: Linh hồn ơi, mầy đã có nhiều của cải để dành dùng nhiều năm; thôi, hãy nghỉ ngơi, ăn uống, và vui vẻ.
20 Nhưng Đức Chúa Trời phán cùng người rằng: Hỡi kẻ dại! Đêm nay linh hồn ngươi sẽ bị đòi lại; vậy những của cải ngươi đã sắm sẵn sẽ thuộc về ai?
21 Vậy, kẻ nào tích trữ của cải cho mình mà không giàu có nơi Đức Chúa Trời thì cũng như vậy.
22 Ngài phán cùng môn đồ rằng: Vậy nên ta bảo các ngươi: Đừng lo lắng về sự sống mình sẽ ăn gì; cũng đừng lo lắng về thân thể mình sẽ mặc gì.
23 Sự sống trọng hơn đồ ăn, thân thể trọng hơn quần áo.
24 Hãy xem loài quạ: chúng không gieo, không gặt, cũng không có kho tàng hay vựa lẫm, mà Đức Chúa Trời còn nuôi chúng, huống chi các ngươi còn quí hơn loài chim biết bao!
25 Trong các ngươi, ai lo lắng mà có thể kéo dài đời mình thêm được một gang tay?
26 Vậy nếu đến việc rất nhỏ mà các ngươi còn không làm được, sao các ngươi lại lo lắng đến việc khác?
27 Hãy xem cách hoa huệ mọc lên: chúng không làm lụng, không kéo sợi; thế nhưng, Ta bảo các ngươi, dù vua Sa-lô-môn sang trọng đến đâu, cũng không được mặc đẹp bằng một trong những bông hoa ấy.
28 Vậy nếu loài cỏ ngoài đồng hôm nay còn sống, ngày mai bị quăng vào lò, mà Đức Chúa Trời còn mặc cho thể ấy, huống chi là các ngươi, là kẻ ít đức tin!
29 Đừng lo lắng về việc mình sẽ ăn gì, uống gì, và cũng đừng nghi ngờ.
30 Vì mọi điều đó, các dân tộc trên thế gian vẫn tìm kiếm; và Cha các ngươi biết rằng các ngươi cần những điều đó.
31 Nhưng hãy tìm kiếm vương quốc Đức Chúa Trời, thì Ngài sẽ ban cho các ngươi mọi điều ấy nữa.
32 Hỡi bầy nhỏ, đừng sợ; vì Cha các con đã vui lòng ban Nước Trời cho các con.
33 Hãy bán những gì mình có mà bố thí. Hãy sắm cho mình những túi không cũ, và kho tàng không hề hao hụt ở trên trời, là nơi không có kẻ trộm nào bén mảng đến, và không có sâu mọt nào làm hư nát.
34 Vì kho tàng của bạn ở đâu thì lòng bạn cũng ở đó.
35 Hãy thắt lưng cho chặt, thắp đèn cho sáng;
36 Còn anh em, hãy như người chờ đợi chủ mình từ tiệc cưới về, để khi chủ đến gõ cửa thì mở ngay cho chủ.
37 Phước cho những đầy tớ ấy, khi chủ về thấy họ đang thức canh! Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chủ sẽ thắt lưng mình, cho đầy tớ ngồi vào bàn ăn, rồi ra hầu hạ họ.
38 Hoặc nếu chủ trở về vào canh hai, hoặc canh ba, mà thấy đầy tớ như vậy thì phước cho họ.
39 Anh em hãy biết điều này: nếu người chủ nhà biết giờ nào kẻ trộm sẽ đến, hẳn ông đã thức canh, không để nó khoét vách nhà mình đâu.
40 Vậy các ngươi cũng hãy sẵn sàng, vì Con Người sẽ đến vào giờ các ngươi không ngờ.
41 Bấy giờ Phi-e-rơ thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, Chúa phán thí dụ nầy cho chúng tôi, hay là cho mọi người?
42 Chúa phán rằng: Vậy thì ai là người quản gia trung tín và khôn ngoan, mà chủ sẽ lập lên coi sóc cả nhà mình, để cấp phát lương thực cho họ đúng giờ?
43 Phước cho đầy tớ đó khi chủ về thấy đang làm như vậy.
44 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chủ sẽ lập người ấy làm người quản lý tất cả những gì mình có.
45 Nhưng nếu đầy tớ ấy nghĩ trong lòng rằng: Chủ ta chậm về; rồi bắt đầu đánh đập các tôi trai và tớ gái, ăn uống và say sưa,
46 Chủ của đầy tớ ấy sẽ đến vào ngày nó không ngờ, vào giờ nó không biết, và sẽ chặt nó ra từng mảnh, và định cho nó đồng số phận với những kẻ chẳng tin.
47 Còn đầy tớ nào đã biết ý chủ mình, mà không chuẩn bị sẵn sàng và không làm theo ý chủ, thì sẽ bị đòn nhiều.
48 Nhưng kẻ không biết mà làm những việc đáng phạt thì sẽ bị đánh ít đòn. Vì hễ ai được cho nhiều thì sẽ bị đòi nhiều; và ai đã được giao phó nhiều thì sẽ bị đòi nhiều hơn.
49 Ta đã đến để ném lửa vào thế gian; nếu lửa đã bùng lên rồi thì sao?
50 Nhưng ta còn phải chịu một phép báp-têm nữa; ta đau khổ biết bao cho đến khi phép ấy được hoàn thành!
51 Các ngươi tưởng ta đến để ban sự bình an cho thế gian sao? Ta bảo các ngươi: Không, nhưng đúng hơn là đem sự chia rẽ.
52 Vì từ nay về sau, năm người trong một nhà sẽ chia rẽ nhau, ba chống lại hai, và hai chống lại ba.
53 Cha sẽ chống lại con trai, con trai chống lại cha; mẹ chống lại con gái, con gái chống lại mẹ; mẹ chồng chống lại con dâu, và con dâu chống lại mẹ chồng.

54 Ngài lại phán cùng dân sự rằng: Khi các ngươi thấy một đám mây nổi lên ở phương tây, liền nói rằng: Trời sắp mưa; thì quả thật vậy.
55 Khi thấy gió nam thổi, các ngươi nói: Sẽ nóng nực; và quả đúng như vậy.
56 Hỡi những kẻ giả hình, các ngươi có thể phân biệt được cảnh sắc trời đất, nhưng sao các ngươi lại không phân biệt được thời đại này?
57 Vậy sao các ngươi không tự mình xét đoán điều gì là đúng?
58 Khi ngươi đi cùng kẻ kiện mình đến quan tòa, dọc đường hãy cố gắng giải thoát cho họ, kẻo họ kéo ngươi đến quan tòa, quan tòa giao ngươi cho cảnh sát, rồi cảnh sát bỏ ngươi vào tù.
59 Ta bảo ngươi, ngươi sẽ không ra khỏi đó cho đến khi trả hết đồng tiền cuối cùng.

CHƯƠNG 13

1 Lúc đó, có mấy người ở đó thuật lại cho Đức Chúa Jêsus nghe về những người Ga-li-lê mà Phi-lát đã trộn máu họ vào giữa của lễ họ dâng.
2 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi tưởng những người Ga-li-lê nầy có tội hơn hết thảy người Ga-li-lê khác, vì họ đã chịu những điều như vậy sao?
3 Ta bảo các ngươi: Không phải vậy; nhưng nếu các ngươi không ăn năn, thì hết thảy các ngươi cũng sẽ bị hư mất như vậy.
4 Hay mười tám người bị tháp Si-lô-ê đổ xuống đè chết, các ngươi tưởng họ là những kẻ có tội hơn hết thảy mọi người ở thành Giê-ru-sa-lem sao?
5 Ta bảo các ngươi: Không phải vậy; nhưng nếu các ngươi không ăn năn, thì hết thảy các ngươi cũng sẽ bị hư mất như vậy.
6 Ngài lại phán dụ ngôn này: Một người kia có một cây vả trồng trong vườn nho mình; người ấy đến hái trái nhưng không thấy.
7 Bấy giờ, người ấy nói với người làm vườn nho rằng: Kìa, đã ba năm nay ta đến tìm trái nơi cây vả này, mà chẳng thấy; vậy hãy đốn nó đi; sao nó lại chiếm dụng đất như vậy?
8 Người ấy đáp rằng: Lạy Chúa, xin để lại năm nay nữa, cho đến khi tôi đào đất xung quanh rồi bón phân vào.
9 Nếu nó sinh trái thì tốt; còn nếu không, thì sau đó ngươi phải chặt nó đi.
10 Vào ngày sa-bát, Đức Giê-su đang giảng dạy trong một nhà hội.
11 Và này, có một người đàn bà bị quỷ ám làm cho đau yếu đã mười tám năm, lưng còng xuống, không thể nào đứng dậy được.
12 Khi Đức Chúa Jêsus thấy bà, Ngài gọi bà lại và phán rằng: Hỡi đàn bà kia, ngươi đã được giải thoát khỏi bệnh tật.
13 Ngài đặt tay trên bà; tức khắc bà đứng thẳng dậy và tôn vinh Đức Chúa Trời.
14 Nhưng người cai nhà hội nổi giận vì Đức Chúa Jêsus đã chữa bệnh vào ngày Sa-bát, nên nói với dân chúng rằng: Có sáu ngày người ta phải làm việc; vậy hãy đến những ngày đó để được chữa bệnh, đừng đến vào ngày Sa-bát.
15 Bấy giờ Chúa đáp rằng: Hỡi kẻ giả hình, há chẳng phải mỗi người trong các ngươi, vào ngày Sa-bát, thả bò hay lừa mình ra khỏi chuồng, rồi dắt đi uống nước sao?
16 Còn người đàn bà nầy, là con gái của Áp-ra-ham, bị quỉ Sa-tan trói buộc đã mười tám năm nay, há chẳng nên được cởi xiềng xích ấy trong ngày Sa-bát sao?
17 Khi Ngài phán những lời ấy, thì các kẻ thù của Ngài đều hổ thẹn, còn toàn dân thì vui mừng về mọi việc vinh hiển Ngài đã làm.
18 Ngài lại nói: Nước Đức Chúa Trời giống như điều gì? Ta sẽ ví Nước ấy với điều gì?
19 Nước ấy giống như một hạt cải mà người kia lấy gieo vào vườn mình; nó mọc lên và trở thành một cây to; chim trời làm tổ trên cành nó.
20 Ngài lại phán rằng: Ta sẽ ví Nước Đức Chúa Trời với điều gì?
21 Nước ấy giống như men mà người đàn bà kia lấy giấu vào ba đấu bột, cho đến khi cả khối bột dậy men.
22 Ngài đi qua các thành phố, các làng mạc, vừa giảng dạy vừa đi về Giê-ru-sa-lem.
23 Bấy giờ có người thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, có ít người được cứu chăng? Ngài đáp rằng:
24 Hãy cố gắng vào cửa hẹp, vì, Ta bảo các ngươi, nhiều người sẽ tìm cách vào mà không vào được.
25 Khi chủ nhà đã đứng dậy, đóng cửa lại rồi, nếu các ngươi đứng ngoài gõ cửa mà rằng: Lạy Chúa, lạy Chúa, xin mở cho chúng tôi! Chủ sẽ trả lời rằng: Ta không biết các ngươi từ đâu đến;
26 Bấy giờ các ngươi sẽ nói: Chúng tôi đã ăn uống trước mặt Chúa, và Chúa đã dạy dỗ trên các đường phố chúng tôi.
27 Nhưng Ngài sẽ đáp rằng: Ta bảo các ngươi, ta không biết các ngươi từ đâu đến; hãy lui ra khỏi ta, hỡi những kẻ làm gian ác!
28 Khi ấy, các ngươi sẽ thấy Áp-ra-ham, Y-sác, Gia-cốp và tất cả các đấng tiên tri ở trong vương quốc Đức Chúa Trời, còn chính các ngươi lại bị đuổi ra ngoài, thì sẽ có tiếng khóc lóc và nghiến răng.
29 Họ sẽ từ phương đông, phương tây, phương bắc, phương nam đến và ngồi vào bàn tiệc trong vương quốc Đức Chúa Trời.
30 Và này, có những người rốt sẽ trở nên đầu, và có những người đầu sẽ trở nên rốt.
31 Cùng ngày hôm đó, có mấy người Pha-ri-si đến thưa Ngài rằng: Hãy đi ra ngoài và rời khỏi đây, vì Hê-rốt muốn giết Ngài.
32 Ngài đáp: "Các ngươi hãy đi nói với con cáo ấy rằng: Hôm nay, ngày mai, Ta trừ quỷ và chữa lành bệnh tật, đến ngày thứ ba, Ta sẽ hoàn tất."
33 Tuy nhiên, ngày nay, ngày mai và ngày kia, ta phải đi, vì không thể có chuyện một tiên tri phải chết ngoài Giê-ru-sa-lem.
34 Hỡi Giê-ru-sa-lem, Giê-ru-sa-lem, ngươi giết các đấng tiên tri, và ném đá những kẻ được sai đến cùng ngươi, đã bao lần ta muốn nhóm con cái ngươi lại, như gà mái túc con mình lại dưới cánh, mà các ngươi chẳng khứng!
35 Nầy, nhà các ngươi sẽ bị bỏ hoang cho các ngươi; và quả thật, ta nói cùng các ngươi, các ngươi sẽ không thấy ta nữa, cho đến ngày các ngươi sẽ nói rằng: Phước cho Đấng nhân danh Chúa mà đến!

CHƯƠNG 14

1 Khi ấy, Đức Giê-su vào nhà một người trong nhóm Pha-ri-si để dùng bữa vào ngày Sa-bát, thì họ phát hiện ra Người.

2 Và này, có một người mắc bệnh phù thũng ở trước mặt Ngài.
3 Đức Chúa Jêsus đáp lời các thầy thông giáo và người Pha-ri-si rằng: Ngày Sa-bát có được phép chữa bệnh không?
4 Họ im lặng. Ngài đem người ấy đi, chữa lành rồi thả về.
5 Ngài đáp rằng: Trong ngày Sa-bát, ai trong các ngươi có con lừa hay con bò rơi xuống hố, mà không kéo nó lên ngay sao?
6 Và họ không thể trả lời Ngài lần nữa về những điều này.
7 Ngài phán một dụ ngôn cho những người được mời, khi Ngài thấy họ chọn chỗ ngồi chính. Ngài nói với họ rằng:
8 Khi có người nào mời ngươi đi dự tiệc cưới, đừng ngồi ở chỗ cao nhất, kẻo có người nào đáng kính hơn ngươi được mời đến;
9 Người sai ngươi và người ấy đến và nói với ngươi rằng: Hãy nhường chỗ cho người nầy; còn ngươi, xấu hổ mà đi xuống ngồi phòng cuối cùng.
10 Nhưng khi ngươi được mời, hãy đi ngồi ở chỗ thấp nhất, để khi người mời ngươi đến, sẽ nói với ngươi rằng: Hỡi bạn, hãy lên cao hơn; rồi ngươi sẽ được thờ lạy trước mặt những người ngồi ăn với ngươi.
11 Vì ai tự tôn mình lên sẽ phải hạ xuống, còn ai tự hạ mình xuống sẽ được tôn lên.
12 Rồi Ngài cũng nói với người mời Ngài rằng: Khi ngươi đãi tiệc trưa hay tiệc tối, đừng mời bạn bè, anh em, bà con hay những người láng giềng giàu có, e rằng họ cũng mời lại và trả ơn ngươi chăng.
13 Nhưng khi ngươi đãi tiệc, hãy mời những người nghèo khó, người tàn tật, người què, người mù.
14 Và ngươi sẽ được phước, vì họ không thể đền đáp ngươi; vì ngươi sẽ được đền đáp khi người công chính sống lại.
15 Một trong những người ngồi ăn với Ngài nghe những lời ấy, liền nói với Ngài rằng: Phước cho kẻ sẽ được ăn bánh trong vương quốc Đức Chúa Trời!
16 Bấy giờ, Ngài phán cùng người rằng: Có người kia làm tiệc lớn và mời nhiều người.
17 Đến giờ ăn tối, sai đầy tớ mình đi nói với những người đã được mời rằng: Hãy đến, vì mọi sự đã sẵn sàng rồi.
18 Và tất cả mọi người đều đồng lòng bắt đầu xin lỗi. Người thứ nhất nói với ông, Tôi đã mua một mảnh đất, và tôi cần phải đi xem nó; tôi cầu xin ông cho tôi xin lỗi.
19 Người khác nói: Tôi đã mua năm cặp bò, và tôi đi thử chúng; xin ông cho tôi miễn.
20 Người khác nói: Tôi mới cưới vợ nên không thể đến được.
21 Vậy người đầy tớ ấy đến, thuật lại những điều đó cho chủ mình. Bấy giờ, chủ nhà nổi giận bảo người đầy tớ rằng: Hãy mau ra các đường phố và các ngõ hẻm trong thành, đem những người nghèo khó, người tàn tật, người què quặt và người mù vào đây.
22 Người đầy tớ thưa: "Thưa Chúa, xin Chúa cứ làm như lời Chúa truyền, nhưng vẫn còn chỗ trống."
23 Chủ bảo người đầy tớ rằng: Hãy ra các đường cái và bờ rào, ép họ vào cho đầy nhà ta.
24 Vì ta bảo các ngươi, không một ai trong những kẻ đã được mời sẽ được nếm bữa tiệc của ta.
25 Có nhiều đoàn dân đông đi theo Ngài. Ngài quay lại và nói với họ rằng:
26 Nếu ai đến cùng ta mà không ghét cha mẹ, vợ con, anh chị em mình, và cả chính mạng sống mình nữa, thì không thể làm môn đồ ta được.
27 Còn ai không vác thập tự giá mình mà theo Ta, thì không thể làm môn đồ Ta được.
28 Trong các ngươi, ai là người muốn xây một cái tháp, mà trước tiên không ngồi tính toán phí tổn xem mình có đủ để hoàn tất không?
29 E rằng sau khi đã đặt nền móng rồi, mà không có khả năng hoàn thành, thì mọi người thấy vậy sẽ bắt đầu chê cười người ấy,
30 Người ấy nói: Người này khởi công xây dựng, nhưng không có khả năng hoàn tất.
31 Hay có vua nào đi giao chiến với vua khác, mà trước tiên không ngồi bàn bạc xem mình có thể đem một vạn quân ra đương đầu với vua kia đem hai mươi vạn quân đánh mình được không?
32 Hoặc khi vua kia còn ở xa, vua ấy đã sai một sứ giả đến và mong muốn hòa bình.
33 Cũng vậy, nếu ai trong các ngươi không từ bỏ mọi sự mình có, thì không thể làm môn đồ Ta được.
34 Muối thì tốt; nhưng nếu muối mất mặn thì lấy gì làm cho mặn lại?
35 Nó không thích hợp cho đất, cũng không thích hợp cho đống phân; nhưng người ta phải đổ nó ra. Ai có tai để nghe, hãy nghe.

CHƯƠNG 15

1 Bấy giờ, hết thảy người thu thuế và người có tội đều đến gần Ngài đặng nghe Ngài giảng.
2 Những người Pha-ri-si và các thầy thông giáo lằm bằm rằng: Người nầy tiếp những kẻ có tội và ăn uống với họ.
3 Ngài lại phán dụ ngôn này cùng họ rằng:
4 Trong các ngươi, ai có một trăm con chiên, nếu mất một con, há chẳng để chín mươi chín con nơi đồng vắng, mà đi tìm con đã mất cho đến khi tìm được sao?
5 Khi đã tìm được, người ấy vui mừng vác nó lên vai.
6 Khi về đến nhà, người ấy mời bạn bè và hàng xóm lại, và nói rằng: Hãy chung vui với tôi, vì tôi đã tìm được con chiên bị mất.
7 Ta nói cùng các ngươi, trên trời cũng vậy, sẽ vui mừng vì một tội nhân ăn năn hơn là chín mươi chín người công chính không cần phải ăn năn.
8 Hoặc có người đàn bà nào có mười đồng bạc, mất một đồng, mà không thắp đèn, quét nhà và tìm kiếm kỹ lưỡng cho đến khi tìm được sao?
9 Khi đã tìm được rồi, nàng gọi bạn bè và hàng xóm lại mà nói rằng: Hãy chung vui với tôi, vì tôi đã tìm được đồng bạc bị mất.
10 Cũng vậy, ta nói cùng các ngươi, các thiên sứ của Đức Chúa Trời sẽ vui mừng vì một tội nhân ăn năn.
11 Ngài lại phán rằng: Một người kia có hai con trai:
12 Người em nói với cha rằng: Cha ơi, xin cho con phần gia tài mà con được hưởng. Rồi người cha chia của cải mình cho hai người.
13 Không bao lâu sau, người con thứ gom góp hết tài sản rồi lên đường đi phương xa, sống xa hoa phung phí hết gia tài ở đó.
14 Khi đã tiêu hết tiền của, trong xứ lại xảy ra nạn đói lớn; ông bắt đầu lâm vào cảnh túng thiếu.
15 Vậy anh ta đi làm thuê cho một người dân trong vùng, và người này sai anh ta ra đồng chăn heo.
16 Nó muốn lấy vỏ đậu của heo ăn mà ăn cho no bụng, nhưng chẳng ai cho.

17 Khi tỉnh ngộ, anh ta tự nhủ: "Biết bao nhiêu người làm thuê cho cha ta được cơm dư gạo thừa, mà ta lại phải chết đói!"
18 Ta sẽ đứng dậy, trở về cùng cha ta, mà thưa rằng: Cha ơi, con đã phạm tội cùng trời và cùng cha,
19 Tôi không còn xứng đáng được gọi là con của cha nữa; xin cha đối xử với tôi như một người làm thuê cho cha vậy.
20 Rồi anh đứng dậy, đi về cùng cha mình. Nhưng khi anh còn ở xa, cha anh trông thấy, động lòng thương xót, chạy đến, ôm lấy cổ anh và hôn anh.
21 Người con thưa rằng: Cha ơi, con đã phạm tội với trời và với cha, chẳng còn xứng đáng được gọi là con cha nữa.
22 Nhưng người cha bảo các đầy tớ rằng: Hãy đem áo đẹp nhất ra mặc cho cậu, đeo nhẫn vào tay, xỏ giày vào chân cậu.
23 Hãy bắt con bê béo làm thịt, rồi chúng ta sẽ ăn mừng.
24 Vì con trai tôi đã chết mà nay sống lại; đã mất mà nay tìm lại được. Họ bắt đầu vui mừng.
25 Bấy giờ, người con trai cả của ông đang ở ngoài đồng. Khi về gần đến nhà, anh nghe tiếng đàn ca nhảy múa.
26 Ngài gọi một người đầy tớ đến và hỏi những điều ấy có nghĩa gì.
27 Người ấy đáp rằng: Em của anh đã trở về; và cha anh đã làm thịt con bê béo, vì đã đón em về bình an vô sự.
28 Nhưng người ấy nổi giận, không muốn vào nhà. Vậy nên cha người ấy ra nài nỉ.
29 Nhưng người ấy trả lời cha mình rằng: Nầy, đã bao nhiêu năm tôi hầu hạ cha, chưa hề vi phạm điều răn của cha, thế mà cha chẳng bao giờ cho tôi một con dê con để tôi ăn mừng với bạn bè.
30 Nhưng khi đứa con trai của cha đã nuốt hết gia tài của cha với bọn điếm trở về, thì cha lại giết bê béo ăn mừng nó.
31 Người cha nói với anh ta rằng: Con ơi, con luôn ở với cha, và mọi vật của cha đều là của con.
32 Chúng ta phải ăn mừng và vui mừng, vì em con đây đã chết mà sống lại; đã mất mà tìm lại được.

CHƯƠNG 16

1 Ngài lại phán cùng môn đồ rằng: Có một người giàu kia có một người quản lý; người này bị cáo buộc là đã phung phí của cải của chủ.
2 Chủ gọi người ấy đến và bảo rằng: Sao ta nghe ngươi nói thế? Hãy khai trình việc quản lý của ngươi, vì từ nay ngươi không được làm quản gia nữa.
3 Người quản lý tự nhủ: "Ta phải làm gì đây? Chủ đã cất chức quản lý khỏi ta rồi. Ta không thể cày ruộng được, còn đi ăn mày thì ta xấu hổ lắm."
4 Tôi quyết định phải làm gì, để khi tôi bị cách chức quản gia, họ sẽ đón tiếp tôi vào nhà họ.
5 Vậy, người ấy gọi từng con nợ của chủ mình đến và hỏi người thứ nhất: "Ngươi nợ chủ ta bao nhiêu?"
6 Người ấy đáp: Một trăm thùng dầu. Người ấy bảo: Hãy cầm lấy giấy nợ, ngồi xuống và viết mau: Năm mươi.
7 Rồi ông hỏi người kia: "Anh nợ bao nhiêu?" Người ấy đáp: "Một trăm đấu lúa mì." Ông bảo người ấy: "Hãy cầm lấy tờ giấy nợ và viết tám mươi".
8 Chúa khen người quản lý bất lương đã hành động khôn ngoan, vì con cái thế gian này khôn ngoan hơn con cái sự sáng trong thế hệ của mình.
9 Ta bảo các ngươi: Hãy kết bạn với của cải bất chính, để khi hết tiền, họ sẽ tiếp đón các ngươi vào nơi ở đời đời.
10 Ai trung tín trong việc rất nhỏ thì cũng trung tín trong việc lớn; ai bất công trong việc rất nhỏ thì cũng bất công trong việc lớn.
11 Vậy nếu các ngươi không trung tín về của cải bất chính, ai sẽ giao phó của cải thật cho các ngươi?
12 Nếu các ngươi không trung tín về của cải của người khác, thì ai sẽ cho các ngươi được của riêng mình?
13 Không một tôi tớ nào có thể phục vụ hai chủ, vì hoặc sẽ ghét chủ này mà yêu chủ kia, hoặc sẽ gắn bó với chủ này mà khinh dể chủ kia. Các ngươi không thể phục vụ Đức Chúa Trời và Ma-môn được.
14 Người Pha-ri-si vốn tham lam, nghe mọi điều đó, thì nhạo báng Ngài.
15 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi là những kẻ làm ra vẻ công bình trước mặt người ta, nhưng Đức Chúa Trời biết lòng các ngươi; vì điều người ta tôn trọng là điều gớm ghiếc trước mặt Đức Chúa Trời.
16 Luật pháp và các lời tiên tri có đến đời Giăng; từ đó, nước Đức Chúa Trời được rao giảng, và mọi người đều gắng sức vào đó.
17 Trời đất qua đi còn dễ hơn một nét chữ trong luật pháp phải bỏ đi.
18 Ai bỏ vợ mình mà cưới vợ khác thì phạm tội ngoại tình; ai cưới đàn bà bị chồng để thì phạm tội ngoại tình.
19 Có một người giàu kia, mặc toàn vải tía và vải gai mịn, ngày nào cũng yến tiệc linh đình.
20 Có một người nghèo tên là La-xa-rơ, nằm ngoài cổng ông, mình đầy ghẻ chốc.
21 Người thèm muốn được ăn những đồ ăn vụn rơi từ bàn của người giàu; hơn nữa, có chó đến liếm ghẻ chốc người.
22 Vả, người nghèo chết, được các thiên sứ đem vào lòng Áp-ra-ham; người giàu cũng chết, được chôn.
23 Trong âm phủ, người giàu đang chịu đau đớn, ngước mắt lên, thấy Áp-ra-ham ở đằng xa, và La-xa-rơ trong lòng người.
24 Bấy giờ ông kêu lên rằng: Lạy tổ phụ Áp-ra-ham, xin thương xót tôi, và sai La-xa-rơ nhúng đầu ngón tay vào nước, nhỏ vào lưỡi tôi cho mát; vì tôi bị khổ trong ngọn lửa này quá đỗi.
25 Nhưng Áp-ra-ham đáp rằng: Con ơi, hãy nhớ lại lúc con còn sống đã hưởng những sự lành của mình rồi, còn La-xa-rơ thì phải những sự dữ; nhưng bây giờ, nó được an ủi, còn con phải chịu đau khổ.
26 Hơn nữa, giữa chúng ta và các ngươi có một vực sâu rất lớn, đến nỗi những kẻ muốn từ đây qua đó không được, mà những kẻ muốn từ đó qua đó cũng không được.
27 Vậy, ông thưa rằng: Vậy thì, lạy cha, xin cha sai anh ấy đến nhà cha tôi.
28 Vì tôi có năm anh em, để Ngài làm chứng cho họ, kẻo họ cũng phải xuống nơi đau khổ này.
29 Áp-ra-ham trả lời rằng: Chúng đã có Môi-se và các đấng tiên tri; hãy để chúng nghe các đấng ấy.
30 Ông đáp: "Thưa tổ phụ Áp-ra-ham, không phải vậy đâu; nhưng nếu có người từ cõi chết sống lại đến với họ, thì họ sẽ ăn năn."
31 Nhưng ông đáp rằng: Nếu họ không nghe Môi-se và các đấng tiên tri, thì dầu có ai từ kẻ chết sống lại, họ cũng sẽ không tin đâu.

CHƯƠNG 17

1 Bấy giờ, Ngài phán cùng môn đồ rằng: Không thể tránh khỏi sự gây nên phạm tội; nhưng khốn cho kẻ làm cớ cho sự gây nên phạm tội!
2 Thà buộc cối đá lớn vào cổ nó mà quăng xuống biển còn hơn là để nó làm gương xấu cho một trong những kẻ bé nhỏ này.
3 Hãy coi chừng: Nếu anh em ngươi phạm tội cùng ngươi, hãy khiển trách họ; và nếu họ ăn năn, hãy tha thứ cho họ.
4 Dầu người ấy phạm tội cùng ngươi bảy lần trong một ngày, rồi bảy lần trở lại cùng ngươi mà nói rằng: Tôi ăn năn, thì ngươi phải tha thứ cho người ấy.
5 Các sứ đồ thưa với Chúa rằng: Xin thêm đức tin cho chúng tôi.
6 Chúa đáp rằng: Nếu các ngươi có đức tin bằng hột cải, thì dầu các ngươi có bảo cây dâu này rằng: Hãy nhổ rễ đi, mà trồng dưới biển, thì nó cũng sẽ vâng lời các ngươi.
7 Trong các ngươi, ai có người đầy tớ đi cày hay đi chăn, khi ở ngoài đồng về, lại bảo nó rằng: Hãy đến ngồi ăn sao?
8 Thay vì bảo nó: Hãy dọn cho ta ăn, thắt lưng hầu ta, cho đến khi ta ăn uống xong, rồi sau đó ngươi sẽ ăn uống sao?
9 Chủ có biết ơn người đầy tớ đó vì đã làm những điều được truyền bảo không? Tôi không nghĩ vậy.
10 Cũng vậy, khi các ngươi đã làm xong mọi điều đã truyền phải làm, thì hãy nói rằng: Chúng tôi là đầy tớ vô ích, chúng tôi đã làm điều bổn phận mình phải làm.
11 Khi Đức Chúa Jêsus đang lên Giê-ru-sa-lem, Ngài đi qua giữa xứ Sa-ma-ri và Ga-li-lê.
12 Khi Đức Giê-su vào một làng kia, có mười người phong hủi đến đón Người, đứng đằng xa.
13 Họ bèn cất tiếng rằng: Lạy Chúa Jêsus, xin thương xót chúng tôi!
14 Khi thấy họ, Ngài bảo họ: " Hãy đi trình diện với các thầy tế lễ." Và họ đã được sạch trong khi đi.
15 Một người trong bọn họ thấy mình đã được lành, liền quay lại, lớn tiếng tôn vinh Đức Chúa Trời.
16 Rồi sấp mặt xuống chân Đức Chúa Jêsus mà tạ ơn Ngài. Vả, người ấy là người Sa-ma-ri.
17 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Không phải mười người đều được sạch sao? Vậy chín người kia ở đâu?
18 Không thấy ai trở lại tôn vinh Đức Chúa Trời, ngoại trừ người lạ này.
19 Ngài phán cùng người rằng: Hãy đứng dậy, đi; đức tin ngươi đã cứu ngươi.
20 Khi người Pha-ri-si hỏi Ngài khi nào thì Nước Đức Chúa Trời sẽ đến, Ngài trả lời họ rằng: Nước Đức Chúa Trời không đến một cách rõ ràng,
21 Người ta cũng đừng nói: Ở đây! hay ở đó! Vì này, vương quốc Đức Chúa Trời ở trong các ngươi.
22 Ngài lại phán cùng các môn đồ rằng: Sẽ có ngày các ngươi mong ước thấy một ngày của Con người, mà không thấy được.
23 Người ta sẽ nói với các ngươi rằng: Hãy xem ở đây; hay: Hãy xem ở đó; đừng đi theo họ.
24 Vì như chớp nháng lên từ phương trời này đến phương trời kia, thì Con người cũng sẽ như vậy trong ngày của Ngài.
25 Nhưng trước hết, Ngài phải chịu đau khổ nhiều và bị thế hệ này từ bỏ.
26 Như trong thời Nô-ê, thì trong thời Con Người cũng vậy.
27 Người ta ăn, uống, cưới, gả, cho đến ngày Nô-ê vào tàu, và nước lụt ập đến, hủy diệt tất cả.
28 Cũng vậy, như trong thời Lót, người ta ăn, uống, mua, bán, trồng trọt, xây dựng;
29 Nhưng đến ngày Lót ra khỏi thành Sô-đôm, trời đổ mưa lửa và diêm sinh, tiêu diệt hết thảy dân thành.
30 Ngày Con Người được tỏ lộ cũng sẽ như thế.
31 Trong ngày đó, ai ở trên mái nhà, có của cải trong nhà, thì đừng xuống lấy đi; ai ở ngoài đồng, thì cũng đừng trở về.
32 Hãy nhớ đến vợ của Lót.
33 Ai tìm cách cứu mạng sống mình thì sẽ mất; còn ai mất mạng sống mình thì sẽ giữ được mạng sống.
34 Ta bảo các ngươi, đêm đó, hai người nằm chung một giường, một người sẽ được đem đi, còn người kia bị bỏ lại.
35 Hai người đàn bà đang xay bột cùng nhau, một người sẽ được rước đi, còn người kia sẽ bị bỏ lại.
36 Hai người đàn ông ở ngoài đồng, một người được đem đi, còn người kia bị bỏ lại.
37 Họ đáp lại và nói với Ngài rằng: Lạy Chúa, ở đâu? Ngài đáp rằng: Xác chết ở đâu, thì chim ó sẽ tụ họp tại đó.

CHƯƠNG 18

1 Ngài kể cho họ một dụ ngôn để bảo rằng phải luôn cầu nguyện, không được nản lòng.
2 Người nói rằng: Trong thành kia có một quan án chẳng kính sợ Đức Chúa Trời, chẳng vị nể ai hết.
3 Trong thành đó cũng có một bà góa đến thưa rằng: Xin Chúa báo thù cho tôi về kẻ nghịch cùng tôi.
4 Nhưng sau đó, ông tự nhủ: "Dù ta không kính sợ Đức Chúa Trời, cũng chẳng nể nang loài người,
5 Nhưng vì bà góa này làm phiền ta, nên ta sẽ xét lẽ công bình cho bà, kẻo bà cứ đến hoài làm phiền ta.
6 Chúa phán rằng: Hãy nghe lời quan án bất công kia nói.
7 Vậy, lẽ nào Đức Chúa Trời chẳng xét lẽ công bình cho những người được chọn của Ngài, là kẻ ngày đêm kêu cầu Ngài sao? Nếu Ngài chậm trễ với họ sao?
8 Ta bảo các ngươi rằng Ngài sẽ mau chóng báo thù cho họ. Nhưng khi Con Người đến, liệu Ngài có tìm thấy đức tin trên mặt đất không?
9 Ngài lại phán dụ ngôn này cho mấy người tự cho mình là công chính và khinh dể kẻ khác:
10 Có hai người lên đền thờ cầu nguyện; một người là người Pha-ri-si, còn người kia là người thu thuế.
11 Người Pha-ri-si đứng cầu nguyện thầm như vầy: Lạy Đức Chúa Trời, tôi tạ ơn Ngài, vì tôi không như những người khác: tham lam, bất công, ngoại tình, hoặc như người thu thuế nầy.
12 Tôi ăn chay hai lần một tuần và dâng một phần mười mọi thứ tôi có.
13 Người thu thuế đứng xa xa, không dám ngước mắt lên trời, đấm ngực mà rằng: Lạy Đức Chúa Trời, xin thương xót con là kẻ có tội!
14 Ta bảo các ngươi, người nầy trở về nhà mình được nên công chính hơn người kia; vì ai tự nhắc mình lên sẽ phải hạ xuống, còn ai tự hạ mình xuống sẽ được nhắc lên.
15 Người ta cũng đem các trẻ thơ đến cùng Ngài, để Ngài rờ chúng; nhưng khi các môn đồ thấy vậy, họ trách họ.
16 Nhưng Đức Chúa Jêsus gọi họ lại và phán rằng: Hãy để các con trẻ đến cùng Ta, đừng ngăn cấm chúng nó; vì nước Đức Chúa Trời thuộc về những kẻ giống như chúng nó.

17 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai không tiếp nhận vương quốc Đức Chúa Trời như một đứa trẻ thì sẽ chẳng được vào đó.
18 Có một quan hỏi Đức Giê-su rằng: "Thưa Thầy nhân lành, tôi phải làm gì để được hưởng sự sống đời đời?"
19 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sao ngươi gọi ta là tốt? Chẳng có ai tốt, ngoại trừ một người, tức là Đức Chúa Trời.
20 Ngươi biết các điều răn: Chớ phạm tội ngoại tình, chớ giết người, chớ trộm cắp, chớ làm chứng gian, hãy hiếu kính cha mẹ ngươi.
21 Người ấy nói: Tôi đã giữ mọi điều đó từ khi còn trẻ.
22 Khi Đức Chúa Jêsus nghe những lời ấy, thì phán rằng: Ngươi còn thiếu một điều: Hãy bán hết gia tài mình, phân phát cho người nghèo, thì ngươi sẽ có kho tàng trên trời; rồi hãy đến theo ta.
23 Khi nghe vậy, ông rất buồn rầu, vì ông rất giàu có.
24 Khi Đức Chúa Jêsus thấy người ấy buồn rầu lắm, Ngài phán rằng: Những kẻ giàu có vào nước Đức Chúa Trời thật khó biết bao!
25 Vì lạc đà chui qua lỗ kim còn dễ hơn người giàu vào Nước Thiên Chúa.
26 Những người nghe vậy liền nói: "Vậy thì ai có thể được cứu?"
27 Ngài lại phán rằng: Những điều loài người không làm được thì Đức Chúa Trời làm được.
28 Bấy giờ Phi-e-rơ thưa rằng: Nầy, chúng tôi đã bỏ mọi sự mà theo Thầy.
29 Ngài phán cùng họ rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, chẳng có người nào vì cớ nước Đức Chúa Trời mà bỏ nhà cửa, cha mẹ, anh em, vợ con,
30 Ai sẽ không nhận được gấp bội trong đời này và sự sống đời đời trong thế giới mai sau.
31 Sau đó, Ngài đem mười hai sứ đồ đi và nói với họ rằng: Nầy, chúng ta lên Giê-ru-sa-lem, và mọi điều các đấng tiên tri đã chép về Con người sẽ ứng nghiệm.
32 Vì Ngài sẽ bị nộp cho dân ngoại, bị nhạo báng, sỉ nhục, và khạc nhổ.
33 Họ sẽ đánh đòn Ngài và giết Ngài đi; đến ngày thứ ba, Ngài sẽ sống lại.
34 Nhưng họ không hiểu một điều nào trong những điều ấy; lời ấy còn ẩn khuất đối với họ, và họ cũng không biết những điều đã nói.
35 Khi Đức Chúa Jêsus gần đến thành Giê-ri-cô, có một người mù ngồi ăn xin bên vệ đường.
36 Khi nghe thấy đoàn dân đi qua, Người hỏi xem việc đó có nghĩa gì.
37 Họ trả lời rằng có Đức Chúa Jêsus người Na-xa-rét đi ngang qua.
38 Người ấy kêu lên rằng: Lạy Đức Chúa Jêsus, Con vua Đa-vít, xin thương xót tôi!
39 Những người đi trước rầy la Ngài, bảo Ngài im lặng; nhưng Ngài càng kêu lớn hơn nữa: "Lạy Con vua Đa-vít, xin thương xót tôi!"
40 Đức Chúa Jêsus đứng lại, truyền đem người ấy đến cùng Ngài. Khi người ấy đến gần, Ngài hỏi rằng:
41 Ngài phán rằng: Ngươi muốn ta làm gì cho ngươi? Người ấy thưa rằng: Lạy Chúa, xin cho tôi được sáng mắt lại.
42 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy sáng mắt lại; đức tin ngươi đã cứu ngươi.
43 Ngay lập tức, người ấy sáng mắt lại, đi theo Ngài và tôn vinh Đức Chúa Trời. Toàn dân thấy vậy đều ngợi khen Đức Chúa Trời.

CHƯƠNG 19

1 Đức Chúa Jêsus vào thành Giê-ri-cô và đi qua.
2 Và này, có một người tên là Xa-chê, là người đứng đầu trong bọn thu thuế, và giàu có.
3 Ông ta muốn xem Đức Chúa Jêsus là ai, nhưng không được, vì đám đông vây quanh, nên ông ta thấp bé.
4 Ông chạy trước, trèo lên một cây sung để xem Đức Giê-su, vì Người sắp đi qua đó.
5 Khi Đức Chúa Jêsus đến nơi ấy, Ngài ngước mắt lên, thấy ông, và phán cùng ông rằng: Hỡi Xa-chê, hãy xuống mau, vì hôm nay ta phải ở nhà ngươi.
6 Ông vội vàng tụt xuống và mừng rỡ đón tiếp Người.
7 Khi thấy vậy, mọi người đều lẩm bẩm rằng: "Người ấy vào trọ nhà một người tội lỗi".
8 Bấy giờ, Xa-chê đứng dậy thưa cùng Chúa rằng: Lạy Chúa, nầy, tôi lấy một nửa tài sản mình mà cho người nghèo; và nếu tôi đã lấy của ai điều gì mà vu cáo, tôi sẽ đền gấp bốn.
9 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hôm nay sự cứu rỗi đã đến cho nhà nầy, vì người nầy cũng là con cháu Áp-ra-ham.
10 Vì Con Người đã đến để tìm và cứu những gì đã mất.
11 Khi họ nghe những lời này, Đức Giê-su lại kể thêm một dụ ngôn nữa, vì Người đang ở gần Giê-ru-sa-lem, và vì họ nghĩ rằng Vương quốc Đức Chúa Trời sẽ xuất hiện ngay.
12 Vậy nên Ngài phán rằng: Có một người quý tộc kia đi phương xa để nhận một vương quốc, rồi sẽ trở về.
13 Ông gọi mười người đầy tớ lại, giao cho họ mười nén bạc và bảo họ: Hãy giữ lấy cho đến khi ta trở về.
14 Nhưng dân trong xứ ghét ông, nên sai người theo ông mà nói rằng: Chúng tôi không muốn người nầy cai trị chúng tôi.
15 Khi đã nhận được vương quốc và trở về, vua truyền gọi những đầy tớ mà vua đã giao tiền đến, để vua biết mỗi người kiếm được bao nhiêu tiền nhờ buôn bán.
16 Bấy giờ, người thứ nhất đến thưa rằng: Lạy Chúa, nén bạc của Chúa đã sinh lợi được mười nén.
17 Chủ đáp rằng: Hỡi đầy tớ tốt kia, vì ngươi đã trung tín trong việc rất nhỏ, nên hãy cai trị mười thành.
18 Người thứ hai đến trình rằng: Lạy Chúa, nén bạc của Chúa đã sinh lợi được năm nén.
19 Người ấy cũng nói với ông như vậy: Ngươi cũng hãy cai quản năm thành nữa.
20 Người khác đến thưa rằng: Lạy Chúa, đây là một nén bạc của Chúa, tôi đã giữ gìn trong khăn.
21 Vì tôi sợ ông, vì ông là người nghiêm khắc; ông lấy những gì mình không gửi, gặt những gì mình không gieo.
22 Ông đáp: "Hỡi đầy tớ gian ác, ta sẽ xét đoán ngươi theo lời ngươi nói. Ngươi biết ta là người nghiêm khắc, lấy những gì ta không để, gặt những gì ta không gieo.
23 Vậy tại sao ngươi không giao tiền của ta cho ngân hàng, để khi ta trở về, ta có thể đòi lại tiền của ta cùng với tiền lời?
24 Ngài bảo những người đứng gần đó rằng: Hãy lấy một nén bạc của người đó mà đưa cho người có mười nén.
25 (Họ đáp rằng: Lạy Chúa, người ấy có mười nén bạc.)
26 Vì ta bảo các ngươi, ai có thì sẽ được cho thêm; còn ai không có, thì ngay cả điều đang có cũng sẽ bị cất đi.

27 Nhưng những kẻ thù của ta, không muốn ta cai trị chúng, hãy đem chúng đến đây và giết chúng trước mặt ta.
28 Sau khi nói những lời đó, Đức Giê-su đi trước, lên thành Giê-ru-sa-lem.
29 Khi Ngài đến gần Bết-pha-giê và Bê-tha-ni, bên ngọn núi gọi là núi Ô-liu, Ngài sai hai môn đồ đi,
30 Ngài phán rằng: Hãy vào làng trước mặt các ngươi; khi vào làng, các ngươi sẽ thấy một con lừa con bị buộc, chưa hề có ai cỡi; hãy mở dây và dắt về đây.
31 Nếu có ai hỏi các ngươi rằng: Tại sao các ngươi mở nó ra? thì hãy trả lời rằng: Vì Chúa cần đến nó.
32 Những người được sai đi đều ra đi và gặp mọi điều như Ngài đã nói.
33 Khi họ đang mở dây cho lừa con, những người chủ lừa hỏi họ rằng: Sao các anh lại mở dây cho lừa con?
34 Họ đáp: Chúa cần đến nó.
35 Họ dắt lừa con đến cùng Đức Giê-su, trải áo mình trên lưng lừa, rồi đỡ Đức Giê-su lên.
36 Khi Ngài đi, họ trải áo mình ra giữa đường.
37 Khi Ngài đến gần chân núi Ô-liu, toàn thể đoàn môn đồ bắt đầu vui mừng và lớn tiếng ngợi khen Đức Chúa Trời về mọi phép lạ họ đã thấy.
38 rằng: Đáng ngợi khen Vua nhân danh Chúa mà đến! Bình an trên trời, vinh quang trên các từng trời rất cao!
39 Trong đám đông, có mấy người Pha-ri-si nói với Ngài rằng: Thưa Thầy, xin hãy khiển trách môn đồ Thầy.
40 Ngài đáp rằng: Ta bảo các ngươi, nếu họ im lặng thì đá sẽ kêu lên ngay.
41 Khi đến gần, Ngài thấy thành phố và khóc về thành phố đó.
42 Và nói rằng: Phải chi ngày nay ngươi đã biết những sự đem lại sự bình an cho mình! Nhưng hiện nay những sự ấy bị che khuất khỏi mắt ngươi.
43 Vì sẽ có những ngày quân thù đào hào bao quanh ngươi, vây chặt ngươi, và giữ ngươi ở mọi phía.
44 Ta sẽ san bằng ngươi với đất, và con cái ngươi ở giữa ngươi; chúng sẽ không để lại trong ngươi hòn đá nào trên hòn đá nào, vì ngươi không biết thời điểm ngươi được thăm viếng.
45 Đức Chúa Jêsus vào đền thờ, đuổi những kẻ buôn bán trong đền thờ và những kẻ mua sắm;
46 Ngài phán cùng họ rằng: Có lời chép rằng: Nhà ta là nhà cầu nguyện; nhưng các ngươi đã biến nó thành hang trộm cướp.
47 Hằng ngày, Ngài giảng dạy trong đền thờ. Nhưng các thầy tế lễ cả, các thầy thông giáo và các thủ lãnh dân sự tìm cách giết Ngài.
48 Nhưng họ không biết phải làm gì, vì toàn dân đều chú ý lắng nghe Ngài.

CHƯƠNG 20

1 Một ngày kia, khi Đức Chúa Jêsus đang dạy dỗ dân chúng trong đền thờ và rao giảng Tin Lành, thì các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo cùng các trưởng lão đến cùng Ngài.
2 Họ nói với Ngài rằng: Hãy cho chúng tôi biết, bởi thẩm quyền nào mà ông làm những điều này? Hay ai là người đã ban cho ông thẩm quyền ấy?
3 Ngài đáp rằng: Ta cũng xin hỏi các ngươi một điều; hãy trả lời ta:
4 Phép rửa của Giăng đến từ trời hay từ loài người?
5 Họ lý luận với nhau rằng: Nếu chúng ta nói: Từ trời, thì ông ấy sẽ nói: Vậy tại sao các ngươi không tin ông ấy?
6 Nhưng nếu chúng ta nói: Của loài người; thì toàn dân sẽ ném đá chúng ta, vì họ tin rằng Giăng là một đấng tiên tri.
7 Họ trả lời rằng họ không biết nó đến từ đâu.
8 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Ta cũng không nói cho các ngươi biết ta lấy quyền phép nào mà làm những điều nầy.
9 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus bắt đầu kể cho dân chúng dụ ngôn nầy: Có người kia trồng một vườn nho, đã giao cho những người trồng nho, rồi bỏ đi phương xa một thời gian dài.
10 Đến mùa, chủ vườn sai một đầy tớ đến gặp những người trồng nho để xin họ chia cho ông một phần hoa lợi của vườn nho. Nhưng những người trồng nho đánh người đầy tớ và đuổi về tay không.
11 Người chủ lại sai một đầy tớ khác nữa; nhưng họ cũng đánh đập, lăng mạ và đuổi về tay không.
12 Ông lại sai người thứ ba; nhưng họ cũng đánh người ấy bị thương và đuổi ra ngoài.
13 Bấy giờ, người chủ vườn nho nói rằng: Ta phải làm gì? Ta sẽ sai con trai yêu dấu của ta đến; có lẽ chúng sẽ kính trọng khi thấy con.
14 Nhưng khi bọn trồng nho thấy con trai ấy, họ bàn với nhau rằng: Đây là đứa thừa kế, hãy giết nó đi, để gia tài sẽ về tay chúng ta.
15 Vậy, họ đuổi người ấy ra khỏi vườn nho và giết chết. Vậy thì chủ vườn nho sẽ làm gì với họ?
16 Ông sẽ đến và tiêu diệt những người làm vườn nho này, rồi giao vườn nho cho những người khác. Khi nghe vậy, họ nói: "Xin Chúa đừng làm thế!"
17 Ngài nhìn họ và nói: Vậy thì lời chép rằng: Hòn đá thợ xây loại bỏ, trở nên đá góc nhà, có nghĩa là gì?
18 Kẻ nào ngã trên đá ấy sẽ bị đập vỡ; nhưng kẻ nào bị đá ấy ngã trên, sẽ bị nghiền nát thành bột.
19 Ngay lúc đó, các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo tìm cách bắt Ngài; nhưng họ sợ dân chúng, vì họ hiểu rằng Ngài phán dụ ngôn ấy chỉ về họ.
20 Họ theo dõi Ngài và sai những kẻ do thám giả vờ là người công chính, để nắm bắt lời Ngài nói, hầu nộp Ngài cho quyền hành và thẩm quyền của thống đốc.
21 Họ hỏi Ngài rằng: "Thưa Thầy, chúng tôi biết Thầy nói và dạy một cách ngay thẳng, không thiên vị ai, nhưng dạy đường lối của Đức Chúa Trời cách trung thực.
22 Chúng ta có được phép nộp thuế cho Sê-sa hay không?
23 Nhưng Ngài biết mưu mô của họ, nên nói với họ rằng:
Tại sao các ngươi thử ta?
24 Hãy cho tôi xem một đồng xu. Đồng xu này có hình và chữ khắc của ai? Họ trả lời rằng: Của Sê-sa.
25 Ngài phán cùng họ rằng: Vậy hãy trả cho Sê-sa những gì của Sê-sa, và trả cho Đức Chúa Trời những gì của Đức Chúa Trời.
26 Nhưng trước mặt dân chúng, họ không thể hiểu nổi lời Ngài phán; họ lấy làm lạ về câu trả lời của Ngài, rồi im lặng.
27 Bấy giờ, có mấy người Sa-đu-sê đến cùng Đức Chúa Jêsus, là những người không tin có sự sống lại; họ hỏi Ngài rằng:
28 Thưa Thầy, Môi-se đã viết cho chúng tôi rằng: Nếu anh hay em của người nào qua đời, có vợ, và người chết mà không có con, thì người em phải cưới lấy vợ góa ấy để nối dòng cho anh hay em mình.

29 Vậy có bảy anh em. Người anh cả lấy vợ rồi chết mà không có con.
30 Người thứ hai lấy nàng làm vợ, rồi chết mà không có con.
31 Người thứ ba lấy nàng; và bảy người kia cũng vậy; họ đều chết không có con.
32 Cuối cùng, người đàn bà cũng chết.
33 Vậy thì trong ngày phục sinh, người đàn bà đó là vợ của ai trong số bảy người? Vì bảy người đã lấy bà làm vợ.
34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Con cái đời nầy cưới vợ gả chồng;
35 Nhưng những ai được kể là xứng đáng hưởng thế gian này và sự sống lại từ cõi chết, thì sẽ không cưới vợ cũng không lấy chồng.
36 Họ không thể chết nữa, vì họ ngang hàng với các thiên sứ, và là con cái của Đức Chúa Trời, tức là con cái của sự phục sinh.
37 Về phần kẻ chết sống lại, thì chính Môi-se đã cho thấy trong bụi gai, khi ông gọi Chúa là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, và Đức Chúa Trời của Gia-cốp.
38 Vì Ngài không phải là Đức Chúa Trời của kẻ chết, nhưng của kẻ sống; vì đối với Ngài, mọi người đều sống.
39 Bấy giờ có mấy thầy thông giáo đáp rằng: Lạy Thầy, Thầy nói phải lắm.
40 Và sau đó họ không dám hỏi Người bất cứ câu hỏi nào nữa.
41 Ngài đáp: Làm sao người ta lại nói Đấng Christ là con vua Đa-vít?
42 Chính Đa-vít cũng nói trong sách Thi Thiên rằng: Chúa phán cùng Chúa tôi rằng: Hãy ngồi bên hữu ta,
43 Cho đến khi ta đặt kẻ thù ngươi làm bệ dưới chân ngươi.
44 Vậy, Đa-vít gọi Ngài là Chúa, vậy thì Ngài là con vua ấy làm sao?
45 Bấy giờ, trước mặt toàn dân, Người nói với các môn đệ rằng:
46 Hãy coi chừng các thầy thông giáo, là những kẻ thích mặc áo dài, thích được chào hỏi ngoài chợ, thích ngồi ghế cao nhất trong nhà hội, thích ngồi ghế đầu trong tiệc.
47 Kẻ nuốt hết nhà cửa của các bà góa, và lấy cớ cầu nguyện lâu giờ, thì sẽ bị đoán phạt nặng hơn.

CHƯƠNG 21

1 Đức Chúa Jêsus ngước mắt lên, thấy những người giàu có đang bỏ tiền dâng vào rương.
2 Ngài cũng thấy một bà góa nghèo bỏ vào đó hai đồng tiền.
3 Ngài phán rằng: Quả thật, ta nói cùng các ngươi, bà góa nghèo nầy đã bỏ vào nhiều hơn hết thảy mọi người khác.
4 Vì mọi người kia đều lấy của dư mình mà dâng vào lễ vật dâng cho Đức Chúa Trời; nhưng bà nầy lấy của nghèo khó mình mà dâng vào hết thảy của mình có để nuôi thân.
5 Khi có mấy người nói về đền thờ, về việc nó được trang hoàng bằng đá đẹp và đồ dâng hiến, Ngài phán rằng:
6 Những điều các ngươi đang thấy đây sẽ có ngày bị phá đổ hết, không còn một hòn đá nào chồng lên hòn đá nào nữa.
7 Họ hỏi Ngài rằng: Lạy Thầy, vậy bao giờ những điều ấy sẽ xảy ra? Và có điềm gì báo trước cho biết những điều ấy sẽ xảy ra?
8 Ngài phán rằng: Hãy coi chừng, kẻo các ngươi bị lừa dối; vì sẽ có nhiều kẻ mạo danh ta đến mà nói rằng: Ta là Đấng Christ; thì giờ đã gần rồi. Vậy, các ngươi đừng theo họ.
9 Nhưng khi các ngươi nghe nói về chiến tranh và loạn lạc, thì đừng kinh hãi, vì những điều đó phải xảy ra trước; nhưng sự cuối cùng chưa đến ngay đâu.
10 Ngài lại phán cùng họ rằng: Dân nầy sẽ dấy lên nghịch cùng dân khác, nước nầy nghịch cùng nước kia.
11 Sẽ có những trận động đất lớn ở nhiều nơi, cùng với nạn đói và dịch lệ; sẽ có những cảnh tượng kinh hoàng và dấu lạ lớn từ trên trời.
12 Nhưng trước khi mọi điều ấy xảy ra, người ta sẽ tra tay bắt bớ các ngươi, nộp các ngươi cho các nhà hội, bỏ vào ngục, điệu đến trước mặt các vua và các quan vì danh ta.
13 Và điều đó sẽ trở thành lời chứng cho các ngươi.
14 Vậy hãy ghi nhớ trong lòng rằng đừng lo lắng trước phải trả lời thế nào:
15 Vì Ta sẽ ban cho các ngươi lời lẽ và sự khôn ngoan, khiến kẻ thù các ngươi không thể phản bác hay chống cự được.
16 Các ngươi sẽ bị cha mẹ, anh em, bà con và bạn bè phản bội; và một số người trong các ngươi sẽ bị giết chết.
17 Các ngươi sẽ bị mọi người ghét bỏ vì danh Ta.
18 Nhưng sẽ không một sợi tóc nào trên đầu các ngươi bị mất.
19 Nhờ sự kiên nhẫn của các ngươi mà giữ được linh hồn mình.
20 Khi các ngươi thấy Giê-ru-sa-lem bị quân lính bao vây, hãy biết rằng sự hoang tàn của thành đã gần kề.
21 Bấy giờ, ai ở trong xứ Giu-đê hãy trốn lên núi; ai ở giữa thành hãy đi ra ngoài; ai ở ngoài đồng đừng vào thành.
22 Vì những ngày này là ngày báo thù, để mọi lời đã chép được ứng nghiệm.
23 Nhưng khốn cho những người có thai và cho con bú trong những ngày đó! Vì sẽ có hoạn nạn lớn trong xứ, và cơn thịnh nộ sẽ giáng trên dân này.
24 Họ sẽ ngã dưới lưỡi gươm, sẽ bị dẫn đi làm phu tù giữa các dân tộc; và Giê-ru-sa-lem sẽ bị dân ngoại giày đạp, cho đến khi thời kỳ của dân ngoại được trọn.
25 Sẽ có những điềm lạ trong mặt trời, mặt trăng và các vì sao; còn trên đất, các dân tộc sẽ lo lắng, hoang mang; biển và sóng sẽ gào thét;
26 Lòng người ta thất kinh vì sợ hãi, và vì trông đợi những điều sẽ xảy đến trên đất; vì các quyền lực trên trời sẽ bị rúng động.
27 Bấy giờ thiên hạ sẽ thấy Con Người ngự đến trong đám mây với quyền năng và vinh quang lớn lao.
28 Khi những điều đó bắt đầu xảy ra, hãy ngước mắt lên và ngước đầu lên, vì sự cứu chuộc của các ngươi đã gần rồi.
29 Ngài lại phán cùng họ một dụ ngôn: Hãy xem cây vả và các cây khác;
30 Khi chúng nở rộ, các ngươi thấy và tự biết rằng mùa hè đã gần đến.
31 Cũng vậy, khi các ngươi thấy những điều ấy xảy ra, hãy biết rằng vương quốc Đức Chúa Trời đã gần đến.
32 Quả thật, ta nói cùng các ngươi, thế hệ này sẽ chẳng qua đi cho đến khi mọi sự được trọn vẹn.
33 Trời đất sẽ qua đi, nhưng lời ta nói sẽ không bao giờ qua đi.
34 Nhưng hãy coi chừng, e rằng lòng các ngươi vì ăn uống quá độ, say sưa, và lo lắng đời này mà trở nên nặng nề, đến nỗi ngày ấy đến bất ngờ trên các ngươi.

35 Vì như một cái bẫy, ngày ấy sẽ đến với mọi người sống trên khắp mặt đất.
36 Vậy hãy tỉnh thức và cầu nguyện luôn, hầu cho các ngươi đủ sức thoát khỏi mọi điều sắp xảy đến, và được đứng trước mặt Con Người.
37 Ban ngày, Ngài giảng dạy trong đền thờ; còn ban đêm, Ngài ra ngoài và ở trên núi gọi là núi Ô-liu.
38 Sáng sớm, toàn dân đến cùng Ngài trong đền thờ để nghe Ngài giảng.

CHƯƠNG 22

1 Bấy giờ, lễ Bánh Không Men, còn gọi là lễ Vượt Qua, đã gần đến.
2 Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo tìm cách giết Ngài, vì họ sợ dân chúng.
3 Bấy giờ, Satan nhập vào Giu-đa, cũng gọi là Ích-ca-ri-ốt, là một trong số mười hai sứ đồ.
4 Rồi hắn đi, bàn bạc với các thầy tế lễ cả và các vị chỉ huy để tìm cách nộp Ngài cho họ.
5 Họ vui mừng và lập giao ước sẽ cho ông tiền.
6 Hắn đã hứa và tìm cơ hội để phản bội Ngài trước mặt họ khi dân chúng không có mặt.
7 Đến ngày lễ bánh không men, là ngày phải giết con sinh tế lễ Vượt Qua.
8 Ngài sai Phi-e-rơ và Giăng đi và dặn rằng: Hãy đi dọn lễ Vượt Qua cho chúng ta ăn.
9 Họ thưa với Ngài rằng: Thầy muốn chúng tôi dọn ở đâu?
10 Ngài phán cùng họ rằng: Nầy, khi các ngươi vào thành, sẽ có một người mang vò nước ra đón các ngươi; hãy theo người ấy vào nhà nào người ấy vào.
11 Vậy, các ngươi hãy nói với chủ nhà rằng: Thầy phán cùng ngươi rằng: Phòng khách, là nơi ta sẽ ăn lễ Vượt Qua với các môn đồ ta, ở đâu?
12 Người ấy sẽ chỉ cho các ngươi một phòng lớn trên lầu đã được trang bị sẵn sàng. Hãy dọn dẹp ở đó.
13 Vậy, họ ra đi, thấy mọi điều như Ngài đã phán, rồi họ dọn lễ Vượt Qua.
14 Đến giờ, Ngài ngồi xuống, và mười hai sứ đồ cùng ngồi với Ngài.
15 Ngài phán cùng họ rằng: Ta rất muốn ăn lễ Vượt Qua nầy với các ngươi trước khi ta chịu đau đớn.
16 Vì ta bảo các ngươi, ta sẽ không ăn lễ này nữa cho đến khi lễ này được ứng nghiệm trong vương quốc Đức Chúa Trời.
17 Ngài cầm lấy chén, tạ ơn rồi nói: Hãy lấy chén này chia nhau mà uống.
18 Vì Ta bảo các ngươi, Ta sẽ không uống trái nho nữa cho đến khi vương quốc Đức Chúa Trời đến.
19 Ngài cầm lấy bánh, tạ ơn, bẻ ra, trao cho môn đồ và phán rằng: Nầy là thân thể ta, đã vì các ngươi mà phó cho; hãy làm điều nầy để nhớ đến ta.
20 Tương tự như vậy, sau bữa ăn tối, Ngài đưa chén và nói: " Chén này là giao ước mới trong huyết Ta, đổ ra vì các ngươi."
21 Nhưng này, bàn tay của kẻ phản bội Ta đang ở trên bàn với Ta.
22 Quả thật, Con Người ra đi như đã định; nhưng khốn cho kẻ phản bội Người!
23 Họ bắt đầu hỏi nhau xem ai trong số họ sẽ làm điều này.
24 Giữa họ cũng có sự tranh cãi xem ai trong số họ được coi là lớn hơn hết.
25 Ngài phán cùng họ rằng: Các vua dân ngoại thì lấy quyền thế mà cai trị dân; những kẻ cầm quyền trên dân thì được gọi là ân nhân.
26 Nhưng các ngươi thì không nên như vậy; ai lớn hơn trong các ngươi phải như kẻ nhỏ tuổi hơn, và ai làm đầu phải như kẻ hầu việc.
27 Vì ai là người ngồi ăn hay là người hầu việc? Chẳng phải người ngồi ăn là trọng hơn sao? Nhưng Ta ở giữa các ngươi như người hầu việc vậy.
28 Các ngươi là những người đã ở cùng ta trong mọi cơn thử thách.
29 Ta sẽ ban cho các ngươi một vương quốc, như Cha ta đã ban cho ta;
30 Để các ngươi được ăn uống tại bàn của Ta trong vương quốc của Ta, và được ngồi trên ngai để xét đoán mười hai chi phái Y-sơ-ra-ên.
31 Chúa phán rằng: Hỡi Si-môn, Si-môn, nầy, quỉ Sa-tan đã đòi sàng sảy ngươi như lúa mì.
32 Nhưng ta đã cầu nguyện cho ngươi, để đức tin ngươi không mất mát. Và khi ngươi đã hối cải, hãy làm cho anh em mình vững mạnh.
33 Ông thưa rằng: Lạy Chúa, tôi sẵn lòng đi theo Chúa, dầu vào tù hay vào chết.
34 Ngài phán rằng: Hỡi Phi-e-rơ, ta bảo ngươi, hôm nay khi gà chưa gáy, ngươi sẽ ba lần chối không biết ta.
35 Ngài lại phán cùng họ rằng: Khi ta sai các ngươi đi, không có túi tiền, không có bao bị, không có giày dép, các ngươi có thiếu gì không? Họ đáp rằng: Không thiếu gì cả.
36 Ngài lại phán cùng họ rằng: Nhưng bây giờ, ai có túi tiền hãy lấy đi, và cả bao nữa; ai không có gươm, hãy bán áo ngoài đi mà mua.
37 Vì ta bảo các ngươi, lời đã chép phải ứng nghiệm nơi ta: Ngài bị kể vào hàng kẻ phạm pháp, vì những sự việc liên quan đến ta đã kết thúc.
38 Họ thưa rằng: Lạy Chúa, đây có hai thanh gươm. Ngài phán rằng: Đủ rồi.
39 Rồi Đức Chúa Jêsus ra đi, theo thói quen, đến núi Ô-liu; các môn đồ cũng đi theo Ngài.
40 Khi đến nơi, Ngài bảo họ: Hãy cầu nguyện để các ngươi khỏi sa vào chước cám dỗ.
41 Ngài đi xa họ khoảng một quãng ném đá, rồi quỳ xuống cầu nguyện,
42 Ngài nói rằng: Lạy Cha, nếu Cha muốn, xin cất chén nầy khỏi Con! Dầu vậy, xin ý Cha được nên, chứ không theo ý Con.
43 Và có một thiên sứ từ trời hiện đến cùng Ngài để thêm sức cho Ngài.
44 Trong cơn rất đau thương, Ngài cầu nguyện càng thiết tha, mồ hôi Ngài như những giọt máu lớn rơi xuống đất.
45 Khi Ngài đứng dậy sau khi cầu nguyện, đến cùng các môn đồ, thấy họ đang ngủ vì buồn rầu.
46 Ngài phán cùng họ rằng: Sao các ngươi ngủ vậy? Hãy đứng dậy và cầu nguyện, kẻo các ngươi sa vào sự cám dỗ.
47 Khi Ngài còn đang nói, thì kìa, một đám đông, và một người tên là Giu-đa, một trong mười hai sứ đồ, đi trước, đến gần Đức Chúa Jêsus đặng hôn Ngài.
48 Nhưng Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hỡi Giu-đa, ngươi phản bội Con người bằng một cái hôn sao?
49 Khi những người chung quanh Ngài thấy việc sắp xảy ra, họ nói với Ngài rằng: Lạy Chúa, chúng tôi nên dùng gươm đánh chăng?

50 Một người trong số họ đánh người đầy tớ của thầy tế lễ thượng phẩm và chém đứt tai phải của người ấy.
51 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy chịu đựng đến chừng ấy. Ngài bèn rờ tai người ấy và chữa lành cho.
52 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus phán cùng các thầy tế lễ cả, các quan coi đền thờ và các trưởng lão đã đến cùng Ngài rằng: Các ngươi cầm gươm và gậy đến bắt ta như bắt kẻ trộm sao?
53 Khi Ta hằng ngày ở cùng các ngươi trong đền thờ, các ngươi không hề ra tay bắt Ta; nhưng đây là giờ của các ngươi và quyền lực của bóng tối.
54 Bấy giờ, họ bắt Ngài, dẫn Ngài đến nhà thầy tế lễ thượng phẩm. Phi-e-rơ theo Ngài xa xa.
55 Khi họ nhóm lửa giữa phòng và ngồi xuống với nhau, Phi-e-rơ cũng ngồi xuống giữa họ.
56 Nhưng một người tớ gái kia thấy ông đang ngồi bên lò sưởi, thì chăm chú nhìn ông và nói rằng: Người này cũng ở với ông ấy.
57 Nhưng ông chối Ngài và nói: “Này chị, tôi không biết người ấy.”
58 Một lát sau, có người khác thấy Phi-e-rơ và nói rằng: Ngươi cũng thuộc về bọn đó. Phi-e-rơ đáp rằng: Hỡi người, tôi không thuộc về bọn đó.
59 Khoảng một giờ sau, có người khác quả quyết rằng: Quả thật, người này cũng ở với Ngài, vì người là người Ga-li-lê.
60 Phi-e-rơ đáp rằng: Hỡi người, ta không biết ngươi nói chi! Ngay khi Phi-e-rơ còn đang nói, thì gà gáy liền.
61 Chúa quay lại nhìn Phi-e-rơ. Phi-e-rơ nhớ lại lời Chúa đã phán cùng ông rằng: Trước khi gà gáy, ngươi sẽ chối ta ba lần.
62 Phi-e-rơ đi ra ngoài, khóc lóc thảm thiết.
63 Những người canh giữ Chúa Giê-xu chế giễu và đánh Ngài.
64 Sau khi bịt mắt Người lại, chúng tát vào mặt Người và hỏi rằng: "Hãy nói tiên tri đi, ai đã đánh ngươi?"
65 Họ còn nói nhiều điều phạm thượng khác nữa để chống lại Người.
66 Vừa sáng, các kỳ mục trong dân, các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo nhóm lại, điệu Ngài vào tòa công luận và nói rằng:
67 Ngươi có phải là Đấng Christ không? Hãy nói cho chúng tôi biết. Ngài đáp rằng: Nếu ta nói, các ngươi sẽ không tin.
68 Nếu tôi có hỏi, các anh cũng không trả lời, và cũng không thả tôi ra.
69 Từ nay về sau, Con Người sẽ ngự bên hữu Đức Chúa Trời toàn năng.
70 Bấy giờ mọi người đều nói rằng: Vậy ngươi có phải là Con Đức Chúa Trời không? Ngài đáp rằng: Các ngươi nói rằng ta là Con Đức Chúa Trời.
71 Họ đáp: "Chúng ta cần gì phải làm chứng nữa? Chính chúng ta đã nghe chính miệng hắn nói rồi."

CHƯƠNG 23

1 Bấy giờ, toàn thể đám đông đứng dậy, điệu Ngài đến trước mặt Phi-lát.
2 Họ bắt đầu tố cáo Ngài rằng: "Chúng tôi thấy tên này xúi giục dân chúng làm loạn, cấm nộp thuế cho Sê-sa, và tự xưng là Đấng Christ, là Vua."
3 Phi-lát hỏi Ngài rằng: Ngươi có phải là Vua dân Giu-đa không? Ngài đáp rằng: Chính ngươi nói vậy.
4 Bấy giờ Phi-lát nói với các thầy tế lễ cả và dân chúng rằng: Ta không thấy người này có tội gì cả.
5 Nhưng họ lại càng hung dữ hơn mà nói rằng: Người nầy đã xúi giục dân chúng, giảng dạy khắp xứ Giu-đa, bắt đầu từ xứ Ga-li-lê cho đến tận đây.
6 Khi Phi-lát nghe nói đến Ga-li-lê, ông hỏi xem người đó có phải là người Ga-li-lê không.
7 Khi biết Người thuộc thẩm quyền của Hê-rốt, ông liền giải Người đến gặp Hê-rốt, lúc đó vua cũng đang có mặt tại Giê-ru-sa-lem.
8 Khi Hê-rốt thấy Đức Chúa Jêsus, vua mừng rỡ lắm, vì từ lâu vua đã mong muốn gặp Ngài, bởi đã nghe nhiều điều về Ngài, và hy vọng được thấy Ngài làm một phép lạ nào đó.
9 Bấy giờ, vua hỏi Ngài nhiều lời, nhưng Ngài không trả lời gì cả.
10 Các thầy tế lễ cả và các thầy thông giáo đứng đó, tố cáo Ngài dữ dội.
11 Hê-rốt cùng quân lính của mình khinh dể Người, nhạo báng Người, rồi mặc cho Người một chiếc áo choàng rực rỡ, rồi giải Người đến Phi-lát lần nữa.
12 Cùng ngày hôm đó, Phi-lát và Hê-rốt trở nên bạn bè với nhau, mặc dù trước kia họ vẫn thù địch nhau.
13 Phi-lát triệu tập các thầy tế lễ cả, các quan trưởng và dân chúng lại,
14 Người nói với họ rằng: Các ngươi đã đem người nầy đến cùng ta như một kẻ làm cho dân sự trở nên bại hoại; và nầy, sau khi tra hỏi người nầy trước mặt các ngươi, ta không thấy người nầy có tội gì về những điều các ngươi cáo buộc người.
15 Không, cũng không phải Hê-rốt; vì ta đã sai các ngươi đến cùng người; và nầy, người ta chẳng làm điều gì đáng chết cả.
16 Vậy nên ta sẽ trừng phạt hắn rồi thả hắn ra.
17 (Vì cần phải thả một người cho họ vào dịp lễ.)
18 Họ đồng thanh kêu lên rằng: Hãy giết người nầy đi, và tha Ba-ra-ba cho chúng tôi!
19 (Vì một vụ nổi loạn xảy ra trong thành và vì tội giết người, nên ông đã bị bỏ tù.)
20 Vậy Phi-lát muốn thả Đức Chúa Jêsus nên lại nói với họ lần nữa.
21 Nhưng họ kêu lớn rằng: Hãy đóng đinh hắn vào thập tự giá, hãy đóng đinh hắn vào thập tự giá!
22 Người lại nói với họ lần thứ ba: Tại sao, người này đã làm điều ác gì? Ta không tìm thấy lý do gì đáng chết nơi người ấy. Vậy ta sẽ đánh đòn người ấy rồi thả người ấy ra.
23 Họ liền lớn tiếng đòi đóng đinh Người. Tiếng nói của họ và của các thầy tế lễ cả càng thêm mạnh mẽ.
24 Phi-lát ra lệnh phải làm theo như họ đã yêu cầu.
25 Rồi quan thả kẻ bị tống ngục vì tội bạo loạn và giết người mà họ đã xin; còn Đức Chúa Jêsus thì tùy ý họ muốn.
26 Khi điệu Đức Chúa Jêsus đi, họ bắt một người xứ Sy-ren là Si-môn, từ miền quê lên, rồi đặt cây thập tự lên người ông, để ông vác theo Đức Chúa Jêsus.
27 Có rất đông người và phụ nữ đi theo Người, họ cũng than khóc và than khóc Người.
28 Nhưng Đức Chúa Jêsus quay lại nói với họ rằng: Hỡi con gái thành Giê-ru-sa-lem, đừng khóc về ta, nhưng hãy khóc về chính mình các ngươi và về con cháu các ngươi.

29 Vì này, những ngày đến, người ta sẽ nói: Phước cho đàn bà son sẻ, phước cho lòng dạ không sinh đẻ, và phước cho bầu vú không cho con bú!
30 Bấy giờ, người ta sẽ bắt đầu nói với các núi rằng: Hãy đổ xuống trên chúng tôi! và với các đồi rằng: Hãy che phủ chúng tôi.
31 Vì nếu người ta làm những điều ấy cho cây xanh, thì cây khô sẽ ra sao?
32 Ngoài ra, còn có hai tên gian ác khác cũng bị giải đi cùng để giết.
33 Khi đến một nơi gọi là đồi Sọ, họ đóng đinh Ngài vào thập tự giá tại đó, cùng hai tên gian ác, một tên bên phải, một tên bên trái.
34 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus phán rằng: Lạy Cha, xin tha cho họ, vì họ không biết mình làm điều gì. Đoạn, họ chia nhau áo xống của Ngài và bắt thăm.
35 Dân chúng đứng nhìn. Các quan trưởng cũng chế giễu Ngài rằng: "Hắn đã cứu người khác; nếu hắn là Đấng Christ, Đấng được Đức Chúa Trời chọn, thì hãy cứu lấy mình đi!"
36 Quân lính cũng chế giễu Người, đến gần Người và đưa giấm cho Người uống.
37 Rồi nói rằng: Nếu ngươi là vua dân Giu-đa, hãy tự cứu lấy mình đi.
38 Phía trên Ngài cũng có viết một tấm bảng bằng chữ Hy Lạp, La-tinh và Hê-bơ-rơ rằng: NÀY LÀ VUA DÂN DO THÁI.
39 Một trong hai tên gian phi bị treo trên thập tự cũng nhục mạ Ngài rằng: "Nếu ngươi là Đấng Christ, hãy tự cứu mình và cứu chúng ta nữa!"
40 Nhưng người kia trả lời và trách anh ta rằng: Ngươi cũng đang chịu một hình phạt như vậy, còn chẳng sợ Đức Chúa Trời sao?
41 Về phần chúng ta, điều đó là công bằng, vì chúng ta chịu hình phạt xứng đáng với việc mình làm; nhưng người này không hề làm điều gì sai trái.
42 Rồi anh ta thưa với Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, khi Chúa vào nước mình, xin nhớ đến tôi!
43 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, ta nói cùng ngươi, hôm nay ngươi sẽ ở với ta trong nơi Ba-ra-đi.
44 Vào khoảng giờ thứ sáu, bóng tối bao phủ khắp đất cho đến giờ thứ chín.
45 Mặt trời trở nên tối tăm, và bức màn trong đền thờ bị xé ở giữa.
46 Khi ấy, Đức Chúa Jêsus kêu lớn rằng: Lạy Cha, con xin phó linh hồn con trong tay Cha! Nói xong, Ngài trút linh hồn.
47 Khi viên đại đội trưởng thấy việc đã xảy ra, ông tôn vinh Đức Chúa Trời rằng: Người này quả thật là người công chính.
48 Hết thảy dân chúng tụ họp lại để chứng kiến cảnh tượng ấy, đều đấm ngực và trở về.
49 Tất cả những người quen biết Ngài và những người phụ nữ theo Ngài từ Ga-li-lê đều đứng xa xa, chứng kiến những điều ấy.
50 Và này, có một người tên là Giô-sép, làm cố vấn; ông là người tốt và công chính.
51 (Người này không đồng ý với lời khuyên và việc làm của họ), ông là người thành A-ri-ma-thê, một thành của người Do Thái. Chính ông cũng đang trông đợi vương quốc Đức Chúa Trời.
52 Người này đến gặp Phi-lát và xin xác Đức Chúa Jêsus.
53 Ông hạ xác xuống, lấy vải gai liệm và đặt vào trong một ngôi mộ đục trong đá, nơi chưa từng chôn cất ai trước đó.
54 Ngày đó là ngày chuẩn bị, và ngày sa-bát sắp đến.
55 Những người phụ nữ đã theo Chúa từ Ga-li-lê cũng đi theo sau, nhìn xem ngôi mộ và cách đặt xác Người.
56 Họ trở về, chuẩn bị thuốc thơm và dầu thơm, rồi nghỉ ngày Sa-bát theo như điều răn.

CHƯƠNG 24

1 Ngày thứ nhất trong tuần, sáng sớm, các bà ấy đến mộ, mang theo thuốc thơm đã chuẩn bị, và một số người khác nữa.
2 Họ thấy tảng đá đã lăn ra khỏi mộ.
3 Họ bước vào nhưng không thấy xác Chúa Jêsus đâu cả.
4 Khi họ còn đang bối rối, thì kìa, có hai người đàn ông mặc áo sáng chói đứng bên họ.
5 Khi họ sợ hãi và cúi mặt xuống đất, hai người ấy nói với họ: "Sao các ngươi lại tìm người sống giữa vòng kẻ chết?"
6 Ngài không ở đây, nhưng đã sống lại. Hãy nhớ lại Ngài đã phán cùng các ngươi khi Ngài còn ở Ga-li-lê,
7 Ngài phán rằng: Con Người phải bị nộp vào tay kẻ có tội, phải bị đóng đinh trên cây thập tự, rồi ngày thứ ba phải sống lại.
8 Họ nhớ lại lời của ông,
9 Trở về từ ngôi mộ, Ngài thuật lại mọi sự ấy cho mười một sứ đồ và mọi người khác.
10 Chính Ma-ri Ma-đơ-len, Giô-na và Ma-ri mẹ của Gia-cơ cùng những người đàn bà khác ở với họ đã thuật lại những điều này cho các sứ đồ.
11 Nhưng lời họ nói có vẻ như chuyện bịa đặt, nên họ không tin.
12 Bấy giờ, Phi-e-rơ đứng dậy, chạy đến mộ, cúi xuống và thấy vải liệm để riêng một chỗ, rồi ông ra về, lòng vẫn còn ngạc nhiên về việc đã xảy ra.
13 Và này, cùng ngày hôm đó, có hai người trong nhóm môn đồ đi đến một làng kia tên là Em-ma-út, cách Giê-ru-sa-lem độ sáu mươi dặm.
14 Họ cùng nhau nói về mọi sự đã xảy ra.
15 Trong lúc họ đang nói chuyện và tranh luận với nhau, chính Đức Chúa Jêsus đến gần và đi với họ.
16 Nhưng mắt họ bị che khuất nên không nhận biết Ngài.
17 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi đang đi đường, trao đổi với nhau những lời gì mà buồn rầu vậy?
18 Một trong hai người tên là Cơ-lê-ô-ba trả lời rằng: Có phải chỉ mình ngươi là khách lạ ở Giê-ru-sa-lem, không hay biết những việc đã xảy ra tại đó mấy ngày nay sao?
19 Ngài hỏi họ rằng: Những điều gì vậy? Họ trả lời rằng: Về Đức Chúa Jêsus người Na-xa-rét, là một đấng tiên tri có quyền năng trong việc làm và lời nói trước mặt Đức Chúa Trời và toàn dân.
20 Và các thầy tế lễ cả cùng các quan trưởng của chúng ta đã nộp Ngài để bị kết án tử hình, và đã đóng đinh Ngài vào thập tự giá.
21 Nhưng chúng tôi tin rằng chính Ngài sẽ cứu chuộc dân Y-sơ-ra-ên; hơn nữa, hôm nay là ngày thứ ba kể từ khi những việc ấy xảy ra.
22 Thật vậy, một số phụ nữ trong nhóm chúng tôi cũng làm chúng tôi kinh ngạc khi họ đến mộ vào sáng sớm.
23 Nhưng khi không thấy xác Ngài, họ trở về báo rằng họ cũng thấy thiên thần hiện ra và nói rằng Ngài vẫn sống.

24 Một số người trong nhóm chúng tôi đã đến mộ và thấy
mọi sự y như lời các bà đã nói, còn Ngài thì họ không thấy.
25 Bấy giờ Ngài phán cùng họ rằng: Hỡi những kẻ ngu
muội và chậm tin mọi điều các đấng tiên tri đã nói!
26 Há chẳng phải Đấng Christ phải chịu đau khổ như vậy,
rồi mới vào trong sự vinh hiển của Ngài sao?
27 Rồi bắt đầu từ Môi-se và tất cả các nhà tiên tri, Ngài
giải thích cho họ những điều chỉ về Ngài trong tất cả Kinh
Thánh.
28 Khi họ đến gần làng, Ngài làm như muốn đi xa hơn nữa.
29 Nhưng họ nài ép Ngài rằng: Xin ở lại với chúng tôi, vì
trời đã xế chiều, và ngày đã gần tàn. Ngài bèn vào ở lại với
họ.
30 Khi Ngài ngồi ăn với họ, Ngài lấy bánh, chúc phước, bẻ
ra và trao cho họ.
31 Mắt họ mở ra, họ nhận ra Người; nhưng Người lại biến
mất khỏi tầm mắt họ.
32 Họ nói với nhau rằng: "Dọc đường, khi Người nói
chuyện với chúng ta và giải thích Kinh Thánh cho chúng ta,
lòng chúng ta há chẳng nóng cháy sao?"
33 Ngay giờ đó, họ đứng dậy, trở về Giê-ru-sa-lem, thấy
mười một sứ đồ và những người ở với họ đang nhóm lại.
34 Nói rằng: Chúa thật đã sống lại và đã hiện ra với Si-môn.
35 Họ thuật lại những việc đã xảy ra dọc đường và việc họ
nhận ra Chúa khi Người bẻ bánh.
36 Khi họ còn đang nói, chính Đức Chúa Jêsus đứng giữa
họ và phán rằng: Bình an cho các ngươi!
37 Nhưng họ kinh hãi và sợ hãi, tưởng rằng mình đã thấy
ma.
38 Ngài phán cùng họ rằng: Sao các ngươi bối rối? Sao
trong lòng các ngươi lại có ý nghĩ như vậy?
39 Hãy xem tay và chân Ta: chính Ta đây. Hãy rờ Ta và
xem; vì thần thì không có thịt và xương như các ngươi thấy
Ta có.
40 Sau khi nói như vậy, Ngài đưa tay và chân cho họ xem.
41 Nhưng vì vui mừng và ngạc nhiên nên họ vẫn chưa tin,
Ngài hỏi họ: " Ở đây các ngươi có gì ăn không?"
42 Họ đưa cho Người một miếng cá nướng và một miếng
mật ong.
43 Ngài cầm lấy và ăn trước mặt họ.
44 Ngài phán cùng họ rằng: Ấy là những lời mà khi ta còn
ở với các ngươi, ta đã nói cùng các ngươi rằng mọi điều đã
chép về ta trong luật pháp Môi-se, trong các sách tiên tri,
và trong các Thi thiên đều phải ứng nghiệm.
45 Bấy giờ Ngài mở trí cho họ hiểu Kinh Thánh,
46 Ngài phán cùng họ rằng: Có lời chép rằng Đấng Christ
phải chịu đau đớn, rồi ngày thứ ba từ cõi chết sống lại:
47 Và phải nhân danh Ngài mà rao giảng cho muôn dân sự
ăn năn và được tha tội, bắt đầu từ Giê-ru-sa-lem.
48 Và các ngươi là chứng nhân về những điều này.
49 Nầy, Ta sẽ sai điều Cha Ta đã hứa đến với các ngươi;
còn các ngươi hãy ở lại trong thành Giê-ru-sa-lem cho đến
khi được mặc lấy quyền năng từ trên cao.
50 Rồi Ngài dẫn họ ra xa tới tận Bê-tha-ni, rồi giơ tay chúc
phước cho họ.
51 Trong khi Ngài đang ban phước cho họ, Ngài rời khỏi
họ và được đưa lên trời.
52 Họ thờ lạy Ngài rồi trở về Giê-ru-sa-lem với niềm vui
lớn.
53 Họ thường xuyên ở trong đền thờ, ngợi khen và chúc
tụng Đức Chúa Trời. Amen.

John

CHƯƠNG 1

1 Lúc khởi đầu đã có Ngôi Lời. Ngôi Lời ở với Đức Chúa Trời, và Ngôi Lời là Đức Chúa Trời.
2 Lúc khởi đầu, Ngài vẫn ở cùng Đức Chúa Trời.
3 Muôn vật đều nhờ Ngài mà được tạo nên, chẳng vật chi được tạo nên mà không bởi Ngài.
4 Trong Ngài có sự sống, và sự sống là sự sáng của loài người.
5 Sự sáng chiếu trong bóng tối, nhưng bóng tối không tiếp nhận sự sáng.
6 Có một người được Thiên Chúa sai đến, tên là Gioan.
7 Người đến để làm chứng, để làm chứng về Sự Sáng, hầu cho mọi người nhờ người mà tin.
8 Ông không phải là Ánh sáng, nhưng được sai đến để làm chứng về Ánh sáng.
9 Đó là sự sáng thật, sự sáng đến thế gian soi sáng mọi người.
10 Ngài ở trong thế gian, và thế gian đã được Ngài tạo nên, nhưng thế gian không nhận biết Ngài.
11 Ngài đã đến trong xứ mình, nhưng dân Ngài chẳng hề tiếp nhận.
12 Nhưng hễ ai đã tiếp nhận Ngài, thì Ngài ban cho quyền phép trở nên con cái Đức Chúa Trời, tức là ban cho những kẻ tin danh Ngài.
13 Họ được sinh ra không phải bởi khí huyết, cũng không bởi ý muốn của xác thịt, cũng không bởi ý muốn của người đàn ông, nhưng bởi Đức Chúa Trời.
14 Ngôi Lời đã trở nên xác thịt, ở giữa chúng ta, đầy ân điển và chân lý. Chúng ta đã ngắm nhìn vinh quang của Ngài, vinh quang của Con Một đến từ nơi Cha.
15 Giăng làm chứng về Ngài và kêu lên rằng: Đây là Đấng mà tôi đã nói đến: Đấng đến sau tôi, trỗi hơn tôi, vì Ngài vốn có trước tôi.
16 Từ sự trọn vẹn của Ngài, chúng ta đều nhận được ân điển trên ân điển.
17 Vì luật pháp đã được ban hành qua Môi-se, nhưng ân điển và lẽ thật thì đến từ Đức Chúa Jêsus Christ.
18 Chưa hề có ai thấy Đức Chúa Trời; chỉ Con một ở trong lòng Cha, chính Ngài đã giải bày Cha cho chúng ta biết.
19 Đây là lời tường thuật của Giăng khi người Do Thái sai các thầy tế lễ và người Lê-vi từ Giê-ru-sa-lem đến hỏi ông: Ông là ai?
20 Nhưng ông tuyên xưng, chẳng chối cãi gì; ông tuyên xưng rằng: Tôi không phải là Đấng Christ.
21 Họ lại hỏi ông: "Vậy thì sao?" Ông có phải là Ê-li không? Ông đáp: "Tôi không phải". Ông có phải là tiên tri không? Ông trả lời: "Không".
22 Bấy giờ họ nói với Ngài rằng: Vậy ông là ai? Để chúng tôi trả lời cho những người đã sai chúng tôi đến. Ông tự cho mình là ai?
23 Ông đáp: Tôi là tiếng của người kêu trong đồng vắng: Hãy sửa đường cho thẳng để Chúa đi, như đấng tiên tri Ê-sai đã nói.
24 Những người được sai đến đều là người Pha-ri-si.
25 Họ hỏi ông rằng: Vậy tại sao ông làm phép báp têm, nếu ông không phải là Đấng Christ, cũng không phải là Ê-li, hay là đấng tiên tri?
26 Giăng trả lời rằng: Tôi làm phép báp-têm bằng nước; nhưng có một Đấng ở giữa các ngươi mà các ngươi không biết.
27 Đấng ấy đến sau tôi và tôi không xứng đáng cởi quai giày cho Người.
28 Những việc đó đã xảy ra tại Bê-tha-ni, bên kia sông Giô-đanh, nơi Giăng làm phép báp-têm.
29 Ngày hôm sau, Giăng thấy Đức Chúa Jêsus đến cùng mình, bèn nói rằng: Kìa Chiên Con của Đức Chúa Trời, là Đấng cất tội lỗi thế gian đi.
30 Đây là Đấng mà tôi đã nói: Có một người đến sau tôi, trỗi hơn tôi, vì Ngài vốn có trước tôi.
31 Tôi vốn không biết Ngài, nhưng để Ngài được tỏ ra cho dân Y-sơ-ra-ên, nên tôi đến làm phép báp-têm bằng nước.
32 Giăng còn làm chứng rằng: Tôi đã thấy Đức Thánh Linh từ trời ngự xuống như chim bồ câu, và ngự trên Ngài.
33 Tôi không biết Ngài; nhưng Đấng đã sai tôi làm phép báp-têm bằng nước đã phán cùng tôi rằng: Ngươi sẽ thấy Đức Thánh Linh ngự xuống và ngự trên ai, thì đó chính là Đấng làm phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh.
34 Tôi đã thấy và làm chứng rằng Người này là Con Đức Chúa Trời.
35 Ngày hôm sau, Giăng lại đứng đó với hai môn đồ của mình;
36 Nhìn Đức Chúa Jêsus đi ngang qua, ông nói: "Kìa Chiên Con của Đức Chúa Trời!"
37 Hai môn đồ nghe ông nói, liền đi theo Đức Giê-su.
38 Đức Chúa Jêsus quay lại, thấy họ đi theo mình, thì phán rằng: Các ngươi tìm chi? Họ đáp rằng: Ra-bi (nghĩa là Thầy), Thầy ở đâu?
39 Ngài bảo họ: " Hãy đến xem." Họ đến xem nơi Ngài ở và ở lại với Ngài ngày hôm đó; lúc đó độ chừng giờ thứ mười.
40 Một trong hai người đã nghe Giăng nói và đi theo Đức Chúa Jêsus là An-rê, anh của Si-môn Phi-e-rơ.
41 Trước hết, ông gặp anh mình là Si-môn và nói rằng: Chúng tôi đã gặp Đấng Mê-si, nghĩa là Đấng Christ.
42 Người ấy dẫn Si-môn đến cùng Đức Chúa Jêsus. Đức Chúa Jêsus nhìn Si-môn và phán rằng: Ngươi là Si-môn, con của Giô-na; ngươi sẽ được gọi là Sê-pha, nghĩa là đá.
43 Ngày hôm sau, Đức Chúa Jêsus muốn đi đến xứ Ga-li-lê, gặp Phi-líp và nói với ông rằng: Hãy theo ta.
44 Bấy giờ, Phi-líp là người Bết-sai-đa, cùng thành với Anh-rê và Phi-e-rơ.
45 Phi-líp gặp Na-tha-na-ên và nói với người rằng: Chúng tôi đã gặp Đấng mà Môi-se trong luật pháp và các đấng tiên tri đã chép đến, tức là Đức Chúa Jêsus ở Na-xa-rét, con trai của Giô-sép.
46 Nathanael nói với Ngài rằng: Có vật gì tốt ra từ Na-xa-rét được chăng? Phi-líp đáp rằng: Hãy đến mà xem.
47 Đức Giê-su thấy Na-tha-na-ên đến cùng mình, liền phán về ông rằng: " Đây thật là một người Y-sơ-ra-ên, trong người không có điều dối trá."
48 Nathanael thưa với Ngài rằng: Bởi đâu thầy biết tôi? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trước khi Phi-líp gọi ngươi, lúc ngươi ở dưới cây vả, ta đã thấy ngươi.
49 Nathanael trả lời rằng: Lạy Thầy, Thầy là Con Đức Chúa Trời, Thầy là Vua dân Y-sơ-ra-ên.
50 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Vì ta đã phán cùng ngươi rằng: Ta đã thấy ngươi dưới cây vả, nên ngươi tin sao? Ngươi sẽ thấy những điều lớn hơn những điều đó nữa.

51 Ngài phán rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, từ nay về sau, các ngươi sẽ thấy trời mở ra, và các thiên sứ của Đức Chúa Trời lên xuống trên Con người.

CHƯƠNG 2

1 Ngày thứ ba, có tiệc cưới tại Ca-na, miền Ga-li-lê; mẹ Đức Chúa Jêsus có mặt tại đó.
2 Đức Chúa Jêsus và các môn đồ Ngài đều được mời đến dự tiệc cưới.
3 Khi họ thiếu rượu, mẹ của Đức Chúa Jêsus nói với Ngài rằng: Họ hết rượu rồi.
4 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi người đàn bà kia, ta với ngươi có sự gì chăng? Giờ của ta chưa đến.
5 Mẹ Người nói với những người hầu rằng: Người bảo gì, các anh hãy làm theo.
6 Và có sáu cái chum đá đựng nước, theo nghi thức thanh tẩy của người Do Thái, mỗi cái chứa hai hoặc ba cân.
7 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Hãy đổ đầy nước vào các chum. Họ bèn đổ đầy tới miệng chum.
8 Ngài bảo họ: " Bây giờ hãy múc ra và mang đến cho người quản tiệc." Họ liền mang đến.
9 Khi người quản tiệc nếm nước đã biến thành rượu, mà không biết nước từ đâu đến (còn những người hầu đã múc nước thì biết), người quản tiệc gọi chú rể,
10 Rồi nói với người ấy rằng: Mọi người lúc đầu đều đãi rượu ngon, sau khi đã uống nhiều rồi, mới đãi rượu dở hơn. Nhưng ngươi lại giữ rượu ngon cho đến bây giờ.
11 Đức Chúa Jêsus đã làm phép lạ đầu tiên này tại Ca-na, miền Ga-li-lê, và bày tỏ vinh quang của Ngài; các môn đồ tin Ngài.
12 Sau đó, Ngài cùng mẹ, anh em và môn đồ xuống Ca-bê-na-um. Họ ở lại đó không lâu.
13 Lễ Vượt Qua của người Do Thái đã gần kề, Đức Chúa Jêsus lên thành Giê-ru-sa-lem.
14 Trong đền thờ, Ngài thấy có người bán bò, chiên, bồ câu, và những người đổi tiền đang ngồi đó.
15 Ngài lấy dây nhỏ bện thành roi, đuổi hết bọn họ ra khỏi đền thờ, cả chiên và bò nữa; Ngài đổ tiền của những người đổi bạc ra ngoài, và lật đổ bàn ghế.
16 Ngài phán cùng những kẻ bán chim bồ câu rằng: Hãy cất những thứ nầy khỏi đây, đừng làm cho nhà Cha ta thành nơi buôn bán.
17 Các môn đồ của Ngài nhớ lại lời đã chép rằng: Lòng nhiệt thành về nhà Chúa đã thiêu đốt tôi.
18 Bấy giờ người Do Thái đáp lại và nói với Ngài rằng: Thầy làm những điều như thế để cho chúng tôi thấy dấu lạ gì?
19 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hãy phá đền thờ nầy đi; trong ba ngày, Ta sẽ dựng lại.
20 Bấy giờ người Do Thái nói: Đền thờ này phải mất bốn mươi sáu năm mới xây xong, thế mà ông sẽ dựng lại trong ba ngày sao?
21 Nhưng Ngài nói về đền thờ là thân thể Ngài.
22 Vậy khi Ngài từ cõi chết sống lại, các môn đồ nhớ lại Ngài đã nói điều đó với họ, và họ tin vào Kinh Thánh và lời Đức Chúa Jêsus đã phán.
23 Khi Ngài ở Giê-ru-sa-lem vào dịp lễ Vượt Qua, có nhiều người tin vào danh Ngài khi thấy những phép lạ Ngài làm.
24 Nhưng Đức Chúa Jêsus không phó thác mình cho họ, vì Ngài biết mọi người,
25 Ngài không cần ai làm chứng về con người, vì Ngài biết rõ điều gì ở trong lòng con người.

CHƯƠNG 3

1 Trong nhóm Pha-ri-si có một người tên là Ni-cô-đem, là một người lãnh đạo dân Do Thái.
2 Ban đêm, người ấy đến cùng Đức Chúa Jêsus và nói rằng: Thưa thầy, chúng tôi biết thầy là giáo sư từ Đức Chúa Trời đến; vì chẳng ai làm được những phép lạ thầy đã làm, nếu Đức Chúa Trời chẳng ở cùng người ấy.
3 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, nếu một người chẳng sanh lại, thì không thể thấy được nước Đức Chúa Trời.
4 Nicôđem thưa với Ngài rằng: Người đã già rồi, làm sao có thể sanh lại được? Có thể nào trở vào lòng mẹ lần thứ hai và sanh ra sao?
5 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, nếu một người chẳng nhờ nước và Thánh Linh mà sanh lại, thì không được vào nước Đức Chúa Trời.
6 Điều gì sinh ra bởi xác thịt là xác thịt; điều gì sinh ra bởi Thánh Linh là thần.
7 Đừng ngạc nhiên khi tôi nói với anh: Các ngươi phải được sinh lại.
8 Gió muốn thổi đâu thì thổi, ngươi nghe tiếng gió, nhưng chẳng biết gió đến từ đâu và thổi đi đâu. Người nào sinh bởi Thánh Linh thì cũng như vậy.
9 Ni-cô-đem trả lời Ngài rằng: Làm sao điều đó có thể xảy ra được?
10 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi là bậc thầy của dân Y-sơ-ra-ên, mà không biết những điều đó sao?
11 Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, chúng ta nói điều mình biết, làm chứng điều mình đã thấy; nhưng các ngươi không tiếp nhận lời chứng của chúng ta.
12 Nếu ta nói với các ngươi những điều thuộc về đất, mà các ngươi còn không tin, thì làm sao các ngươi tin được, nếu ta nói với các ngươi những điều thuộc về trời?
13 Chưa hề có ai lên trời, trừ ra Đấng từ trời xuống, tức là Con Người, Đấng ở trên trời.
14 Như Môi-se đã treo con rắn lên trong đồng vắng thể nào, thì Con Người cũng sẽ phải bị treo lên thể ấy:
15 Hầu cho hễ ai tin Ngài không bị hư mất mà được sự sống đời đời.
16 Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian đến nỗi đã ban Con Một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư mất mà được sự sống đời đời.
17 Vì Đức Chúa Trời đã sai Con Ngài xuống thế gian, chẳng phải để đoán xét thế gian, nhưng để thế gian nhờ Con Ngài mà được cứu.
18 Ai tin Ngài thì không bị lên án; nhưng ai không tin thì đã bị lên án rồi, vì không tin đến danh Con Một của Đức Chúa Trời.
19 Và đây là sự đoán phạt: ánh sáng đã đến thế gian, nhưng người ta ưa bóng tối hơn ánh sáng, vì việc làm của họ là xấu xa.
20 Vì ai làm điều ác thì ghét sự sáng và không đến cùng sự sáng, e rằng việc làm của mình phải bị trách móc.
21 Nhưng kẻ làm theo lẽ thật thì đến cùng sự sáng, hầu cho các việc của mình được bày tỏ ra, vì đã làm trong Đức Chúa Trời.
22 Sau những việc đó, Đức Chúa Jêsus và các môn đồ đến xứ Giu-đê; Ngài ở lại đó với họ và làm phép báp-têm.

23 Giăng cũng đang làm phép báp têm tại Ê-nôn, gần Sa-lim, vì ở đó có nhiều nước. Người ta đến và chịu phép báp têm.
24 Vì lúc đó Giăng chưa bị bỏ vào ngục.
25 Bấy giờ, có một cuộc tranh luận nảy sinh giữa các môn đồ của Giăng và người Do Thái về nghi lễ thanh tẩy.
26 Họ đến cùng Giăng và nói rằng: Thưa thầy, người đã ở với thầy bên kia sông Giô-đanh, mà thầy đã làm chứng cho, kìa, chính người đó đang làm phép báp têm, và mọi người đều đến cùng người.
27 Giăng trả lời rằng: Nếu chẳng từ trời ban cho, thì chẳng ai có thể nhận được chi hết.
28 Chính các ngươi làm chứng cho ta rằng ta đã nói: Ta không phải là Đấng Christ, nhưng ta được sai đến trước Ngài.
29 Ai có cô dâu, người ấy là chú rể; nhưng bạn của chú rể đứng đó và nghe chàng, thì rất vui mừng vì tiếng nói của chú rể. Vậy nên, niềm vui của ta được trọn vẹn.
30 Ngài phải dấy lên, còn tôi phải hạ xuống.
31 Đấng từ trên cao mà đến thì ở trên mọi loài; kẻ từ đất mà ra thì thuộc về đất, và nói ra những điều thuộc về đất; Đấng từ trời mà đến thì ở trên mọi loài.
32 Ngài làm chứng về những điều Ngài đã thấy và đã nghe; nhưng không ai tiếp nhận lời chứng của Ngài.
33 Ai đã nhận lời chứng của Ngài thì đã xác nhận rằng Đức Chúa Trời là chân thật.
34 Vì Đấng mà Đức Chúa Trời đã sai đến thì rao truyền lời của Đức Chúa Trời, bởi Đức Chúa Trời ban Thánh Linh cho Ngài không chừng mực.
35 Cha yêu Con và đã giao phó mọi vật vào tay Con.
36 Ai tin Con thì được sự sống đời đời; ai không tin Con thì không thấy sự sống, nhưng cơn thạnh nộ của Đức Chúa Trời vẫn ở trên người đó.

CHƯƠNG 4

1 Vậy khi Chúa biết người Pha-ri-si nghe đồn Đức Giê-su đã chiêu mộ và làm phép báp-têm cho nhiều môn đồ hơn Giăng,
2 (Mặc dù không phải chính Chúa Giê-su làm phép báp têm, nhưng là các môn đồ của Ngài)
3 Đức Giê-su rời miền Giu-đê và lại đi về miền Ga-li-lê.
4 Ngài phải đi qua Sa-ma-ri.
5 Sau đó, Ngài đến một thành xứ Sa-ma-ri, tên là Si-kha, gần thửa đất mà Gia-cốp đã cho Giô-sép, con mình.
6 Bấy giờ, ở đó có giếng Gia-cốp. Đức Chúa Jêsus mệt mỏi vì đi đường, nên ngồi bên giếng; bấy giờ khoảng giờ thứ sáu.
7 Có một người đàn bà Sa-ma-ri đến múc nước. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy cho ta uống.
8 (Vì các môn đồ của Ngài đã đi vào thành phố để mua thịt.)
9 Người đàn bà Sa-ma-ri thưa với Ngài rằng: Sao ông là người Giu-đa, mà lại xin nước uống cùng tôi, là một người đàn bà Sa-ma-ri? Vì người Giu-đa không giao thiệp với người Sa-ma-ri.
10 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ngươi biết sự ban cho của Đức Chúa Trời, và biết người nói với ngươi rằng: Hãy cho ta uống là ai, thì chắc ngươi đã xin người ấy, và người ấy sẽ cho ngươi nước sống.
11 Người đàn bà thưa rằng: Thưa ông, ông không có gì để múc, mà giếng thì sâu, vậy ông lấy đâu ra nước sống ấy?
12 Chẳng lẽ ngươi lớn hơn tổ phụ chúng tôi là Gia-cốp, là người đã cho chúng tôi giếng này, chính người, con cháu và bầy gia súc của người đã uống giếng ấy sao?
13 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ai uống nước nầy sẽ còn khát nữa.
14 Nhưng ai uống nước Ta sẽ cho thì không bao giờ khát nữa; nước Ta sẽ cho người ấy sẽ trở thành mạch nước trong người ấy, vọt lên đến sự sống đời đời.
15 Người đàn bà thưa với Ngài: "Thưa ông, xin cho tôi nước ấy, để tôi không khát và không đến đây lấy nước nữa."
16 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy đi, gọi chồng ngươi, rồi lại đây.
17 Người đàn bà đáp rằng: Tôi không có chồng. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ngươi nói phải lắm: Tôi không có chồng;
18 Vì ngươi đã có năm đời chồng, còn người mà ngươi hiện có không phải là chồng ngươi. Trong lời đó, ngươi đã nói thật.
19 Người đàn bà thưa với Ngài rằng: Lạy Chúa, tôi nhận thấy Chúa là một đấng tiên tri.
20 Tổ phụ chúng tôi đã thờ phượng trên núi này; còn các ngươi lại nói rằng nơi đáng phải thờ phượng là ở Giê-ru-sa-lem.
21 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi người đàn bà, hãy tin ta; giờ đến, khi các ngươi thờ phượng Cha, chẳng tại trên núi nầy, cũng chẳng tại thành Giê-ru-sa-lem.
22 Các ngươi thờ phượng Đấng các ngươi không biết; chúng ta thờ phượng Đấng chúng ta biết, vì sự cứu rỗi đến từ người Do Thái.
23 Nhưng giờ đã đến, và đã đến rồi, khi những người thờ phượng thật sẽ thờ phượng Cha bằng tâm linh và lẽ thật: vì Cha tìm kiếm những người thờ phượng Ngài như thế.
24 Đức Chúa Trời là Thần, nên ai thờ phượng Ngài thì phải lấy tâm thần và lẽ thật mà thờ phượng.
25 Người đàn bà thưa rằng: Tôi biết Đấng Mê-si, gọi là Đấng Christ, phải đến; khi Ngài đến, sẽ rao truyền mọi sự cho chúng ta.
26 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta, người đang nói với ngươi đây, chính là Đấng đó.
27 Khi ấy, các môn đồ của Ngài đến, ngạc nhiên vì thấy Ngài nói chuyện với người phụ nữ; nhưng không ai hỏi: "Thầy tìm kiếm điều gì?" hoặc "Sao Thầy nói chuyện với bà ấy?"
28 Bấy giờ, người đàn bà bỏ lại bình nước của mình, đi vào thành và nói với những người đàn ông rằng:
29 Hãy đến xem một người đã bảo tôi mọi điều tôi đã làm: người ấy chẳng phải là Đấng Christ sao?
30 Sau đó, họ ra khỏi thành và đến cùng Ngài.
31 Trong khi đó, các môn đồ nài nỉ Ngài rằng: "Thưa Thầy, xin hãy ăn."
32 Nhưng Ngài đáp rằng: Ta có thức ăn để ăn mà các ngươi không biết.
33 Vậy nên các môn đồ nói với nhau rằng: Có ai đã đem đồ ăn đến cho Thầy chăng?
34 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Đồ ăn của ta là làm theo ý muốn của Đấng đã sai ta, và hoàn tất công việc Ngài.
35 Các ngươi há chẳng nói rằng: Còn bốn tháng nữa mới đến mùa gặt sao? Nầy, ta bảo các ngươi: Hãy ngước mắt lên và xem đồng ruộng, đã vàng sẵn cho mùa gặt rồi.
36 Người gặt thì lãnh tiền công và thâu chứa hoa lợi cho sự sống đời đời, hầu cho người gieo giống và người gặt đều được vui mừng.

37 Vả, câu nói này đúng lắm: Người này gieo, người kia gặt.
38 Ta sai các ngươi gặt những gì các ngươi không làm ra; người khác đã làm, còn các ngươi thì được hưởng công lao của họ.
39 Nhiều người Sa-ma-ri ở thành đó tin Ngài vì lời người đàn bà làm chứng rằng: Ngài đã nói với tôi mọi điều tôi đã làm.
40 Vậy, khi dân Sa-ma-ri đến cùng Ngài, họ nài xin Ngài ở lại với họ; và Ngài ở lại đó hai ngày.
41 Và còn nhiều người tin hơn nữa vì lời của chính Ngài;
42 Họ nói với người đàn bà rằng: Bây giờ chúng tôi tin, không phải vì lời ngươi đã nói nữa; vì chính chúng tôi đã nghe Ngài, và biết rằng Ngài thật là Đấng Christ, là Cứu Chúa của thế gian.
43 Sau hai ngày, Đức Giê-su rời khỏi đó và đến Ga-li-lê.
44 Vì chính Đức Chúa Jêsus đã làm chứng rằng một đấng tiên tri không được tôn trọng tại quê hương mình.
45 Khi Đức Chúa Jêsus vào xứ Ga-li-lê, dân Ga-li-lê tiếp đón Ngài, vì đã chứng kiến mọi điều Ngài làm tại Giê-ru-sa-lem trong ngày lễ; vì họ cũng đi dự lễ.
46 Vậy, Đức Chúa Jêsus lại đến Ca-na xứ Ga-li-lê, là nơi Ngài đã làm cho nước thành rượu. Bấy giờ, có một quan trưởng kia, con trai của ông đang bị bệnh tại Ca-bê-na-um.
47 Khi nghe tin Đức Giê-su từ Giu-đê đến Ga-li-lê, ông đến gặp Người và xin Người xuống chữa lành cho con trai ông vì nó sắp chết.
48 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Nếu các ngươi không thấy dấu lạ và phép lạ, thì các ngươi sẽ không tin.
49 Người quan thị vệ nói với Ngài rằng: Lạy Chúa, xin hãy xuống trước khi con tôi chết.
50 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy đi; con trai ngươi sống. Người đó tin lời Đức Chúa Jêsus đã phán cùng mình, rồi đi.
51 Khi ông đang đi xuống, các đầy tớ của ông đã đến đón và báo tin cho ông rằng: Con trai ông sống.
52 Sau đó, ông hỏi họ xem ông bắt đầu khỏe lại vào giờ nào. Họ trả lời rằng: Hôm qua, vào giờ thứ bảy, cơn sốt đã rời khỏi ông.
53 Vậy người cha biết rằng đúng vào giờ đó, Đức Chúa Jêsus đã phán cùng mình rằng: Con của ngươi sống; nên người và cả nhà đều tin.
54 Đây là phép lạ thứ hai mà Đức Giê-su đã làm, khi Người từ Giu-đê đến Ga-li-lê.

CHƯƠNG 5

1 Sau đó, có một ngày lễ của người Do Thái, nên Chúa Giêsu lên Giêrusalem.
2 Tại Giê-ru-sa-lem, gần cửa Chiên, có một cái ao, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Bết-tết-đa, xung quanh có năm mái hiên.
3 Trong đó, có rất nhiều người đau yếu, mù lòa, tàn tật, bại liệt nằm chờ nước động.
4 Vì một thiên sứ thỉnh thoảng xuống ao, làm cho nước động; sau khi nước động rồi, ai bước xuống ao trước hết thì bất kỳ bịnh tật gì cũng được lành.
5 Ở đó có một người bị bệnh đã ba mươi tám năm.
6 Khi Đức Chúa Jêsus thấy người ấy nằm đó, biết rằng người đã đau lâu ngày, thì phán rằng: Ngươi có muốn lành chăng?
7 Người bệnh đáp rằng: Lạy Chúa, tôi chẳng có ai để quăng tôi xuống ao khi nước động; lúc tôi đi đến, thì đã có người khác xuống ao trước tôi rồi.
8 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy đứng dậy, vác giường ngươi và đi.
9 Ngay lập tức người ấy được lành bệnh, vác giường mình và đi. Hôm đó là ngày Sa-bát.
10 Người Do Thái bèn nói với người được chữa lành rằng: Hôm nay là ngày Sa-bát, anh không được phép mang giường mình.
11 Người trả lời họ rằng: Chính Đấng đã chữa tôi lành đã bảo tôi rằng: Hãy vác giường ngươi và đi.
12 Họ hỏi Ngài rằng: Người đã bảo ngươi: Hãy vác giường và đi là ai?
13 Nhưng người được chữa lành không biết là ai, vì Đức Chúa Jêsus đã lánh đi, giữa đám đông tại nơi đó.
14 Sau đó, Đức Chúa Jêsus gặp người ấy trong đền thờ và phán rằng: Nầy, ngươi đã được lành rồi; đừng phạm tội nữa, e rằng có điều gì tệ hơn xảy đến cho ngươi chăng.
15 Người ấy đi nói với người Do Thái rằng chính Đức Giê-su là người đã chữa lành cho anh.
16 Bởi vậy, người Do Thái bắt bớ Chúa Giê-su và tìm cách giết Ngài, vì Ngài đã làm những điều này vào ngày Sa-bát.
17 Nhưng Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Cha ta làm việc cho đến bây giờ, ta cũng làm việc.
18 Bởi vậy, người Do Thái càng tìm cách giết Ngài hơn nữa, vì Ngài không những đã phá luật ngày Sa-bát, mà còn nói rằng Đức Chúa Trời là Cha của Ngài, tự cho mình ngang hàng với Đức Chúa Trời.
19 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, Con chẳng tự mình làm việc gì được; chỉ làm điều chi mà Con thấy Cha làm; vì mọi điều Cha làm, Con cũng làm y như vậy.
20 Vì Cha yêu Con và cho Con thấy mọi điều Cha làm; Cha sẽ cho Con thấy những việc lớn lao hơn nữa, để các ngươi lấy làm lạ.
21 Vì Cha khiến kẻ chết sống lại và ban sự sống cho họ thể nào, thì Con cũng ban sự sống cho ai tùy ý muốn.
22 Vì Cha không xét đoán ai cả, nhưng đã giao trọn quyền xét đoán cho Con.
23 Để mọi người tôn kính Con như tôn kính Cha. Ai không tôn kính Con thì không tôn kính Cha, là Đấng đã sai Con.
24 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai nghe lời ta và tin Đấng đã sai ta thì được sự sống đời đời, không bị đoán phạt, nhưng đã vượt khỏi sự chết mà đến sự sống.
25 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, giờ đã đến, và chính là bây giờ, khi kẻ chết sẽ nghe tiếng của Con Đức Chúa Trời; và những ai nghe sẽ được sống.
26 Vì như Cha có sự sống trong chính mình, thì Cha cũng đã ban cho Con có sự sống trong chính mình;
27 Và đã ban cho Ngài quyền thi hành sự phán xét, vì Ngài là Con Người.
28 Chớ lấy làm lạ về điều đó, vì giờ đã đến, khi mọi người trong mồ mả sẽ nghe tiếng Ngài,
29 Và sẽ ra khỏi đó: những người đã làm điều thiện sẽ sống lại để được sống; còn những người đã làm điều ác sẽ sống lại để bị đoán phạt.
30 Ta không thể tự mình làm bất cứ việc gì; ta xét đoán theo điều ta nghe, và sự xét đoán của ta là công bằng, vì ta không tìm kiếm ý muốn của riêng ta, nhưng tìm kiếm ý muốn của Đấng đã sai ta.

31 Nếu tôi làm chứng về chính mình, thì lời chứng của tôi không đáng tin.
32 Có Đấng khác làm chứng về ta; và ta biết rằng lời chứng mà người ấy làm về ta là đáng tin.
33 Các ngươi đã sai người đến cùng Giăng, và ông đã làm chứng cho lẽ thật.
34 Nhưng Ta không nhận lời chứng từ loài người; nhưng Ta nói những điều này để các ngươi được cứu.
35 Ngài là ngọn đèn cháy sáng và chiếu rọi, và các ngươi muốn vui mừng trong một thời gian trong ánh sáng của Ngài.
36 Nhưng ta có lời chứng lớn hơn lời chứng của Giăng: vì những việc Cha đã giao cho ta để hoàn thành, tức là những việc ta làm, làm chứng cho ta rằng Cha đã sai ta.
37 Và chính Cha, là Đấng đã sai Ta, đã làm chứng về Ta. Các ngươi chưa hề nghe tiếng Ngài, cũng chưa hề thấy hình dạng Ngài.
38 Nhưng các ngươi không có lời Ngài ở trong các ngươi; vì các ngươi không tin Đấng Ngài đã sai đến.
39 Hãy tra cứu Kinh Thánh, vì các ngươi nghĩ rằng trong đó có sự sống đời đời: và Kinh Thánh làm chứng về ta vậy.
40 Các ngươi không muốn đến cùng ta để được sự sống.
41 Tôi không nhận được sự tôn vinh từ loài người.
42 Nhưng Ta biết các ngươi chẳng có lòng yêu mến Đức Chúa Trời ở trong các ngươi.
43 Ta đã đến nhân danh Cha Ta, nhưng các ngươi không tiếp nhận Ta. Nếu có người khác nhân danh riêng mình mà đến, thì các ngươi sẽ tiếp nhận.
44 Làm sao các ngươi có thể tin được khi các ngươi chỉ tôn vinh lẫn nhau, và không tìm kiếm vinh quang chỉ đến từ một mình Đức Chúa Trời?
45 Đừng tưởng rằng Ta sẽ tố cáo các ngươi với Cha. Người tố cáo các ngươi chính là Mô-sê, là người mà các ngươi tin cậy.
46 Vì nếu các ngươi tin Môi-se, thì cũng tin ta, vì người đã viết về ta.
47 Nhưng nếu các ngươi không tin những lời ông ấy viết, thì làm sao các ngươi tin được lời tôi?

CHƯƠNG 6

1 Sau đó, Đức Chúa Jêsus qua biển Ga-li-lê, tức là biển Ti-bê-ri-át.
2 Có một đoàn dân đông đi theo Ngài, vì họ đã chứng kiến những phép lạ Ngài làm cho những người bệnh.
3 Đức Chúa Jêsus lên núi và ngồi đó với các môn đồ.
4 Lễ Vượt Qua, là lễ của dân Do Thái, đã gần đến.
5 Khi ấy, Đức Chúa Jêsus ngước mắt lên, thấy một đoàn dân đông đến cùng Ngài, bèn phán cùng Phi-líp rằng: Chúng ta sẽ mua bánh ở đâu cho họ ăn?
6 Ngài nói như vậy để thử Phi-e-rơ, vì chính Ngài đã biết điều Ngài sắp làm.
7 Phi-líp đáp rằng: Hai trăm đơ-ni-ê bánh cũng không đủ cho mỗi người một ít.
8 Một trong những môn đồ của Ngài là An-rê, anh của Si-môn Phi-e-rơ, thưa với Ngài rằng:
9 Ở đây có một cậu bé có năm chiếc bánh lúa mạch và hai con cá nhỏ; nhưng ngần ấy có thấm vào đâu so với đông người như thế?
10 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy bảo dân chúng ngồi xuống. Bấy giờ, nơi đó có nhiều cỏ. Vậy, dân chúng ngồi xuống, số người độ năm ngàn.
11 Đức Chúa Jêsus cầm lấy bánh, tạ ơn rồi, phân phát cho các môn đồ; các môn đồ phân phát cho những người đã ngồi; Ngài cũng phân phát cá cho những người muốn ăn bao nhiêu tùy ý.
12 Khi họ đã no nê, Ngài bảo các môn đồ rằng: Hãy thu lại những miếng còn thừa, kẻo mất mát.
13 Vậy nên, họ gom lại và chất đầy mười hai giỏ những miếng thừa của năm chiếc bánh lúa mạch còn thừa lại cho những người đã ăn.
14 Bấy giờ, khi thấy phép lạ Đức Chúa Jêsus đã làm, những người đó nói rằng: Người nầy thật là Đấng tiên tri phải đến thế gian.
15 Nhưng Đức Giê-su biết họ sắp đến bắt Người để tôn làm vua, nên Người lại lánh mặt, đi lên núi một mình.
16 Khi chiều đến, các môn đồ Ngài xuống bờ biển,
17 Rồi vào thuyền, đi qua biển hướng về Ca-bê-na-um. Lúc ấy trời đã tối, mà Đức Chúa Jêsus vẫn chưa đến cùng các môn đồ.
18 Biển động dữ dội vì có cơn gió lớn thổi qua.
19 Khi đã chèo được độ hai mươi lăm hay ba mươi dặm, họ thấy Đức Chúa Jêsus đi trên mặt biển và đang đến gần thuyền, nên sợ hãi.
20 Nhưng Ngài phán cùng họ rằng: Ấy là Ta đây, đừng sợ chi!
21 Bấy giờ, họ vui lòng rước Ngài vào thuyền; và ngay lúc đó, thuyền đã cập vào bờ, nơi họ định đến.
22 Ngày hôm sau, dân chúng đứng ở bờ bên kia biển thấy rằng ở đó chỉ có một chiếc thuyền, trừ chiếc thuyền mà các môn đồ đã vào, và Đức Chúa Jêsus không cùng các môn đồ vào thuyền, nhưng chỉ có các môn đồ đi mà thôi.
23 (Nhưng có những chiếc thuyền khác từ Ti-bê-ri-át đến gần nơi họ đã ăn bánh sau khi Chúa đã tạ ơn:)
24 Vậy khi dân chúng thấy Đức Chúa Jêsus không có ở đó, các môn đồ cũng không, thì họ bèn lên thuyền và đi đến Ca-bê-na-um để tìm Đức Chúa Jêsus.
25 Khi họ tìm thấy Ngài ở bờ bên kia biển, họ nói với Ngài rằng: Thưa thầy, thầy đến đây bao giờ?
26 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, các ngươi tìm ta chẳng phải vì đã thấy những phép lạ, nhưng vì các ngươi đã ăn bánh và được no nê.
27 Hãy làm việc, chớ vì đồ ăn hay hư nát, nhưng vì đồ ăn còn lại đến sự sống đời đời, là đồ ăn mà Con người sẽ ban cho các ngươi; vì chính Đức Chúa Cha đã ấn chứng cho Ngài.
28 Họ hỏi Ngài rằng: Chúng tôi phải làm gì để có thể làm công việc của Đức Chúa Trời?
29 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Công việc của Đức Chúa Trời là các ngươi tin Đấng Ngài đã sai đến.
30 Vậy họ nói với Ngài rằng: Vậy thì ông làm dấu lạ gì để chúng tôi thấy và tin ông? Ông làm việc gì?
31 Tổ tiên chúng ta đã ăn manna trong sa mạc, như có lời chép rằng: Người đã ban cho họ bánh từ trời để ăn.
32 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, Môi-se không hề ban cho các ngươi bánh từ trời đâu; nhưng Cha ta ban cho các ngươi bánh thật từ trời.
33 Vì bánh của Đức Chúa Trời là bánh từ trời xuống, ban sự sống cho thế gian.
34 Họ thưa với Ngài rằng: Lạy Chúa, xin ban bánh ấy cho chúng tôi luôn luôn.

35 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Ta là bánh của sự
sống; ai đến cùng ta chẳng hề đói, và ai tin ta chẳng hề khát.
36 Nhưng ta đã nói với các ngươi rằng: Các ngươi đã thấy
ta mà không tin.
37 Tất cả những người Cha ban cho Ta sẽ đến với Ta; còn
kẻ đến với Ta, Ta sẽ không bỏ ra ngoài.
38 Vì ta từ trời xuống, không phải để làm theo ý ta, nhưng
để làm theo ý Đấng đã sai ta.
39 Ý muốn của Đấng đã sai Ta là tất cả những gì Người đã
ban cho Ta, Ta sẽ không để mất một ai, nhưng Ta sẽ cho
sống lại vào ngày sau cùng.
40 Ý muốn của Đấng đã sai Ta là bất cứ ai nhìn thấy Con
và tin vào Con thì được sự sống đời đời; và Ta sẽ khiến
người ấy sống lại vào ngày sau cùng.
41 Bấy giờ, người Do Thái lẩm bẩm với Ngài, vì Ngài đã
phán: Ta là bánh từ trời xuống.
42 Họ nói: "Người này chẳng phải là Jêsus, con trai của
Giô-sép sao? Cha và mẹ của người mà chúng ta đều biết
sao? Vậy thì tại sao người lại nói rằng: Ta từ trời xuống?"
43 Vậy Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi đừng lẩm
bẩm với nhau.
44 Chẳng có ai đến cùng ta được, nếu Cha là Đấng đã sai ta
không kéo đến; và ta sẽ khiến người ấy sống lại vào ngày
sau rốt.
45 Có chép trong sách các đấng tiên tri rằng: Mọi người
đều sẽ được Đức Chúa Trời dạy dỗ. Vậy, hễ ai đã nghe và
học biết về Cha thì đến cùng ta.
46 Không phải bất cứ ai đã từng thấy Cha, trừ ra Đấng từ
Đức Chúa Trời mà đến; chính Đấng ấy đã thấy Cha.
47 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai tin ta thì
được sự sống đời đời.
48 Ta là bánh của sự sống.
49 Tổ tiên các ngươi đã ăn manna trong đồng vắng, rồi đã
chết.
50 Đây là bánh từ trời xuống, hầu cho ai ăn mà không phải
chết.
51 Ta là bánh hằng sống từ trời xuống. Nếu ai ăn bánh này,
người ấy sẽ sống đời đời. Và bánh mà ta sẽ ban cho chính
là thịt ta, để cho thế gian được sống.
52 Vậy nên người Do Thái cãi nhau rằng: Làm sao người
này có thể lấy thịt mình cho chúng ta ăn được?
53 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Quả thật,
quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu các ngươi không ăn
thịt của Con người cùng không uống huyết Ngài, thì chẳng
có sự sống trong các ngươi đâu.
54 Ai ăn thịt và uống huyết Ta thì được sự sống đời đời; Ta
sẽ khiến người ấy sống lại vào ngày sau cùng.
55 Vì thịt Ta thật là đồ ăn, và huyết Ta thật là đồ uống.
56 Người nào ăn thịt Ta và uống huyết Ta thì ở trong Ta,
và Ta ở trong người ấy.
57 Như Cha hằng sống đã sai Ta, và Ta sống bởi Cha; cũng
một thể ấy, người ăn Ta, sẽ sống bởi Ta.
58 Đây là bánh từ trời xuống, không giống như tổ tiên các
ngươi đã ăn manna, rồi đã chết. Người nào ăn bánh này sẽ
sống đời đời.
59 Đức Chúa Jêsus phán những điều đó trong lúc giảng dạy
tại nhà hội ở Ca-bê-na-um.
60 Nhiều môn đồ của Ngài nghe vậy thì nói rằng: Lời nầy
khó nghe quá! Ai có thể nghe được?
61 Khi Đức Chúa Jêsus biết trong lòng các môn đồ Ngài
đang lẩm bẩm về điều đó, Ngài phán cùng họ rằng: Điều
đó làm cho các ngươi vấp phạm sao?
62 Vậy nếu các ngươi thấy Con Người thăng lên nơi Ngài
đã ở trước kia thì sao?
63 Chính thần linh làm cho sống, xác thịt chẳng ích gì.
Những lời ta phán cùng các ngươi đều là thần linh và sự
sống.
64 Nhưng trong anh em có một số người không tin. Vì
ngay từ đầu, Chúa Giê-xu đã biết những kẻ không tin và
những kẻ sẽ phản bội Ngài.
65 Ngài lại phán rằng: Bởi vậy, ta đã nói cùng các ngươi
rằng, nếu Cha ta chẳng ban cho, thì chẳng ai có thể đến
cùng ta được.
66 Từ lúc đó, nhiều môn đồ của Ngài đã bỏ đi và không
còn đi theo Ngài nữa.
67 Đức Chúa Jêsus phán cùng mười hai sứ đồ rằng: Các
ngươi cũng muốn lui chăng?
68 Bấy giờ Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chúng tôi
sẽ theo ai? Chúa có những lời ban sự sống đời đời.
69 Chúng tôi tin và nhận biết rằng Chúa là Đấng Christ,
Con Đức Chúa Trời hằng sống.
70 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta há chẳng đã chọn các
ngươi là mười hai sứ đồ sao? Mà một người trong các
ngươi là quỷ sao?
71 Ngài nói về Giuđa Ích-ca-ri-ốt, con trai của Si-môn; vì
chính hắn là người sẽ phản bội Ngài, vì hắn là một trong
mười hai sứ đồ.

CHƯƠNG 7

1 Sau đó, Đức Chúa Jêsus đi khắp xứ Ga-li-lê. Ngài không
muốn đi trong xứ Giu-đa, vì dân Giu-đa tìm cách giết Ngài.
2 Bấy giờ, lễ Lều Tạm của dân Do Thái đã gần đến.
3 Anh em Ngài nói với Ngài rằng: Hãy rời khỏi đây, và đến
xứ Giu-đê, để các môn đồ của anh cũng được thấy những
công việc anh làm.
4 Vì không có người nào làm điều gì trong sự kín nhiệm,
và chính mình muốn được mọi người biết đến. Nếu ngươi
làm những điều này, hãy tỏ mình ra cho thế gian.
5 Vì ngay cả anh em của Ngài cũng không tin Ngài.
6 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Thì giờ của ta chưa
đến; nhưng thì giờ của các ngươi thì luôn luôn sẵn sàng.
7 Thế gian không thể ghét các ngươi được; nhưng nó ghét
ta, vì ta làm chứng về nó rằng công việc của nó là xấu xa.
8 Các ngươi hãy lên dự lễ nầy; còn ta chưa lên dự lễ nầy, vì
thì giờ ta chưa trọn.
9 Sau khi nói những lời ấy với họ, Ngài vẫn ở lại Ga-li-lê.
10 Nhưng khi anh em Ngài đã lên dự lễ rồi, thì Ngài cũng
lên dự lễ, nhưng không công khai, mà như đi cách kín đáo.
11 Bấy giờ, người Do Thái đi tìm Ngài trong ngày lễ và nói:
"Người ấy ở đâu?"
12 Trong dân chúng có nhiều lời bàn tán về Ngài. Người
thì nói: "Ông ấy là người tốt", kẻ lại nói: "Không đâu, ông
ấy chỉ lừa dối dân chúng thôi".
13 Tuy nhiên, không ai dám công khai nói về Ngài vì sợ
người Do Thái.
14 Vào giữa kỳ lễ, Đức Giê-su lên đền thờ và giảng dạy.
15 Người Giu-đa lấy làm lạ mà nói rằng: Người nầy chưa
từng học, sao lại biết Kinh Thánh?
16 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Đạo lý của ta chẳng phải bởi
ta, nhưng bởi Đấng đã sai ta.
17 Nếu ai muốn làm theo ý muốn của Đức Chúa Trời, thì
sẽ biết đạo lý đó là bởi Đức Chúa Trời hay là ta nói theo ý
ta.

18 Kẻ nói theo ý mình thì tìm vinh quang cho riêng mình; nhưng kẻ tìm vinh quang cho Đấng đã sai mình thì mới là chân thật, và trong người không có điều gì bất chính.
19 Chẳng phải Môi-se đã ban luật pháp cho các ngươi sao? Thế mà không một ai trong các ngươi tuân giữ luật pháp sao? Tại sao các ngươi lại tìm cách giết ta?
20 Dân chúng trả lời rằng: Ngươi bị quỷ ám, ai tìm cách giết ngươi?
21 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta đã làm một việc, các ngươi thảy đều lấy làm lạ.
22 Vậy nên, Môi-se đã truyền cho các ngươi phép cắt bì; (không phải vì phép đó đến từ Môi-se, mà là từ tổ phụ;) và các ngươi lại cắt bì cho người ta vào ngày Sa-bát.
23 Nếu một người đàn ông chịu phép cắt bì vào ngày Sa-bát, để khỏi vi phạm luật pháp của Môi-se; các ngươi giận Ta sao, vì Ta đã chữa lành hoàn toàn một người đàn ông vào ngày Sa-bát?
24 Đừng xét đoán theo bề ngoài, nhưng hãy xét đoán theo sự công bình.
25 Bấy giờ có mấy người ở Giê-ru-sa-lem nói rằng: Đây chẳng phải là người mà họ tìm giết sao?
26 Nhưng kìa, người ấy nói năng dạn dĩ, và họ không nói gì với người. Các quan trưởng có thực sự biết rằng người này chính là Đấng Christ không?
27 Tuy nhiên, chúng ta biết người này từ đâu đến; nhưng khi Đấng Christ đến, không ai biết Người từ đâu đến.
28 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus đang giảng dạy trong đền thờ, thì kêu lên rằng: Các ngươi biết ta, và biết ta từ đâu đến; ta không tự mình đến, nhưng Đấng đã sai ta là chân thật, mà các ngươi không biết Ngài.
29 Nhưng ta biết Ngài; vì ta từ Ngài đến, và Ngài đã sai ta.
30 Bấy giờ, họ tìm cách bắt Ngài, nhưng không ai tra tay trên Ngài, vì giờ của Ngài chưa đến.
31 Nhiều người trong dân chúng tin Ngài và nói rằng: Khi Đấng Christ đến, Ngài sẽ làm nhiều phép lạ hơn người nầy đã làm sao?
32 Người Pha-ri-si nghe dân chúng bàn tán về Ngài như vậy, nên họ cùng các thầy tế lễ cả sai lính đi bắt Ngài.
33 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Ta còn ở với các ngươi ít lâu nữa, rồi ta sẽ đi đến cùng Đấng đã sai ta.
34 Các ngươi sẽ tìm ta nhưng không gặp được; và nơi ta ở, các ngươi không thể đến được.
35 Bấy giờ, người Giu-đa nói với nhau rằng: Người sẽ đi đâu mà chúng ta không tìm thấy? Người sẽ đến cùng những người tản mác giữa dân ngoại và dạy dỗ dân ngoại sao?
36 Ngài phán rằng: Các ngươi sẽ tìm ta, mà không gặp; và nơi ta ở, các ngươi không thể đến được, ấy là ý gì?
37 Ngày cuối cùng, là ngày trọng thể của kỳ lễ, Đức Chúa Jêsus đứng kêu lên rằng: Nếu người nào khát, hãy đến cùng Ta mà uống.
38 Kẻ nào tin ta thì như Kinh Thánh đã chép, từ trong lòng người ấy sẽ chảy ra dòng nước hằng sống.
39 (Nhưng Ngài phán điều đó chỉ về Đức Thánh Linh mà những ai tin Ngài sẽ nhận được; vì bấy giờ Đức Thánh Linh chưa được ban xuống, vì Đức Chúa Jêsus chưa được vinh hiển.)
40 Khi nghe lời ấy, nhiều người trong dân chúng nói rằng: Quả thật, người này là Đấng Tiên Tri.
41 Người khác nói: Đây là Đấng Christ. Nhưng một số khác lại nói: Đấng Christ há sẽ đến từ Ga-li-lê sao?
42 Kinh Thánh há chẳng nói rằng: Đấng Christ phải ra từ dòng dõi vua Đa-vít, và từ thành Bết-lê-hem, là nơi vua Đa-vít ở sao?
43 Vậy nên dân chúng chia rẽ nhau vì Ngài.
44 Có vài người trong bọn họ muốn bắt Ngài, nhưng không ai tra tay bắt Ngài.
45 Bấy giờ các viên chức đến cùng các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si; họ hỏi họ rằng: Sao các ngươi không điệu người đến?
46 Các viên chức trả lời: Chưa hề có người nào nói năng như người nầy.
47 Bấy giờ người Pha-ri-si đáp rằng: Các ngươi cũng bị lừa dối sao?
48 Có người nào trong giới lãnh đạo hay trong nhóm Pha-ri-si tin vào ông ấy không?
49 Nhưng dân nầy không biết luật pháp nên bị rủa sả.
50 Nicôđem, người đã đến gặp Chúa Jêsus vào ban đêm, là một trong số họ, nói với họ rằng:
51 Luật pháp của chúng ta có kết tội một người nào trước khi nghe người đó nói và biết điều người đó làm không?
52 Họ trả lời và nói với ông rằng: Ông cũng là người Ga-li-lê sao? Hãy tra cứu và nhìn xem: vì không có một tiên tri nào xuất thân từ Ga-li-lê cả.
53 Và mỗi người trở về nhà mình.

CHƯƠNG 8

1 Đức Chúa Jêsus đi đến núi Ô-liu.
2 Đến sáng, Ngài lại vào đền thờ; toàn dân đều đến cùng Ngài; Ngài ngồi xuống và dạy dỗ họ.
3 Các thầy thông giáo và người Pha-ri-si đem đến cho Ngài một người đàn bà bị bắt quả tang phạm tội ngoại tình; họ để bà ở giữa đám đông,
4 Họ nói với Ngài rằng: Thưa Thầy, người đàn bà này bị bắt quả tang đang ngoại tình.
5 Vả, trong luật pháp, Môi-se đã truyền cho chúng ta rằng phải ném đá những người như thế; nhưng ông lại nói thế nào?
6 Họ nói thế để thử Người, hầu có thể buộc tội Người. Nhưng Chúa Giêsu cúi xuống, lấy ngón tay viết trên đất, như thể Người không nghe họ nói.
7 Vì họ cứ hỏi mãi, nên Ngài ngẩng lên và bảo họ rằng: " Ai trong các ngươi vô tội, hãy ném đá vào người này trước đã."
8 Rồi Ngài lại cúi xuống viết trên đất.
9 Khi nghe vậy, lương tâm họ cắn rứt, họ lần lượt đi ra, bắt đầu từ những người lớn tuổi cho đến những người cuối cùng. Chỉ còn lại một mình Đức Chúa Jêsus và người phụ nữ đang đứng giữa đó.
10 Khi Đức Chúa Jêsus ngước lên, không thấy ai khác ngoài người đàn bà, Ngài phán cùng người rằng: Hỡi người đàn bà kia, những kẻ cáo buộc ngươi đâu rồi? Không ai lên án ngươi sao?
11 Người thưa rằng: Lạy Chúa, không có ai cả. Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta cũng không định tội ngươi; hãy đi, đừng phạm tội nữa.
12 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng chúng rằng: Ta là sự sáng của thế gian; người nào theo ta sẽ không đi trong nơi tối tăm, nhưng có ánh sáng của sự sống.
13 Vậy nên người Pha-ri-si nói với Ngài rằng: Ông tự làm chứng về mình; lời chứng của ông không đáng tin.

14 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Dầu ta tự làm chứng về mình,
nhưng lời chứng của ta là đáng tin, vì ta biết ta từ đâu đến
và sẽ đi đâu; nhưng các ngươi không biết ta từ đâu đến và
sẽ đi đâu.
15 Các ngươi xét đoán theo xác thịt; còn ta, ta không xét
đoán người nào hết.
16 Nhưng nếu ta xét đoán, sự xét đoán của ta là công bằng;
vì ta không đơn độc, nhưng ta và Cha là Đấng đã sai ta.
17 Trong luật pháp của các ngươi cũng có chép rằng lời
chứng của hai người là đáng tin.
18 Ta tự làm chứng về ta, và Cha là Đấng đã sai ta cũng
làm chứng về ta.
19 Bấy giờ họ hỏi Ngài rằng: Cha của ngươi ở đâu? Đức
Chúa Jêsus đáp rằng: Các ngươi chẳng biết ta, cũng chẳng
biết Cha ta; nếu các ngươi biết ta, thì cũng phải biết Cha ta
nữa.
20 Đức Chúa Jêsus phán những lời nầy lúc Ngài đang
giảng dạy trong đền thờ, tại nơi kho bạc. Không ai tra tay
bắt Ngài, vì giờ của Ngài chưa đến.
21 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng họ rằng: Ta đi, các ngươi
sẽ tìm ta, nhưng các ngươi sẽ chết trong tội lỗi mình. Các
ngươi không thể đến nơi ta đi.
22 Người Do Thái liền nói: "Ông ấy sẽ tự tử sao?" vì ông
ấy đã nói: "Các ngươi không thể đến nơi Ta đi".
23 Ngài phán cùng họ rằng: Các ngươi từ dưới mà đến; ta
từ trên mà đến; các ngươi thuộc về thế gian này; ta không
thuộc về thế gian này.
24 Vậy nên, ta đã bảo các ngươi rằng các ngươi sẽ chết
trong tội lỗi mình; vì nếu các ngươi không tin ta là Đấng đó,
thì các ngươi sẽ chết trong tội lỗi mình.
25 Bấy giờ họ hỏi Ngài rằng: Ông là ai? Đức Chúa Jêsus
đáp rằng: Như lời ta đã nói với các ngươi từ lúc ban đầu.
26 Ta có nhiều điều phải nói và xét đoán về các ngươi;
nhưng Đấng đã sai ta là chân thật; và ta truyền lại cho thế
gian những điều ta đã nghe nơi Ngài.
27 Họ không hiểu rằng Ngài đang nói với họ về Chúa Cha.
28 Bấy giờ Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Khi các
ngươi treo Con người lên, bấy giờ các ngươi sẽ biết rằng ta
là ai, và biết ta không tự mình làm điều gì; nhưng ta nói
những điều Cha ta đã dạy ta.
29 Đấng đã sai ta vẫn ở cùng ta; Chúa Cha không để ta đơn
độc, vì ta hằng làm những điều đẹp lòng Ngài.
30 Khi Ngài nói những lời này, nhiều người tin Ngài.
31 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus phán cùng những người Giu-
đa đã tin Ngài rằng: Nếu các ngươi hằng ở trong đạo ta, thì
các ngươi thật là môn đồ ta;
32 Các ngươi sẽ biết lẽ thật, và lẽ thật sẽ giải thoát các
ngươi.
33 Họ đáp rằng: Chúng tôi là dòng dõi Áp-ra-ham, chưa hề
làm tôi mọi ai, sao thầy lại nói: Các ngươi sẽ được tự do?
34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói
cùng các ngươi, ai phạm tội lỗi thì làm tôi mọi cho tội lỗi.
35 Và người đầy tớ không ở trong nhà luôn, nhưng người
Con thì ở đó luôn.
36 Vậy nếu Con giải phóng các ngươi, các ngươi sẽ thật sự
được tự do.
37 Ta biết các ngươi là dòng dõi Áp-ra-ham, nhưng các
ngươi tìm cách giết ta, vì lời ta không được chỗ trong lòng
các ngươi.
38 Ta nói điều ta đã thấy nơi Cha ta; còn các ngươi làm
điều các ngươi đã thấy nơi Cha các ngươi.
39 Họ trả lời rằng: Cha chúng tôi là Áp-ra-ham. Đức Chúa
Jêsus phán cùng họ rằng: Nếu các ngươi là con cháu Áp-ra-
ham, thì hẳn các ngươi sẽ làm những việc của Áp-ra-ham.
40 Nhưng bây giờ, các ngươi tìm cách giết ta, là người đã
nói cho các ngươi sự thật mà ta đã nghe từ Đức Chúa Trời;
Áp-ra-ham đã không làm như vậy.
41 Các ngươi làm những việc của cha mình. Bấy giờ họ nói
với Ngài rằng: Chúng tôi không phải là con ngoại tình;
chúng tôi chỉ có một Cha, là Đức Chúa Trời.
42 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Nếu Đức Chúa Trời
là Cha các ngươi, thì các ngươi sẽ yêu ta, vì ta bởi Đức
Chúa Trời mà ra và đến; ta chẳng phải tự mình đến, nhưng
chính Ngài đã sai ta đến.
43 Tại sao các ngươi không hiểu lời ta? Ngay cả vì các
ngươi không thể nghe lời ta.
44 Các ngươi thuộc về cha mình là ma quỷ, và các ngươi
muốn làm theo những ham muốn của cha mình. Ngay từ
đầu, nó đã là kẻ giết người, và không ở trong lẽ thật, vì
không có lẽ thật trong nó. Khi nó nói dối, thì nó nói theo ý
riêng mình: vì nó là kẻ nói dối và là cha của sự nói dối.
45 Nhưng vì Ta nói sự thật, nên các ngươi không tin Ta.
46 Trong các ngươi, ai chứng minh được ta có tội? Nếu ta
nói sự thật, sao các ngươi không tin ta?
47 Ai thuộc về Đức Chúa Trời thì nghe lời Đức Chúa Trời;
nhưng các ngươi chẳng nghe, vì các ngươi không thuộc về
Đức Chúa Trời.
48 Bấy giờ người Do Thái đáp rằng: Chúng tôi nói ông là
người Sa-ma-ri và bị quỷ ám, há chẳng phải là đúng sao?
49 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta không bị quỷ ám; nhưng
ta tôn kính Cha ta, còn các ngươi làm nhục ta.
50 Ta không tìm kiếm vinh quang cho riêng ta; có một
Đấng tìm kiếm và xét đoán.
51 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu ai giữ lời
ta, thì sẽ không bao giờ thấy sự chết.
52 Bấy giờ người Do Thái nói với Ngài rằng: Bây giờ
chúng tôi biết rằng ông bị quỷ ám. Áp-ra-ham đã chết, các
đấng tiên tri cũng vậy; mà ông lại nói: Nếu một người giữ
lời ta, thì sẽ không bao giờ nếm mùi sự chết.
53 Ông có lớn hơn tổ phụ chúng tôi là Áp-ra-ham đã chết
không? Các đấng tiên tri cũng đã chết, vậy ông tự cho mình
là ai?
54 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ta tự tôn vinh mình, thì
sự tôn vinh ta chẳng là gì cả; ấy là Cha ta tôn vinh ta, là
Đấng mà các ngươi xưng là Đức Chúa Trời của các ngươi.
55 Nhưng các ngươi không biết Ngài; nhưng ta biết Ngài;
và nếu ta nói rằng ta không biết Ngài, ta sẽ là kẻ nói dối
như các ngươi vậy; song ta biết Ngài và giữ lời Ngài.
56 Cha các ngươi là Áp-ra-ham đã vui mừng khi thấy ngày
của ta; ông đã thấy và mừng rỡ.
57 Người Do Thái nói với Ngài: “Ông chưa đầy năm mươi
tuổi mà đã thấy Áp-ra-ham sao?”
58 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Quả thật, quả thật, ta nói
cùng các ngươi, trước khi có Áp-ra-ham, đã có ta rồi.
59 Bấy giờ, họ lấy đá để ném Ngài. Nhưng Đức Chúa Jêsus
ẩn mình, đi ra khỏi đền thờ, đi qua giữa họ và đi ngang qua.

CHƯƠNG 9

1 Khi Đức Giê-su đi ngang qua, Người thấy một người mù
từ lúc mới sinh.
2 Các môn đồ hỏi Ngài rằng: “Thưa Thầy, ai đã phạm tội,
người này hay cha mẹ anh ta, mà anh ta sinh ra đã mù?”

3 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Chẳng phải người nầy hay cha mẹ đã phạm tội; nhưng ấy là để cho công việc của Đức Chúa Trời được tỏ ra trong người.
4 Ta phải làm trọn những việc của Đấng đã sai ta, trong khi còn ban ngày; đêm đến, thì không ai có thể làm việc được.
5 Trong khi Ta còn ở thế gian, Ta là ánh sáng của thế gian.
6 Nói xong, Ngài nhổ nước miếng xuống đất, trộn thành bùn và xức bùn vào mắt người mù.
7 Rồi Ngài bảo anh ta: " Hãy đi rửa ở ao Si-lô-ê" (nghĩa là "Được sai đi"). Vậy, anh ta đi rửa ở ao đó, rồi trở về thì thấy được.
8 Vậy nên những người hàng xóm và những người trước kia từng thấy anh ta mù đều nói: "Đây chẳng phải là người vẫn ngồi ăn xin sao?"
9 Người thì nói: Ấy là hắn; kẻ khác lại nói: Giống hắn; nhưng Ngài phán: Chính tôi đây.
10 Vậy nên họ hỏi Ngài rằng: Làm sao mắt ngươi đã mở ra được?
11 Người ấy trả lời rằng: Một người tên là Jêsus đã trộn bùn, xức vào mắt tôi, rồi bảo tôi: Hãy đến ao Si-lô-ê mà rửa. Tôi đã đến đó, rửa rồi thì thấy được.
12 Họ hỏi ông: "Người ấy ở đâu?" Ông đáp: "Tôi không biết."
13 Họ dẫn người trước kia bị mù đến cùng người Pha-ri-si.
14 Vả, ấy là ngày Sa-bát mà Đức Chúa Jêsus đã trộn bùn và mở mắt cho anh ta.
15 Bấy giờ, người Pha-ri-si lại hỏi anh ta làm sao anh ta lại được sáng mắt. Anh ta đáp: Người ấy lấy bùn bôi vào mắt tôi, tôi rửa rồi thấy được.
16 Vậy nên một số người Pha-ri-si nói rằng: Người nầy không phải là người của Đức Chúa Trời, vì không giữ ngày Sa-bát. Những người khác nói rằng: Làm sao một người có tội có thể làm được những phép lạ như vậy? Và có sự chia rẽ giữa họ.
17 Họ lại hỏi người mù rằng: "Còn anh, anh nói gì về người đã mở mắt cho anh?" Anh ta trả lời: "Người ấy là một đấng tiên tri."
18 Nhưng người Do Thái không tin rằng anh ta trước kia bị mù mà nay lại sáng mắt, cho đến khi họ gọi cha mẹ anh ta đến.
19 Họ hỏi họ rằng: "Đây có phải là con trai các ngươi mà các ngươi bảo là mù từ khi mới sinh không? Vậy thì tại sao bây giờ nó lại sáng mắt?"
20 Cha mẹ anh trả lời rằng: Chúng tôi biết đây là con trai chúng tôi và nó đã mù từ khi mới sinh.
21 Nhưng bây giờ làm sao nó thấy được, thì chúng tôi không biết; hoặc ai đã mở mắt nó, thì chúng tôi không biết. Nó đã đủ tuổi rồi, hãy hỏi nó; nó sẽ tự nói cho mình.
22 Cha mẹ Ngài nói những lời này vì sợ người Do Thái. Người Do Thái đã thỏa thuận rằng bất cứ ai tuyên xưng Ngài là Đấng Christ thì phải bị đuổi khỏi nhà hội.
23 Bởi vậy, cha mẹ anh ta nói: "Nó đã đủ tuổi rồi, hãy hỏi nó."
24 Bấy giờ, họ lại gọi người mù đến và nói rằng: Hãy ngợi khen Đức Chúa Trời, chúng ta biết người nầy là kẻ có tội.
25 Anh ta trả lời rằng: Tôi không biết người ấy có phải là kẻ có tội hay không; nhưng tôi biết một điều, là trước kia tôi mù mà bây giờ lại sáng.
26 Họ lại hỏi anh ta: "Người đó đã làm gì cho anh? Người đó đã mở mắt anh thế nào?"
27 Người trả lời rằng: Tôi đã nói với các ông rồi, mà các ông không nghe. Tại sao các ông còn muốn nghe nữa? Các ông cũng muốn làm môn đồ người sao?
28 Họ bèn mắng nhiếc ông và nói rằng: “Chính ngươi là môn đồ của người ấy; còn chúng ta là môn đồ của Môi-se.”
29 Chúng ta biết Đức Chúa Trời đã phán cùng Môi-se; nhưng về người nầy, chúng ta không biết từ đâu đến.
30 Người ấy đáp rằng: Việc lạ lùng thay, các ông không biết người ấy từ đâu đến, mà lại mở mắt tôi.
31 Chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời không nhậm lời kẻ có tội; nhưng nếu ai kính sợ Đức Chúa Trời và làm theo ý muốn Ngài, thì Ngài nhậm lời.
32 Từ xưa đến nay, người ta chưa từng nghe nói có người mở mắt kẻ mù từ lúc mới sinh.
33 Nếu người này không thuộc về Đức Chúa Trời thì không làm được gì cả.
34 Họ trả lời và nói với anh ta, "Anh sinh ra trong tội lỗi, và anh muốn dạy chúng tôi sao?" Và họ đuổi anh ta ra ngoài.
35 Đức Chúa Jêsus nghe nói họ đã đuổi anh ta ra; khi gặp anh ta, Ngài hỏi anh ta rằng: Ngươi có tin đến Con Đức Chúa Trời không?
36 Người ấy đáp rằng: Lạy Chúa, người ấy là ai để tôi tin?
37 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi đã thấy Ngài và chính Ngài đang nói chuyện với ngươi.
38 Ông thưa rằng: Lạy Chúa, tôi tin. Rồi ông sấp mình xuống trước mặt Ngài.
39 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta đã đến thế gian nầy đặng làm sự phán xét: hầu cho kẻ chẳng thấy được sáng, và kẻ thấy được lại nên mù.
40 Vài người Pha-ri-si ở đó với Ngài nghe những lời ấy, liền nói với Ngài rằng: Chúng tôi cũng mù sao?
41 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu các ngươi mù, thì không có tội lỗi gì; nhưng bây giờ các ngươi nói rằng: Chúng tôi thấy; nên tội lỗi các ngươi vẫn còn.

CHƯƠNG 10

1 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, kẻ nào không qua cửa mà vào chuồng chiên, nhưng trèo vào từ nơi khác, thì người ấy là kẻ trộm cướp.
2 Nhưng kẻ bởi cửa mà vào, là người chăn chiên.
3 Người giữ cửa mở cho người ấy vào, chiên nghe tiếng người ấy; người ấy gọi tên từng con chiên của mình và dẫn chúng ra.
4 Khi đã cho chiên ra hết, người chăn đi trước, chiên theo sau, vì chiên quen tiếng người chăn.
5 Chúng sẽ không theo người lạ, nhưng sẽ chạy trốn, vì chúng không quen tiếng người lạ.
6 Đức Chúa Jêsus phán dụ ngôn nầy cùng họ, nhưng họ không hiểu Ngài muốn nói điều gì.
7 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng họ rằng: Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ta là cửa của chiên.
8 Mọi kẻ đã đến trước ta đều là kẻ trộm cướp; nhưng chiên không nghe chúng.
9 Ta là cửa: nếu ai bởi ta mà vào thì sẽ được cứu rỗi; họ sẽ vào ra và tìm được đồng cỏ.
10 Kẻ trộm chỉ đến để ăn trộm, giết hại và hủy diệt; còn ta đã đến để chiên được sự sống và được sự sống dư dật.
11 Ta là người chăn hiền lành; người chăn hiền lành vì chiên mà phó sự sống mình.

12 Nhưng kẻ chăn thuê, không phải là người chăn, và chiên không phải là của nó, nếu thấy sói đến, thì bỏ chiên chạy trốn; sói vồ lấy chiên và làm cho chiên tan lạc.
13 Kẻ làm thuê chạy trốn, vì nó là kẻ làm thuê, chẳng lo lắng gì đến chiên.
14 Ta là người chăn chiên nhân lành, ta biết chiên ta, và chiên ta biết ta.
15 Như Cha biết Ta, thì Ta cũng biết Cha vậy; và Ta hy sinh mạng sống mình vì chiên.
16 Ta còn có chiên khác không thuộc về chuồng này; ta cũng phải dẫn chúng về, chúng sẽ nghe tiếng ta; rồi sẽ chỉ có một bầy và một người chăn.
17 Sở dĩ Cha yêu ta là vì ta hy sinh mạng sống mình để được lấy lại.
18 Không ai có thể cất nó khỏi Ta, nhưng chính Ta tự nguyện hy sinh nó. Ta có quyền hy sinh nó và Ta có quyền lấy lại nó. Ta đã nhận được lệnh truyền này từ Cha Ta.
19 Vậy nên, người Do Thái lại chia rẽ nhau về những lời này.
20 Nhiều người trong số họ nói rằng: Người này bị quỷ ám và điên rồi; sao các ngươi lại nghe người ấy?
21 Người khác nói: "Những lời này không phải của người bị quỷ ám. Quỷ có thể mở mắt người mù được sao?"
22 Bấy giờ, tại Giê-ru-sa-lem đang có lễ cung hiến đền thờ, và bấy giờ là mùa đông.
23 Đức Chúa Jêsus đi trong đền thờ, tại hiên của Sa-lô-môn.
24 Bấy giờ, người Do Thái vây quanh Ngài và nói với Ngài rằng: Thầy khiến chúng tôi phải nghi ngờ đến bao giờ? Nếu thầy là Đấng Christ, hãy nói rõ cho chúng tôi biết.
25 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta đã bảo các ngươi rồi, mà các ngươi không tin; những việc ta làm nhân danh Cha ta đều làm chứng về ta.
26 Nhưng các ngươi không tin, vì các ngươi không thuộc về bầy chiên của ta, như ta đã nói với các ngươi.
27 Chiên Ta nghe tiếng Ta, Ta biết chúng và chúng theo Ta.
28 Ta ban cho chúng sự sống đời đời; chúng sẽ không bao giờ chết mất, và không ai có thể cướp chúng khỏi tay Ta.
29 Cha Ta là Đấng đã ban chúng cho Ta thì lớn hơn hết, và không ai có thể cướp chúng khỏi tay Cha Ta.
30 Ta và Cha ta là một.
31 Bấy giờ, người Do Thái lại lấy đá để ném Ngài.
32 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta đã cho các ngươi thấy nhiều việc lành mà Cha đã giao cho; vì việc nào mà các ngươi ném đá ta?
33 Người Do Thái trả lời rằng: Chúng tôi ném đá ông, không phải vì một việc lành, nhưng vì lời phạm thượng, và vì ông là người mà tự cho mình là Đức Chúa Trời.
34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Trong luật pháp các ngươi há chẳng chép rằng: Ta đã phán: Các ngươi là thần sao?
35 Nếu Ngài gọi những người được lời Đức Chúa Trời phán đến là các thần, và nếu Kinh Thánh không thể bị phá bỏ;
36 Tại sao các ngươi lại nói rằng Ta là Đấng mà Cha đã thánh hiến và sai đến thế gian: Ngươi nói phạm thượng? Vì Ta đã nói: Ta là Con Đức Chúa Trời.
37 Nếu ta không làm những việc của Cha ta, thì đừng tin ta.
38 Nhưng nếu ta làm, thì dầu các ngươi không tin ta, hãy tin các việc ta làm, để các ngươi biết và tin rằng Cha ở trong ta và ta ở trong Cha.
39 Vậy nên họ lại tìm cách bắt Ngài; nhưng Ngài đã thoát khỏi tay họ,
40 Rồi lại đi sang bên kia sông Giô-đanh, đến nơi Giăng đã làm phép báp-têm trước kia, và trú tại đó.
41 Nhiều người đến cùng Ngài và nói rằng: Giăng không làm phép lạ nào cả, nhưng mọi điều Giăng đã nói về người này đều là sự thật.
42 Và nhiều người ở đó đã tin Ngài.

CHƯƠNG 11

1 Bấy giờ, có một người đau, tên là La-xa-rơ, ở Bê-tha-ni, là làng của Ma-ri và chị người là Ma-thê.
2 (Ma-ri là người đã xức dầu thơm cho Chúa và lấy tóc mình lau chân Người; anh trai bà là La-xa-rơ đang bị bệnh.)
3 Vậy nên, hai chị em Ngài sai người đến thưa với Ngài rằng: Lạy Chúa, người Chúa yêu đang bị bệnh.
4 Khi Đức Chúa Jêsus nghe vậy, Ngài phán rằng: Bệnh nầy không đến nỗi chết đâu, nhưng để bày tỏ sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, hầu cho Con Đức Chúa Trời qua đó được tôn vinh.
5 Đức Giê-su yêu thương Ma-thê, em gái bà và La-xa-rơ.
6 Khi nghe tin ông này đau, Ngài vẫn ở lại nơi ông đang ở thêm hai ngày nữa.
7 Sau đó, Ngài nói với các môn đồ rằng: Chúng ta hãy trở về xứ Giu-đê.
8 Các môn đồ thưa với Ngài rằng: Thưa Thầy, mới đây người Do Thái tìm cách ném đá Thầy, mà Thầy còn trở lại đó sao?
9 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Một ngày há chẳng có mười hai giờ sao? Nếu ai đi ban ngày, thì không vấp ngã, vì thấy sự sáng của thế gian nầy.
10 Nhưng nếu ai đi ban đêm thì sẽ vấp ngã, vì không có sự sáng nơi mình.
11 Ngài phán những điều này, rồi bảo họ rằng: Bạn chúng ta là La-xa-rơ đang ngủ; nhưng ta đi đánh thức anh ấy dậy.
12 Các môn đồ thưa rằng: Lạy Chúa, nếu anh ấy ngủ, chắc sẽ khỏe lại.
13 Tuy nhiên, Đức Giê-su nói về cái chết của ông, nhưng họ lại nghĩ rằng Ngài nói về việc nghỉ ngơi trong giấc ngủ.
14 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus phán rõ ràng cùng họ rằng: La-xa-rơ đã chết rồi.
15 Ta mừng cho các ngươi vì ta không có mặt ở đó, để các ngươi có thể tin; nhưng chúng ta hãy đến cùng người ấy.
16 Bấy giờ, Thô-ma, gọi là Đi-đim, nói với các môn đồ khác rằng: Chúng ta cũng hãy đi để cùng chết với Ngài.
17 Khi Đức Chúa Jêsus đến, Ngài thấy người ấy đã nằm trong mộ bốn ngày rồi.
18 Bấy giờ Bê-tha-ni cách Giê-ru-sa-lem khoảng mười lăm dặm.
19 Nhiều người Do Thái đến thăm Martha và Mary để an ủi họ về cái chết của anh trai họ.
20 Khi nghe tin Đức Giê-su đến, Ma-thê liền ra đón Người; còn Ma-ri thì vẫn ngồi trong nhà.
21 Bấy giờ, Ma-thê thưa cùng Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa có ở đây, thì anh tôi đã không chết.
22 Nhưng bây giờ tôi biết rằng bất cứ điều gì Ngài xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời sẽ ban cho Ngài.
23 Đức Chúa Jêsus phán cùng nàng rằng: Anh ngươi sẽ sống lại.
24 Ma-thê thưa rằng: Tôi biết rằng anh ấy sẽ sống lại trong sự phục sinh vào ngày sau cùng.
25 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Ta là sự sống lại và sự sống; kẻ nào tin ta thì sẽ sống, mặc dầu đã chết rồi.

26 Còn ai sống và tin Ta thì không bao giờ phải chết. Ngươi có tin điều đó không?
27 Bà thưa rằng: Lạy Chúa, tôi tin Chúa là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, là Đấng phải đến thế gian.
28 Nói xong, bà đi gọi em gái là Ma-ri và nói rằng: Thầy đã đến và gọi em.
29 Vừa nghe vậy, nàng vội vàng đứng dậy và đến cùng Ngài.
30 Lúc đó, Đức Chúa Jêsus chưa vào thành, nhưng vẫn còn ở nơi Ma-thê đã đón Ngài.
31 Khi ấy, những người Do Thái đang ở trong nhà với Ma-ri và an ủi bà, thấy bà vội vã đứng dậy đi ra, thì đi theo bà và nói rằng: Bà đến mộ để khóc.
32 Khi Ma-ri đến gần Đức Chúa Jêsus, thấy Ngài, liền sấp mình xuống chân Ngài và thưa rằng: Lạy Chúa, nếu Chúa có ở đây, thì anh tôi đã không chết.
33 Khi Đức Chúa Jêsus thấy nàng khóc, và những người Giu-đa đi với nàng cũng khóc, Ngài đau lòng và buồn rầu.
34 Họ hỏi: " Các ngươi đã chôn Người ở đâu? " Họ đáp: "Lạy Chúa, xin hãy đến xem."
35 Chúa Giê-su khóc.
36 Người Do Thái bèn nói rằng: Kìa, ông ta yêu La-xa-rơ biết bao!
37 Một số người trong họ nói: "Người đã mở mắt người mù, chẳng lẽ không thể khiến người này khỏi chết sao?"
38 Vậy, Đức Chúa Jêsus lại than thở trong lòng, bèn đến nơi mộ. Mộ là một cái hang, có một hòn đá đậy trên.
39 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy lăn hòn đá đi. Ma-thê, em gái người chết, thưa rằng: Lạy Chúa, đã có mùi hôi rồi, vì người chết đã bốn ngày rồi.
40 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta há chẳng đã nói với ngươi rằng nếu ngươi tin thì sẽ thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời sao?
41 Bấy giờ, người ta lăn hòn đá ra khỏi nơi người chết nằm. Đức Chúa Jêsus ngước mắt lên và nói rằng: Lạy Cha, con tạ ơn Cha vì Cha đã nhậm lời con.
42 Tôi biết rằng Cha luôn nghe lời tôi, nhưng tôi nói vậy vì dân chúng đứng quanh đây, để họ tin rằng Cha đã sai tôi.
43 Khi đã nói xong, Ngài kêu lớn tiếng: " La-xa-rơ, hãy ra!"
44 Người chết đi ra, tay chân quấn vải liệm, mặt thì phủ khăn. Đức Chúa Jêsus bảo họ: Hãy mở cho người ấy, và để người ấy đi.
45 Bấy giờ, nhiều người Do Thái đến cùng Ma-ri và chứng kiến những việc Đức Chúa Jêsus đã làm, thì tin Ngài.
46 Nhưng một số người trong nhóm họ đi gặp người Pha-ri-si và kể cho họ nghe những việc Đức Giê-su đã làm.
47 Bấy giờ các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si nhóm họp công nghị và nói rằng: Chúng ta phải làm sao? Người nầy làm nhiều phép lạ.
48 Nếu chúng ta để mặc ông ta như vậy, mọi người sẽ tin ông ta, rồi quân La Mã sẽ đến hủy diệt nơi này và cả dân tộc chúng ta.
49 Một người trong bọn họ, tên là Cai-phe, làm thầy tế lễ thượng phẩm năm ấy, nói với họ rằng: Các ngươi chẳng biết gì cả,
50 Đừng nghĩ rằng điều có lợi cho chúng ta là một người phải chết thay cho dân, còn hơn là toàn dân phải bị diệt vong.
51 Vả, ông không nói điều đó theo ý mình, nhưng vì là thầy tế lễ thượng phẩm năm đó, nên ông đã nói tiên tri rằng Đức Chúa Jêsus sẽ phải chết vì dân đó;
52 Và không những vì dân tộc ấy mà thôi, nhưng cũng để quy tụ con cái Đức Chúa Trời đã tản mác khắp nơi lại làm một.
53 Từ ngày đó trở đi, họ bàn định giết Ngài.
54 Vậy, Đức Chúa Jêsus không còn đi lại công khai giữa dân Giu-đa nữa; nhưng từ đó, Ngài đi đến một xứ gần đồng vắng, đến một thành tên là Ép-ra-im, và ở lại đó với các môn đồ.
55 Lễ Vượt Qua của người Do Thái gần đến; nhiều người từ miền quê lên Giê-ru-sa-lem trước lễ Vượt Qua để thanh tẩy mình.
56 Bấy giờ, họ tìm kiếm Đức Chúa Jêsus, và đứng trong đền thờ, nói với nhau rằng: Các ngươi nghĩ sao, rằng Ngài sẽ không đến dự lễ?
57 Bấy giờ, các thầy tế lễ cả và người Pha-ri-si đều ra lệnh rằng, nếu ai biết Đức Giê-su ở đâu thì phải báo cho họ biết, để họ bắt Người.

CHƯƠNG 12

1 Sáu ngày trước lễ Vượt Qua, Đức Chúa Jêsus đến thành Bê-tha-ni, nơi La-xa-rơ ở, là người đã chết, mà Ngài đã khiến sống lại từ cõi chết.
2 Người ta dọn tiệc cho Ngài tại đó; Ma-thê hầu hạ; còn La-xa-rơ là một trong những người ngồi cùng bàn với Ngài.
3 Bấy giờ, Ma-ri lấy một cân dầu thơm nard rất đắt giá xức chân Đức Chúa Jêsus, và lấy tóc mình mà lau; cả nhà thơm nức mùi dầu thơm.
4 Bấy giờ, một trong các môn đồ của Ngài là Giuđa Ích-ca-ri-ốt, con trai của Si-môn, kẻ sẽ phản bội Ngài, nói rằng:
5 Sao không bán dầu thơm đó lấy ba trăm đơ-ni-ê mà giúp cho người nghèo?
6 Ông ta nói vậy không phải vì lo cho người nghèo, nhưng vì ông ta là một tên trộm, và giữ túi tiền, lấy trộm những gì người ta để ở trong.
7 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hãy để nàng yên; nàng đã giữ điều nầy cho đến ngày chôn cất ta.
8 Vì người nghèo thì các ngươi lúc nào cũng có ở bên mình; nhưng ta thì các ngươi không có luôn luôn.
9 Vì thế, nhiều người Do Thái biết rằng Ngài đang ở đó, nên họ đến không chỉ vì Ngài, mà còn để xem La-xa-rơ, người mà Ngài đã khiến sống lại từ cõi chết.
10 Nhưng các thầy tế lễ cả bàn định giết luôn La-xa-rơ nữa;
11 Vì nhiều người Do Thái vì cớ ông mà bỏ đi và tin theo Đức Giê-su.
12 Ngày hôm sau, có nhiều người đến dự lễ, khi nghe tin Đức Giê-su sắp lên Giê-ru-sa-lem,
13 Họ lấy những nhánh cây chà là, ra đón Ngài và reo lên rằng: "Hoan hô! Chúc tụng Vua Israel, Đấng nhân danh Chúa mà đến!"
14 Đức Chúa Jêsus gặp một con lừa con, bèn ngồi lên, như có chép rằng:
15 Hỡi con gái Si-ôn, đừng sợ chi, nầy, Vua ngươi đến, ngồi trên lừa con.
16 Lúc đầu, các môn đồ không hiểu những điều này; nhưng khi Đức Chúa Jêsus được vinh hiển, họ nhớ lại rằng những điều này đã được chép về Ngài, và người ta đã làm những điều này cho Ngài.
17 Vậy, những người ở cùng Ngài khi Ngài gọi La-xa-rơ ra khỏi mộ và khiến ông sống lại từ cõi chết đã làm chứng.
18 Vì lý do này mà dân chúng ra đón Ngài, vì họ nghe rằng Ngài đã làm phép lạ ấy.

19 Vậy nên người Pha-ri-si nói với nhau rằng: Các ngươi có thấy mình chẳng thắng được gì không? Kìa, cả thế gian đều chạy theo Ngài.
20 Trong số những người lên dự lễ có một số người Hy Lạp.
21 Vậy, người ấy đến cùng Phi-líp, người Bết-sai-đa, xứ Ga-li-lê, và xin rằng: Thưa ông, chúng tôi muốn gặp Đức Chúa Jêsus.
22 Phi-líp đến thuật lại sự việc cho Anh-rê; rồi Anh-rê và Phi-líp lại thuật lại sự việc cho Đức Chúa Jêsus.
23 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Giờ đã đến, Con người sẽ được vinh hiển.
24 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu hột lúa mì kia không rơi xuống đất mà chết đi, thì nó cứ trơ trọi một mình; nhưng nếu chết đi, thì nó sẽ sinh nhiều bông hạt.
25 Ai yêu mạng sống mình thì sẽ mất; ai ghét mạng sống mình ở đời này thì sẽ giữ lại được đến sự sống đời đời.
26 Nếu ai hầu việc ta, thì phải theo ta; và ta ở đâu, thì kẻ hầu việc ta cũng sẽ ở đó. Nếu ai hầu việc ta, thì Cha ta ắt tôn trọng người ấy.
27 Bây giờ tâm hồn tôi bối rối; tôi sẽ nói gì? Lạy Cha, xin cứu con khỏi giờ này; nhưng chính vì giờ này mà con đã đến.
28 Lạy Cha, xin tôn vinh danh Cha. Bấy giờ có tiếng từ trời phán rằng: Ta đã tôn vinh rồi, và sẽ còn tôn vinh nữa.
29 Vậy dân chúng đứng đó nghe tiếng ấy thì nói rằng đó là tiếng sấm; kẻ khác lại nói: Một thiên sứ đã nói chuyện với Ngài.
30 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Tiếng nầy đã vang ra chẳng phải vì ta, nhưng vì các ngươi.
31 Bây giờ là lúc phán xét thế gian này; bây giờ thủ lãnh của thế gian này sẽ bị quăng ra ngoài.
32 Còn ta, khi ta được treo lên khỏi đất, ta sẽ kéo mọi người đến cùng ta.
33 Ngài nói vậy để ám chỉ Ngài sẽ phải chết cách nào.
34 Dân chúng trả lời Ngài rằng: Chúng tôi đã nghe trong luật pháp rằng Đấng Christ còn đời đời, vậy sao thầy lại nói: Con Người phải bị treo lên? Con Người này là ai?
35 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Sự sáng còn ở cùng các ngươi một ít lâu nữa. Hãy đi trong khi các ngươi còn có sự sáng, e rằng sự tối tăm đến cùng các ngươi chăng; vì kẻ đi trong sự tối tăm thì không biết mình đi đâu.
36 Trong khi các ngươi còn có ánh sáng, hãy tin vào ánh sáng, để các ngươi trở thành con cái của ánh sáng. Đức Chúa Jêsus phán những điều này, rồi đi và ẩn mình khỏi họ.
37 Nhưng dầu Ngài đã làm nhiều phép lạ trước mặt họ, họ vẫn không tin Ngài.
38 Như vậy lời của đấng tiên tri Ê-sai được ứng nghiệm: Lạy Chúa, ai đã tin lời chúng tôi rao giảng? Và cánh tay Chúa đã được tỏ ra cho ai?
39 Vậy nên họ không thể tin, vì Ê-sai lại nói rằng:
40 Ngài đã làm cho mắt họ mù quáng, và lòng họ chai đá, hầu cho mắt họ không thấy, lòng họ không hiểu, mà trở lại, và Ta sẽ chữa lành cho họ.
41 Ê-sai đã nói những điều này khi thấy sự vinh quang của Ngài và nói về Ngài.
42 Tuy nhiên, trong số các quan trưởng cũng có nhiều người tin vào Ngài; nhưng vì sợ người Pha-ri-si, nên họ không xưng Ngài ra, sợ bị đuổi khỏi nhà hội.
43 Vì họ thích sự khen ngợi của loài người hơn là sự khen ngợi của Đức Chúa Trời.
44 Đức Chúa Jêsus kêu lớn rằng: Ai tin ta, chẳng phải tin ta, nhưng tin Đấng đã sai ta.
45 Ai thấy Ta là thấy Đấng đã sai Ta.
46 Ta là sự sáng đã đến thế gian, để bất cứ ai tin Ta thì không còn ở trong bóng tối nữa.
47 Nếu ai nghe lời ta mà không tin thì không phải ta xét đoán người ấy; vì ta đến không phải để xét đoán thế gian, nhưng để cứu thế gian.
48 Người nào từ chối Ta và không nhận lãnh lời Ta, thì đã có kẻ xét đoán họ rồi: lời Ta đã rao giảng, chính lời ấy sẽ xét đoán họ trong ngày sau cùng.
49 Vì Ta không tự mình nói ra; nhưng Cha là Đấng đã sai Ta, đã truyền lệnh cho Ta phải nói gì và công bố gì.
50 Tôi biết rằng điều răn của Ngài là sự sống đời đời. Vậy, bất cứ điều gì tôi nói, thì tôi nói như Cha đã phán cùng tôi.

CHƯƠNG 13

1 Trước lễ Vượt Qua, Đức Chúa Jêsus biết giờ của Ngài đã đến, giờ Ngài phải lìa thế gian nầy mà về cùng Đức Chúa Cha. Ngài đã yêu những kẻ thuộc về mình còn ở thế gian, thì yêu cho đến cùng.
2 Khi bữa ăn tối đã xong, ma quỷ đã gieo vào lòng Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, con trai Si-môn, ý định phản bội Ngài.
3 Đức Chúa Jêsus biết rằng Cha đã giao phó mọi sự trong tay mình, và mình từ Đức Chúa Trời đến, và sẽ về cùng Đức Chúa Trời,
4 Ngài đứng dậy khỏi bàn ăn, cởi áo ngoài ra, lấy khăn và thắt lưng.
5 Sau đó, Ngài đổ nước vào chậu, bắt đầu rửa chân cho các môn đồ và lau chân bằng chiếc khăn Ngài đã thắt lưng.
6 Bấy giờ, Ngài đến cùng Si-môn Phi-e-rơ; Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa lại rửa chân cho tôi sao?
7 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Sự ta làm, hiện giờ ngươi chẳng biết; nhưng về sau ngươi sẽ biết.
8 Phi-e-rơ thưa rằng: Chúa sẽ chẳng rửa chân tôi bao giờ. Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ta không rửa cho ngươi, ngươi chẳng có phần gì với ta cả.
9 Si-môn Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, chẳng những rửa chân tôi mà thôi, lại rửa tay và đầu tôi nữa.
10 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ai đã tắm rồi, chỉ cần rửa chân là được sạch cả. Các ngươi đã sạch, nhưng chưa sạch hết đâu.
11 Vì Ngài biết ai sẽ phản bội Ngài; nên Ngài phán rằng: Các ngươi chẳng phải hết thảy đều sạch.
12 Sau khi rửa chân cho các môn đồ, Ngài mặc áo lại, rồi ngồi xuống và nói với họ rằng: Các ngươi có hiểu điều ta đã làm cho các ngươi không?
13 Các ngươi gọi ta là Thầy là Chúa; các ngươi nói phải, vì ta thật sự là vậy.
14 Vậy nếu Ta là Chúa và là Thầy của các ngươi, mà còn rửa chân cho các ngươi, thì các ngươi cũng nên rửa chân lẫn cho nhau.
15 Vì Ta đã nêu gương cho các ngươi, để các ngươi cũng làm như Ta đã làm cho các ngươi.
16 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, đầy tớ không lớn hơn chủ mình, kẻ được sai đi không lớn hơn người sai đi.
17 Nếu các ngươi biết những điều nầy, thì thật có phước cho các ngươi nếu các ngươi làm theo.

18 Ta không nói về các ngươi hết thảy; ta biết ta đã chọn ai;
nhưng lời Kinh Thánh này phải được ứng nghiệm: Kẻ ăn
bánh cùng ta đã giơ gót lên nghịch cùng ta.
19 Nhưng Ta nói với các ngươi điều này trước khi việc đó
xảy ra, để khi việc đó xảy ra, các ngươi sẽ tin rằng Ta là
Đấng đó.
20 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai tiếp người
ta sai đến tức là tiếp ta; và ai tiếp ta tức là tiếp Đấng đã sai
ta.
21 Khi Đức Chúa Jêsus đã phán như vậy rồi, thì Ngài bối
rối trong lòng, bèn làm chứng rằng: Quả thật, quả thật, ta
nói cùng các ngươi, một người trong các ngươi sẽ phản ta.
22 Bấy giờ, các môn đồ nhìn nhau, không biết Ngài đang
nói về ai.
23 Bấy giờ, có một môn đồ dựa vào ngực Đức Chúa Jêsus,
là người mà Đức Chúa Jêsus yêu mến.
24 Vậy, Si-môn Phi-e-rơ ra hiệu cho ông ấy hỏi xem Thầy
muốn nói đến ai.
25 Vậy người nghiêng mình trên ngực Đức Chúa Jêsus hỏi
rằng: Lạy Chúa, ấy là ai?
26 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ấy là kẻ mà ta sẽ trao cho
một miếng bánh, khi ta đã nhúng nó. Khi đã nhúng một
miếng bánh, Ngài đưa cho Giu-đa Ích-ca-ri-ốt, con trai của
Si-môn.
27 Nhưng sau khi ăn miếng bánh, Satan nhập vào lòng anh
ta. Đức Chúa Jêsus bèn phán cùng anh ta rằng: Việc ngươi
làm, hãy làm mau đi.
28 Nhưng không một ai trong bàn tiệc hiểu Ngài nói với
ông điều đó vì mục đích gì.
29 Có vài người nghĩ rằng vì Giu-đa có túi tiền nên Đức
Chúa Jêsus bảo người rằng: Hãy mua những thứ chúng ta
cần dùng trong kỳ lễ; hoặc là hãy bố thí cho người nghèo.
30 Sau khi nhận được miếng bánh, ông liền ra ngoài. Lúc
đó trời đã tối.
31 Vậy nên, khi Giu-đa đã ra ngoài, Đức Chúa Jêsus phán
rằng: Bây giờ Con Người được vinh hiển, và Đức Chúa
Trời được vinh hiển nơi Con Người.
32 Nếu Đức Chúa Trời được vinh hiển nơi Người, thì Đức
Chúa Trời cũng sẽ vinh hiển Người nơi chính mình Người,
và Ngài sẽ lập tức vinh hiển Người.
33 Hỡi các con cái bé nhỏ, ta còn ở với các ngươi một ít
lâu nữa; các ngươi sẽ tìm ta; và như ta đã nói với người
Giu-đa rằng: Các ngươi không thể đến nơi ta đi; bây giờ ta
cũng nói với các ngươi như vậy.
34 Ta ban cho các ngươi một điều răn mới, nghĩa là các
ngươi phải yêu thương nhau; như ta đã yêu thương các
ngươi thể nào, thì các ngươi cũng hãy yêu thương nhau thể
ấy.
35 Bởi điều này, mọi người sẽ nhận biết các con là môn đồ
của Ta: Nếu các con yêu thương nhau.
36 Si-môn Phi-e-rơ thưa cùng Ngài rằng: Lạy Chúa, Chúa
đi đâu? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nơi ta đi, bây giờ ngươi
không thể theo ta được; nhưng sau nầy ngươi sẽ theo ta.
37 Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, sao bây giờ tôi không thể
theo Chúa được? Tôi sẽ liều mạng sống mình vì Chúa.
38 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi sẽ phó sự sống mình
vì ta sao? Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, gà chưa
gáy, thì ngươi đã chối ta ba lần.

CHƯƠNG 14

1 Lòng các ngươi chớ bối rối; hãy tin Đức Chúa Trời, cũng
hãy tin ta nữa.
2 Trong nhà Cha Ta có nhiều chỗ ở; nếu không, Ta đã nói
với các ngươi rồi. Ta đi để chuẩn bị chỗ cho các ngươi.
3 Nếu ta đã đi và chuẩn bị cho các ngươi một chỗ rồi, ta sẽ
trở lại đem các ngươi đi với ta, hầu cho ta ở đâu thì các
ngươi cũng ở đó.
4 Các ngươi biết ta đi đâu, và biết đường đi.
5 Thô-ma thưa với Ngài rằng: Lạy Chúa, chúng tôi không
biết Chúa đi đâu, làm sao chúng tôi biết đường được?
6 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta là đường đi, lẽ thật, và sự
sống; chẳng bởi ta thì không ai được đến cùng Cha.
7 Nếu các ngươi biết ta, thì cũng biết Cha ta; và từ bây giờ
các ngươi biết và đã thấy Ngài.
8 Phi-líp thưa rằng: Lạy Chúa, xin chỉ Cha cho chúng tôi,
thì đủ rồi.
9 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Hỡi Phi-líp, ta ở cùng các
ngươi đã lâu thay, mà ngươi chưa biết ta sao? Ai đã thấy ta
tức là đã thấy Cha. Sao ngươi lại nói rằng: Xin chỉ Cha cho
chúng tôi?
10 Ngươi há không tin rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong
ta sao? Những lời ta nói với các ngươi chẳng phải ta tự
mình nói; nhưng là Cha ở trong ta, chính Ngài làm trọn
mọi việc.
11 Khi ta nói rằng ta ở trong Cha và Cha ở trong ta, thì hãy
tin ta; bằng chẳng, hãy tin vì công việc ta làm.
12 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, ai tin ta, thì
người ấy cũng sẽ làm những việc ta làm; lại cũng sẽ làm
những việc lớn hơn nữa, vì ta đi về cùng Cha ta.
13 Bất cứ điều gì các ngươi cầu xin nhân danh Ta, Ta sẽ
làm, để Cha được tôn vinh nơi Con.
14 Nếu các ngươi nhân danh Ta mà cầu xin điều gì, Ta sẽ
làm cho.
15 Nếu các ngươi yêu mến Ta, thì giữ gìn các điều răn của
Ta.
16 Ta sẽ cầu xin Cha, và Ngài sẽ ban cho các ngươi một
Đấng An ủi khác, để ở với các ngươi đời đời;
17 Tức là Thần lẽ thật, mà thế gian không thể tiếp nhận
được, vì không thấy và không biết Ngài; nhưng các ngươi
biết Ngài, vì Ngài ở với các ngươi và sẽ ở trong các ngươi.
18 Ta sẽ không để các ngươi mồ côi đâu. Ta sẽ đến cùng
các ngươi.
19 Còn ít lâu nữa, thế gian sẽ không thấy Ta nữa, nhưng
các ngươi sẽ thấy Ta; vì Ta sống, thì các ngươi cũng sẽ
sống.
20 Ngày đó, các ngươi sẽ biết rằng Ta ở trong Cha Ta, các
ngươi ở trong Ta, và Ta ở trong các ngươi.
21 Ai có các điều răn của Ta và vâng giữ, ấy là kẻ yêu mến
Ta; người nào yêu mến Ta sẽ được Cha Ta yêu mến, Ta
cũng sẽ yêu mến người ấy và sẽ tỏ mình ra cho người ấy.
22 Giuđa, không phải là Ích-ca-ri-ốt, thưa với Ngài rằng:
Lạy Chúa, tại sao Chúa sẽ tỏ mình ra cho chúng tôi, mà
không tỏ mình ra cho thế gian?
23 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ai yêu mến ta, thì vâng
giữ lời ta; Cha ta sẽ yêu thương người, chúng ta sẽ đến
cùng người và ở trong người.
24 Kẻ nào không yêu mến Ta thì không giữ lời Ta; và lời
các ngươi nghe đó chẳng phải của Ta, nhưng của Cha, là
Đấng đã sai Ta.

25 Ta đã nói những điều này với các ngươi khi ta còn ở với các ngươi.
26 Nhưng Đấng An ủi, tức là Đức Thánh Linh mà Cha sẽ sai đến nhân danh Ta, Ngài sẽ dạy dỗ các ngươi mọi sự và nhắc lại cho các ngươi nhớ mọi điều Ta đã phán cùng các ngươi.
27 Ta để lại sự bình an cho các ngươi; Ta ban sự bình an của Ta cho các ngươi; Ta ban cho các ngươi sự bình an không như thế gian ban cho. Lòng các ngươi chớ bối rối và đừng sợ hãi.
28 Các ngươi đã nghe ta nói cùng các ngươi rằng: Ta đi, rồi ta sẽ trở lại cùng các ngươi. Nếu các ngươi yêu ta, thì các ngươi sẽ vui mừng, vì ta đã nói: Ta đi đến cùng Cha; vì Cha ta lớn hơn ta.
29 Và bây giờ, ta đã nói với các ngươi trước khi sự việc xảy ra, để khi sự việc xảy ra, các ngươi có thể tin.
30 Từ nay về sau, Ta sẽ không nói nhiều với các ngươi nữa, vì vua chúa thế gian này sẽ đến, chẳng có gì nơi Ta cả.
31 Nhưng để thế gian biết rằng Ta yêu Cha; và như Cha đã truyền lệnh cho Ta, Ta làm như vậy. Hãy đứng dậy, chúng ta hãy đi khỏi đây.

CHƯƠNG 15

1 Ta là cây nho thật, Cha Ta là người trồng nho.
2 Bất cứ nhánh nào trong Ta không sinh hoa trái thì Ngài chặt đi; và Ngài tỉa sạch mọi nhánh nào sinh hoa trái, để nó sinh nhiều hoa trái hơn.
3 Bây giờ, các ngươi đã được trong sạch nhờ lời ta đã phán cùng các ngươi.
4 Hãy ở trong Ta, và Ta ở trong các ngươi. Như nhánh nho không thể tự mình sinh hoa trái, nếu không ở trong cây nho; các ngươi cũng vậy, nếu không ở trong Ta.
5 Ta là cây nho, các ngươi là nhánh. Ai ở trong ta và ta ở trong người ấy thì sinh ra nhiều trái; vì ngoài ta, các ngươi chẳng làm gì được.
6 Nếu ai không ở trong Ta thì bị ném ra ngoài như nhánh nho và sẽ khô héo; người ta gom lại, quăng vào lửa thì nó sẽ cháy.
7 Nếu các ngươi cứ ở trong Ta, và lời Ta cứ ở trong các ngươi, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì sẽ được điều đó.
8 Cha Ta được tôn vinh ở điều này là các ngươi kết nhiều quả, thì sẽ làm môn đồ của Ta vậy.
9 Như Cha đã yêu thương Ta thể nào, Ta cũng yêu thương các ngươi thể ấy. Hãy cứ ở trong tình yêu của Ta.
10 Nếu các ngươi vâng giữ các điều răn của Ta, thì sẽ ở trong tình yêu thương của Ta, cũng như Ta đã vâng giữ các điều răn của Cha Ta và ở trong tình yêu thương của Ngài.
11 Ta đã nói những điều này với các ngươi, để niềm vui của ta ở trong các ngươi, và niềm vui của các ngươi được trọn vẹn.
12 Điều răn của ta đây: Các ngươi hãy yêu nhau như ta đã yêu các ngươi.
13 Không có tình yêu nào lớn hơn tình yêu của người đã hy sinh mạng sống mình vì bạn hữu.
14 Các ngươi là bạn hữu Ta, nếu các ngươi làm theo mọi điều Ta truyền dạy.
15 Từ nay, Ta không còn gọi các ngươi là tôi tớ nữa, vì tôi tớ không biết điều chủ mình làm; nhưng Ta đã gọi các ngươi là bạn hữu, vì Ta đã tỏ cho các ngươi biết mọi điều Ta đã nghe nơi Cha Ta.
16 Không phải các ngươi đã chọn ta, nhưng chính ta đã chọn các ngươi, và lập các ngươi, để các ngươi ra đi và sinh hoa trái, hầu cho hoa trái các ngươi thường tồn, hầu cho bất cứ điều gì các ngươi cầu xin Cha nhân danh ta, thì Ngài ban cho các ngươi.
17 Ta truyền cho các ngươi những điều nầy, là các ngươi phải yêu thương lẫn nhau.
18 Nếu thế gian ghét các con, thì hãy biết rằng nó đã ghét Thầy trước các con.
19 Nếu các ngươi thuộc về thế gian, thì thế gian sẽ yêu những kẻ thuộc về mình; nhưng vì các ngươi không thuộc về thế gian, và ta đã chọn các ngươi giữa thế gian, nên thế gian ghét các ngươi.
20 Hãy nhớ lời ta đã nói cùng các ngươi: Tôi tớ không lớn hơn chủ mình. Nếu họ đã bắt bớ ta, họ cũng sẽ bắt bớ các ngươi; nếu họ đã giữ lời ta, họ cũng sẽ giữ lời các ngươi.
21 Nhưng họ sẽ làm mọi điều ấy cho các ngươi vì danh ta, bởi vì họ không biết Đấng đã sai ta đến.
22 Nếu ta không đến và không phán cùng họ, thì họ không có tội lỗi; nhưng bây giờ họ không còn có thể bào chữa cho tội lỗi mình nữa.
23 Ai ghét Ta thì cũng ghét Cha Ta nữa.
24 Nếu Ta không làm giữa họ những việc mà chưa có người nào khác làm, thì họ không có tội lỗi; nhưng bây giờ họ đã thấy và ghét cả Ta lẫn Cha Ta.
25 Nhưng điều này xảy ra, để ứng nghiệm lời đã chép trong luật pháp của họ: Họ ghét ta vô cớ.
26 Nhưng khi Đấng An ủi đến, là Đấng mà Ta sẽ sai đến cùng các ngươi từ nơi Cha, tức là Thần lẽ thật ra từ nơi Cha, thì Ngài sẽ làm chứng về Ta.
27 Còn các ngươi, các ngươi cũng sẽ làm chứng, vì các ngươi đã ở cùng ta từ lúc ban đầu.

CHƯƠNG 16

1 Ta đã nói những điều này với các ngươi, để các ngươi khỏi vấp phạm.
2 Họ sẽ đuổi các ngươi ra khỏi nhà hội; thật vậy, giờ sẽ đến, khi bất cứ ai giết các ngươi sẽ nghĩ rằng mình đang hầu việc Đức Chúa Trời.
3 Họ sẽ làm những điều ấy với các ngươi, vì họ không biết Cha, cũng không biết Ta.
4 Nhưng Ta đã bảo các ngươi những điều này, để khi đến kỳ, các ngươi nhớ lại rằng Ta đã bảo các ngươi về những điều đó. Và những điều này Ta đã không nói với các ngươi lúc ban đầu, vì Ta đã ở với các ngươi.
5 Nhưng bây giờ, ta về cùng Đấng đã sai ta; và chẳng một ai trong các ngươi hỏi ta rằng: Thầy đi đâu?
6 Nhưng vì Ta đã nói những điều này với các ngươi, nên lòng các ngươi đầy dẫy sự buồn rầu.
7 Tuy nhiên, ta nói thật cùng các ngươi: Ta đi là có lợi cho các ngươi; vì nếu ta không đi, Đấng An ủi sẽ không đến cùng các ngươi; nhưng nếu ta đi, ta sẽ sai Ngài đến cùng các ngươi.
8 Khi Ngài đến, Ngài sẽ khiển trách thế gian về tội lỗi, về sự công chính và về sự phán xét.
9 Về tội lỗi, vì họ không tin Ta;
10 Về sự công chính, vì Ta đi đến cùng Cha Ta, và các ngươi không còn thấy Ta nữa;
11 Về sự phán xét, vì thủ lãnh thế gian này đã bị phán xét.
12 Ta còn nhiều điều muốn nói với các ngươi nữa, nhưng bây giờ các ngươi không có sức chịu nổi.

13 Nhưng khi Thần lẽ thật đến, Ngài sẽ dẫn các ngươi vào
mọi lẽ thật; vì Ngài không tự mình nói, nhưng sẽ nói mọi
điều Ngài nghe, và sẽ tỏ bày cho các ngươi những sự sẽ
đến.
14 Ngài sẽ tôn vinh ta, vì Ngài sẽ tiếp nhận điều thuộc về
ta và tỏ bày cho các ngươi.
15 Mọi sự Cha có đều là của ta; nên ta nói rằng Ngài sẽ lấy
những điều thuộc về ta mà tỏ ra cho các ngươi.
16 Còn ít lâu nữa, các ngươi sẽ không thấy Ta; rồi một ít
nữa, các ngươi sẽ lại thấy Ta, vì Ta đi về cùng Cha.
17 Bấy giờ, một vài môn đồ của Ngài nói với nhau rằng:
Người bảo chúng ta: Còn ít lâu nữa, các ngươi sẽ không
thấy Ta; rồi lại bảo: Còn ít lâu nữa, các ngươi sẽ thấy Ta;
và rằng: Vì Ta đi về cùng Cha, nghĩa là sao?
18 Vậy nên họ nói: "Ngài nói: "Ít lâu nữa" có nghĩa là gì?
Chúng ta không hiểu Ngài muốn nói gì."
19 Đức Chúa Jêsus biết rằng môn đồ muốn hỏi Ngài, nên
phán rằng: Các ngươi có hỏi nhau về lời ta đã nói: Còn ít
lâu nữa các ngươi sẽ không thấy ta; rồi còn ít lâu nữa các
ngươi sẽ thấy ta chăng?
20 Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, các ngươi sẽ
khóc lóc và than vãn, nhưng thế gian sẽ vui mừng. Các
ngươi sẽ buồn rầu, nhưng sự buồn rầu của các ngươi sẽ
biến thành niềm vui.
21 Khi chuyển dạ, người đàn bà đau buồn vì giờ của mình
đã đến; nhưng khi đứa trẻ đã chào đời, người không còn
nhớ đến sự đau đớn nữa, mà vui mừng vì một người đã
sinh ra trong thế gian.
22 Vậy bây giờ các ngươi buồn rầu, nhưng ta sẽ gặp lại các
ngươi, lòng các ngươi sẽ vui mừng, và không ai có thể
cướp mất niềm vui của các ngươi được.
23 Ngày đó, các ngươi sẽ không còn phải cầu xin Ta điều
gì nữa. Quả thật, quả thật, Ta bảo các ngươi, bất cứ điều gì
các ngươi cầu xin Cha nhân danh Ta, thì Ngài sẽ ban cho
các ngươi.
24 Cho đến nay, các ngươi chưa hề nhân danh ta mà cầu
xin điều gì cả. Hãy cầu xin đi, các ngươi sẽ được, để niềm
vui của các ngươi được trọn vẹn.
25 Ta đã nói những điều này với các ngươi bằng dụ ngôn.
Nhưng giờ sẽ đến, khi ta không còn nói với các ngươi bằng
dụ ngôn nữa, nhưng ta sẽ nói rõ ràng với các ngươi về Cha.
26 Ngày đó, các ngươi sẽ nhân danh ta mà cầu xin; ta
không nói với các ngươi rằng ta sẽ cầu xin Cha cho các
ngươi đâu.
27 Vì chính Cha yêu thương các ngươi, vì các ngươi đã yêu
thương ta và tin rằng ta từ Đức Chúa Trời mà đến.
28 Ta từ Cha mà ra và đã đến thế gian. Rồi Ta lại lìa bỏ thế
gian mà về cùng Cha.
29 Các môn đồ thưa với Ngài rằng: Bây giờ Thầy phán rõ
ràng, và không phán bằng lời ví dụ nữa.
30 Bây giờ, chúng tôi biết chắc rằng Thầy biết hết mọi điều,
không cần phải có ai hỏi Thầy; nhờ đó, chúng tôi tin rằng
Thầy từ Đức Chúa Trời mà đến.
31 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Bây giờ các ngươi tin rồi sao?
32 Nầy, giờ đến, và đã đến rồi, khi các ngươi sẽ bị tản lạc,
ai đi đường nấy, và bỏ ta lại một mình; nhưng ta không đơn
độc, vì Cha ở cùng ta.
33 Ta đã nói những điều này với các ngươi, hầu cho trong
ta các ngươi có được sự bình an. Trong thế gian, các ngươi
sẽ có sự hoạn nạn; nhưng hãy vững lòng; ta đã thắng thế
gian rồi.

CHƯƠNG 17

1 Đức Chúa Jêsus phán những lời nầy xong, rồi ngước mắt
lên trời mà rằng: Lạy Cha, giờ đã đến; xin hãy tôn vinh
Con Cha, hầu cho Con Cha cũng tôn vinh Cha.
2 Như Cha đã ban cho Người quyền năng trên mọi loài xác
thịt, Người sẽ ban sự sống đời đời cho những ai Cha đã ban
cho Người.
3 Và sự sống đời đời là họ nhận biết Cha, tức là Đức Chúa
Trời có một và thật, cùng Đức Chúa Jêsus Christ, là Đấng
Cha đã sai đến.
4 Con đã tôn vinh Cha trên đất, đã hoàn tất công việc Cha
giao cho Con làm.
5 Vậy bây giờ, lạy Cha, xin Cha tôn vinh Con nơi chính
Cha, bằng vinh quang mà Con vốn có nơi Cha trước khi thế
gian được tạo thành.
6 Con đã tỏ danh Cha ra cho những người Cha đã ban cho
Con từ giữa thế gian; họ vốn thuộc về Cha, và Cha đã ban
họ cho Con, và họ đã giữ lời Cha.
7 Bây giờ, họ đã biết rằng mọi sự Cha đã ban cho con đều
từ Cha mà đến.
8 Vì Con đã ban cho họ những lời mà Cha đã ban cho Con;
và họ đã tiếp nhận, biết chắc rằng Con đến từ Cha, và tin
rằng Cha đã sai Con.
9 Con cầu nguyện cho họ; con không cầu nguyện cho thế
gian, nhưng cho những người Cha đã ban cho Con; vì họ
thuộc về Cha.
10 Mọi sự của Con đều thuộc về Cha, mọi sự của Cha đều
thuộc về Con; và Con được tôn vinh nơi họ.
11 Bây giờ, con không còn ở thế gian nữa, nhưng những kẻ
này vẫn còn ở thế gian, và con đến cùng Cha. Lạy Cha
thánh, xin gìn giữ những kẻ Cha đã ban cho con trong danh
Cha, để họ nên một như chúng ta.
12 Khi Con còn ở với họ trên thế gian, Con đã gìn giữ họ
nhân danh Cha. Con đã gìn giữ những người Cha đã ban
cho Con, không một ai trong họ bị hư mất, trừ đứa con của
sự hư mất, để lời Kinh Thánh được ứng nghiệm.
13 Bây giờ, Con đến cùng Cha, và Con nói những điều này
lúc còn ở thế gian, để họ được trọn vẹn niềm vui của Con.
14 Con đã truyền lời Cha cho họ, và thế gian ghét họ, vì họ
không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc về thế
gian vậy.
15 Con không cầu xin Cha cất họ khỏi thế gian, nhưng xin
Cha gìn giữ họ khỏi điều ác.
16 Họ không thuộc về thế gian, cũng như Con không thuộc
về thế gian.
17 Xin Chúa thánh hóa họ bằng chân lý của Chúa: lời Chúa
là chân lý.
18 Như Cha đã sai Con vào thế gian, thì Con cũng sai họ
vào thế gian.
19 Vì họ, con tự thánh hóa mình, để họ cũng được thánh
hóa nhờ lẽ thật.
20 Con không chỉ cầu nguyện cho những người này thôi
đâu, nhưng còn cho những ai sẽ tin Con qua lời họ nữa;
21 Để tất cả nên một, như Cha ở trong Con và Con ở trong
Cha; để họ cũng ở trong Chúng Ta, để thế gian tin rằng
Cha đã sai Con.
22 Con đã ban cho họ sự vinh hiển mà Cha đã ban cho Con,
để họ được hiệp nhất như chúng ta là một.
23 Con ở trong họ và Cha ở trong Con, để họ được hoàn
thiện nên một; và để thế gian biết rằng Cha đã sai Con và
đã yêu thương họ như Cha đã yêu thương Con.

24 Lạy Cha, Con muốn rằng Con ở đâu thì những kẻ Cha đã ban cho Con cũng ở đó với Con, để họ chiêm ngưỡng vinh quang mà Cha đã ban cho Con, vì Cha đã yêu Con trước khi sáng thế.
25 Lạy Cha công chính, thế gian không biết Cha; nhưng Con đã biết Cha, và những người này biết rằng Cha đã sai Con.
26 Con đã công bố danh Cha cho họ, và sẽ còn công bố nữa, để tình yêu thương mà Cha đã yêu thương Con ở trong họ, và Con ở trong họ.

CHƯƠNG 18

1 Sau khi phán những lời ấy, Đức Chúa Jêsus đi cùng các môn đồ sang bên kia khe Xết-rôn. Tại đó có một khu vườn, Ngài và các môn đồ vào đó.
2 Giuđa, kẻ phản bội Người, cũng biết nơi này, vì Chúa Giêsu thường tụ họp ở đó với các môn đồ.
3 Bấy giờ, Giuđa dẫn theo một toán lính và lính cận vệ của các thầy tế lễ cả và người Pharisi, rồi đến đó, tay cầm đèn đuốc và khí giới.
4 Vậy, Đức Chúa Jêsus biết mọi điều sẽ xảy đến cho mình, nên tiến ra và nói với họ rằng: Các ngươi tìm ai?
5 Họ trả lời Ngài rằng: Giê-xu người Na-xa-rét. Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Chính ta đây. Giu-đa, là kẻ phản bội Ngài, cũng đứng với họ.
6 Vừa khi Ngài phán rằng: Chính Ta đây, chúng đều lùi lại và ngã xuống đất.
7 Ngài lại hỏi họ: "Các ngươi tìm ai?" Họ đáp: "Tìm Đức Chúa Jêsus người Na-xa-rét."
8 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta đã bảo các ngươi rằng ta là Đấng đó; vậy nếu các ngươi tìm bắt ta, thì hãy để cho những người nầy đi;
9 Như vậy, lời Ngài đã phán được ứng nghiệm: Con chẳng làm mất một người nào trong những người Cha đã ban cho Con.
10 Bấy giờ, Si-môn Phi-e-rơ có một thanh gươm, bèn rút ra, đánh người đầy tớ của thầy tế lễ thượng phẩm, và chém đứt tai phải của người ấy. Tên người đầy tớ đó là Man-chus.
11 Đức Chúa Jêsus phán cùng Phi-e-rơ rằng : Hãy nạp gươm ngươi vào vỏ; ta há chẳng uống chén mà Cha đã ban cho ta sao?
12 Bấy giờ toán lính, viên chỉ huy và các sĩ quan của người Do Thái bắt Đức Chúa Jêsus và trói Ngài lại,
13 Trước hết, họ dẫn Ngài đến nhà An-ne, vì ông là cha vợ của Cai-phe, là thầy tế lễ thượng phẩm năm đó.
14 Bấy giờ, Cai-phe là người đã bàn với người Do Thái rằng: Thà một người chết thay cho dân thì hơn.
15 Si-môn Phi-e-rơ và một môn đồ khác theo sau Đức Chúa Jêsus. Môn đồ đó quen biết với thầy cả thượng phẩm, nên cùng Đức Chúa Jêsus vào dinh thầy cả thượng phẩm.
16 Nhưng Phi-e-rơ đứng ngoài cửa. Bấy giờ, môn đồ kia, là người quen biết với thầy tế lễ thượng phẩm, đi ra nói với người giữ cửa, rồi dẫn Phi-e-rơ vào.
17 Bấy giờ, người giữ cửa nói với Phi-e-rơ rằng: Ngươi há chẳng phải là một trong những môn đồ của người đó sao? Phi-e-rơ đáp rằng: Ta không phải.
18 Các đầy tớ và sĩ quan đứng đó, họ nhóm lửa than vì trời lạnh, rồi họ sưởi ấm. Phi-e-rơ cũng đứng với họ và sưởi ấm.
19 Bấy giờ, thầy tế lễ thượng phẩm hỏi Đức Chúa Jêsus về các môn đồ và giáo lý của Ngài.
20 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ta đã nói công khai cùng thiên hạ; ta thường giảng dạy trong nhà hội và trong đền thờ, là nơi người Do Thái thường lui tới; ta chẳng hề nói điều gì kín giấu.
21 Tại sao ngươi hỏi ta? Hãy hỏi những người đã nghe ta, ta đã nói gì với họ: kìa, họ biết ta đã nói gì.
22 Khi Ngài vừa nói xong, một trong những viên sĩ quan đứng gần đó tát Ngài một cái và nói rằng: "Ngươi trả lời thầy tế lễ thượng phẩm như vậy sao?"
23 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ta nói sai, hãy chỉ ra chỗ sai của ta; còn nếu ta nói phải, sao ngươi lại đánh ta?
24 Bấy giờ, An-ne đã giải Đức Chúa Jêsus vẫn bị trói đến cùng Cai-phe, thầy tế lễ thượng phẩm.
25 Si-môn Phi-e-rơ đứng sưởi ấm. Họ nói với ông: "Ông không phải là một trong những môn đồ của ông ấy sao?" Ông chối và nói: "Tôi không phải".
26 Một trong những người hầu của thầy tế lễ thượng phẩm, là bà con với người mà Phi-e-rơ đã chém đứt tai, nói rằng: Tôi há chẳng thấy anh ở trong vườn với ông ta sao?
27 Bấy giờ Phi-e-rơ lại chối nữa, và ngay lúc đó gà gáy.
28 Bấy giờ, chúng điệu Đức Chúa Jêsus từ Cai-phe đến nơi xét xử; trời còn sớm. Nhưng chính chúng không vào nơi xét xử, e rằng bị ô uế, nhưng để có thể ăn lễ Vượt Qua.
29 Bấy giờ Phi-lát ra ngoài cùng họ và hỏi rằng: Các ngươi cáo buộc người nầy điều gì?
30 Họ đáp rằng: Nếu hắn không phải là kẻ gian ác, chúng tôi đã không nộp hắn cho quan.
31 Bấy giờ Phi-lát bảo họ rằng: Các ngươi hãy bắt người đó đi và xét xử theo luật pháp của các ngươi. Vậy, người Giu-đa thưa cùng Ngài rằng: Chúng tôi không được phép xử tử bất cứ ai;
32 Để ứng nghiệm lời Đức Chúa Jêsus đã phán, khi chỉ về Ngài sẽ phải chết cách nào.
33 Bấy giờ Phi-lát lại vào nơi xét xử, gọi Đức Chúa Jêsus đến và nói với Ngài rằng: Ngươi có phải là Vua dân Giu-đa không?
34 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi tự ý nói điều đó, hay là có người khác đã nói với ngươi về Ta?
35 Phi-lát trả lời rằng: Ta có phải là người Giu-đa đâu? Chính dân ngươi và các thầy tế lễ cả đã nộp ngươi cho ta; ngươi đã làm gì?
36 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nước ta chẳng thuộc về thế gian nầy. Nếu nước ta thuộc về thế gian nầy, thì tôi tớ ta đã chiến đấu, đặng ta khỏi bị nộp cho dân Giu-đa; nhưng hiện nay nước ta chẳng thuộc về chốn nầy.
37 Vậy Phi-lát nói cùng Ngài rằng: Vậy ngươi là vua sao? Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Ngươi nói rằng ta là vua. Ta đã sanh ra và đã đến thế gian vì mục đích nầy, để làm chứng cho lẽ thật. Phàm ai thuộc về lẽ thật thì nghe tiếng ta.
38 Phi-lát hỏi Ngài rằng: Sự thật là gì? Khi đã nói như vậy, Phi-lát lại đi ra cùng dân Giu-đa và nói rằng: Ta chẳng thấy người nầy có tội gì hết.
39 Nhưng các ngươi có tục lệ, là vào ngày lễ Vượt Qua, ta phải tha cho các ngươi một người; vậy các ngươi có muốn ta tha cho các ngươi Vua dân Giu-đa không?
40 Bấy giờ, mọi người lại kêu lên rằng: Đừng bắt người nầy, nhưng bắt Ba-ra-ba. Vả, Ba-ra-ba là một tên cướp.

CHƯƠNG 19

1 Bấy giờ Phi-lát truyền bắt Đức Chúa Jêsus và đánh đòn Ngài.

2 Bọn lính đan một vòng gai, đội lên đầu Người, và mặc cho Người một chiếc áo choàng màu tía.
3 Họ nói rằng: "Lạy Vua dân Do Thái!" rồi họ tát Ngài.
4 Vậy Phi-lát lại ra ngoài và nói với họ rằng: Nầy, ta dẫn người ấy ra trước các ngươi, để các ngươi biết rằng ta không tìm thấy người có tội gì.
5 Bấy giờ, Đức Chúa Jêsus đi ra, đầu đội mão gai, mình mặc áo choàng màu tía. Phi-lát nói với họ rằng: Kìa, người nầy!
6 Vậy khi các thầy tế lễ cả và các viên chức thấy Ngài, họ kêu lên rằng: Hãy đóng đinh hắn trên thập tự giá, hãy đóng đinh hắn trên thập tự giá! Phi-lát bảo họ rằng: Hãy bắt hắn và đóng đinh hắn trên thập tự giá, vì ta không thấy có tội gì nơi hắn.
7 Người Do Thái trả lời: "Chúng tôi có luật, và theo luật đó, hắn phải chết, vì hắn tự xưng là Con Đức Chúa Trời."
8 Khi Phi-lát nghe lời ấy, ông càng sợ hãi hơn;
9 Rồi lại vào nơi xét xử và nói với Đức Chúa Jêsus rằng: Ngươi từ đâu đến? Nhưng Đức Chúa Jêsus không trả lời.
10 Bấy giờ Phi-lát nói với Ngài rằng: Ngươi không nói với ta sao? Ngươi không biết rằng ta có quyền đóng đinh ngươi và có quyền tha ngươi sao?
11 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu chẳng phải từ trên đã ban cho ngươi, thì ngươi chẳng có quyền gì trên ta; vậy nên kẻ nộp ta cho ngươi thì có tội nặng hơn.
12 Từ đó, Phi-lát tìm cách tha Ngài; nhưng dân Giu-đa kêu lên rằng: Nếu quan tha người nầy, thì quan không phải là bạn của Sê-sa; bất cứ ai tự xưng là vua, tức là nói phạm đến Sê-sa.
13 Khi Phi-lát nghe lời đó, ông dẫn Đức Chúa Jêsus ra ngoài, rồi ngồi vào tòa án, tại nơi gọi là Ba-vê, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Gáp-ba-tha.
14 Bấy giờ là ngày chuẩn bị lễ Vượt Qua, vào khoảng giờ thứ sáu. Ông nói với người Do Thái rằng: "Kìa là Vua các ngươi!"
15 Nhưng họ kêu lên rằng: Hãy trừ hắn đi, trừ hắn đi, hãy đóng đinh hắn trên thập tự giá. Phi-lát nói với họ rằng: Ta sẽ đóng đinh Vua các ngươi sao? Các thầy tế lễ cả trả lời rằng: Chúng tôi không có vua nào khác ngoài Sê-sa.
16 Bấy giờ, ông giao Ngài cho họ để đóng đinh. Họ bắt Đức Chúa Jêsus và dẫn đi.
17 Đức Giê-su vác thập giá đi ra ngoài, đến một nơi gọi là Đồi Sọ, tiếng Hê-bơ-rơ gọi là Gô-gô-tha.
18 Tại đó, họ đóng đinh Người và hai người khác nữa, mỗi bên một người, còn Đức Giêsu ở giữa.
19 Phi-lát bèn viết một tấm bảng, rồi treo trên thập tự giá. Trên bảng đó có ghi rằng: GIÊ-XU NGƯỜI NAZARETH, VUA DÂN DO THÁI.
20 Nhiều người Do Thái đọc thấy dòng chữ này, vì nơi Chúa Giê-su bị đóng đinh ở gần thành phố, và dòng chữ này được viết bằng tiếng Hê-bơ-rơ, tiếng Hy Lạp và tiếng La-tinh.
21 Các thầy tế lễ cả của dân Giu-đa bèn nói với Phi-lát rằng: Xin đừng viết: Vua dân Giu-đa; nhưng hãy viết rằng: Người đã nói: Ta là Vua dân Giu-đa.
22 Phi-lát trả lời: Điều ta đã viết, thì ta đã viết rồi.
23 Sau khi đóng đinh Đức Chúa Jêsus, quân lính lấy áo xống của Ngài chia làm bốn phần, mỗi người lính một phần; họ cũng lấy áo dài của Ngài nữa. Nhưng áo dài đó không có đường khâu, dệt liền từ trên xuống dưới.
24 Vậy nên họ nói với nhau rằng: Chúng ta đừng xé áo nầy ra, nhưng hãy bắt thăm xem ai được, để ứng nghiệm lời Kinh Thánh rằng: Chúng đã chia nhau áo xống của ta, và bắt thăm áo dài ta. Vậy, quân lính đã làm như vậy.
25 Khi ấy, đứng gần thập tự giá của Đức Chúa Jêsus, có mẹ Ngài, chị của mẹ Ngài là Ma-ri vợ của Cơ-lê-ô-ba, và Ma-ri Ma-đơ-len.
26 Khi Đức Chúa Jêsus thấy mẹ mình và môn đồ Ngài yêu đứng gần đó, thì Ngài nói với mẹ rằng: Hỡi đàn bà, nầy là con của bà!
27 Rồi Ngài phán cùng môn đồ rằng: Đây là mẹ ngươi! Từ giờ đó, môn đồ ấy rước bà về nhà mình.
28 Sau đó, Đức Chúa Jêsus biết rằng mọi sự đã hoàn tất, hầu cho lời Kinh Thánh được ứng nghiệm, nên phán rằng: Ta khát.
29 Bấy giờ, có một bình đựng đầy giấm. Người ta lấy một miếng bọt biển thấm đầy giấm, buộc vào cành kinh giới và đưa lên miệng Ngài.
30 Khi Đức Chúa Jêsus đã chịu lấy giấm rồi, bèn phán rằng: Mọi sự đã được trọn; rồi Ngài gục đầu xuống và trút linh hồn.
31 Vì là ngày chuẩn bị lễ, nên người Do Thái không muốn để xác chết trên thập tự giá vào ngày Sa-bát (vì ngày Sa-bát đó là ngày trọng thể), nên họ xin Phi-lát cho đánh gãy chân những người bị đóng đinh và đem xác xuống.
32 Bấy giờ, quân lính đến, đánh gãy ống chân người thứ nhất, rồi đến người thứ hai cùng bị đóng đinh với Ngài.
33 Nhưng khi đến gần Đức Giê-su, thấy Người đã chết rồi, họ không đánh gãy ống chân Người;
34 Nhưng một người lính lấy giáo đâm vào cạnh sườn Người, tức thì máu và nước chảy ra.
35 Người đã thấy điều đó đã làm chứng, và lời chứng của người ấy là thật, và người ấy biết rằng lời mình nói là thật, để cho các ngươi tin.
36 Những việc này xảy ra để ứng nghiệm lời Kinh Thánh: Sẽ không một xương nào của Ngài bị gãy.
37 Lại có lời Kinh Thánh khác chép rằng: Họ sẽ nhìn xem Đấng mà họ đã đâm.
38 Sau đó, Giô-sép người A-ri-ma-thê, là môn đồ của Đức Chúa Jêsus, nhưng kín đáo vì sợ người Giu-đa, đã xin Phi-lát cho đem xác Đức Chúa Jêsus đi; Phi-lát cho phép. Vậy, Giô-sép đến lấy xác Đức Chúa Jêsus.
39 Ni-cô-đem, người trước kia đã đến gặp Đức Chúa Jêsus vào ban đêm, cũng đến, mang theo một trăm cân mộc dược và lô hội.
40 Bấy giờ, họ lấy xác Đức Chúa Jêsus, quấn trong vải gai và thuốc thơm, theo như tục lệ chôn cất của người Do Thái.
41 Bấy giờ, tại nơi Ngài bị đóng đinh có một khu vườn, trong vườn có một ngôi mộ mới, chưa hề có ai chôn cất.
42 Vậy, họ chôn Đức Chúa Jêsus tại đó, vì là ngày chuẩn bị của người Giu-đa, và ngôi mộ ở gần đó.

CHƯƠNG 20

1 Ngày đầu tuần, lúc trời còn tối, Ma-ri Ma-đơ-len đến mộ, thấy tảng đá đã lăn khỏi mộ.
2 Bấy giờ, bà chạy đến Si-môn Phi-e-rơ và môn đồ kia, là người mà Đức Chúa Jêsus yêu, mà nói rằng: Người ta đã đem Chúa khỏi mộ, và chúng tôi không biết họ để Ngài ở đâu.
3 Vậy Phi-e-rơ và môn đồ kia đi ra, đến mộ.
4 Vậy, cả hai cùng chạy; nhưng môn đồ kia chạy nhanh hơn Phi-e-rơ và đến mộ trước.

5 Ông cúi xuống nhìn vào, thấy vải liệm còn đó, nhưng không vào.
6 Bấy giờ, Si-môn Phi-e-rơ theo sau đến, vào trong mộ, thấy vải liệm nằm đó,
7 Còn khăn liệm trùm đầu Ngài thì không để chung với vải lanh, nhưng được cuốn lại, để riêng một nơi.
8 Bấy giờ, môn đồ kia, là người đã đến mộ trước, cũng bước vào, thấy và tin.
9 Vì lúc đó họ chưa hiểu lời Kinh Thánh rằng Ngài phải sống lại từ cõi chết.
10 Sau đó, các môn đồ lại trở về nhà mình.
11 Nhưng Ma-ri đứng bên ngoài, gần mộ, khóc lóc; vừa khóc, bà vừa cúi xuống nhìn vào trong mộ.
12 Và thấy hai thiên sứ mặc áo trắng đang ngồi, một vị ở đầu, một vị ở chân, nơi xác Đức Chúa Jêsus đã nằm.
13 Họ hỏi bà: "Hỡi người đàn bà kia, sao bà khóc?" Bà đáp: "Vì người ta đã lấy mất Chúa tôi, và tôi không biết họ để Ngài ở đâu."
14 Nói xong, bà quay lại và thấy Chúa Giê-xu đang đứng đó, nhưng bà không biết đó là Chúa Giê-xu.
15 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hỡi người đàn bà kia, sao ngươi khóc? Ngươi tìm ai? Người đàn bà tưởng Ngài là người làm vườn, bèn nói rằng: Hỡi ông, nếu ông đã đem Ngài đi, thì xin nói cho tôi biết ông để Ngài ở đâu, tôi sẽ đem Ngài về.
16 Đức Chúa Jêsus phán rằng: Hỡi Ma-ri. Ma-ri bèn xây lại và thưa rằng: Ra-bu-ni; nghĩa là Lạy Thầy.
17 Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Chớ rờ đến ta; vì ta chưa lên cùng Cha ta; nhưng hãy đi đến cùng anh em ta và nói với họ rằng: Ta lên cùng Cha ta và Cha các ngươi, cùng Đức Chúa Trời ta và Đức Chúa Trời các ngươi.
18 Ma-ri Ma-đơ-len đến báo cho các môn đồ rằng bà đã thấy Chúa, và Ngài đã phán những điều này với bà.
19 Chiều ngày đó, là ngày thứ nhất trong tuần, các cửa nơi các môn đồ nhóm lại đều đóng vì sợ người Do Thái. Đức Chúa Jêsus đến, đứng giữa các môn đồ và phán rằng: Bình an cho các ngươi!
20 Khi Ngài nói như vậy, Ngài đưa tay và cạnh sườn cho họ xem. Bấy giờ các môn đồ vui mừng khi thấy Chúa.
21 Đức Chúa Jêsus lại phán cùng môn đồ rằng: Bình an cho các ngươi! Như Cha đã sai ta thể nào, thì ta cũng sai các ngươi thể ấy.
22 Khi Ngài phán như vậy rồi, Ngài thổi hơi vào các ông và bảo rằng: Hãy nhận lãnh Đức Thánh Linh.
23 Bất cứ tội nào các ngươi tha, thì tội ấy sẽ được tha; và bất cứ tội nào các ngươi cầm giữ, thì tội ấy sẽ bị cầm giữ.
24 Nhưng Thô-ma, một trong mười hai sứ đồ, cũng gọi là Đi-đim, không có mặt với họ khi Đức Chúa Jêsus đến.
25 Các môn đồ khác nói với ông: "Chúng tôi đã thấy Chúa." Nhưng ông đáp: "Nếu tôi không thấy dấu đinh trên tay Người, nếu tôi không đặt ngón tay vào dấu đinh và nếu tôi không đặt bàn tay vào cạnh sườn Người, thì tôi không tin."
26 Tám ngày sau, các môn đồ lại nhóm họp trong nhà, có cả Thô-ma ở đó. Khi ấy, Đức Chúa Jêsus đến, đứng giữa các môn đồ, cửa vẫn đóng, và phán rằng: Bình an cho các ngươi!
27 Bấy giờ, Ngài phán cùng Thô-ma rằng: Hãy giơ ngón tay ngươi ra, và hãy xem bàn tay ta; cũng hãy giơ bàn tay ngươi ra và thọc vào cạnh sườn ta; chớ cứng lòng, nhưng hãy tin.
28 Thô-ma đáp rằng: Lạy Chúa tôi và Đức Chúa Trời tôi!
29 Đức Chúa Jêsus phán cùng Thô-ma rằng : Hỡi Thô-ma, vì ngươi đã thấy ta, nên ngươi tin. Phước cho những kẻ chẳng từng thấy mà đã tin!
30 Đức Giê-su còn làm nhiều dấu lạ khác nữa trước mặt các môn đồ, nhưng không được chép trong sách này:
31 Nhưng những điều này được chép ra để anh em tin rằng Đức Chúa Jêsus là Đấng Christ, Con Đức Chúa Trời, và để khi tin, anh em có sự sống nhờ danh Ngài.

CHƯƠNG 21

1 Sau đó, Đức Giê-su lại hiện ra với các môn đồ ở bờ biển Ti-bê-ri-át. Ngài hiện ra như sau:
2 Có Si-môn Phi-e-rơ, Thô-ma gọi là Đi-đim, Na-tha-na-ên người Ca-na xứ Ga-li-lê, các con trai của Xê-bê-đê và hai môn đồ khác nữa nhóm họp lại.
3 Si-môn Phi-e-rơ nói với họ rằng: Tôi đi đánh cá. Họ đáp rằng: Chúng tôi cũng đi với anh. Họ ra đi, và lập tức lên thuyền; nhưng đêm đó họ chẳng bắt được gì cả.
4 Khi trời sáng, Đức Chúa Jêsus đứng trên bờ, nhưng các môn đồ không biết đó là Đức Chúa Jêsus.
5 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Hỡi các con, các con có gì ăn không? Họ trả lời rằng: Không.
6 Ngài bảo họ: Hãy thả lưới xuống bên phải thuyền, thì các ngươi sẽ tìm được. Vậy, họ thả lưới xuống, nhưng bây giờ họ không thể kéo lưới lên được vì có quá nhiều cá.
7 Vậy nên môn đồ mà Đức Chúa Jêsus yêu mến nói với Phi-e-rơ rằng: Ấy là Chúa! Khi Si-môn Phi-e-rơ nghe rằng ấy là Chúa, bèn lấy áo đánh cá quấn mình lại (vì đang ở trần), rồi nhảy xuống biển.
8 Các môn đồ khác đi thuyền nhỏ đến, (vì họ không xa bờ lắm, chỉ khoảng hai trăm thước), kéo theo lưới đầy cá.
9 Vừa lên bờ, họ thấy có lửa than, ở trên có cá và bánh.
10 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Hãy đem số cá các ngươi mới bắt được lại đây.
11 Si-môn Phi-e-rơ lên thuyền, kéo lưới vào bờ, đầy một trăm năm mươi ba con cá lớn; dầu nhiều cá dường ấy, nhưng lưới vẫn không rách.
12 Đức Chúa Jêsus phán cùng họ rằng: Hãy lại mà ăn. Nhưng không một môn đồ nào dám hỏi Ngài rằng: Ngươi là ai? vì biết rằng ấy là Chúa.
13 Bấy giờ, Đức Giê-su lại gần, lấy bánh trao cho họ, rồi lấy cá nữa.
14 Đây là lần thứ ba Chúa Giê-su hiện ra với các môn đồ sau khi Ngài sống lại từ cõi chết.
15 Khi họ đã ăn xong, Chúa Giê-su phán cùng Si-môn Phi-e-rơ rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi yêu ta hơn những kẻ nầy chăng? Ông thưa rằng: Có, lạy Chúa; Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Ngài phán rằng: Hãy chăn chiên con ta.
16 Ngài lại phán cùng người lần thứ hai rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi có yêu ta chăng? Người thưa rằng: Có, lạy Chúa; Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Ngài phán rằng: Hãy chăn chiên ta.
17 Ngài phán cùng người lần thứ ba rằng: Hỡi Si-môn, con Giô-na, ngươi yêu ta chăng? Phi-e-rơ buồn rầu vì Ngài phán cùng người đến lần thứ ba rằng: Ngươi yêu ta chăng? Người thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa biết hết mọi sự; Chúa biết rằng tôi yêu Chúa. Đức Chúa Jêsus phán cùng người rằng: Hãy chăn chiên ta.
18 Quả thật, quả thật, ta nói cùng ngươi, khi ngươi còn trẻ, ngươi tự mình thắt lưng lấy, muốn đi đâu thì đi; nhưng khi

ngươi già, ngươi sẽ giơ tay ra, người khác thắt lưng cho ngươi và dẫn ngươi đến nơi ngươi không muốn.
19 Ngài phán điều đó để chỉ về sự chết mà Phi-e-rơ phải chịu để tôn vinh Đức Chúa Trời. Sau khi phán điều đó, Ngài bảo Phi-e-rơ rằng: Hãy theo ta.
20 Bấy giờ, Phi-e-rơ quay lại, thấy môn đồ mà Đức Chúa Jêsus yêu dấu đi theo; là người đã nghiêng mình trên ngực Đức Chúa Jêsus trong bữa ăn tối và hỏi rằng: Lạy Chúa, ai là kẻ phản Chúa?
21 Khi thấy người ấy, Phi-e-rơ hỏi Đức Chúa Jêsus rằng: Lạy Chúa, vậy người nầy phải làm sao?
22 Đức Chúa Jêsus đáp rằng: Nếu ta muốn người ấy ở lại cho tới khi ta đến, thì can hệ gì đến ngươi? Còn ngươi, hãy theo ta.
23 Bấy giờ, có lời đồn ra giữa các anh em rằng môn đồ đó sẽ không chết. Nhưng Đức Chúa Jêsus không nói rằng: Người ấy sẽ không chết; nhưng nói rằng: Nếu ta muốn người ấy cứ ở lại cho tới khi ta đến, thì can hệ gì đến ngươi?
24 Chính môn đồ này làm chứng về những điều này và đã viết ra những điều này; chúng ta biết rằng lời chứng của người ấy là xác thực.
25 Và còn nhiều điều khác nữa mà Đức Chúa Jêsus đã làm; nếu chép hết từng điều một, thì tôi thiết nghĩ rằng ngay cả thế gian cũng không đủ chỗ chứa hết các sách phải chép. A-men.

Công vụ các tông đồ

CHƯƠNG 1

1 Hỡi Thê-ô-phi-lơ, tôi đã viết bản luận thuyết trước về mọi điều Đức Chúa Jêsus đã làm và dạy từ ban đầu,
2 Cho đến ngày Ngài được cất lên trời, sau khi Ngài dùng Đức Thánh Linh truyền lệnh cho các sứ đồ mà Ngài đã chọn:
3 Sau khi chịu khổ hình, Ngài đã dùng nhiều bằng chứng không thể chối cãi để cho họ thấy Ngài vẫn sống, và hiện ra với họ trong bốn mươi ngày, phán bảo những điều liên quan đến vương quốc Đức Chúa Trời.
4 Khi nhóm lại với các sứ đồ, Ngài truyền cho họ rằng đừng rời khỏi Giê-ru-sa-lem, nhưng phải chờ đợi điều Cha đã hứa, là điều mà các ngươi đã nghe ta nói .
5 Vì Giăng đã làm phép báp-têm bằng nước, nhưng trong ít ngày nữa, anh em sẽ được làm phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh.
6 Vậy khi họ nhóm lại, họ hỏi Ngài rằng: Lạy Chúa, có phải trong lúc nầy Chúa sẽ lập lại vương quốc Y-sơ-ra-ên không?
7 Ngài đáp rằng: Các ngươi không cần biết kỳ hạn hay ngày giờ mà Cha đã tự quyền định lấy.
8 Nhưng các ngươi sẽ nhận được quyền năng khi Đức Thánh Linh giáng trên các ngươi, và các ngươi sẽ làm chứng về ta tại thành Giê-ru-sa-lem, khắp xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri, cho đến cùng trái đất.
9 Sau khi Ngài phán những lời ấy xong, họ đang nhìn xem Ngài thì Ngài được cất lên; và có một đám mây tiếp Ngài khuất khỏi mắt họ.
10 Trong lúc họ chăm chú nhìn lên trời lúc Ngài ngự lên, thì kìa, có hai người đàn ông mặc áo trắng đứng bên cạnh họ.
11 Họ cũng nói rằng: Hỡi người Ga-li-lê, sao các ngươi đứng ngóng lên trời? Chính Đức Chúa Jêsus nầy đã được cất lên trời khỏi các ngươi, cũng sẽ trở lại y như cách các ngươi đã thấy Ngài lên trời vậy.
12 Sau đó, các môn đồ từ núi gọi là Ô-liu trở về Giê-ru-sa-lem; núi này cách Giê-ru-sa-lem một quãng đường đi ước chừng một ngày Sa-bát.
13 Khi đã vào trong, họ lên một phòng trên lầu, nơi Phi-e-rơ, Gia-cơ, Giăng, Anh-rê, Phi-líp, Thô-ma, Ba-thê-lê-my, Ma-thi-ơ, Gia-cơ con của A-phê, Si-môn Xê-lốt, và Giu-đa em của Gia-cơ đang ở.
14 Tất cả những người ấy đều đồng tâm hiệp ý cầu nguyện và nài xin với các phụ nữ, với Ma-ri, mẹ Đức Chúa Jêsus, và với anh em Ngài.
15 Vào những ngày đó, Phi-e-rơ đứng dậy giữa các môn đồ và nói rằng: (số người nhóm lại ước chừng một trăm hai mươi tên)
16 Hỡi anh em, lời Kinh Thánh này phải được ứng nghiệm, là lời Đức Thánh Linh đã phán trước qua miệng Đa-vít về Giu-đa, là kẻ dẫn đường cho những kẻ bắt Đức Chúa Jêsus.
17 Vì ông vốn ở trong số chúng ta và đã được dự phần vào chức vụ này.
18 Người ấy lấy tiền thưởng của tội ác mà mua một thửa ruộng; rồi ngã nhào xuống, vỡ tan ra ở giữa, và toàn bộ ruột đổ ra ngoài.
19 Và tất cả dân cư tại Giê-ru-sa-lem đều biết điều đó, đến nỗi cánh đồng đó theo tiếng bản xứ của họ được gọi là Aceldama, nghĩa là cánh đồng máu.
20 Vì có chép trong sách Thi Thiên rằng: Nguyện nơi ở của nó phải hoang vu, Đừng có ai ở đó nữa: Nguyện người khác chiếm lấy chức giám mục của nó.
21 Vậy trong số những người đã đồng hành với chúng ta suốt thời gian Chúa Jêsus ra vào giữa chúng ta,
22 Từ khi Giăng làm phép báp-têm cho đến ngày Ngài được cất lên khỏi chúng ta, phải có một người cùng làm chứng với chúng ta về sự phục sinh của Ngài.
23 Họ chỉ định hai người: Giô-sép, tức Ba-sa-ba, cũng gọi là Giút-tu, và Ma-thia.
24 Họ cầu nguyện rằng: Lạy Chúa, Chúa là Đấng biết rõ lòng mọi người, xin tỏ cho biết Chúa đã chọn ai trong hai người nầy,
25 Để ông có thể đảm nhiệm chức vụ và chức sứ đồ mà Giuđa đã phạm tội, để ông có thể đi đến nơi của riêng mình.
26 Họ bắt thăm, và thăm trúng nhằm Ma-thia, nên ông được kể vào số mười một sứ đồ.

CHƯƠNG 2

1 Khi ngày lễ Ngũ Tuần đến, mọi người đều tụ họp tại một nơi.
2 Bỗng nhiên, có tiếng từ trời phát ra như tiếng gió mạnh ùa vào đầy cả căn nhà nơi họ đang tụ họp.
3 Rồi họ thấy xuất hiện những lưỡi giống như lưỡi lửa, rời rạc, đậu trên mỗi người trong bọn họ.
4 Và tất cả mọi người đều được đầy dẫy Đức Thánh Linh, bắt đầu nói các thứ tiếng khác nhau, theo như Đức Thánh Linh cho họ nói.
5 Bấy giờ, tại Giê-ru-sa-lem có những người Do Thái, là những người ngoan đạo, từ mọi dân tộc dưới gầm trời đến.
6 Khi tiếng đồn ấy vang ra, dân chúng tụ họp lại, và họ đều bối rối vì mỗi người đều nghe các môn đồ nói tiếng bản xứ của mình.
7 Mọi người đều kinh ngạc và lấy làm lạ, nói với nhau rằng: "Kìa, những người đang nói đó chẳng phải là người Ga-li-lê sao?"
8 Làm sao chúng ta lại nghe mỗi người nói tiếng riêng của xứ mình, là tiếng mẹ đẻ của mình?
9 Người Parthia, người Medes, người Elamites, và những người sống ở Mesopotamia, ở Judea, ở Cappadocia, ở Pontus và ở Asia,
10 Phrygia, Pamphylia, ở Ai Cập, và các vùng Libya gần Cyrene, và những người ngoại quốc ở Rome, người Do Thái và người cải đạo,
11 Người Cơ-rết và người Ả-rập, chúng ta nghe họ dùng tiếng nói của chúng ta để nói về những việc kỳ diệu của Đức Chúa Trời.
12 Mọi người đều kinh ngạc và nghi ngờ, nói với nhau: "Việc này có ý nghĩa gì?"
13 Những người khác thì chế giễu rằng: Những người này say rượu mới rồi.
14 Nhưng Phi-e-rơ đứng dậy cùng mười một sứ đồ, cất tiếng nói rằng: Hỡi người Giu-đa, và hết thảy những người ở tại thành Giê-ru-sa-lem, hãy biết điều nầy, và lắng tai nghe lời ta:
15 Vì những người này không say như các ngươi nghĩ đâu, vì bây giờ mới là giờ thứ ba ban ngày.
16 Nhưng đây là điều đã được tiên tri Giô-ên nói trước:

17 Đức Chúa Trời phán: Trong những ngày sau rốt, Ta sẽ đổ Thần Ta trên mọi xác thịt; con trai và con gái các ngươi sẽ nói tiên tri, những người trẻ tuổi sẽ thấy khải tượng, và những người già cả sẽ mơ chiêm bao.
18 Trong những ngày đó, Ta sẽ đổ Thần Ta trên các tôi trai và tớ gái Ta; chúng sẽ nói tiên tri.
19 Ta sẽ cho thấy những điều kỳ diệu ở trên trời, và những dấu lạ ở dưới đất; tức là máu, lửa và luồng khói.
20 Mặt trời sẽ biến thành bóng tối, mặt trăng sẽ biến thành máu, trước khi ngày lớn và đáng chú ý của Chúa đến.
21 Và sẽ xảy ra rằng, bất cứ ai kêu cầu danh Chúa thì sẽ được cứu.
22 Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy nghe những lời nầy: Đức Chúa Jêsus ở Na-xa-rét, là người được Đức Chúa Trời chứng thực giữa anh em bằng những phép lạ, sự kỳ diệu và dấu lạ mà Đức Chúa Trời đã dùng Ngài để thực hiện giữa anh em, như chính anh em đã biết.
23 Ngài đã bị nộp theo ý định và sự biết trước của Đức Chúa Trời, các ngươi đã bắt Ngài, rồi dùng tay độc ác đóng đinh Ngài và giết đi.
24 Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống lại, tháo gỡ những đau đớn của sự chết, vì nó không thể giữ Ngài lại được.
25 Vì Đa-vít có nói về Ngài rằng: Tôi luôn thấy Chúa ở trước mặt tôi, vì Ngài ở bên phải tôi, hầu cho tôi chẳng bị rúng động.
26 Bởi vậy lòng tôi vui mừng, lưỡi tôi mừng rỡ; xác thịt tôi cũng sẽ yên nghỉ trong sự trông cậy:
27 Vì Chúa sẽ chẳng bỏ linh hồn tôi nơi âm phủ, cũng chẳng để Đấng Thánh của Chúa phải hư nát.
28 Chúa đã cho con biết đường sự sống; Chúa sẽ cho con đầy dẫy sự vui mừng trước mặt Chúa.
29 Hỡi anh em, tôi xin nói thẳng với anh em về tổ phụ Đa-vít rằng người đã chết và được chôn cất, và ngôi mộ của người vẫn còn ở giữa chúng ta cho đến ngày nay.
30 Vậy, vì là một đấng tiên tri, và biết rằng Đức Chúa Trời đã thề với người rằng, từ hậu tự của người, theo xác thịt, người sẽ khiến Đấng Christ ngồi trên ngai của người;
31 Trước khi thấy điều đó, ông đã nói về sự phục sinh của Đấng Christ rằng linh hồn Ngài không bị bỏ lại trong âm phủ, và xác thịt Ngài không bị hư nát.
32 Đức Chúa Jêsus nầy, Đức Chúa Trời đã khiến cho sống lại; về điều đó, chúng ta thảy đều làm chứng.
33 Vậy nên, sau khi được Đức Chúa Trời tôn cao, và đã nhận được lời hứa ban Đức Thánh Linh từ nơi Cha, Ngài đã đổ Đức Thánh Linh ra, là điều mà các ngươi đang thấy và đang nghe.
34 Vì Đa-vít chẳng hề lên trời, nhưng chính người có nói rằng: Chúa đã phán cùng Chúa tôi rằng: Hãy ngồi bên hữu ta,
35 Cho đến chừng nào Ta đặt kẻ thù ngươi làm bệ chân ngươi.
36 Vậy nên, toàn thể nhà Y-sơ-ra-ên khá biết chắc rằng Đức Chúa Trời đã lập Đức Chúa Jêsus mà anh em đã đóng đinh trên thập tự giá làm Chúa và Đấng Christ.
37 Khi nghe vậy, họ cảm thấy đau lòng, bèn hỏi Phi-e-rơ và các sứ đồ khác rằng: Hỡi anh em, chúng tôi phải làm gì?
38 Bấy giờ Phi-e-rơ nói với họ rằng: Hãy ăn năn, ai nấy phải nhân danh Đức Chúa Jêsus chịu phép báp-têm để được tha tội mình, rồi sẽ nhận được sự ban cho của Đức Thánh Linh.
39 Vì lời hứa dành cho anh em, cho con cháu anh em, và cho hết thảy mọi người ở xa, tức là bao nhiêu người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ gọi.
40 Ông còn dùng nhiều lời khác nữa để làm chứng và khuyên bảo rằng: Hãy cứu mình khỏi thế hệ gian tà này.
41 Bấy giờ, những người vui mừng tiếp nhận lời ông đều chịu phép báp-têm; và ngày hôm đó, số tín đồ thêm vào Hội thánh được độ ba ngàn người.
42 Họ chuyên tâm vào việc dạy dỗ của các sứ đồ, sự thông công với nhau, việc bẻ bánh và sự cầu nguyện.
43 Mọi người đều sợ hãi, và các sứ đồ đã làm nhiều phép lạ và dấu lạ.
44 Tất cả những người tin Chúa đều hiệp lại với nhau và coi mọi vật là của chung.
45 Họ bán hết tài sản và của cải mình có, rồi chia cho mọi người, tùy theo nhu cầu của mỗi người.
46 Và họ, ngày nào cũng đồng lòng ở trong đền thờ, bẻ bánh từ nhà này sang nhà khác, ăn uống cách vui vẻ và thành tâm.
47 Ngợi khen Đức Chúa Trời và được ơn trước mặt mọi người. Và Chúa hằng ngày thêm vào Hội thánh những người đáng được cứu.

CHƯƠNG 3

1 Bấy giờ, Phi-e-rơ và Giăng cùng lên đền thờ vào giờ cầu nguyện, tức là giờ thứ chín.
2 Bấy giờ, có một người què từ trong lòng mẹ được người ta khiêng đến, hằng ngày người ta đặt người tại cổng đền thờ gọi là Cổng Đẹp, để xin những người vào đền thờ bố thí.
3 Khi thấy Phi-e-rơ và Giăng sắp vào đền thờ, người ta đã xin bố thí.
4 Phi-e-rơ và Giăng chăm chú nhìn Ngài và nói rằng: Hãy nhìn chúng tôi.
5 Ông chăm chú lắng nghe họ, hy vọng sẽ nhận được điều gì đó từ họ.
6 Bấy giờ Phi-e-rơ nói rằng: Tôi chẳng có vàng bạc gì cả; song điều tôi có thì tôi cho anh: Nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ ở Na-xa-rét, hãy đứng dậy và đi!
7 Rồi ông nắm lấy tay phải ông và kéo ông dậy; lập tức bàn chân và mắt cá chân của ông trở nên cứng cáp.
8 Người ấy nhảy lên, đứng dậy, đi lại và cùng họ vào đền thờ, vừa đi vừa nhảy, vừa ngợi khen Đức Chúa Trời.
9 Toàn dân đều thấy ông vừa đi vừa ngợi khen Đức Chúa Trời.
10 Họ biết rằng chính ông là người ngồi xin bố thí tại Cửa Đẹp của Đền Thờ; họ rất đỗi ngạc nhiên và kinh ngạc về việc đã xảy đến với ông.
11 Khi người què được chữa lành nắm lấy Phi-e-rơ và Giăng, toàn dân đều chạy đến với họ tại hành lang gọi là Sa-lô-môn, và rất đỗi kinh ngạc.
12 Khi Phi-e-rơ thấy vậy, ông trả lời dân chúng rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-ên, sao các ngươi lại lấy làm lạ về điều đó? Hay sao lại nhìn chúng tôi chăm chú như thể chúng tôi đã dùng quyền năng hay sự thánh thiện của mình mà khiến người này đi được?
13 Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, của Y-sác và của Gia-cốp, Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng ta, đã tôn vinh Con Ngài là Đức Chúa Jêsus; Ngài là Đấng mà anh em đã nộp và chối bỏ trước mặt Phi-lát, mặc dù ông ta đã quyết định thả Ngài ra.

14 Nhưng các ngươi đã chối bỏ Đấng Thánh và Đấng Công Chính, và mong muốn tha cho mình một kẻ giết người;
15 Họ đã giết Chúa của sự sống, là Đấng mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại từ cõi chết; về điều này, chúng tôi là người làm chứng.
16 Và danh Ngài, bởi đức tin nơi danh Ngài, đã làm cho người này, là người mà anh em thấy và biết, được mạnh mẽ; phải, đức tin nơi Ngài đã ban cho người này sự khỏe mạnh trọn vẹn, trước mặt tất cả anh em.
17 Hỡi anh em, bây giờ tôi biết rằng anh em đã làm điều đó vì thiếu hiểu biết, cũng như những người cai trị anh em.
18 Nhưng Đức Chúa Trời đã dùng miệng các đấng tiên tri mà báo trước rằng Đấng Christ phải chịu đau khổ, thì Ngài đã thực hiện rồi.
19 Vậy, hãy ăn năn và trở lại, để tội lỗi anh em được xóa bỏ, hầu cho thời kỳ tươi mới đến từ Chúa;
20 Ngài sẽ sai Đức Chúa Jêsus Christ, là Đấng đã được rao giảng trước cho anh em:
21 Ngài phải được trời tiếp nhận cho đến thời kỳ phục hồi muôn vật, là thời kỳ mà Đức Chúa Trời đã phán qua miệng các thánh tiên tri của Ngài từ thuở tạo thiên lập địa.
22 Vì Môi-se đã nói thật với các tổ phụ rằng: Chúa là Đức Chúa Trời các ngươi sẽ dấy lên giữa anh em các ngươi một đấng tiên tri giống như ta; các ngươi phải nghe đấng ấy trong mọi điều Ngài phán cùng các ngươi.
23 Và sẽ xảy ra rằng, bất kỳ ai không nghe theo đấng tiên tri ấy sẽ bị diệt khỏi dân sự.
24 Thật vậy, tất cả các tiên tri từ Sa-mu-ên đến những người theo sau, bất cứ ai đã nói, cũng đều đã tiên tri về những ngày này.
25 Các ngươi là con cháu của các đấng tiên tri và của giao ước mà Đức Chúa Trời đã lập với tổ phụ chúng ta, khi phán cùng Áp-ra-ham rằng: Nhờ dòng dõi ngươi, mọi dân tộc trên đất sẽ được phước.
26 Trước hết, Đức Chúa Trời đã khiến Con Ngài là Đức Chúa Jêsus sống lại, rồi sai Ngài đến ban phước cho anh em, khiến mỗi người trong anh em lìa bỏ tội lỗi mình.

CHƯƠNG 4

1 Khi hai người còn đang nói với dân chúng, thì các thầy tế lễ, quan coi đền thờ và người Sa-đu-sê xông vào họ.
2 Buồn rầu vì hai người đã dạy dân chúng và rao giảng qua Đức Chúa Jêsus rằng sự sống lại từ cõi chết.
3 Họ bắt hai người và giam giữ cho đến ngày hôm sau, vì lúc đó đã xế chiều.
4 Nhưng có nhiều người đã nghe lời Chúa thì tin, và số tín đồ lên tới độ năm ngàn.
5 Ngày hôm sau, các quan trưởng, các trưởng lão và các thầy thông giáo của họ,
6 Và An-ne, thầy tế lễ thượng phẩm, Cai-phe, Giăng, A-léc-xan-đơ, cùng hết thảy những người thuộc dòng dõi thầy tế lễ thượng phẩm, đều nhóm lại tại Giê-ru-sa-lem.
7 Khi họ bắt hai người ra giữa đám đông, họ hỏi: "Nhờ quyền năng nào hay nhân danh ai mà các ngươi làm điều này?"
8 Bấy giờ Phi-e-rơ, đầy dẫy Đức Thánh Linh, nói cùng họ rằng: Hỡi các quan trưởng của dân sự và các trưởng lão Y-sơ-ra-ên,
9 Nếu hôm nay chúng ta bị tra hỏi về việc lành đã làm cho người bệnh, bằng cách nào người ấy được lành bệnh;
10 Xin tất cả anh em và toàn thể dân Y-sơ-ra-ên biết rằng, nhờ danh Đức Chúa Jêsus Christ ở Na-xa-rét, là Đấng mà anh em đã đóng đinh trên thập tự giá, và Đức Chúa Trời đã khiến từ cõi chết sống lại, thì nhờ Ngài mà người này được lành mạnh đứng trước mặt anh em.
11 Đây là hòn đá bị các ông, là thợ xây, bỏ qua, nhưng đã trở thành đá góc nhà.
12 Ngoài ra, không có sự cứu rỗi trong bất cứ ai khác; vì ở dưới trời, chẳng có danh nào khác ban cho loài người, để chúng ta phải nhờ đó mà được cứu.
13 Khi thấy Phi-e-rơ và Giăng dạn dĩ, và biết rằng hai người là người không học thức và không hiểu biết, thì họ lấy làm lạ; nhưng họ nhận ra rằng hai người đã từng ở với Đức Chúa Jêsus.
14 Nhưng khi thấy người được chữa lành đứng đó với hai người, họ không biết nói gì để chống lại.
15 Nhưng khi họ truyền cho họ ra khỏi hội đồng, họ bàn bạc với nhau,
16 Họ nói rằng: Chúng ta phải xử với những người nầy thế nào? Vì họ đã làm một phép lạ đáng kể, điều đó đã được mọi người ở Giê-ru-sa-lem biết rõ; chúng ta không thể chối cãi được.
17 Nhưng để việc đó không lan rộng thêm trong dân chúng, chúng ta hãy nghiêm giọng đe dọa họ từ nay về sau, không được nói đến danh ấy với ai nữa.
18 Họ gọi hai ông vào và ra lệnh không được nói hay dạy nhân danh Đức Giê-su nữa.
19 Nhưng Phi-e-rơ và Giăng trả lời rằng: Hãy tự xét xem, trước mặt Đức Chúa Trời, có nên vâng lời các ngươi hơn là vâng lời Đức Chúa Trời chăng?
20 Vì chúng tôi không thể không nói ra những điều mình đã thấy và nghe.
21 Sau khi đã hăm dọa hai người lần nữa, họ thả hai người ra, vì không tìm được cách nào để trừng phạt hai người, vì sợ dân chúng, vì mọi người đều tôn vinh Đức Chúa Trời về việc đã xảy ra.
22 Vì người được chứng kiến phép lạ chữa bệnh này đã ngoài bốn mươi tuổi.
23 Khi được thả ra, họ đến với anh em mình và thuật lại mọi điều các thầy tế lễ cả và kỳ mục đã nói với họ.
24 Khi nghe vậy, họ đồng thanh cất tiếng lên cùng Đức Chúa Trời rằng: Lạy Chúa, chính Chúa là Đức Chúa Trời đã dựng nên trời, đất, biển, và muôn vật trong đó.
25 Đấng đã dùng miệng Đa-vít, tôi tớ Chúa, mà phán rằng: Tại sao các dân nổi giận, Và các nước lập mưu vô ích?
26 Các vua trên đất nổi dậy, các quan trưởng nhóm lại chống nghịch Chúa và Đấng Christ của Ngài.
27 Thật vậy, Hê-rốt và Bôn-xơ Phi-lát, cùng với dân ngoại và dân Y-sơ-ra-ên đã nhóm họp lại cùng nhau, nghịch cùng Con thánh của Ngài là Đức Chúa Jêsus mà Ngài đã xức dầu.
28 Để thực hiện mọi điều tay Chúa và ý định Chúa đã định trước.
29 Bây giờ, lạy Chúa, xin hãy xem xét lời đe dọa của họ; và ban cho các tôi tớ Ngài được dạn dĩ rao giảng lời Ngài,
30 Xin Chúa giơ tay chữa lành và thực hiện những dấu lạ và phép lạ nhân danh Chúa Jêsus, Con thánh của Chúa.
31 Khi họ cầu nguyện xong, nơi họ nhóm lại rúng động; ai nấy đều được đầy dẫy Đức Thánh Linh, và rao giảng lời Đức Chúa Trời cách dạn dĩ.

32 Vả, đám đông những người tin Chúa đều có một lòng một ý; chẳng ai coi những vật mình có là của riêng, nhưng coi mọi vật là của chung.
33 Các sứ đồ làm chứng về sự sống lại của Chúa Jêsus bằng quyền năng lớn lao; và ân điển lớn lao ở trên hết thảy họ.
34 Trong vòng họ không có ai thiếu thốn, vì tất cả những người có ruộng đất hay nhà cửa đều bán chúng đi và đem số tiền bán được đến,
35 Họ đặt chúng dưới chân các sứ đồ, rồi phân phát cho mỗi người tùy theo nhu cầu của họ.
36 Còn Giô-sép, mà các sứ đồ gọi là Ba-na-ba, nghĩa là con trai của sự an ủi, là người Lê-vi, quê ở đảo Síp,
37 Có một thửa đất, ông bán nó đi, đem tiền đặt dưới chân các sứ đồ.

CHƯƠNG 5

1 Nhưng có một người tên là A-na-nia, cùng với vợ là Sa-phi-ra, đã bán một gia tài,
2 Ông giữ lại một phần tiền, và vợ ông cũng biết điều đó, rồi đem một phần đến đặt dưới chân các sứ đồ.
3 Nhưng Phi-e-rơ đáp rằng: Hỡi A-na-nia, sao quỉ Sa-tan đã xui giục lòng ngươi nói dối cùng Đức Thánh Linh, mà giữ lại một phần giá ruộng?
4 Khi còn lại, há chẳng phải là của ngươi sao? Khi đã bán rồi, há chẳng phải là của ngươi sao? Sao ngươi lại nghĩ điều đó trong lòng? Ngươi không nói dối loài người, mà nói dối Đức Chúa Trời.
5 A-na-nia nghe những lời ấy thì ngã xuống và tắt thở; hết thảy những người nghe những lời ấy đều rất sợ hãi.
6 Các thanh niên đứng dậy, quấn thi thể ông lại, khiêng đi và chôn.
7 Khoảng ba giờ sau, vợ ông bước vào, không biết chuyện gì đã xảy ra.
8 Phi-e-rơ đáp rằng: Hãy cho tôi biết, các ngươi đã bán thửa đất được ngần ấy tiền chăng? Bà đáp rằng: Phải, ngần ấy tiền.
9 Bấy giờ Phi-e-rơ nói cùng nàng rằng: Sao hai người lại đồng lòng thử Thánh Linh của Chúa? Kìa, chân những kẻ đã chôn chồng ngươi đang ở ngoài cửa, và sẽ đem ngươi đi.
10 Ngay lúc đó, nàng ngã xuống dưới chân ông và tắt thở. Các thanh niên vào nhà, thấy nàng đã chết, liền khiêng nàng ra và chôn cạnh chồng nàng.
11 Cả hội thánh và tất cả những ai nghe tin ấy đều vô cùng sợ hãi.
12 Và nhiều dấu lạ và phép lạ được thực hiện giữa dân chúng bởi tay các sứ đồ; (và tất cả mọi người đều đồng lòng nhóm họp tại hiên nhà Sa-lô-môn.
13 Còn những người khác, không ai dám nhập bọn với họ; nhưng dân chúng lại tôn trọng họ.
14 Và số người tin Chúa ngày càng tăng, cả nam lẫn nữ đều đông vô kể.)
15 Đến nỗi người ta phải đem những người đau ốm ra ngoài đường, đặt trên giường và trên ghế dài, để ít ra cái bóng của Phi-e-rơ khi đi ngang qua cũng có thể che bóng cho một số người.
16 Cũng có nhiều đoàn dân đông từ các thành chung quanh kéo đến Giê-ru-sa-lem, đem theo những người bệnh và những người bị tà linh ô uế ám; và tất cả đều được chữa lành.
17 Bấy giờ, thầy tế lễ thượng phẩm và hết thảy những kẻ theo ông (tức là phái Sa-đu-sê) đều đứng dậy, lòng đầy phẫn nộ.
18 Họ đặt tay trên các sứ đồ và tống vào nhà tù chung.
19 Nhưng ban đêm, thiên sứ của Chúa mở cửa ngục, dẫn họ ra và nói rằng:
20 Hãy đi, đứng trong đền thờ và nói với dân chúng mọi lời của sự sống này.
21 Khi nghe vậy, họ vào đền thờ vào sáng sớm và giảng dạy. Nhưng thầy tế lễ thượng phẩm và những người đi cùng ông đến, triệu tập hội đồng và toàn thể viện nguyên lão của con cái Y-sơ-ra-ên lại, rồi sai người đến nhà tù để điệu họ đến.
22 Nhưng khi các viên chức đến, không thấy họ trong ngục, họ trở về và báo rằng:
23 Họ nói rằng: Chúng tôi thấy ngục giam thật sự đóng chặt, và lính canh đứng bên ngoài trước cửa; nhưng khi mở ra, chúng tôi chẳng thấy một người nào ở bên trong.
24 Khi thầy tế lễ thượng phẩm, viên cai đền thờ và các thầy tế lễ cả nghe những lời ấy, thì nghi ngờ không biết việc nầy sẽ xảy ra thế nào.
25 Bấy giờ có người đến báo tin cho họ rằng: Những người mà các ông đã bỏ tù, hiện đang đứng trong đền thờ và giảng dạy dân chúng.
26 Bấy giờ, viên chỉ huy cùng các sĩ quan đi đến và dẫn hai ông về, nhưng không dùng vũ lực, vì sợ dân chúng ném đá.
27 Khi đã điệu các ông đến, họ đặt trước tòa công luận. Thầy tế lễ thượng phẩm hỏi họ rằng:
28 Họ nói rằng: Chúng tôi đã chẳng nghiêm cấm các ngươi không được giảng dạy nhân danh ấy sao? Nhưng kìa, các ngươi lại làm cho Giê-ru-sa-lem đầy dẫy đạo lý của mình, lại còn muốn khiến máu người ấy đổ trên chúng tôi nữa.
29 Bấy giờ Phi-e-rơ và các sứ đồ khác trả lời rằng: Thà phải vâng lời Đức Chúa Trời còn hơn vâng lời loài người.
30 Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng ta đã khiến Đức Chúa Jêsus sống lại, là Đấng mà các ngươi đã giết và treo trên cây gỗ.
31 Đức Chúa Trời đã dùng tay hữu Ngài mà tôn Ngài lên làm Vua và Cứu Chúa, để ban sự ăn năn cho dân Y-sơ-ra-ên và sự tha tội.
32 Chúng tôi là chứng nhân của Ngài về những điều này; Đức Thánh Linh mà Đức Chúa Trời đã ban cho những ai vâng lời Ngài cũng vậy.
33 Khi nghe vậy, họ đau lòng và bàn tính giết các sứ đồ.
34 Bấy giờ, giữa công nghị có một người Pha-ri-si tên là Ga-ma-li-ên, là luật sĩ, được toàn dân kính trọng, đứng dậy, truyền lệnh cho các sứ đồ ra ngoài một lát.
35 Rồi nói với họ rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy cẩn thận về điều các ngươi định làm đối với những người nầy.
36 Trước những ngày đó, Thêu-đa nổi lên, tự cho mình là quan trọng; có độ bốn trăm người theo phe hắn; hắn bị giết; và tất cả những ai vâng lời hắn đều bị tan tác và bị tiêu diệt.
37 Sau người đó, có Giu-đa người Ga-li-lê nổi lên vào thời kỳ kiểm tra thuế, lôi kéo nhiều người theo mình; chính ông ta cũng chết, và tất cả những người vâng lời ông ta đều bị tan tác.
38 Bây giờ, ta bảo các ngươi: Hãy tránh xa những người này, hãy để họ yên; vì nếu mưu kế hay công việc này là do loài người làm ra, thì sẽ vô ích.
39 Nhưng nếu bởi Đức Chúa Trời mà ra, thì các ngươi không thể phá đổ được; e rằng các ngươi lại trở thành kẻ chống nghịch cùng Đức Chúa Trời chăng.

40 Họ đồng ý với ông. Họ gọi các sứ đồ lại, đánh đòn và cấm không được nói đến danh Đức Chúa Jêsus, rồi thả các ông ra.
41 Rồi các ngài rời khỏi hội đồng, lòng vui mừng vì được kể là xứng đáng chịu sỉ nhục vì danh Người.
42 Mỗi ngày, trong đền thờ và trong mỗi nhà, họ không ngừng dạy dỗ và rao giảng về Đức Chúa Jêsus Christ.

CHƯƠNG 6

1 Vào thời đó, khi số môn đồ gia tăng, người Hy Lạp phàn nàn với người Do Thái, vì các bà góa của họ bị bỏ bê trong việc phục vụ hằng ngày.
2 Bấy giờ, mười hai sứ đồ gọi hết thảy môn đồ lại và nói rằng: Chúng tôi bỏ việc giảng đạo Đức Chúa Trời mà đi giúp việc bàn tiệc thì không phải lẽ.
3 Vậy, hỡi anh em, hãy chọn trong anh em bảy người có tiếng tốt, đầy dẫy Đức Thánh Linh và sự khôn ngoan, rồi chúng tôi sẽ chỉ định họ coi sóc việc này.
4 Nhưng chúng tôi sẽ chuyên tâm vào sự cầu nguyện và chức vụ giảng đạo.
5 Lời ấy làm cho cả đoàn dân vui lòng; họ chọn Ê-tiên, là người đầy đức tin và Đức Thánh Linh, cùng Phi-líp, Bô-cô-rơ, Ni-ca-no, Ti-môn, Ba-mê-na và Ni-cô-la, là người An-ti-ốt mới theo đạo Do Thái.
6 Họ trình những người đó cho các sứ đồ; sau khi cầu nguyện, các sứ đồ đặt tay trên họ.
7 Lời Đức Chúa Trời ngày càng lan rộng, số môn đồ tại Giê-ru-sa-lem cũng tăng thêm rất nhiều, và cũng có rất nhiều thầy tế lễ vâng theo đức tin.
8 Ê-tiên, đầy đức tin và quyền năng, đã làm nhiều phép lạ và dấu kỳ lớn lao giữa dân chúng.
9 Bấy giờ, có mấy người trong hội đường gọi là hội đường của những người tự do, gồm người Sy-ren, người A-léc-xan-đơ, cùng những người Si-li-si và A-si-a, nổi lên tranh luận với Ê-tiên.
10 Nhưng họ không thể chống lại được sự khôn ngoan và Thánh Linh mà ông dùng để nói.
11 Bấy giờ, họ xúi giục những người kia nói rằng: Chúng tôi đã nghe người nầy nói phạm đến Môi-se và Đức Chúa Trời.
12 Họ xúi giục dân chúng, các trưởng lão và các thầy thông giáo, rồi xông vào bắt ông và điệu đến trước tòa công luận.
13 Họ lập ra những chứng nhân gian dối, nói rằng: Người này không ngừng nói những lời phạm thượng đến nơi thánh này và luật pháp.
14 Vì chúng tôi đã nghe ông ấy nói rằng Giê-su người Na-xa-rét sẽ phá hủy nơi này và thay đổi các tục lệ mà Môi-se đã truyền lại cho chúng ta.
15 Bấy giờ, hết thảy những người ngồi trong hội đồng đều chăm chú nhìn ông, thấy mặt ông như mặt thiên sứ vậy.

CHƯƠNG 7

1 Bấy giờ, thầy tế lễ thượng phẩm nói: Những điều đó có thật không?
2 Ông nói: Hỡi anh em, các bậc cha mẹ, hãy lắng nghe: Đức Chúa Trời vinh hiển đã hiện ra cùng tổ phụ chúng ta là Áp-ra-ham, khi người còn ở tại Mê-sô-bô-ta-mi, trước khi người ở tại Cha-ran.
3 Ngài phán cùng người rằng: Hãy ra khỏi quê hương, khỏi bà con ngươi, mà đến xứ mà ta sẽ chỉ cho ngươi.
4 Bấy giờ, người từ xứ Canh-đê đến ở tại Cha-ran. Khi cha người qua đời, người dời cha người đến xứ nầy, là xứ mà các ngươi hiện đang ở.
5 Ngài không ban cho ông một phần cơ nghiệp nào trong đó, ngay cả một chỗ để đặt chân lên cũng không; tuy nhiên, Ngài hứa sẽ ban cho ông và dòng dõi ông làm sản nghiệp, mặc dù lúc đó ông chưa có con.
6 Đức Chúa Trời phán như vầy: Dòng dõi người sẽ kiều ngụ nơi đất khách quê người, người ta sẽ bắt họ làm tôi mọi và hà hiếp họ trong bốn trăm năm.
7 Đức Chúa Trời phán: Ta sẽ đoán phạt dân mà chúng làm tôi mọi, rồi sau đó chúng sẽ ra đi và thờ phượng Ta tại nơi này.
8 Ngài đã ban cho Áp-ra-ham giao ước về phép cắt bì; và như thế, Áp-ra-ham sinh Y-sác, và cắt bì cho con vào ngày thứ tám; rồi Y-sác sinh Gia-cốp; và Gia-cốp sinh mười hai tổ phụ.
9 Các tổ phụ vì lòng ghen tị nên đã bán Giô-sép sang Ai Cập; nhưng Đức Chúa Trời ở cùng người.
10 Ngài giải cứu ông khỏi mọi cảnh khốn khổ, ban cho ông ơn và sự khôn ngoan trước mặt Pha-ra-ôn, vua Ai Cập; vua lập ông làm người cai trị Ai Cập và cả nhà vua.
11 Bấy giờ, khắp xứ Ai Cập và Ca-na-an đều xảy ra nạn đói kém, và hoạn nạn lớn; tổ phụ chúng ta không tìm được thức ăn.
12 Nhưng khi Gia-cốp nghe tin ở Ai Cập có lúa mì, thì ông sai tổ phụ chúng ta đi trước.
13 Lần thứ hai, Giô-sép được anh em mình biết đến; và dòng dõi Giô-sép cũng được Pha-ra-ôn biết đến.
14 Bấy giờ, Giô-sép sai người đi mời cha mình là Gia-cốp và toàn thể gia quyến, gồm bảy mươi lăm người, đến.
15 Vậy, Gia-cốp xuống Ai Cập, rồi qua đời, ông và tổ phụ chúng ta,
16 Họ đem xác về Sychem và chôn trong ngôi mộ mà Áp-ra-ham đã bỏ tiền mua của các con trai Ê-mô, cha của Sychem.
17 Nhưng khi thời điểm thực hiện lời hứa mà Đức Chúa Trời đã thề với Áp-ra-ham đã gần đến, dân sự gia tăng và thêm nhiều tại Ai Cập.
18 Cho đến khi một vua khác lên ngôi, không biết Giô-sép.
19 Chúng cũng đối xử tinh vi với anh em chúng tôi và ngược đãi cha ông chúng tôi, đến nỗi đuổi con nhỏ của họ ra khỏi nhà, khiến chúng không được sống.
20 Vào thời điểm đó, Mô-se chào đời, rất xinh đẹp và được nuôi dưỡng trong nhà cha mình ba tháng.
21 Khi ông bị đuổi ra, con gái Pha-ra-ôn đã đón ông về nuôi như con trai mình.
22 Môi-se được học tất cả sự khôn ngoan của người Ai Cập, và có tài năng trong lời nói và việc làm.
23 Khi được bốn mươi tuổi, ông nảy ra ý định thăm viếng anh em mình là con cái Y-sơ-ra-ên.
24 Thấy một người trong bọn bị ngược đãi, ông bênh vực người ấy, báo thù cho người bị áp bức và đánh người Ai Cập.
25 Vì ông nghĩ rằng anh em mình sẽ hiểu rằng Đức Chúa Trời sẽ dùng tay ông để giải cứu họ; nhưng họ không hiểu.
26 Ngày hôm sau, khi họ đang đánh nhau, ông hiện ra với họ và muốn hòa giải họ lại và nói: "Các anh là anh em, tại sao lại đối xử tệ với nhau?"
27 Nhưng kẻ đang làm hại người lân cận mình thì xô Ngài ra và nói: "Ai đã lập ngươi làm quan cai trị và xét đoán chúng tôi?"

28 Ngươi sẽ giết ta như đã giết người Ai Cập hôm qua sao?
29 Nghe lời ấy, Môi-se bỏ trốn và kiều ngụ tại xứ Ma-đi-an. Tại đó, ông sinh hai con trai.
30 Khi bốn mươi năm đã mãn, một thiên sứ của Chúa hiện ra với ông trong đám cháy giữa bụi cây tại sa mạc núi Si-na.
31 Khi Mô-se thấy cảnh tượng đó, ông lấy làm lạ; khi ông đến gần để xem, thì có tiếng Chúa phán cùng ông rằng:
32 Ngài phán rằng: Ta là Đức Chúa Trời của tổ phụ ngươi, Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, Đức Chúa Trời của Y-sác, và Đức Chúa Trời của Gia-cốp. Bấy giờ, Môi-se run sợ, không dám nhìn.
33 Bấy giờ Chúa phán cùng ông rằng: Hãy cởi dép khỏi chân ngươi, vì nơi ngươi đang đứng là đất thánh.
34 Ta đã thấy, Ta đã thấy sự khốn khổ của dân Ta ở Ai Cập, Ta đã nghe tiếng than thở của chúng, và Ta đã xuống để giải cứu chúng. Bây giờ hãy đến, Ta sẽ sai ngươi vào Ai Cập.
35 Chính Môi-se mà họ đã từ chối và nói rằng: Ai đã lập ngươi làm quan cai trị và làm quan xét? Chính Đức Chúa Trời đã sai người đến làm quan cai trị và làm người giải cứu, bởi tay của thiên sứ đã hiện ra cùng người trong bụi gai.
36 Ngài đã đem họ ra, sau khi đã làm những phép lạ và dấu lạ trong xứ Ai Cập, trong Biển Đỏ và trong đồng vắng bốn mươi năm.
37 Đây là Môi-se đã nói với dân Y-sơ-ra-ên rằng: Chúa là Đức Chúa Trời các ngươi sẽ dấy lên giữa anh em các ngươi một đấng tiên tri giống như ta; các ngươi hãy nghe đấng ấy.
38 Người này là người đã ở trong Hội thánh tại đồng vắng với thiên sứ đã phán cùng người trên núi Si-na-i và với tổ phụ chúng ta. Người đã tiếp nhận những lời sấm truyền sống động để truyền lại cho chúng ta.
39 Người mà tổ phụ chúng ta không muốn vâng lời, nhưng đã đuổi người ra khỏi họ, và trong lòng họ lại quay về Ai Cập,
40 Họ nói với A-rôn rằng: Hãy làm các thần để đi trước chúng tôi; vì về phần Môi-se, là người đã dẫn chúng tôi ra khỏi xứ Ai Cập, chúng tôi không biết điều gì đã xảy đến cho người.
41 Vào những ngày đó, họ đúc một con bê, dâng của lễ cho thần tượng và vui mừng về công việc do chính tay mình làm ra.
42 Bấy giờ Đức Chúa Trời quay đi, phó họ thờ lạy các thiên binh, như đã chép trong sách các tiên tri rằng: Hỡi nhà Y-sơ-ra-ên, trong bốn mươi năm nơi đồng vắng, các ngươi có dâng cho ta những thú vật bị giết và của lễ chăng?
43 Các ngươi đã khiêng đền tạm của Mô-lóc và ngôi sao của thần Rê-phan, là những tượng mà các ngươi đã làm ra để thờ lạy chúng; vậy thì Ta sẽ đày các ngươi sang bên kia Ba-by-lôn.
44 Tổ phụ chúng ta đã có đền tạm chứng cớ trong đồng vắng, như Chúa đã chỉ định khi phán với Môi-se rằng ông phải làm theo kiểu mẫu mà ông đã thấy.
45 Tổ phụ chúng ta sau này cũng đã đem theo những điều đó với Chúa Jêsus vào xứ mà Đức Chúa Trời đã đuổi khỏi trước mặt tổ phụ chúng ta, cho đến đời Đa-vít;
46 Người được ơn trước mặt Đức Chúa Trời, và mong ước tìm được một đền tạm cho Đức Chúa Trời của Gia-cốp.
47 Nhưng Sa-lô-môn đã xây cho Ngài một ngôi nhà.
48 Nhưng Đấng Tối Cao không ngự trong những đền thờ do tay người ta dựng nên, như lời tiên tri đã phán:
49 Trời là ngai Ta, đất là bệ chân Ta. Các ngươi sẽ xây nhà nào cho Ta? Chúa phán vậy. Hay nơi nào là nơi Ta nghỉ ngơi?
50 Chẳng phải tay ta đã làm nên mọi vật này sao?
51 Hỡi những kẻ cứng cổ, lòng và tai không chịu cắt bì, các ngươi lúc nào cũng chống lại Đức Thánh Linh. Tổ phụ các ngươi đã làm sao, thì các ngươi cũng làm vậy.
52 Có vị tiên tri nào mà tổ phụ các ngươi không bắt bớ? Họ đã giết những vị tiên tri đã báo trước về sự đến của Đấng Công Chính; và bây giờ các ngươi lại là kẻ phản bội và giết Đấng ấy.
53 Những người đã nhận được luật pháp qua sự chỉ dẫn của các thiên sứ, nhưng lại không tuân giữ.
54 Khi nghe những lời ấy, họ đau lòng và nghiến răng với ông.
55 Nhưng ông, được đầy dẫy Đức Thánh Linh, ngước mắt lên trời, thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Jêsus đứng bên phải Đức Chúa Trời,
56 Và nói, "Kìa, tôi thấy trời mở ra, và Con Người đứng bên phải Đức Chúa Trời."
57 Bấy giờ, họ kêu lớn tiếng, bịt tai lại, và cùng nhau chạy đến chỗ Ngài.
58 Họ đuổi ông ra khỏi thành và ném đá ông. Các nhân chứng để áo mình dưới chân một thanh niên tên là Sau-lơ.
59 Họ ném đá Ê-tiên, đang khi ông cầu nguyện cùng Đức Chúa Trời rằng: Lạy Chúa Jêsus, xin tiếp nhận linh hồn tôi.
60 Ngài quỳ xuống, kêu lớn tiếng rằng: Lạy Chúa, xin đừng đổ tội nầy cho họ! Nói xong, Ngài ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG 8

1 Saul đã ưng thuận cho ông chết. Vào thời điểm đó, có một cuộc bách hại lớn chống lại Hội thánh tại Giêrusalem; và tất cả họ đều bị phân tán khắp các vùng Giuđê và Sa-ma-ri, ngoại trừ các sứ đồ.
2 Những người sùng đạo đã chôn cất Ê-tiên và than khóc ông rất nhiều.
3 Về phần Sau-lơ, ông tàn phá Hội thánh, ập vào từng nhà, bắt cả đàn ông lẫn đàn bà bỏ tù.
4 Vậy nên những người bị tản mác khắp nơi đã đi rao giảng lời Chúa.
5 Phi-líp xuống thành Sa-ma-ri và rao giảng về Đấng Christ cho dân thành ấy.
6 Dân chúng đồng lòng lắng nghe những điều Phi-líp giảng, vì nghe và thấy những phép lạ ông làm.
7 Vì có những tà linh kêu lớn tiếng mà ra khỏi nhiều người bị chúng ám; cũng có nhiều người bại liệt và què quặt được chữa lành.
8 Và trong thành ấy có niềm vui lớn.
9 Nhưng có một người tên là Si-môn, trước kia làm nghề phù thủy trong thành ấy, và mê hoặc dân Sa-ma-ri, tự cho mình là một người vĩ đại.
10 Mọi người từ trẻ đến già đều chú ý đến ông và nói rằng: "Người này là quyền năng vĩ đại của Đức Chúa Trời."
11 Họ chú ý đến ông vì từ lâu ông đã dùng phép thuật để mê hoặc họ.
12 Nhưng khi họ tin Phi-líp, là người rao giảng về vương quốc Đức Chúa Trời và danh Đức Chúa Jêsus Christ, thì cả đàn ông lẫn đàn bà đều chịu phép báp-têm.
13 Bấy giờ chính Si-môn cũng tin, và sau khi chịu phép báp-têm, ông cứ ở với Phi-líp, và lấy làm lạ khi thấy các phép lạ và dấu lạ đã xảy ra.

14 Khi các sứ đồ ở Giê-ru-sa-lem nghe tin xứ Sa-ma-ri đã tiếp nhận lời Đức Chúa Trời, thì sai Phi-e-rơ và Giăng đến đó.
15 Khi xuống, hai người cầu nguyện cho họ, để họ nhận được Đức Thánh Linh.
16 (Vì cho đến lúc đó, Ngài chưa giáng xuống một ai trong số họ; họ chỉ mới chịu phép báp-têm nhân danh Chúa Jêsus.)
17 Sau đó, hai ông đặt tay trên họ, thì họ nhận được Đức Thánh Linh.
18 Khi Si-môn thấy rằng khi các sứ đồ đặt tay lên thì Đức Thánh Linh được ban xuống, thì ông dâng tiền cho họ,
19 Ngài nói rằng: Xin cũng ban cho tôi quyền phép ấy, để tôi đặt tay trên bất cứ ai thì người ấy nhận được Đức Thánh Linh.
20 Nhưng Phi-e-rơ đáp rằng: Tiền bạc của ngươi hãy hư mất với ngươi, vì ngươi tưởng rằng có thể dùng tiền bạc mua được sự ban cho của Đức Chúa Trời.
21 Ngươi chẳng có phần hay số trong việc này, vì lòng ngươi không ngay thẳng trước mặt Đức Chúa Trời.
22 Vậy hãy ăn năn về điều gian ác này của ngươi và cầu nguyện với Đức Chúa Trời, may ra ý nghĩ trong lòng ngươi sẽ được tha thứ.
23 Vì tôi thấy rằng ngươi đang ở trong mật đắng, và trong xiềng xích của tội ác.
24 Bấy giờ Si-môn trả lời rằng: Xin các ông hãy cầu nguyện Chúa cho tôi, hầu cho những điều các ông đã nói kia không xảy đến cho tôi.
25 Sau khi làm chứng và rao giảng lời Chúa, hai ông trở về Giê-ru-sa-lem, rao giảng Tin Mừng trong nhiều làng của người Sa-ma-ri.
26 Thiên sứ của Chúa phán cùng Phi-líp rằng: Hãy đứng dậy, đi về phía nam, theo con đường từ Giê-ru-sa-lem xuống Ga-xa, là nơi vắng vẻ.
27 Người đứng dậy và đi; và kìa, có một người Ê-thi-ô-bi, hoạn quan có quyền hành lớn dưới quyền Can-đác, nữ hoàng nước Ê-thi-ô-bi, người trông coi toàn bộ kho tàng của bà, và đã đến Giê-ru-sa-lem để thờ phượng.
28 Khi trở về, ngồi trên xe, ông đọc sách tiên tri Ê-sai.
29 Bấy giờ Đức Thánh Linh phán cùng Phi-líp rằng: Hãy lại gần và theo kịp xe đó.
30 Phi-líp chạy đến, nghe người ấy đọc sách tiên tri Ê-sai, thì nói rằng: Ông có hiểu lời mình đọc không?
31 Ông đáp: "Làm sao tôi có thể làm được, nếu không có người dẫn đường?" Ông mời Phi-líp lên ngồi với mình.
32 Chỗ trong Kinh Thánh mà người đọc là như thế này: Người bị kéo đi như chiên đến lò giết thịt; như chiên con câm trước mặt kẻ hớt lông, người chẳng mở miệng.
33 Trong sự hạ mình của Người, sự phán xét của Người đã bị cất đi: và ai sẽ kể lại thế hệ của Người? Vì mạng sống Người đã bị cất khỏi đất.
34 Hoạn quan trả lời Phi-líp rằng: Tôi xin hỏi, đấng tiên tri nói điều nầy về ai? Về chính mình, hay về một người nào khác?
35 Bấy giờ Phi-líp mở miệng, bắt đầu từ đoạn Kinh Thánh đó mà rao giảng Đức Chúa Jêsus cho ông.
36 Trong khi họ đang đi đường, họ gặp một nơi có nước. Hoạn quan nói: "Này, nước đây, có gì ngăn cản tôi chịu phép báp-têm?"
37 Phi-líp đáp rằng: Nếu ông hết lòng tin, thì được. Ông trả lời rằng: Tôi tin rằng Đức Chúa Jêsus Christ là Con Đức Chúa Trời.
38 Rồi ông truyền lệnh dừng xe lại, rồi cả Phi-líp và hoạn quan đều xuống nước, và Phi-líp làm phép báp-têm cho hoạn quan.
39 Khi họ lên khỏi nước, Thánh Linh của Chúa đã mang Phi-líp đi, đến nỗi viên hoạn quan không còn thấy ông nữa; rồi ông tiếp tục cuộc hành trình, lòng đầy vui mừng.
40 Nhưng người ta tìm thấy Phi-líp ở A-xốt; ông đi khắp các thành, rao giảng Tin Lành cho đến khi đến Sê-sa-rê.

CHƯƠNG 9

1 Sau-lơ vẫn còn thở ra những lời đe dọa và giết chóc đối với các môn đồ của Chúa, đến gặp thầy tế lễ thượng phẩm,
2 Ông xin những bức thư gửi đến các nhà hội ở Đa-mách, để nếu gặp bất cứ ai theo đạo này, dù là nam hay nữ, ông có thể trói họ lại và giải về Giê-ru-sa-lem.
3 Khi Ê-li-sê đang đi đường, đến gần thành Đa-mách, thình lình có ánh sáng từ trời chiếu xuống chung quanh ông.
4 Sau-lơ ngã xuống đất và nghe có tiếng phán cùng mình rằng: Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao ngươi bắt bớ ta?
5 Ông thưa rằng: Lạy Chúa, Chúa là ai? Chúa đáp rằng: Ta là Jêsus mà ngươi đang bắt bớ; đá vào mũi nhọn thì khó cho ngươi.
6 Ông run rẩy và kinh ngạc nói rằng: Lạy Chúa, Chúa muốn con làm gì? Chúa phán cùng ông rằng: Hãy đứng dậy, vào thành, người ta sẽ bảo ngươi phải làm gì.
7 Những người cùng đi với ông đứng im lặng, nghe có tiếng nói nhưng không thấy ai cả.
8 Sau-lơ từ dưới đất đứng dậy; mắt mở ra, nhưng không thấy ai cả; người ta nắm tay dắt ông vào thành Đa-mách.
9 Trong ba ngày, ông không nhìn thấy gì, cũng chẳng ăn hay uống gì.
10 Bấy giờ, tại Đa-mách có một môn đồ tên là A-na-nia; Chúa phán cùng người trong một thị kiến rằng: Hỡi A-na-nia. Người thưa rằng: Lạy Chúa, nầy, tôi đây.
11 Chúa phán cùng người rằng: Hãy đứng dậy, đi đến phố gọi là phố Ngay Thẳng, và hỏi thăm nhà Giu-đa về một người tên là Sau-lơ, người Tạt-sơ; vì nầy, người đang cầu nguyện rằng:
12 Và đã thấy trong một khải tượng một người tên là A-na-nia bước vào đặt tay trên ông để ông được sáng mắt lại.
13 Bấy giờ A-na-nia thưa rằng: Lạy Chúa, tôi đã nghe nhiều người nói về người nầy, rằng người đã làm biết bao điều ác cho các thánh đồ của Chúa tại Giê-ru-sa-lem.
14 Và ở đây, ông ta được các thầy tế lễ cả cho quyền bắt trói tất cả những ai kêu cầu danh Chúa.
15 Nhưng Chúa phán cùng người rằng: Hãy đi, vì người nầy là khí cụ ta đã chọn, để đem danh ta đến trước mặt các dân ngoại, các vua, và con cái Y-sơ-ra-ên.
16 Vì Ta sẽ cho người ấy thấy phải chịu nhiều đau khổ vì danh Ta đến thế nào.
17 A-na-nia bèn đi, vào nhà, đặt tay trên Sau-lơ và nói rằng: Anh Sau-lơ ơi, Chúa là Đức Chúa Jêsus, là Đấng đã hiện ra cùng anh trên đường anh tới đây, đã sai tôi đến, hầu cho anh được sáng mắt lại và được đầy dẫy Đức Thánh Linh.
18 Ngay lập tức, có vật gì như vảy từ mắt ông rơi xuống; ông sáng mắt ngay, rồi đứng dậy và chịu phép báp-têm.
19 Sau khi ăn uống no nê, Saul được mạnh khỏe. Bấy giờ, Saul ở với các môn đồ tại Đa-mách một vài ngày.
20 Ngay sau đó, ông rao giảng về Đấng Christ trong các hội đường rằng Ngài là Con Đức Chúa Trời.

21 Nhưng hết thảy những người nghe đều lấy làm lạ và nói rằng: Há chẳng phải chính người nầy đã giết những kẻ cầu khẩn danh ấy tại Giê-ru-sa-lem, và đã đến đây với mục đích ấy, để trói họ điệu về cho các thầy tế lễ cả sao?
22 Nhưng Sau-lơ càng thêm mạnh mẽ, và làm cho những người Giu-đa ở tại Đa-mách phải bối rối, chứng minh rằng người nầy chính là Đấng Christ.
23 Sau nhiều ngày như vậy, người Do Thái bàn định giết Ngài.
24 Nhưng Saul biết được âm mưu của họ, nên họ canh gác cổng thành ngày đêm để giết ông.
25 Sau đó, ban đêm, các môn đồ đưa Ngài vào trong thúng và dòng Ngài xuống dọc theo tường thành.
26 Khi Sau-lơ đến Giê-ru-sa-lem, ông cố gắng hòa nhập với các môn đồ; nhưng mọi người đều sợ ông và không tin ông là môn đồ.
27 Nhưng Ba-na-ba đem ông đến, dẫn ông đến các sứ đồ và thuật lại cho họ nghe việc ông đã thấy Chúa trên đường, Chúa đã phán với ông thế nào, và ông đã rao giảng cách dạn dĩ tại Đa-mách nhân danh Đức Chúa Jêsus ra sao.
28 Và Ngài cùng với họ ra vào thành Giê-ru-sa-lem.
29 Ông mạnh dạn rao giảng nhân danh Chúa Jêsus và phản biện với người Hy Lạp; nhưng họ tìm cách giết ông.
30 Khi anh em biết chuyện, họ đưa ông xuống Sê-sa-rê và sai ông đi Tạt-sơ.
31 Bấy giờ, các Hội thánh khắp xứ Giu-đê, Ga-li-lê và Sa-ma-ri được nghỉ ngơi, được gây dựng và gia tăng số người nhờ bước đi trong sự kính sợ Chúa và trong sự an ủi của Đức Thánh Linh.
32 Vả, khi Phi-e-rơ đi khắp mọi nơi, ông cũng đến cùng các thánh đồ ở tại Ly-đa.
33 Tại đó, ông gặp một người tên là Ê-nê, nằm liệt giường đã tám năm và bị bệnh bại liệt.
34 Phi-e-rơ nói với ông: Ê-nê, Đức Chúa Jêsus Christ chữa lành cho anh; hãy đứng dậy, dọn giường đi. Ông liền đứng dậy.
35 Tất cả những người ở Ly-đa và Sa-rôn thấy ông đều quay về cùng Chúa.
36 Bấy giờ, tại thành Giốp-bê, có một môn đồ tên là Ta-bi-tha, nghĩa là Đô-ca. Người đàn bà này đầy dẫy việc lành và bố thí.
37 Vào những ngày đó, bà lâm bệnh và qua đời. Sau khi tắm rửa bà, họ đặt bà trong một phòng trên lầu.
38 Vì Ly-đa gần Giốp-bê, và các môn đồ nghe tin Phi-e-rơ đang ở đó, nên sai hai người đến gặp ông, nài xin ông đừng chậm trễ mà hãy đến với họ.
39 Bấy giờ Phi-e-rơ đứng dậy đi với họ. Khi ông đến, họ đưa ông vào phòng trên lầu. Tất cả các bà góa đều đứng bên ông, vừa khóc vừa chỉ cho ông xem những chiếc áo và quần mà Đô-ca đã may khi bà còn ở với họ.
40 Nhưng Phi-e-rơ bảo mọi người ra ngoài, quỳ xuống cầu nguyện; rồi quay lại với thi thể và nói: Ta-bi-tha, hãy đứng dậy. Bà mở mắt ra, và khi thấy Phi-e-rơ, bà ngồi dậy.
41 Ông đưa tay đỡ bà dậy, rồi gọi các thánh đồ và các góa phụ đến, và cho thấy bà còn sống.
42 Tin ấy được loan truyền khắp thành Giốp-bê, và có nhiều người tin theo Chúa.
43 Sau đó, Phao-lô ở lại Giốp-bê nhiều ngày với một người thợ thuộc da tên là Si-môn.

CHƯƠNG 10

1 Có một người ở thành Sê-sa-rê tên là Cơ-nê-li, làm đội trưởng trong toán quân gọi là toán quân Ý.
2 Một người đạo đức, kính sợ Đức Chúa Trời cùng cả nhà mình, hay bố thí cho dân chúng và luôn cầu nguyện cùng Đức Chúa Trời.
3 Trong một khải tượng, vào khoảng giờ thứ chín trong ngày, ông thấy một thiên sứ của Đức Chúa Trời đến cùng ông và nói rằng: Hỡi Cọt-nây.
4 Khi Ngài nhìn ông, ông sợ hãi và nói: "Lạy Chúa, có chuyện gì vậy?" Ngài đáp: "Lời cầu nguyện và sự bố thí của ngươi đã được Đức Chúa Trời ghi nhớ rồi."
5 Bây giờ, hãy sai người đến Giốp-bê và mời một người tên là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ.
6 Người trọ tại nhà một người thợ thuộc da tên là Si-môn, nhà người ở gần bờ biển. Người sẽ bảo ngươi những điều ngươi phải làm.
7 Khi thiên sứ đã nói với Cọt-nây đã đi rồi, ông gọi hai người hầu trong nhà mình và một người lính ngoan đạo trong số những người hầu cận ông thường xuyên đến.
8 Sau khi đã thuật lại mọi điều ấy cho họ, ông sai họ đi đến Giốp-bê.
9 Ngày hôm sau, khi họ tiếp tục cuộc hành trình và đến gần thành phố, Phi-e-rơ lên nóc nhà để cầu nguyện vào khoảng giờ thứ sáu.
10 Ngài đói lắm, muốn ăn; nhưng trong khi người ta đang dọn tiệc, Ngài đã ngất trí.
11 Ngài thấy trời mở ra, rồi có vật gì đó giống như tấm vải lớn buộc bốn góc, thả xuống đất, giáng xuống Ngài.
12 Trong đó có đủ mọi loài thú bốn chân trên đất, thú rừng, côn trùng và chim trời.
13 Bấy giờ có tiếng phán cùng ông rằng: Hỡi Phi-e-rơ, hãy đứng dậy, giết thịt mà ăn.
14 Nhưng Phi-e-rơ thưa rằng: Lạy Chúa, không phải vậy; vì tôi chẳng hề ăn vật gì dơ bẩn hay ô uế.
15 Tiếng ấy lại phán cùng ông lần thứ hai rằng: Những gì Đức Chúa Trời đã làm cho sạch, thì ngươi chớ coi là ô uế.
16 Việc này được thực hiện ba lần, rồi vật ấy lại được đưa lên trời.
17 Trong khi Phi-e-rơ còn đang nghi ngờ về ý nghĩa của khải tượng mình đã thấy, thì kìa, những người được Cơ-nê-li sai đến đã hỏi thăm nhà Si-môn và đứng trước cổng.
18 Người gọi và hỏi xem Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, có trọ ở đó không.
19 Trong khi Phi-e-rơ còn đang suy nghĩ về khải tượng đó, thì Đức Thánh Linh phán cùng ông rằng: Nầy, có ba người đang tìm ngươi.
20 Vậy hãy đứng dậy, xuống và đi với họ, đừng nghi ngờ gì cả, vì chính Ta đã sai họ đến.
21 Bấy giờ Phi-e-rơ xuống cùng những người mà Cọt-nây sai đến cùng mình, và nói rằng: Nầy, tôi là người các ngươi đang tìm; vì cớ gì các ngươi đến đây?
22 Họ đáp rằng: Viên đại đội trưởng Cơ-nây là người công chính, kính sợ Đức Chúa Trời và được tiếng tốt giữa cả dân Giu-đa, đã được một thiên sứ thánh báo cho biết phải sai người đến nhà ông và nghe lời ông.
23 Sau đó, ông gọi họ vào và cho họ trọ lại. Ngày hôm sau, Phi-e-rơ đi với họ, và một số anh em từ Giốp-bê đi cùng ông.
24 Ngày hôm sau, họ vào thành Sê-sa-rê. Cọt-nây đợi họ và đã triệu tập bà con và bạn bè thân thiết của mình lại.

25 Khi Phi-e-rơ vừa bước vào, thì Cọt-nây ra đón, sấp mình xuống dưới chân người mà lạy.
26 Nhưng Phi-e-rơ đỡ Ngài dậy và nói: “Xin hãy đứng dậy, tôi cũng chỉ là người mà thôi.”
27 Trong khi nói chuyện với ông ấy, ông đi vào và thấy có nhiều người đang nhóm lại.
28 Ông nói với họ rằng: Các ngươi biết rằng người Giu-đa không được phép giao du hay đến nhà người ngoại bang; nhưng Đức Chúa Trời đã tỏ cho ta biết rằng ta không được gọi một người nào là ô uế hay không thanh sạch.
29 Vậy nên, khi được mời đến, tôi đã đến cùng các ông mà không ngần ngại. Vậy tôi xin hỏi các ông mời tôi đến có ý gì?
30 Cornelius nói rằng: Bốn ngày trước, tôi đã kiêng ăn cho đến giờ này; và đến giờ thứ chín, tôi cầu nguyện trong nhà mình, và kìa, một người mặc áo sáng chói đứng trước mặt tôi.
31 Và nói rằng: Hỡi Cơ-nây, lời cầu nguyện của ngươi đã được nhậm, và việc bố thí của ngươi đã được nhớ đến trước mặt Đức Chúa Trời.
32 Vậy hãy sai người đến thành Giốp-bê, mời Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ; người đang trọ tại nhà một người thợ thuộc da tên là Si-môn, gần bờ biển. Khi đến, người sẽ nói chuyện với ngươi.
33 Vậy nên tôi đã sai người đến gặp ông ngay; và ông đã làm tốt khi đến đây. Vậy bây giờ, tất cả chúng tôi đều có mặt tại đây trước mặt Đức Chúa Trời, để nghe mọi điều Đức Chúa Trời đã truyền cho ông.
34 Bấy giờ Phi-e-rơ mở miệng nói rằng: Quả thật, tôi biết rằng Đức Chúa Trời chẳng hề tây vị ai,
35 Nhưng trong các dân, hễ ai kính sợ Ngài và làm sự công bình, thì được đẹp lòng Ngài.
36 Lời Đức Chúa Trời đã phán cùng dân Y-sơ-ra-ên, rao truyền sự bình an bởi Đức Chúa Jêsus Christ, là Chúa của muôn vật.
37 Tôi nói, anh em biết lời ấy đã được rao truyền khắp xứ Giu-đê, bắt đầu từ xứ Ga-li-lê, sau phép rửa mà Giăng đã rao giảng.
38 Đức Chúa Trời đã xức dầu cho Đức Chúa Jêsus ở Na-xa-rét bằng Đức Thánh Linh và quyền năng. Ngài đi khắp nơi làm việc thiện và chữa lành mọi người bị ma quỷ ức hiếp; vì Đức Chúa Trời ở cùng Ngài.
39 Chúng tôi là chứng nhân về mọi việc Ngài đã làm trong xứ Giu-đa và tại Giê-ru-sa-lem. Họ đã giết Ngài và treo Ngài trên cây gỗ.
40 Đến ngày thứ ba, Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống lại và cho Ngài hiện ra cách công khai;
41 Không phải với toàn dân, nhưng với những nhân chứng được Đức Chúa Trời chọn trước, tức là với chúng tôi, là những người đã ăn uống với Ngài sau khi Ngài từ cõi chết sống lại.
42 Ngài truyền cho chúng tôi phải rao giảng cho dân chúng và làm chứng rằng chính Ngài là Đấng được Đức Chúa Trời chỉ định để làm Đấng phán xét kẻ sống và kẻ chết.
43 Tất cả các đấng tiên tri đều làm chứng về Ngài rằng, hễ ai tin Ngài thì sẽ được tha tội nhờ danh Ngài.
44 Khi Phi-e-rơ còn đang nói những lời ấy, thì Đức Thánh Linh đã giáng trên hết thảy những người đang nghe đạo.
45 Những người chịu phép cắt bì đã tin Chúa, là những người cùng đi với Phi-e-rơ, đều lấy làm lạ, vì thấy Đức Thánh Linh cũng đổ xuống trên dân ngoại nữa.
46 Vì họ nghe họ nói tiếng lạ và tôn vinh Đức Chúa Trời. Bấy giờ Phi-e-rơ trả lời rằng:
47 Có ai có thể cấm những người đã nhận được Đức Thánh Linh cũng như chúng ta chịu phép báp-têm bằng nước không?
48 Rồi ông truyền lệnh làm phép báp têm cho họ nhân danh Chúa. Sau đó, họ cầu xin ông ở lại một vài ngày.

CHƯƠNG 11

1 Các sứ đồ và anh em ở xứ Giu-đê nghe tin dân ngoại cũng đã tiếp nhận lời Đức Chúa Trời.
2 Khi Phi-e-rơ lên Giê-ru-sa-lem, những người chịu phép cắt bì tranh luận với ông.
3 Ngài phán rằng: Ngươi đã vào nhà những người không chịu cắt bì, và ăn uống với họ.
4 Nhưng Phi-e-rơ đã thuật lại sự việc từ đầu và giải thích theo thứ tự cho họ rằng:
5 Tôi đang cầu nguyện tại thành Giốp-bê, thì trong cơn xuất thần, tôi thấy một thị kiến: Có vật gì đó giống như tấm khăn lớn, thả từ trên trời xuống, buộc bốn góc, và vật ấy đến tận tôi.
6 Khi tôi chăm chú nhìn vào đó, tôi thấy các loài thú bốn chân trên đất, các loài thú hoang, các loài bò sát và các loài chim trên trời.
7 Tôi nghe có tiếng phán cùng tôi rằng: Hỡi Phi-e-rơ, hãy đứng dậy, giết và ăn.
8 Nhưng tôi thưa rằng: Lạy Chúa, không phải vậy; vì chẳng hề có vật gì dơ bẩn hay ô uế vào miệng tôi bao giờ.
9 Nhưng có tiếng từ trời lại phán cùng tôi rằng: Những gì Đức Chúa Trời đã làm cho sạch, thì ngươi chớ coi là dơ bẩn.
10 Việc này xảy ra ba lần, rồi tất cả lại được kéo lên trời.
11 Và kìa, ngay lúc đó có ba người đã đến nhà tôi, họ được sai từ Sê-sa-rê đến gặp tôi.
12 Và Thánh Linh bảo tôi đi với họ, không chút nghi ngờ. Hơn nữa, sáu anh em này đi cùng tôi, và chúng tôi vào nhà người đàn ông:
13 Ông thuật lại cho chúng tôi nghe ông đã thấy một thiên sứ đứng trong nhà ông và bảo ông rằng: Hãy sai người đến thành Giốp-bê, mời Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ đến.
14 Ai sẽ nói cho ngươi những lời để ngươi và cả nhà ngươi sẽ được cứu.
15 Khi tôi vừa bắt đầu nói, Đức Thánh Linh đã giáng xuống trên họ, như đã giáng xuống chúng ta lúc ban đầu.
16 Bấy giờ tôi nhớ lại lời Chúa đã phán rằng: Giăng đã làm phép báp-têm bằng nước, nhưng các ngươi sẽ chịu phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh.
17 Vậy, nếu Đức Chúa Trời đã ban cho họ cùng một ân tứ như Ngài đã ban cho chúng ta, là những người tin đến Đức Chúa Jêsus Christ, thì tôi là ai mà có thể chống cự Đức Chúa Trời?
18 Khi nghe những lời này, họ đều im lặng và tôn vinh Đức Chúa Trời rằng: "Vậy thì Đức Chúa Trời đã ban sự ăn năn cho dân ngoại để được sự sống rồi sao?"
19 Bấy giờ, những người bị tản mác vì cuộc bách hại xảy ra sau Ê-tiên đã đi đến tận Phê-ni-xi, đảo Síp và thành An-ti-ốt, chỉ rao giảng đạo cho người Do Thái mà thôi.
20 Trong số họ có một số người quê ở đảo Síp và Sy-ren, khi đến An-ti-ốt, họ giảng Tin lành về Chúa Giê-xu cho người Hy Lạp.

21 Nhưng bàn tay Chúa ở cùng họ; nên có nhiều người tin và trở về cùng Chúa.
22 Bấy giờ, tin tức ấy đến tai Hội thánh tại Giê-ru-sa-lem, nên họ sai Ba-na-ba đi đến tận An-ti-ốt.
23 Khi đến nơi và thấy ơn Đức Chúa Trời, ông vui mừng và khuyên bảo mọi người phải hết lòng gắn bó với Chúa.
24 Vì ông là người tốt, đầy dẫy Đức Thánh Linh và đức tin; nên có nhiều người thêm vào Chúa.
25 Bấy giờ, Ba-na-ba đi Tạt-sơ để tìm Sau-lơ.
26 Khi tìm được ông, ông đưa ông đến Antioch. Và xảy ra là, trong suốt một năm, họ đã nhóm họp với hội thánh và dạy dỗ nhiều người. Và các môn đồ được gọi là Cơ Đốc nhân đầu tiên ở Antioch.
27 Vào những ngày ấy, có những tiên tri từ Giêrusalem đến An-ti-ốt.
28 Một người trong bọn họ tên là A-ga-bút đứng lên, cậy Đức Thánh Linh mà báo trước rằng sẽ có nạn đói lớn trên khắp thế gian; việc đó đã xảy ra trong thời hoàng đế Cơ-lốt.
29 Bấy giờ, các môn đồ quyết định, mỗi người tùy theo khả năng của mình, gửi tiền cứu trợ cho anh em ở xứ Giu-đê.
30 Họ cũng làm như vậy, và gửi đến các trưởng lão qua tay Ba-na-ba và Sau-lơ.

CHƯƠNG 12

1 Vào thời đó, vua Hê-rốt ra tay hà hiếp một số người trong Hội thánh.
2 Ông dùng gươm giết Gia-cơ, anh của Giăng.
3 Và vì thấy điều đó làm vừa lòng người Do Thái, nên ông tiến hành bắt cả Phi-e-rơ nữa. (Lúc đó là những ngày lễ bánh không men.)
4 Sau khi bắt được ông, vua truyền tống ngục và giao cho bốn toán lính canh giữ, mỗi toán gồm bốn người; vua định sau lễ Phục Sinh sẽ đem ông ra trước dân chúng.
5 Vậy nên Phi-e-rơ bị giam trong ngục, còn Hội thánh thì không ngừng cầu nguyện cùng Đức Chúa Trời cho ông.
6 Và đêm đó, khi Hê-rốt muốn điệu Phi-e-rơ ra, thì Phi-e-rơ đang ngủ giữa hai người lính, bị trói bằng hai cái xiềng; và có lính canh giữ trước cửa ngục.
7 Và kìa, thiên sứ của Chúa đến cùng Phi-e-rơ, và có ánh sáng chiếu rọi trong ngục tối. Thiên sứ đập vào hông Phi-e-rơ, rồi đỡ ông dậy, mà rằng: Hãy mau đứng dậy! Xiềng xích liền tuột khỏi tay ông.
8 Thiên sứ bảo ông: "Hãy thắt lưng và xỏ dép vào." Ông làm như vậy. Thiên sứ bảo ông: "Hãy khoác áo choàng lên người và đi theo ta."
9 Ông ra đi theo Thiên sứ, nhưng không biết việc thiên sứ làm là có thật, nhưng tưởng mình thấy một khải tượng.
10 Khi họ đi qua trạm gác thứ nhất và thứ hai, họ đến cánh cổng sắt dẫn vào thành phố; cánh cổng tự động mở ra cho họ. Họ đi ra, đi qua một con phố; và ngay lập tức thiên sứ rời khỏi họ.
11 Khi Phi-e-rơ tỉnh lại, ông nói: "Bây giờ tôi biết chắc Chúa đã sai thiên sứ Ngài đến giải cứu tôi khỏi tay Hê-rốt và khỏi mọi điều dân Giu-đa đang mong đợi."
12 Sau khi suy nghĩ về điều đó, ông đến nhà bà Ma-ri, mẹ của Giăng, cũng gọi là Mác; tại đó có nhiều người đang nhóm lại cầu nguyện.
13 Khi Phi-e-rơ gõ cửa cổng, có một thiếu nữ tên là Rô-đa ra nghe.
14 Khi nhận ra tiếng Phi-e-rơ, bà mừng rỡ không mở cửa, nhưng chạy vào báo tin Phi-e-rơ đang đứng trước cửa.
15 Họ bảo bà: "Bà điên rồi!" Nhưng bà liên tục khẳng định rằng đúng như vậy. Họ nói: "Đó là thiên thần của ông ấy."
16 Nhưng Phi-e-rơ vẫn tiếp tục gõ cửa. Khi họ mở cửa và thấy ông, họ đều ngạc nhiên.
17 Nhưng ông giơ tay ra hiệu bảo họ im lặng, rồi thuật lại cho họ nghe Chúa đã đưa ông ra khỏi ngục như thế nào. Ông bảo: "Hãy đi thuật lại những điều này cho Gia-cơ và các anh em." Rồi ông ra đi, đến một nơi khác.
18 Vừa sáng, quân lính xôn xao không ít về việc Phi-e-rơ ra sao.
19 Khi Hê-rốt tìm kiếm ông, nhưng không thấy, ông tra hỏi những người canh giữ và ra lệnh giết họ. Rồi ông từ Giu-đê xuống Sê-sa-rê và ở lại đó.
20 Bấy giờ Hê-rốt rất phật ý với dân thành Ty-rơ và thành Si-đôn; nhưng họ đồng lòng đến cùng vua, và sau khi đã kết bạn với Bơ-la-tô, viên thị vệ của vua, thì mong muốn hòa bình, vì xứ sở của họ được nuôi dưỡng bằng xứ sở của vua.
21 Đến ngày đã định, Hê-rốt mặc triều phục, ngồi trên ngai vàng và giảng đạo cho họ.
22 Dân chúng reo lên rằng: Ấy là tiếng của Đức Chúa Trời, chứ không phải tiếng của loài người.
23 Ngay lúc đó, thiên sứ của Chúa đánh vua, vì vua không tôn vinh Đức Chúa Trời. Vua bị giòi bọ ăn và tắt thở.
24 Nhưng lời Đức Chúa Trời ngày càng lan tràn và phát triển.
25 Ba-na-ba và Sau-lơ trở về từ Giê-ru-sa-lem sau khi đã hoàn tất chức vụ của mình, đem theo Giăng, cũng gọi là Mác.

CHƯƠNG 13

1 Bấy giờ, trong Hội thánh tại An-ti-ốt có mấy vị tiên tri và giáo sư, là Ba-na-ba, Si-mê-ôn còn gọi là Ni-giê, Lu-si-út người Sy-ren, Ma-na-en, là người đồng học với Hê-rốt, vua chư hầu, và Sau-lơ.
2 Khi họ đang hầu việc Chúa và kiêng ăn, Đức Thánh Linh phán rằng: Hãy biệt riêng Ba-na-ba và Sau-lơ để làm công việc mà Ta đã gọi họ làm.
3 Sau khi họ ăn chay, cầu nguyện, đặt tay trên hai người, rồi tiễn họ đi.
4 Vậy, được Đức Thánh Linh sai đi, họ đi đến Sê-lơ-xi; rồi từ đó, họ đi thuyền đến đảo Síp.
5 Khi ở Sa-la-mi, họ rao giảng lời Đức Chúa Trời trong các hội đường của người Do Thái; và họ cũng có Giăng làm người hầu việc cho họ.
6 Khi họ đi qua đảo đến Ba-phô, họ gặp một thầy phù thủy, một tiên tri giả, một người Do Thái, tên là Ba-giê-su.
7 Người đó đi cùng viên quan cai quản vùng đó là Sê-giút Phao-lô, một người khôn ngoan; người này đã cho gọi Ba-na-ba và Sau-lơ đến, và muốn nghe lời Đức Chúa Trời.
8 Nhưng Ê-ly-ma, một thầy phù thủy (vì tên ông ta có nghĩa như vậy) chống cự họ, tìm cách làm cho vị đại biểu này lìa bỏ đức tin.
9 Bấy giờ Sau-lơ, cũng gọi là Phao-lô, được đầy dẫy Đức Thánh Linh, nhìn thẳng vào ông,
10 Và nói rằng: Hỡi kẻ đầy mọi điều gian trá và mọi điều hung ác, con cái của ma quỷ, kẻ thù của mọi sự công bình, ngươi không thôi làm sai lệch đường lối ngay thẳng của Chúa sao?
11 Và bây giờ, này, bàn tay của Chúa ở trên ngươi, và ngươi sẽ bị mù, không thấy mặt trời trong một thời gian.

Và ngay lập tức sương mù và bóng tối phủ xuống trên ông; và ông đi khắp nơi tìm kiếm một số người để dẫn dắt ông bằng tay.
12 Bấy giờ, viên quan cai quản thấy việc xảy ra, thì tin, vì lấy làm lạ về đạo lý của Chúa.
13 Khi Phao-lô và đoàn tùy tùng rời khỏi Ba-phô, họ đến Bẹt-ga thuộc xứ Pam-phy-li. Giăng rời họ và trở về Giê-ru-sa-lem.
14 Nhưng khi rời khỏi Péc-ga, họ đến An-ti-ốt xứ Pi-si-đi. Vào ngày Sa-bát, họ vào nhà hội và ngồi xuống.
15 Sau khi đọc luật pháp và sách các tiên tri, những người cai nhà hội sai người đến nói với hai người rằng: "Hỡi anh em, nếu anh em có lời khuyên bảo nào cho dân chúng, xin hãy nói đi.
16 Bấy giờ, Phao-lô đứng dậy, lấy tay vẫy và nói rằng: Hỡi người Y-sơ-ra-ên và những người kính sợ Đức Chúa Trời, hãy lắng nghe.
17 Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-ên này đã chọn tổ phụ chúng ta, khiến dân này được tôn cao khi họ sống như người ngoại kiều trong đất Ai Cập, rồi dùng cánh tay cao dẫn họ ra khỏi đó.
18 Khoảng bốn mươi năm sau, Ngài chịu đựng cách cư xử của họ trong đồng vắng.
19 Sau khi đã tiêu diệt bảy dân tộc trong xứ Ca-na-an, ông chia đất cho họ bằng cách bắt thăm.
20 Sau đó, Ngài ban cho họ các quan xét trong khoảng thời gian bốn trăm năm mươi năm, cho đến thời tiên tri Sa-mu-ên.
21 Sau đó, họ mong muốn có một vị vua; và Đức Chúa Trời đã ban cho họ Saul, con trai của Cis, một người thuộc chi phái Benjamin, trong vòng bốn mươi năm.
22 Sau khi đã truất ngôi vua, Ngài lại dấy Đa-vít lên làm vua của họ. Ngài cũng làm chứng về Đa-vít rằng: Ta đã tìm được Đa-vít, con của Giê-sê, là người vừa lòng ta, người sẽ làm trọn mọi ý muốn ta.
23 Từ dòng dõi người này, Đức Chúa Trời đã theo lời hứa mà dấy lên cho Y-sơ-ra-ên một Đấng Cứu Thế là Đức Chúa Jêsus.
24 Trước khi đến, Giăng đã rao giảng phép báp-têm ăn năn cho toàn dân Y-sơ-ra-ên.
25 Khi Giăng đã hoàn tất đường lối của mình, ông nói rằng: Các ngươi nghĩ ta là ai? Ta không phải là Đấng đó. Nhưng kìa, có Đấng đến sau ta, mà ta không đáng cởi giày cho Ngài.
26 Hỡi anh em, là con cháu dòng dõi Áp-ra-ham, và hỡi bất cứ ai trong anh em kính sợ Đức Chúa Trời, thì lời cứu rỗi này đã được gửi đến anh em.
27 Dân cư tại Giê-ru-sa-lem và các quan trưởng của họ không biết Ngài, và cũng không biết tiếng các tiên tri đọc mỗi ngày Sa-bát, nên họ đã làm ứng nghiệm lời các đấng tiên tri khi lên án Ngài.
28 Mặc dù họ không tìm thấy lý do gì khiến Ngài phải chết, nhưng họ vẫn muốn Phi-lát giết Ngài.
29 Khi đã ứng nghiệm mọi điều đã chép về Ngài, họ hạ Ngài xuống khỏi cây thập tự và đặt Ngài vào trong mộ.
30 Nhưng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống lại từ cõi chết:
31 Nhiều ngày sau, Ngài đã hiện ra với những người theo Ngài từ Ga-li-lê lên Giê-ru-sa-lem; họ làm chứng về Ngài trước mặt dân chúng.
32 Chúng tôi xin rao truyền cho anh em một tin mừng rằng lời hứa đã được ban cho tổ phụ chúng ta,
33 Đức Chúa Trời đã thực hiện điều đó cho chúng ta là con cháu của Ngài, khi Ngài khiến Đức Chúa Jêsus sống lại, như có chép trong Thi Thiên thứ hai: Con là Con Ta, ngày nay Ta đã sinh Con.
34 Về việc Ngài khiến Ngài sống lại từ cõi chết, không còn trở lại sự hư nát nữa, Ngài phán như vầy: Ta sẽ ban cho các ngươi lòng thương xót chắc chắn của Đa-vít.
35 Bởi vậy, trong một Thi Thiên khác, Ngài cũng phán rằng: Chúa sẽ không để Đấng Thánh của Ngài phải thấy sự hư nát.
36 Vì Đa-vít, sau khi phục vụ thế hệ mình theo ý muốn của Đức Chúa Trời, đã ngủ, được chôn cùng tổ phụ mình và thấy sự hư nát:
37 Nhưng Đấng mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại thì không thấy sự hư nát.
38 Vậy, hỡi anh em, hãy biết rằng qua người này, sự tha tội đã được rao truyền cho anh em.
39 Và nhờ Ngài, tất cả những ai tin đều được xưng công bình khỏi mọi điều mà luật pháp Môi-se không thể xưng công bình được.
40 Vậy hãy coi chừng, kẻo điều đã chép trong các đấng tiên tri xảy đến cho các ngươi,
41 Hỡi những kẻ khinh dể, hãy xem, hãy kinh ngạc và biến mất! Vì ta đang làm một việc trong đời các ngươi, một việc mà các ngươi sẽ không tin, mặc dù có người thuật lại cho các ngươi.
42 Khi người Do Thái đã ra khỏi nhà hội, người ngoại xin Chúa cho họ được nghe những lời này vào ngày sa-bát tiếp theo.
43 Khi hội chúng tan, nhiều người Do Thái và người ngoại theo đạo Tin Lành đi theo Phao-lô và Ba-na-ba. Hai ông nói chuyện với họ và khuyên họ cứ tiếp tục theo ơn Đức Chúa Trời.
44 Đến ngày Sa-bát kế tiếp, gần như cả thành đều tụ họp lại để nghe lời Đức Chúa Trời.
45 Nhưng khi người Do Thái thấy đám đông, họ đầy lòng ghen tị, phản đối những điều Phao-lô nói, phản bác và phạm thượng.
46 Bấy giờ Phao-lô và Ba-na-ba mạnh dạn nói rằng: Lẽ ra phải truyền đạo Đức Chúa Trời cho các ngươi trước đã; nhưng vì các ngươi đã từ chối, và tự xét mình không xứng đáng hưởng sự sống đời đời, nên nầy, chúng ta quay sang dân ngoại.
47 Vì Chúa đã truyền lệnh cho chúng ta như sau: Ta đã lập ngươi làm ánh sáng cho các dân ngoại, để ngươi đem sự cứu rỗi đến tận cùng trái đất.
48 Khi dân ngoại nghe vậy, họ vui mừng và tôn vinh lời Chúa; và tất cả những người đã được định sẵn cho sự sống đời đời đều tin theo.
49 Và lời Chúa được rao truyền khắp cả miền đó.
50 Nhưng người Do Thái xúi giục những phụ nữ ngoan đạo và đáng kính, cùng những người đứng đầu thành phố, bắt bớ Phao-lô và Ba-na-ba, và trục xuất họ khỏi bờ cõi của họ.
51 Nhưng hai người phủi bụi chân mình và đến thành Y-cô-ni.
52 Các môn đồ được đầy dẫy niềm vui và Đức Thánh Linh.

CHƯƠNG 14

1 Khi ấy, tại thành Y-cô-ni, hai người cùng vào nhà hội của người Do Thái và giảng dạy, khiến có rất đông người Do Thái và người Hy Lạp tin theo.

2 Nhưng những người Do Thái không tin đã kích động dân ngoại và khiến họ có ác cảm với anh em.
3 Vậy, hai người ở lại đó một thời gian dài, dạn dĩ rao giảng về Chúa, là Đấng làm chứng cho đạo ân điển của Ngài, và cho phép các dấu lạ và phép lạ được thực hiện bởi tay họ.
4 Nhưng dân chúng trong thành chia rẽ: một số theo người Do Thái, một số theo các sứ đồ.
5 Khi ấy, cả người ngoại lẫn người Do Thái cùng các quan trưởng của họ đều nổi loạn chống đối và ném đá họ,
6 Họ biết trước điều đó nên chạy trốn đến Lystra và Derbe, là những thành của Lycaonia, và đến vùng xung quanh.
7 Và ở đó họ rao giảng phúc âm.
8 Tại thành Lystra, có một người bị liệt chân, bị què từ khi còn trong bụng mẹ, chưa hề đi được.
9 Người ấy nghe Phao-lô giảng. Phao-lô chăm chú nhìn người, thấy người có đức tin để được chữa lành,
10 Người nói lớn tiếng rằng: Hãy đứng thẳng dậy trên chân ngươi. Người ấy nhảy lên và đi.
11 Khi dân chúng thấy việc Phao-lô đã làm, họ cất tiếng nói bằng tiếng Ly-cao-ni rằng: Các thần đã lấy hình dạng loài người mà xuống cùng chúng ta.
12 Họ gọi Ba-na-ba là thần Giu-bi-tê, và Phao-lô là thần Méc-cu-ri, vì ông là người phát ngôn chính.
13 Bấy giờ, thầy tế lễ của thần Jupiter ở trước thành của họ đem bò và vòng hoa đến cổng thành, và muốn dâng lễ cùng với dân chúng.
14 Khi hai sứ đồ là Ba-na-ba và Phao-lô nghe tin ấy, họ xé áo mình, chạy vào giữa dân chúng và kêu lớn rằng:
15 Họ nói rằng: Hỡi các ông, tại sao các ông lại làm những điều này? Chúng tôi cũng là những người có cùng một lòng nhiệt thành như các ông, và rao giảng cho các ông rằng hãy từ bỏ những sự hư không này mà trở về cùng Đức Chúa Trời hằng sống, là Đấng đã dựng nên trời, đất, biển và muôn vật trong đó.
16 Ngày xưa, Ngài đã để cho mọi dân tộc đi theo đường lối riêng của mình.
17 Tuy nhiên, Ngài không để lại chứng cớ về mình khi làm điều thiện, ban cho chúng ta mưa từ trời, mùa màng bội thu, làm cho lòng chúng ta tràn đầy thức ăn và vui mừng.
18 Với những lời nói như thế, họ chỉ vừa đủ sức ngăn cản dân chúng dâng lễ vật cho họ.
19 Bấy giờ, có mấy người Do Thái từ An-ti-ốt và Y-cô-ni đến, thuyết phục dân chúng, ném đá Phao-lô rồi kéo ông ra khỏi thành, vì tưởng ông đã chết.
20 Nhưng khi các môn đồ đứng chung quanh ông, ông đứng dậy và vào thành phố. Ngày hôm sau, ông cùng Ba-na-ba lên đường đến Đẹt-bơ.
21 Sau khi đã rao giảng Tin Mừng cho thành phố đó và dạy dỗ nhiều người, hai ông lại trở về Lystra, Iconium và Antioch.
22 Làm cho các môn đồ vững lòng, khuyên bảo họ bền lòng trong đức tin, và rằng chúng ta phải trải qua nhiều hoạn nạn mới vào được vương quốc Đức Chúa Trời.
23 Sau khi đã lập những trưởng lão trong mỗi Hội thánh, cầu nguyện và kiêng ăn, hai ông giao phó họ cho Chúa, là Đấng họ đã tin.
24 Sau khi đi qua xứ Pi-si-đi, hai ông đến xứ Pam-phy-li-a.
25 Sau khi rao giảng lời Chúa tại Péc-ga, hai người xuống A-ta-li.
26 Từ đó, họ đi thuyền đến An-ti-ốt, nơi họ đã được giao phó cho ân điển của Đức Chúa Trời để làm công việc họ đã hoàn thành.
27 Khi họ đến và nhóm họp Hội thánh lại, họ thuật lại mọi điều Đức Chúa Trời đã làm với họ, và cách Ngài mở cửa đức tin cho dân ngoại.
28 Và họ ở lại đó lâu ngày với các môn đồ.

CHƯƠNG 15

1 Có mấy người từ Giu-đê xuống dạy anh em rằng: Nếu các ngươi không chịu phép cắt bì theo luật Môi-se, thì không thể được cứu.
2 Vậy, khi Phao-lô và Ba-na-ba có sự bất đồng và tranh luận không nhỏ với họ, họ quyết định rằng Phao-lô và Ba-na-ba cùng một số người khác trong số họ sẽ lên Giê-ru-sa-lem gặp các sứ đồ và trưởng lão về vấn đề này.
3 Sau khi được Hội thánh đưa lên đường, họ đi qua Phê-ni-xi và Sa-ma-ri, rao truyền sự cải đạo của dân ngoại, và khiến tất cả anh em rất vui mừng.
4 Khi đến Giê-ru-sa-lem, họ được Hội thánh, các sứ đồ và trưởng lão tiếp đón, và họ thuật lại mọi điều Đức Chúa Trời đã làm cùng họ.
5 Nhưng có mấy người thuộc phái Pha-ri-si đã tin đạo, đứng lên nói rằng: Phải cắt bì cho họ và truyền cho họ phải giữ luật pháp Môi-se.
6 Các sứ đồ và trưởng lão họp lại để xem xét vấn đề này.
7 Sau khi đã tranh luận nhiều, Phi-e-rơ đứng dậy và nói với họ rằng: Hỡi anh em, anh em biết rằng từ lâu, Đức Chúa Trời đã chọn tôi giữa chúng ta, để dân ngoại được nghe lời Tin Lành qua miệng tôi và tin theo.
8 Đức Chúa Trời là Đấng biết lòng người, đã làm chứng cho họ, khi ban Đức Thánh Linh cho họ, cũng như Ngài đã ban cho chúng ta;
9 Đừng phân biệt chúng ta với họ, hãy thanh tẩy lòng mình bằng đức tin.
10 Vậy bây giờ, tại sao anh em thử thách Đức Chúa Trời, đặt một cái ách trên cổ các môn đồ, mà tổ phụ chúng ta và cả chúng ta đều không có sức mang nổi?
11 Nhưng chúng ta tin rằng nhờ ân điển của Đức Chúa Jêsus Christ, chúng ta sẽ được cứu, cũng như họ.
12 Bấy giờ, toàn thể dân chúng đều im lặng, lắng nghe Ba-na-ba và Phao-lô, thuật lại những phép lạ và điều kỳ diệu mà Đức Chúa Trời đã dùng họ làm giữa dân ngoại.
13 Sau khi họ im lặng, Gia-cơ trả lời rằng: Hỡi anh em, hãy lắng nghe tôi:
14 Si-mê-ôn đã thuật lại rằng Đức Chúa Trời đã thăm viếng dân ngoại lần đầu tiên, để lấy ra từ họ một dân cho danh Ngài.
15 Và lời của các tiên tri cũng phù hợp với điều này; như đã chép rằng:
16 Sau đó, Ta sẽ trở lại, và sẽ dựng lại đền tạm của Đa-vít đã sụp đổ; Ta sẽ dựng lại những nơi đổ nát của nó, và sẽ dựng lại.
17 Để những người còn lại và mọi dân ngoại, là những người được gọi bằng danh Ta, tìm kiếm Chúa, Chúa là Đấng thực hiện mọi điều này, phán vậy.
18 Đức Chúa Trời biết hết mọi công việc của Ngài từ khi tạo dựng vũ trụ.
19 Vậy nên, ý tôi là chúng ta đừng làm phiền những người từ dân ngoại trở về cùng Đức Chúa Trời.

20 Nhưng chúng tôi viết thư cho họ rằng hãy kiêng những sự ô uế của thần tượng, chớ gian dâm, chớ ăn thịt thú vật chết ngạt và chớ ăn huyết.
21 Vì xưa kia, Môi-se có những người rao giảng về ông trong mỗi thành phố, và họ đọc lời ông trong các nhà hội vào mỗi ngày Sa-bát.
22 Bấy giờ các sứ đồ và trưởng lão cùng toàn thể Hội thánh vui lòng sai những người được chọn trong nhóm mình đi An-ti-ốt với Phao-lô và Ba-na-ba; tức là Giu-đa, biệt danh là Ba-sa-ba, và Si-la, là những người đứng đầu trong các anh em.
23 Họ viết thư cho họ theo cách này: Các sứ đồ, các trưởng lão và anh em gửi lời chào đến các anh em là người ngoại bang tại An-ti-ốt, Sy-ri và Si-li-si.
24 Vì chúng tôi đã nghe rằng có một số người từ chúng tôi ra đã gây rối cho anh em bằng những lời lẽ làm cho anh em hoang mang, và làm cho tâm hồn anh em trở nên đổi bại. Họ nói rằng: Các ngươi phải chịu phép cắt bì và phải giữ luật pháp; trong khi chúng tôi chưa hề truyền cho họ điều gì như vậy.
25 Chúng tôi đã đồng lòng nhóm họp và quyết định sai những người được chọn đến cùng anh em, cùng với Ba-na-ba và Phao-lô, là những người yêu dấu của chúng tôi.
26 Người đã liều mạng sống mình vì danh Chúa chúng ta là Đức Chúa Jêsus Christ.
27 Vậy chúng tôi đã sai Giu-đa và Si-la đến, họ cũng sẽ nói cho anh em những điều tương tự bằng miệng.
28 Vì Đức Thánh Linh và chúng tôi thấy tốt là không nên đặt trên anh em gánh nặng nào ngoài những điều cần thiết này;
29 Hãy kiêng ăn của cúng thần tượng, kiêng huyết, kiêng thú vật chết ngạt, và kiêng gian dâm. Nếu anh em giữ mình như vậy thì sẽ làm tốt lắm. Chúc anh em được bình an.
30 Sau khi giải tán, họ đến An-ti-ốt, tập hợp dân chúng lại và trao bức thư.
31 Khi đọc những lời đó, họ vui mừng vì được an ủi.
32 Giu-đa và Si-la, cũng là các tiên tri, đã dùng nhiều lời khuyên bảo và làm cho anh em vững lòng.
33 Sau khi ở lại đó một thời gian, họ được anh em cho phép ra về bình an với các sứ đồ.
34 Tuy nhiên, Si-la vẫn vui lòng ở lại đó.
35 Phao-lô và Ba-na-ba cũng ở lại thành An-ti-ốt, dạy dỗ và rao giảng lời Chúa, cùng với nhiều người khác nữa.
36 Vài ngày sau, Phao-lô nói với Ba-na-ba rằng: Chúng ta hãy trở lại thăm anh em chúng ta trong mỗi thành mà chúng ta đã rao giảng lời Chúa, xem thử họ ra sao.
37 Ba-na-ba quyết định đem theo Giăng, cũng gọi là Mác.
38 Nhưng Phao-lô không muốn đem Phao-lô theo, vì ông đã lìa bỏ họ khỏi Pam-phyli và không cùng đi làm việc với họ.
39 Nhưng sự tranh cãi giữa họ trở nên gay gắt đến nỗi họ phải chia tay nhau. Vậy, Ba-na-ba đem Mác đi thuyền đến đảo Síp.
40 Phao-lô chọn Si-la và lên đường, sau khi được anh em giới thiệu cho ân điển của Đức Chúa Trời.
41 Rồi ông đi qua xứ Sy-ri và xứ Si-li-si, để củng cố các Hội Thánh.

CHƯƠNG 16

1 Sau đó, ông đến Đẹt-bơ và Lít-trơ. Ở đó, có một môn đồ tên là Ti-mô-thê, con trai của một người đàn bà Giu-đa đã tin đạo; còn cha là người Hy Lạp.
2 Những anh em ở Lystra và Iconium đều thuật lại việc này.
3 Phao-lô muốn ông đi cùng; vì cớ những người Giu-đa ở trong những nơi đó, nên đã đem ông đi và làm phép cắt bì; vì họ biết cha ông là người Hy Lạp.
4 Khi đi qua các thành phố, họ trao cho họ những luật lệ mà các sứ đồ và trưởng lão tại Giê-ru-sa-lem đã ban hành để tuân giữ.
5 Và các hội thánh được thành lập trong đức tin và số lượng ngày một gia tăng.
6 Khi họ đã đi khắp xứ Phrygia và xứ Ga-la-ti, và bị Đức Thánh Linh cấm không cho rao giảng lời Chúa trong xứ A-si,
7 Khi đến Mysia, họ thử vào Bithynia, nhưng Đức Thánh Linh không cho phép.
8 Khi đi qua Mysia, họ xuống Trô-ách.
9 Ban đêm, Phao-lô thấy một khải tượng: Có một người Ma-xê-đoan đứng đó, cầu xin rằng: Hãy qua Ma-xê-đoan mà giúp chúng tôi.
10 Sau khi ông thấy khải tượng đó, chúng tôi lập tức cố gắng đi đến Ma-xê-đoan, chắc chắn rằng Chúa đã kêu gọi chúng tôi rao giảng phúc âm cho họ.
11 Vậy, chúng tôi rời Troas, đi thẳng đến Samothracia, rồi ngày hôm sau đến Neapolis.
12 Từ đó, chúng tôi đến Phi-líp, là thành phố chính của vùng Ma-xê-đô-ni-a, và là một thuộc địa. Chúng tôi ở lại thành phố đó một vài ngày.
13 Vào ngày Sa-bát, chúng tôi ra khỏi thành phố, đến bờ sông, nơi người ta thường cầu nguyện; chúng tôi ngồi xuống và nói chuyện với những người phụ nữ tụ tập ở đó.
14 Có một người đàn bà tên là Ly-đi, quê ở thành Thi-a-ti-rơ, là người bán vải tía, kính sợ Đức Chúa Trời, đã nghe chúng tôi nói. Chúa đã mở lòng bà, khiến bà chú ý đến những điều Phao-lô nói.
15 Khi bà và gia đình đã chịu phép báp-têm, bà nài xin chúng tôi rằng: Nếu các ông đã xét tôi là người trung thành với Chúa, thì hãy vào nhà tôi và ở lại đó. Và bà nài nỉ chúng tôi.
16 Khi chúng tôi đang đi cầu nguyện, có một cô gái bị quỷ bói toán ám đến gặp chúng tôi, cô ta đã đem lại cho chủ mình nhiều lợi nhuận bằng cách bói toán.
17 Người ấy đi theo Phao-lô và chúng tôi, kêu lớn rằng: Những người nầy là tôi tớ của Đức Chúa Trời Tối Cao, rao truyền cho chúng ta con đường cứu rỗi.
18 Bà cứ làm như vậy trong nhiều ngày. Nhưng Phao-lô buồn rầu, quay lại nói với linh rằng: Ta truyền cho ngươi nhân danh Đức Chúa Jêsus Christ mà ra khỏi bà. Ngay giờ đó, linh ra khỏi.
19 Khi các chủ của nàng thấy hy vọng kiếm lợi của mình đã mất, họ bắt Phao-lô và Si-la, kéo đến nơi công cộng trước mặt các quan chức,
20 Họ dẫn họ đến các quan tòa và nói rằng: Những người nầy là người Giu-đa, gây rối loạn thành phố chúng ta quá chừng.
21 và dạy những thói quen mà chúng ta không được phép tiếp nhận hay tuân giữ, vì chúng ta là người La Mã.
22 Dân chúng cùng nhau nổi lên chống lại hai ông. Các quan tòa xé áo hai ông ra và ra lệnh đánh đòn.

23 Sau khi đã đánh đòn nhiều lần, họ tống hai người vào ngục và dặn người cai ngục phải canh giữ họ cho cẩn thận.
24 Sau khi nhận được lệnh đó, họ tống hai ông vào ngục tối và cùm chân lại.
25 Đến nửa đêm, Phao-lô và Si-la cầu nguyện và hát ngợi khen Đức Chúa Trời; các tù nhân đều nghe.
26 Bỗng nhiên, có trận động đất lớn, đến nỗi nền móng nhà tù rung chuyển. Ngay lập tức, tất cả các cửa đều mở ra, và xiềng xích của mọi người đều được tháo bỏ.
27 Người cai ngục tỉnh giấc, thấy cửa ngục mở, liền rút gươm định tự tử, tưởng rằng các tù nhân đã trốn hết.
28 Nhưng Phao-lô kêu lớn tiếng rằng: Chớ làm hại mình, vì chúng tôi đều còn ở đây.
29 Bấy giờ, người ấy kêu lấy đèn, nhảy vào, run rẩy đến, sấp mình xuống trước mặt Phao-lô và Si-la.
30 Rồi dẫn hai người ra ngoài và hỏi: "Thưa các ông, tôi phải làm gì để được cứu?"
31 Họ trả lời rằng: Hãy tin Đức Chúa Jêsus Christ, thì ngươi và cả nhà đều sẽ được cứu.
32 Họ truyền lại lời Chúa cho ông và cho mọi người trong nhà ông.
33 Ngay trong giờ đó, giữa đêm, người ấy đem hai người đi, rửa các vết thương cho họ, rồi lập tức chịu phép báp-têm, cả người lẫn mọi người thuộc về người.
34 Sau khi đưa hai người vào nhà, ông dọn bàn cho họ, rồi vui mừng tin cậy Đức Chúa Trời cùng với cả nhà mình.
35 Đến sáng, các quan sai lính đi và nói: Hãy thả những người ấy ra.
36 Người cai ngục nói với Phao-lô rằng: Các quan đã sai người đến bảo thả các ông ra. Vậy bây giờ, xin các ông hãy đi và bình an.
37 Nhưng Phao-lô nói với họ rằng: Họ đã đánh đòn chúng tôi trước mặt mọi người, mặc dù chưa kết án, và đã bỏ chúng tôi vào ngục; bây giờ họ lại lén lút đuổi chúng tôi ra sao? Không, họ muốn đích thân đến và đem chúng tôi ra.
38 Các viên sĩ quan thuật lại những lời này cho các quan tòa, và họ sợ hãi khi biết rằng hai người là người La Mã.
39 Họ đến nài xin hai ông, rồi dẫn hai ông ra và yêu cầu hai ông rời khỏi thành.
40 Hai sứ đồ ra khỏi ngục, vào nhà Ly-đi. Khi thấy anh em, hai sứ đồ an ủi họ, rồi ra về.

CHƯƠNG 17

1 Sau khi đi qua Amphipolis và Apollonia, họ đến Thessalonica, nơi có một nhà hội của người Do Thái.
2 Phao-lô theo thói quen của mình, vào cùng họ, và trong ba ngày Sa-bát, ông lý luận với họ về Kinh Thánh,
3 Mở đầu và khẳng định rằng Đấng Christ phải chịu đau khổ và sống lại từ cõi chết; và Đức Chúa Jêsus mà tôi rao giảng cho anh em chính là Đấng Christ.
4 Trong số họ có một số người tin Chúa, kết giao với Phao-lô và Si-la; còn những người Hy Lạp mộ đạo thì rất đông, và không ít phụ nữ trong giới thượng lưu.
5 Nhưng những người Giu-đa không tin thì ganh tị, rủ một số kẻ dâm đãng, hạ lưu, tụ tập thành một toán, gây náo loạn cả thành phố, tấn công nhà Gia-sôn và tìm cách dẫn hai người ra trước dân chúng.
6 Khi không tìm thấy, họ kéo Gia-sôn và một số anh em đến trước các quan thành phố và kêu lên rằng: Những kẻ đã làm cho thiên hạ đảo lộn, nay đã đến đây;
7 Gia-sôn đã tiếp rước những người này; nhưng họ đều trái với sắc lệnh của Sê-sa, nói rằng có một vua khác, là Giê-su.
8 Khi nghe những lời này, dân chúng và các quan trưởng thành phố đều bối rối.
9 Sau khi đã lấy tiền bảo lãnh của Gia-sôn và của người kia, họ thả họ ra.
10 Ngay đêm đó, anh em tức tốc tiễn Phao-lô và Si-la đi Bê-rê. Khi đến nơi, hai người vào nhà hội của người Do Thái.
11 Những người này có lòng rộng rãi hơn những người ở Tê-sa-lô-ni-ca, vì họ sẵn lòng tiếp nhận đạo Chúa và ngày nào cũng tra cứu Kinh Thánh để xem những điều đó có đúng không.
12 Vậy nên có nhiều người trong số họ tin theo, kể cả những phụ nữ Hy Lạp danh giá, và cả những người đàn ông nữa.
13 Nhưng khi người Do Thái ở Tê-sa-lô-ni-ca biết Phao-lô đã rao giảng lời Đức Chúa Trời tại Bê-rê, họ cũng đến đó và gây náo động dân chúng.
14 Ngay sau đó, anh em liền tiễn Phao-lô đi như thể đi đến bờ biển; nhưng Si-la và Ti-mô-thê vẫn ở lại đó.
15 Những người dẫn đường đưa Phao-lô đến A-thên; rồi nhận lệnh bảo Si-la và Ti-mô-thê phải đến gặp Phao-lô thật gấp, họ từ giã nhau.
16 Trong khi Phao-lô đợi họ ở A-thên, lòng ông nổi lên sự bối rối khi thấy thành phố toàn là nơi thờ hình tượng.
17 Vậy nên, ông tranh luận trong nhà hội với người Do Thái và với những người mộ đạo, và hằng ngày ở ngoài chợ với những người gặp ông.
18 Bấy giờ, một số triết gia của phái Epicurus và phái Stoicks đã gặp ông. Một số người nói: "Người lắm lời này sẽ nói gì?" Một số khác nói: "Ông ta dường như là người rao giảng về các vị thần lạ, vì ông ta đã rao giảng cho họ về Chúa Jesus và sự sống lại".
19 Họ bắt ông và dẫn đến A-rê-ô-ba, rồi hỏi rằng: Chúng tôi có thể biết được giáo lý mới mà ông đang nói đến là gì không?
20 Vì ngươi đem đến cho chúng ta một số điều lạ lùng; vậy chúng ta muốn biết những điều ấy có ý nghĩa gì.
21 (Vì tất cả người A-thên và người ngoại quốc ở đó chỉ dành thời gian vào việc kể lại hoặc nghe một điều gì đó mới lạ.)
22 Bấy giờ, Phao-lô đứng giữa đồi A-rê-ô-ba và nói rằng: Hỡi người A-thên, tôi thấy trong mọi việc, các người đều mê tín quá.
23 Khi tôi đi ngang qua và nhìn thấy đồ thờ cúng của các ngươi, tôi thấy một bàn thờ có khắc chữ: THỜ VỊ THẦN VÔ DANH. Vậy, Đấng mà các ngươi thờ phượng một cách vô tình, thì ta sẽ rao truyền cho các ngươi.
24 Đức Chúa Trời là Đấng đã dựng nên thế giới và muôn vật trong đó, là Chúa của trời đất, không ngự trong đền thờ do tay người ta dựng nên;
25 Ngài cũng chẳng cần dùng tay người ta để thờ phượng Ngài, như thể Ngài cần điều gì, vì Ngài ban sự sống, hơi thở và mọi vật cho mọi loài;
26 Ngài đã tạo nên mọi dân tộc loài người từ một dòng máu để cư ngụ trên khắp mặt đất, và đã định trước những thời kỳ và ranh giới cho nơi ở của họ.
27 Họ phải tìm kiếm Chúa, may ra họ có thể dò dẫm tìm kiếm Ngài, và tìm được Ngài, mặc dù Ngài không ở xa mỗi người chúng ta.

28 Vì trong Ngài, chúng ta sống, động và hiện hữu, như một số thi sĩ của các ngươi đã nói: Vì chúng ta cũng là dòng dõi của Ngài.
29 Vậy, bởi chúng ta là dòng dõi Đức Chúa Trời, chúng ta không nên nghĩ rằng Đức Chúa Trời giống như vàng, bạc hay đá, được chạm trổ bởi nghệ thuật và tài khéo của con người.
30 Đức Chúa Trời đã bỏ qua những thời kỳ ngu muội đó, nhưng bây giờ truyền lệnh cho mọi người ở khắp mọi nơi phải ăn năn:
31 Vì Ngài đã chỉ định một ngày, trong ngày đó Ngài sẽ phán xét thế gian theo sự công chính bởi Người mà Ngài đã chỉ định; và Ngài đã bảo đảm điều đó với mọi người khi khiến Người ấy sống lại từ cõi chết.
32 Khi nghe nói đến sự sống lại của người chết, một số người chế giễu, một số khác nói rằng: Chúng tôi sẽ nghe ông nói về vấn đề này vào lần sau.
33 Vậy, Phao-lô rời khỏi họ.
34 Nhưng có một số người gắn bó với ông và tin theo ông; trong số đó có Đi-ô-ni-xi, một người ở A-rê-ô-pa-gít, và một người đàn bà tên là Đa-ma-ri, cùng những người khác nữa.

CHƯƠNG 18

1 Sau những việc đó, Phao-lô rời A-thên và đến Cô-rinh-tô.
2 Có một người Giu-đa tên là A-qui-la, quê ở Pôn-tơ, mới từ Ý đến, cùng với vợ là Bê-rít-sin, vì vua Cơ-lốt đã truyền lệnh cho mọi người Giu-đa phải rời khỏi Rô-ma, nên ông đến cùng họ.
3 Vì cùng nghề, nên ông ở lại với họ và làm việc; nghề của họ là làm nghề may lều.
4 Mỗi ngày Sa-bát, ông đều lý luận trong hội đường, thuyết phục cả người Do Thái lẫn người Hy Lạp.
5 Khi Si-la và Ti-mô-thê từ Ma-xê-đoan đến, Phao-lô được thúc đẩy trong tinh thần, làm chứng với người Do Thái rằng Đức Chúa Jêsus chính là Đấng Christ.
6 Nhưng khi họ chống đối và phạm thượng, Ngài giũ áo mình và nói với họ rằng: Máu các ngươi sẽ đổ lại trên đầu các ngươi! Ta trong sạch; từ nay, ta sẽ đến cùng dân ngoại.
7 Rồi ông rời khỏi đó, vào nhà một người tên là Giút-tu, là người kính sợ Đức Chúa Trời, nhà ông sát với nhà hội.
8 Bấy giờ, Cơ-rít-pu, người đứng đầu nhà hội, cùng cả nhà mình tin Chúa; nhiều người Cô-rinh-tô nghe vậy cũng tin và chịu phép báp-têm.
9 Bấy giờ, ban đêm Chúa phán cùng Phao-lô trong một sự hiện thấy rằng: Đừng sợ chi, hãy nói, và đừng im lặng.
10 Vì Ta ở cùng ngươi, chẳng ai có thể làm hại ngươi được; vì Ta có nhiều người trong thành này.
11 Ông ở lại đó một năm sáu tháng, giảng đạo Đức Chúa Trời cho họ.
12 Khi Ga-li-ôn làm quan cai xứ A-chai, dân Giu-đa đồng lòng nổi loạn chống lại Phao-lô, và điệu ông đến tòa án.
13 Nói rằng: Người nầy xúi giục người ta thờ phượng Đức Chúa Trời trái với luật pháp.
14 Khi Phao-lô sắp mở miệng, thì Ga-li-ôn nói cùng người Giu-đa rằng: Hỡi người Giu-đa, nếu có phải là điều gì trái phép hay là điều dâm ô xấu xa, thì lẽ ra tôi phải nhịn nhục các ngươi.
15 Nhưng nếu đó là vấn đề về lời nói, danh từ và luật lệ của các ngươi, thì hãy chú ý đến; vì ta không muốn xét đoán những vấn đề như vậy.
16 Rồi ông đuổi họ ra khỏi tòa án.
17 Bấy giờ, tất cả người Hy Lạp bắt Sosthenes, người cai quản nhà hội, và đánh ông trước tòa án. Nhưng Gallio không quan tâm đến những điều đó.
18 Sau đó, Phao-lô ở lại đó một thời gian nữa, rồi từ giã anh em, đi thuyền đến Sy-ri, đem theo Bê-rít-sin và A-qui-la; ông đã cạo đầu tại Xen-cơ-rê, vì có lời khấn nguyện.
19 Sau đó, ông đến Ê-phê-sô và để họ lại đó, còn chính ông vào nhà hội và lý luận với người Do Thái.
20 Khi họ muốn ông ở lại lâu hơn với họ, ông không đồng ý;
21 Nhưng ông từ biệt họ và nói rằng: "Tôi phải giữ lễ này tại Giê-ru-sa-lem, nhưng nếu Đức Chúa Trời muốn, tôi sẽ trở lại cùng các ông." Rồi ông đi thuyền từ Ê-phê-sô.
22 Khi đã đến Sê-sa-rê, ông lên chào Hội thánh, rồi xuống An-ti-ốt.
23 Sau khi ở đó một thời gian, ông lên đường và lần lượt đi khắp miền Ga-la-ti và Phy-gi-a, làm cho tất cả các môn đồ được vững mạnh.
24 Có một người Do Thái tên là A-bô-lô, quê ở A-léc-xan-tri, là người khéo ăn nói và thông thạo Kinh Thánh, đã đến Ê-phê-sô.
25 Người này được dạy dỗ về đường lối của Chúa; và vì lòng sốt sắng, ông rao giảng và dạy dỗ siêng năng những điều của Chúa, mặc dù ông chỉ biết phép báp-têm của Giăng.
26 Ông bắt đầu rao giảng cách dạn dĩ trong hội đường. Khi Aquila và Priscilla nghe ông giảng, họ đem ông về và giải thích cho ông rõ ràng hơn về đạo Đức Chúa Trời.
27 Khi ông định đi vào xứ A-chai, các anh em đã viết thư khuyên bảo các môn đồ tiếp đón ông. Khi ông đến, họ đã giúp đỡ nhiều cho những người đã tin theo nhờ ân điển của Chúa.
28 Vì ông đã dùng sức mạnh để thuyết phục người Do Thái, và công khai chứng minh bằng Kinh Thánh rằng Đức Chúa Jêsus chính là Đấng Christ.

CHƯƠNG 19

1 Vả, trong khi A-bô-lô ở Cô-rinh-tô, thì Phao-lô đã đi qua các miền trên, đến Ê-phê-sô; gặp một số môn đồ,
2 Ngài nói với họ: "Từ khi tin, các ngươi đã nhận được Đức Thánh Linh chưa?" Họ đáp: "Chúng tôi thậm chí còn chưa nghe nói có Đức Thánh Linh nào cả."
3 Ngài lại hỏi họ rằng: Vậy thì anh em đã chịu phép báp-têm nào? Họ đáp rằng: Phép báp-têm của Giăng.
4 Bấy giờ Phao-lô nói rằng: Giăng đã làm phép báp-têm về sự ăn năn, và truyền cho dân chúng phải tin Đấng sẽ đến sau mình, nghĩa là tin Đức Chúa Jêsus Christ.
5 Khi nghe vậy, họ chịu phép báp-têm nhân danh Chúa Jêsus.
6 Khi Phao-lô đặt tay trên họ, thì Đức Thánh Linh giáng trên họ, họ nói tiếng lạ và nói tiên tri.
7 Và tất cả những người đàn ông đó có độ mười hai người.
8 Ông vào hội đường và rao giảng mạnh dạn trong ba tháng, tranh luận và thuyết phục mọi người về vương quốc Đức Chúa Trời.
9 Nhưng vì có nhiều người cứng lòng, không tin, lại còn gièm pha đạo Chúa trước mặt dân chúng, nên ông tách riêng các môn đồ ra, và hằng ngày tranh luận trong trường học của một người tên là Ty-ran-nu.

10 Việc này kéo dài trong hai năm, đến nỗi mọi người ở A-si, cả người Do Thái lẫn người Hy Lạp, đều nghe được lời Chúa Jêsus.
11 Đức Chúa Trời đã dùng tay Phao-lô làm những phép lạ đặc biệt:
12 Vậy nên, người ta lấy khăn tay hoặc tạp dề từ thân thể Ngài mà trao cho những người bệnh, thì bệnh tật liền biến mất, và tà ma cũng ra khỏi họ.
13 Bấy giờ, có mấy người Do Thái đi lang thang, làm nghề trừ quỷ, bèn lấy danh Chúa Jêsus mà kêu những kẻ bị quỷ ám, rằng: Chúng tôi nhân danh Đức Chúa Jêsus mà Phao-lô rao giảng mà truyền lệnh cho các ngươi.
14 Có bảy người con trai của Sê-va, một người Do Thái, và là thủ lãnh của các thầy tế lễ, đã làm như vậy.
15 Nhưng tà linh trả lời rằng: Ta biết Đức Chúa Jêsus, và ta biết Phao-lô; còn các ngươi là ai?
16 Người bị quỷ ám xông vào họ, đánh bại họ và hành hạ họ đến nỗi họ phải chạy trốn khỏi nhà, mình trần và bị thương.
17 Mọi người Do Thái và Hy Lạp ở Ê-phê-sô đều biết chuyện này; ai nấy đều sợ hãi, và danh Chúa Jêsus được tôn vinh.
18 Nhiều người đã tin đến, xưng tội và kể lại những việc mình đã làm.
19 Nhiều người trong bọn họ vốn theo nghề phù thủy đã đem sách vở của mình đốt trước mặt mọi người; họ tính giá sách và thấy tổng cộng là năm mươi ngàn miếng bạc.
20 Vậy, lời Đức Chúa Trời cứ lan tràn và thắng thế.
21 Sau khi mọi việc đó xong, Phao-lô quyết định theo Đức Thánh Linh, khi đi qua xứ Ma-xê-đoan và xứ A-chai, sẽ đi Giê-ru-sa-lem. Ông nói rằng: Sau khi đến đó, tôi cũng phải đi thăm thành Rô-ma.
22 Vậy, ông sai hai người hầu việc ông là Ti-mô-thê và Ê-rát-tô đến Ma-xê-đoan; còn chính ông thì ở lại A-si một thời gian.
23 Cùng lúc đó, có một sự náo động không nhỏ xảy ra về vấn đề đó.
24 Có một người thợ bạc tên là Đê-mê-triu, chuyên làm đồ thờ bằng bạc cho nữ thần Đi-anh, đem lại cho thợ thủ công một khoản lợi nhuận không nhỏ.
25 Ông gọi những người đó lại cùng những người làm nghề tương tự và nói: "Thưa các ông, các ông biết rằng nhờ nghề này chúng ta có được của cải.
26 Hơn nữa, anh em thấy và nghe rằng, không những tại Ê-phê-sô, mà gần như khắp cả A-si, Phao-lô đã thuyết phục và làm cho nhiều người trở nên hư mất, khi nói rằng những vật do tay người ta làm ra không phải là thần.
27 Như vậy, không những nghề thủ công của chúng ta có nguy cơ bị phá hoại, mà đền thờ của nữ thần vĩ đại Diana cũng bị khinh thường, và sự tráng lệ của bà, là vị thần mà toàn cõi Châu Á và thế giới tôn thờ, cũng bị phá hủy.
28 Khi nghe những lời này, họ đầy lòng giận dữ và kêu lên rằng: "Vĩ đại thay là nữ thần Đi-anh của người Ê-phê-sô!"
29 Cả thành phố đều hỗn loạn. Họ kéo theo Gai-út và A-ri-tạc, là người Ma-xê-đoan, là bạn đồng hành của Phao-lô, rồi cùng nhau chạy đến rạp hát.
30 Khi Phao-lô muốn vào gặp dân chúng, thì các môn đồ không cho.
31 Một số người đứng đầu vùng A-si, là bạn hữu của ông, đã sai người đến khuyên ông đừng liều lĩnh vào rạp hát.
32 Người thì kêu thế này, người thì kêu thế khác; vì hội chúng hỗn loạn, và phần đông không biết tại sao mình nhóm lại.
33 Và họ kéo Alexander ra khỏi đám đông, người Do Thái đưa ông ra phía trước. Và Alexander ra hiệu bằng tay, và muốn biện hộ cho dân chúng.
34 Nhưng khi biết ông là người Do Thái, tất cả mọi người đều đồng thanh kêu lớn trong khoảng hai giờ: "Vĩ đại thay là nữ thần Đi-anh của người Ê-phê-sô!"
35 Sau khi viên thư ký thành phố đã xoa dịu dân chúng, ông nói: "Hỡi người Ê-phê-sô, có ai trong số những người ở đây không biết rằng thành phố Ê-phê-sô thờ nữ thần vĩ đại Đi-anh và tượng thần từ trên trời rơi xuống không?"
36 Vậy, vì không ai có thể phản đối những điều đó, nên anh em phải im lặng và đừng làm điều gì hấp tấp.
37 Vì các ngươi đã đem những người này đến đây, họ không phải là kẻ cướp của nhà thờ, cũng không phải là kẻ phạm thượng đến nữ thần của các ngươi.
38 Vậy nếu Đê-mê-triu và các thợ thủ công đi với ông có vấn đề gì với ai, thì luật pháp đã công khai và có những người đại diện: họ hãy kiện cáo lẫn nhau.
39 Nhưng nếu các ngươi thắc mắc điều gì về các vấn đề khác, thì phải được quyết định trong một hội đồng hợp pháp.
40 Vì chúng ta đang có nguy cơ bị chất vấn về vụ náo loạn ngày hôm nay, vì không có lý do nào để chúng ta có thể giải trình về cuộc tụ họp này.
41 Sau khi nói như vậy, ông giải tán hội chúng.

CHƯƠNG 20

1 Khi cuộc náo loạn đã lắng xuống, Phao-lô gọi các môn đồ lại, ôm chầm lấy họ, rồi lên đường đi Ma-xê-đoan.
2 Sau khi đã đi qua các miền đó và khuyên bảo họ nhiều, ông đến Hy Lạp.
3 Và ở đó ba tháng. Khi người Do Thái rình rập ông, lúc ông sắp đi thuyền vào Syria, ông định trở về qua Macedonia.
4 Và ở đó đi cùng ông đến Asia Sopater ở Berea; về người Tê-sa-lô-ni-ca có Aristarchus và Secundus; và Gaius ở Derbe, và Timotheus; và của Châu Á, Tychicus và Trophimus.
5 Những người đi trước đã ở lại với chúng tôi tại Trô-ách.
6 Sau những ngày lễ bánh không men, chúng tôi rời khỏi Phi-líp, và năm ngày sau đến Trô-ách cùng họ; chúng tôi ở lại đó bảy ngày.
7 Ngày đầu tuần, khi các môn đồ nhóm lại để bẻ bánh, Phao-lô giảng đạo cho họ, vì ngày mai phải lên đường; và ông tiếp tục giảng cho đến nửa đêm.
8 Có nhiều đèn trong phòng trên lầu, nơi họ nhóm họp.
9 Có một thanh niên tên là Ơ-ty-chus đang ngồi trên cửa sổ, ngủ gục. Nhưng vì Phao-lô giảng rất lâu, nên anh ngủ gục, ngã từ trên lầu thứ ba xuống và được đỡ dậy thì đã chết.
10 Phao-lô đi xuống, sấp mình trên người ấy, ôm lấy và nói rằng: Đừng lo lắng nữa, vì linh hồn người vẫn ở trong người.
11 Vậy, ông lại trở lên, bẻ bánh, ăn và còn nói chuyện rất lâu cho đến rạng sáng, rồi ra đi.
12 Họ đem chàng thanh niên ấy sống lại và được an ủi rất nhiều.

13 Chúng tôi đi trước, xuống tàu và đi đến A-sốt, với ý định đón Phao-lô ở đó; vì ông đã định như vậy, nên quyết định đi bộ.
14 Khi ông gặp chúng tôi tại A-sốt, chúng tôi đã đón tiếp ông và đi đến Mi-ti-len.
15 Chúng tôi đi thuyền từ đó, và ngày hôm sau đến đảo Chios; ngày hôm sau nữa chúng tôi đến Samos và dừng lại ở Trogyllium; và ngày hôm sau nữa chúng tôi đến Miletus.
16 Vì Phao-lô đã quyết định đi thuyền qua Ê-phê-sô, vì không muốn mất thời gian ở A-si-a. Ông vội vã đến Giê-ru-sa-lem để kịp dự lễ Ngũ Tuần, nếu có thể.
17 Từ Mi-lê, ông sai người đi Ê-phê-sô và triệu tập các trưởng lão trong Hội thánh.
18 Khi họ đến cùng ông, ông nói với họ rằng: Các ngươi biết rằng từ ngày đầu tiên ta đến A-si, ta đã ở cùng các ngươi thể nào trong mọi lúc,
19 Tôi phục vụ Chúa cách khiêm nhường, với nhiều nước mắt và sự cám dỗ mà người Do Thái đã gây ra cho tôi.
20 Tôi không giấu điều gì có ích cho anh em, nhưng đã tỏ cho anh em biết và dạy dỗ anh em giữa công chúng và từ nhà này sang nhà khác,
21 Làm chứng cho cả người Do Thái lẫn người Hy Lạp về sự ăn năn đối với Đức Chúa Trời và đức tin nơi Chúa chúng ta là Đức Chúa Jêsus Christ.
22 Bây giờ, này, tôi đi đến Giê-ru-sa-lem, bị ràng buộc bởi Thánh Linh, không biết những điều sẽ xảy đến cho tôi ở đó.
23 Ngoại trừ Đức Thánh Linh làm chứng rằng trong mỗi thành phố, xiềng xích và hoạn nạn đang đeo bám tôi.
24 Nhưng tất cả những điều đó không làm tôi bận tâm, tôi cũng không coi mạng sống mình là quý, để tôi có thể hoàn thành cuộc đua của mình với niềm vui và chức vụ mà tôi đã nhận lãnh từ Chúa Jêsus, để làm chứng về Phúc Âm của ân điển Đức Chúa Trời.
25 Và bây giờ, này, tôi biết rằng tất cả anh em, những người mà tôi đã đến rao giảng về vương quốc của Thượng Đế, sẽ không còn thấy mặt tôi nữa.
26 Vậy nên hôm nay tôi xin ghi nhận rằng tôi vô tội về huyết của mọi người.
27 Vì tôi không ngại ngần mà công bố cho anh em biết hết mọi ý định của Đức Chúa Trời.
28 Vậy hãy coi chừng chính mình và cả bầy mà Đức Thánh Linh đã lập anh em làm người coi sóc, để chăn Hội thánh của Đức Chúa Trời mà Ngài đã mua bằng chính huyết mình.
29 Vì tôi biết rằng sau khi tôi đi, sẽ có muông sói hung dữ xen vào giữa anh em, không tiếc bầy chiên.
30 Trong chính anh em cũng sẽ có những người nổi lên nói những điều sai trái để lôi kéo môn đồ theo họ.
31 Vậy nên hãy tỉnh thức và nhớ rằng trong suốt ba năm, tôi không ngừng cảnh báo mọi người cả ngày lẫn đêm bằng nước mắt.
32 Bây giờ, hỡi anh em, tôi giao phó anh em cho Đức Chúa Trời và cho đạo ân điển của Ngài, là đạo có thể gây dựng anh em và ban cho anh em phần gia tài cùng với hết thảy những người được thánh hóa.
33 Tôi không ham muốn bạc, vàng hay quần áo của ai cả.
34 Phải, chính anh em biết rằng đôi bàn tay này đã cung cấp những nhu cầu cần thiết cho tôi và những người ở với tôi.
35 Tôi đã chỉ bảo cho anh em mọi điều rằng phải chịu khó làm việc như vậy để giúp đỡ người yếu đuối, và nhớ lại lời Chúa Jêsus đã phán rằng: Ban cho thì có phước hơn là nhận lãnh.
36 Sau khi nói như vậy, ông quỳ xuống và cầu nguyện với mọi người.
37 Mọi người đều khóc lóc thảm thiết, ôm lấy cổ Phao-lô mà hôn.
38 Họ buồn nhất vì lời ông nói rằng họ sẽ không còn thấy mặt ông nữa. Họ cùng ông lên tàu.

CHƯƠNG 21

1 Sau khi thoát khỏi họ và nhổ neo, chúng tôi đi thẳng đến Cô-ốt, ngày hôm sau đến Rô-đơ, rồi từ đó đến Ba-ta-ra.
2 Khi thấy có một chiếc tàu sắp đi Phê-ni-xi, chúng tôi xuống tàu và ra đi.
3 Khi đã tìm thấy đảo Síp, chúng tôi rời đảo này ở phía bên trái, đi thuyền vào Syria và cập bến tại Tyre, vì tàu sẽ dỡ hàng tại đó.
4 Khi tìm được các môn đồ, chúng tôi ở lại đó bảy ngày. Họ nhờ Đức Thánh Linh cảm thúc mà nói với Phao-lô rằng ông không nên lên Giê-ru-sa-lem.
5 Khi những ngày đó đã qua, chúng tôi ra đi và lên đường. Mọi người đều đưa chúng tôi, cùng với vợ con, cho đến khi ra khỏi thành. Chúng tôi quỳ xuống trên bờ và cầu nguyện.
6 Sau khi chúng tôi từ biệt nhau, họ lên tàu và trở về nhà.
7 Khi đã hoàn tất chặng đường từ Ty-rơ, chúng tôi đến Ptô-lê-mai, chào hỏi anh em ở đó và ở lại với họ một ngày.
8 Ngày hôm sau, chúng tôi ở trong nhóm của Phao-lô đi đến Sê-sa-rê. Chúng tôi vào nhà Phi-líp, người truyền giảng Tin Mừng, là một trong bảy người, và ở lại với ông.
9 Người ấy cũng có bốn cô con gái đồng trinh, có tài nói tiên tri.
10 Trong khi chúng tôi ở lại đó nhiều ngày, có một vị tiên tri tên là A-ga-bút từ xứ Giu-đê xuống.
11 Khi đến cùng chúng tôi, ông lấy dây lưng của Phao-lô trói tay chân mình lại, rồi nói rằng: Đức Thánh Linh phán như vầy: Người Giu-đa tại thành Giê-ru-sa-lem sẽ trói người có dây lưng này như vậy, và nộp vào tay dân ngoại.
12 Khi nghe những lời ấy, chúng tôi và những người ở nơi đó đều nài xin ông đừng lên Giê-ru-sa-lem.
13 Bấy giờ Phao-lô trả lời rằng: Các ngươi khóc lóc và làm buồn lòng ta có ý gì? Vì ta sẵn lòng chẳng những để bị trói, mà còn chịu chết vì danh Đức Chúa Jêsus tại thành Giê-ru-sa-lem nữa.
14 Nhưng vì ông không chịu thuyết phục, chúng tôi đành phải dừng lại và nói: Xin ý Chúa được nên.
15 Sau những ngày đó, chúng tôi lên xe ngựa và đi lên Giê-ru-sa-lem.
16 Cũng có một số môn đồ ở Sê-sa-rê đi cùng chúng tôi, dẫn theo một người tên là Ma-na-sôn, người Síp, là một môn đồ kỳ cựu, để chúng tôi trọ nhà người ấy.
17 Khi chúng tôi đến Giê-ru-sa-lem, anh em vui mừng tiếp đón chúng tôi.
18 Ngày hôm sau, Phao-lô cùng chúng tôi vào gặp Gia-cơ; tất cả các trưởng lão đều có mặt.
19 Sau khi chào hỏi họ, ông thuật lại cụ thể những việc Đức Chúa Trời đã làm giữa dân ngoại qua chức vụ của ông.
20 Khi nghe vậy, họ ngợi khen Chúa và nói với ông rằng: "Anh thấy không, có hàng ngàn người Do Thái tin Chúa, và tất cả đều sốt sắng với luật pháp.
21 Họ nghe nói về anh, rằng anh dạy tất cả những người Do Thái ở giữa các dân ngoại từ bỏ Môi-se, bảo họ không

nên cắt bì cho con cái mình, cũng không nên theo các phong tục.
22 Vậy thì sao? Dân chúng phải tụ họp lại, vì họ sẽ nghe rằng Chúa đã đến.
23 Vậy, hãy làm điều chúng tôi bảo ngươi: Chúng tôi có bốn người đang giữ lời thề;
24 Hãy đem họ đi, cùng họ làm lễ thanh tẩy, và cùng họ cạo đầu. Như vậy, mọi người sẽ biết rằng những điều họ đã được nghe về anh chẳng là gì cả; nhưng chính anh cũng ăn ở ngay thẳng và giữ luật pháp.
25 Về phần dân ngoại tin Chúa, chúng tôi đã viết thư và kết luận rằng họ không giữ điều gì như thế, ngoại trừ việc kiêng ăn đồ cúng thần tượng, kiêng ăn huyết, kiêng ăn thịt thú vật chết ngạt và kiêng gian dâm.
26 Vậy, Phao-lô đem những người đó đi, ngày hôm sau, sau khi đã làm lễ thanh tẩy với họ, ông vào đền thờ để báo hiệu ngày thanh tẩy đã hoàn tất, cho đến khi phải dâng lễ vật thay cho mỗi người trong số họ.
27 Khi bảy ngày gần hết, những người Do Thái ở A-si-a thấy ông trong đền thờ, thì xúi giục cả dân chúng, tra tay bắt ông.
28 Hỡi người Y-sơ-ra-ên, hãy kêu lên rằng: Đây là người dạy dỗ mọi người khắp mọi nơi, chống lại dân sự, luật pháp và nơi nầy. Người còn đem người Hy Lạp vào đền thờ và làm ô uế nơi thánh nầy nữa.
29 (Vì trước đó họ đã thấy Trô-phim, một người Ê-phê-sô, ở với Phao-lô trong thành phố, và họ nghĩ rằng Phao-lô đã đưa người này vào đền thờ.)
30 Cả thành đều xôn xao, dân chúng chạy đến, bắt Phao-lô và lôi ra khỏi đền thờ; rồi lập tức đóng cửa đền thờ lại.
31 Khi họ đang chuẩn bị giết ông, thì có tin đồn đến viên chỉ huy toán quân rằng cả thành Giê-ru-sa-lem đều náo loạn.
32 Lập tức, họ đem theo lính và viên đại đội trưởng, chạy đến chỗ họ. Khi thấy viên chỉ huy và lính, họ ngừng đánh Phao-lô.
33 Bấy giờ, viên chỉ huy trưởng đến gần, bắt ông và truyền trói ông bằng hai cái xiềng, rồi hỏi ông là ai và đã làm gì.
34 Trong đám đông, người thì kêu thế này, người thì kêu thế khác; và khi không biết chắc được điều gì vì quá náo loạn, ông ra lệnh khiêng người đó vào trong lâu đài.
35 Khi Ngài đến cầu thang, quân lính đã khiêng Ngài ra vì dân chúng quá hung bạo.
36 Vì đoàn dân đông đi theo sau và la lớn rằng: Hãy giết hắn đi.
37 Khi Phao-lô sắp bị dẫn vào đồn, ông nói với viên chỉ huy trưởng rằng: Tôi có thể nói chuyện với ông được không? Người đã hỏi rằng: Ông có thể nói tiếng Hy Lạp không?
38 Há chẳng phải ngươi là người Ai Cập kia sao? Trước những ngày này, ngươi đã gây náo loạn và dẫn bốn ngàn tên giết người vào đồng vắng?
39 Nhưng Phao-lô đáp rằng: Tôi là người Giu-đa, quê tại Tạt-sơ, một thành trong xứ Si-li-si, là công dân của một thành không phải là tầm thường; tôi xin ông cho phép tôi nói với dân sự.
40 Khi đã cho phép, Phao-lô đứng trên cầu thang, giơ tay ra hiệu cho dân chúng. Khi có sự im lặng lớn, ông nói với họ bằng tiếng Hê-bơ-rơ rằng:

CHƯƠNG 22

1 Hỡi các ông, các anh, các cha, hãy nghe lời tôi biện hộ với các ông bây giờ.
2 (Khi họ nghe ông nói tiếng Hê-bơ-rơ với họ, họ càng im lặng hơn nữa. Ông nói rằng:)
3 Tôi thực sự là một người Do Thái, sinh ra tại Tarsus, một thành phố của Si-li-si, nhưng được nuôi dưỡng tại thành phố này dưới chân Ga-ma-li-ên, được dạy dỗ theo đúng luật pháp của tổ phụ, và nhiệt thành với Đức Chúa Trời, giống như tất cả các bạn ngày nay.
4 Tôi đã bắt bớ con đường này cho đến chết, trói và bỏ tù cả đàn ông lẫn đàn bà.
5 Như thầy tế lễ thượng phẩm và toàn thể hội đồng trưởng lão đã làm chứng cho tôi: từ những người đó, tôi đã nhận được những bức thư gửi cho anh em và tôi đã đi Đa-mách để giải những người bị trói ở đó về Giê-ru-sa-lem để chịu hình phạt.
6 Vả, khi tôi đang đi đường và gần đến Đa-mách vào khoảng trưa, thình lình có một luồng sáng lớn từ trời chiếu xuống chung quanh tôi.
7 Tôi ngã xuống đất và nghe có tiếng phán cùng tôi rằng: Hỡi Saul, Saul, sao ngươi bắt bớ ta?
8 Tôi đáp: "Lạy Chúa, Chúa là ai?" Người đáp: " Ta là Giêsu thành Nadarét, người mà ngươi đang bắt bớ."
9 Những người ở với tôi thấy ánh sáng thì sợ hãi, nhưng không nghe thấy tiếng của Đấng đã phán cùng tôi.
10 Tôi thưa: Lạy Chúa, tôi phải làm gì? Chúa phán cùng tôi rằng: Hãy đứng dậy, đi vào thành Đa-mách; ở đó người ta sẽ nói cho ngươi biết mọi điều đã chỉ định cho ngươi phải làm.
11 Khi tôi không còn nhìn thấy được vì ánh sáng chói lòa, tôi được những người đi cùng dắt tay vào thành Đa-mách.
12 Còn A-na-nia, một người tin kính theo luật pháp, được mọi người Giu-đa ở đó làm chứng tốt,
13 Đến cùng tôi, đứng đó và nói với tôi rằng: Anh Saul, hãy nhận lại thị lực của anh. Cùng lúc đó, tôi ngước mắt lên nhìn anh ấy.
14 Ông nói: Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng ta đã chọn anh, để anh biết ý muốn của Ngài, được thấy Đấng Công Chính và được nghe tiếng từ miệng Ngài.
15 Vì ngươi sẽ làm chứng cho Ngài trước mặt mọi người về những điều ngươi đã thấy và đã nghe.
16 Vậy bây giờ, tại sao ngươi còn chần chừ? Hãy đứng dậy, chịu phép báp têm và rửa sạch tội lỗi mình, đồng thời kêu cầu danh Chúa.
17 Khi trở về Giê-ru-sa-lem, tôi đang cầu nguyện trong đền thờ thì bị xuất thần.
18 Tôi thấy Ngài bảo tôi: Hãy mau mau rời khỏi Giê-ru-sa-lem, vì họ sẽ không nhận lời chứng của con về Ta.
19 Tôi thưa rằng: Lạy Chúa, họ biết rằng tôi đã bắt giam và đánh đòn những người tin Chúa trong mọi nhà hội.
20 Khi máu của thánh tử đạo Stephen đổ ra, tôi cũng đứng đó, đồng tình với cái chết của ông ấy và giữ quần áo của những kẻ giết ông ấy.
21 Ngài phán cùng tôi rằng: Hãy đi, vì ta muốn sai ngươi đi xa đến cùng dân ngoại.
22 Họ để cho ông nghe những lời này, rồi cất tiếng nói rằng: Hãy trừ khử hạng người như thế khỏi thế gian, vì sống không xứng đáng.
23 Khi họ kêu lớn, cởi bỏ quần áo và tung bụi lên không trung,

24 Viên chỉ huy trưởng ra lệnh đưa ông vào trong lâu đài và ra lệnh đánh đòn ông để tra khảo, để ông biết tại sao họ lại la hét chống lại ông như vậy.
25 Khi họ đang trói ông bằng dây, Phao-lô nói với viên đội trưởng đứng đó rằng: Các ngươi có được phép đánh đòn một người quốc tịch La Mã chưa bị kết án không?
26 Khi viên đại đội trưởng nghe vậy, ông đi báo cáo với viên chỉ huy rằng: "Ông hãy cẩn thận về việc ông làm, vì người này là công dân La Mã."
27 Bấy giờ, viên chỉ huy đến và hỏi ông rằng: Hãy nói cho ta biết, ngươi có phải là người La Mã không? Ông đáp rằng: Phải.
28 Nhưng viên chỉ huy trưởng trả lời rằng: Tôi đã phải trả một số tiền lớn mới có được sự tự do này. Phao-lô nói rằng: Nhưng tôi vốn được tự do từ khi sinh ra.
29 Ngay lập tức, những người đáng lẽ phải tra hỏi ông đều tránh xa ông. Nhưng viên chỉ huy cũng sợ hãi, vì biết ông là người La Mã và mình đã trói ông lại.
30 Ngày hôm sau, vì muốn biết chắc tại sao người Do Thái lại tố cáo Phao-lô, nên quan cởi trói cho ông, truyền cho các thầy tế lễ cả và toàn thể hội đồng họp lại, rồi dẫn Phao-lô xuống, để trước mặt họ.

CHƯƠNG 23

1 Phao-lô chăm chú nhìn hội đồng và nói rằng: Hỡi anh em, cho đến ngày nay, tôi đã sống trọn vẹn lương tâm trước mặt Đức Chúa Trời.
2 Nhưng thầy tế lễ thượng phẩm A-na-nia truyền cho những người đứng gần đó vả vào miệng ông.
3 Bấy giờ Phao-lô nói cùng người rằng: Hỡi bức tường tô trắng kia, Đức Chúa Trời sẽ đánh ngươi; vì ngươi ngồi xét đoán ta theo luật pháp, mà lại truyền đánh ta trái với luật pháp sao?
4 Những người đứng đó nói rằng: Ông dám sỉ nhục thầy tế lễ thượng phẩm của Đức Chúa Trời sao?
5 Phao-lô đáp rằng: Hỡi anh em, tôi không biết người ấy là thầy tế lễ thượng phẩm; vì có lời chép rằng: Ngươi chớ nói xấu người cai trị dân mình.
6 Nhưng khi Phao-lô biết rằng một bên là người Sa-đu-sê, còn bên kia là người Pha-ri-si, thì ông kêu lên giữa công nghị rằng: Hỡi anh em, tôi là người Pha-ri-si, con của người Pha-ri-si; tôi bị xét đoán về sự trông cậy và sự sống lại của kẻ chết.
7 Khi Ngài vừa nói như vậy, thì có sự bất đồng ý kiến giữa người Pha-ri-si và người Sa-đu-sê, và đám đông chia rẽ.
8 Vì người Sa-đu-sê nói rằng không có sự sống lại, cũng không có thiên sứ hay thần linh; nhưng người Pha-ri-si thì lại tuyên bố cả hai.
9 Bấy giờ có tiếng kêu lớn vang lên. Các thầy thông giáo thuộc phái Pha-ri-si đứng dậy, cãi nhau rằng: Chúng tôi chẳng thấy người nầy có điều gì gian ác. Nhưng nếu có thần linh hay thiên sứ nào nói với người, thì chúng ta đừng chống lại Đức Chúa Trời.
10 Khi sự bất đồng ý kiến trở nên lớn, viên chỉ huy sợ Phao-lô bị họ xé xác, nên truyền lệnh cho quân lính đi xuống, dùng vũ lực lôi ông ra khỏi đám họ và giải vào đồn.
11 Đêm sau, Chúa hiện đến bên Phao-lô và phán rằng: Hãy vững lòng, vì ngươi đã làm chứng về ta tại thành Giê-ru-sa-lem thể nào, thì cũng phải làm chứng về ta tại thành Rô-ma thể ấy.
12 Đến sáng, một số người Do Thái họp nhau lại, thề rằng sẽ không ăn uống cho đến khi giết được Phao-lô.
13 Và có hơn bốn mươi người đã thực hiện âm mưu này.
14 Họ đến cùng các thầy tế lễ cả và các trưởng lão mà nói rằng: Chúng tôi đã thề rằng sẽ không ăn gì cho đến khi giết được Phao-lô.
15 Vậy bây giờ, các ông với hội đồng hãy ra lệnh cho viên chỉ huy trưởng dẫn hắn xuống gặp các ông vào ngày mai, như thể các ông muốn tra hỏi rõ hơn về hắn. Còn chúng tôi, hoặc khi hắn đến gần, chúng tôi sẵn sàng giết hắn.
16 Khi con trai của chị gái Phao-lô nghe tin họ phục kích, liền vào đồn và báo tin cho Phao-lô.
17 Bấy giờ, Phao-lô gọi một viên đội trưởng đến và bảo rằng: Hãy đem chàng trai trẻ này đến cùng quan chỉ huy, vì chàng có điều muốn báo cáo.
18 Vậy, quan bắt chàng, dẫn đến trước mặt quan chỉ huy và nói rằng: Tù nhân Phao-lô đã gọi tôi đến và yêu cầu tôi dẫn chàng thanh niên này đến cùng quan, vì anh ta có điều muốn thưa với quan.
19 Bấy giờ, viên chỉ huy nắm tay ông, đi riêng ra một nơi và hỏi ông rằng: "Ngươi có điều gì muốn báo cáo với ta?"
20 Ông nói: Người Do Thái đã đồng lòng muốn ngài dẫn Phao-lô đến trước công nghị vào ngày mai, như thể họ muốn tra hỏi ông ấy kỹ lưỡng hơn.
21 Nhưng ngươi chớ đầu hàng họ, vì có hơn bốn mươi người trong bọn họ đang phục kích người, chúng đã thề rằng sẽ không ăn uống gì cho đến khi giết được người. Bây giờ, chúng đang chờ ngươi hứa.
22 Vậy, quan chỉ huy cho người trẻ tuổi về và dặn rằng: Chớ cho ai biết rằng ngươi đã tỏ những điều nầy cho ta.
23 Vậy, vua gọi hai viên đại đội trưởng đến và bảo: Hãy chuẩn bị hai trăm quân lính, bảy mươi lính kỵ binh, hai trăm lính cầm giáo, đặng đi đến Sê-sa-rê vào giờ thứ ba đêm nay.
24 Và chuẩn bị cho họ súc vật để họ đưa Phao-lô đến nơi quan tổng đốc Phê-lít an toàn.
25 Và ông đã viết một lá thư như sau:
26 Cơ-lốt Ly-si-a gửi lời chào trân trọng nhất đến quan tổng đốc Phê-lích.
27 Người này bị dân Do Thái bắt đi, đáng lẽ phải bị họ giết. Nhưng tôi đã đem quân đến giải cứu ông, vì biết ông là người La Mã.
28 Khi tôi muốn biết lý do tại sao họ cáo buộc ông, tôi đã đưa ông ra trước hội đồng của họ.
29 Tôi thấy người này bị cáo buộc về những vấn đề liên quan đến luật pháp của họ, nhưng không có tội danh nào đáng phải tử hình hoặc bị trói buộc.
30 Khi nghe nói người Do Thái đang rình rập người này, tôi liền sai người đến gặp ngài và ra lệnh cho những người tố cáo ngài phải trình bày trước mặt ngài những điều họ cáo buộc ngài. Xin tạm biệt.
31 Bấy giờ, quân lính theo lệnh đã truyền, bắt Phao-lô và giải ông đến An-ti-ba-tri vào ban đêm.
32 Ngày hôm sau, họ để lại đội kỵ binh đi cùng ông và trở về lâu đài:
33 Khi đến Sê-sa-rê, họ trao bức thư cho quan tổng đốc và cũng dẫn Phao-lô đến trước mặt quan.
34 Khi quan tổng đốc đọc thư rồi, thì hỏi ông ấy ở tỉnh nào. Khi biết ông ấy là người Si-li-si,
35 Ông nói, "Ta sẽ nghe ngươi khi những người tố cáo ngươi cũng đến." Rồi ông ra lệnh giam ông vào trong cung điện của Hê-rốt.

CHƯƠNG 24

1 Năm ngày sau, A-na-nia, thầy tế lễ thượng phẩm, cùng với các kỳ mục và một nhà diễn thuyết tên là Tẹt-tu-lu đến trình báo với quan tổng đốc về tội trạng của Phao-lô.
2 Khi ông bị gọi ra, Tẹt-tu-lu bắt đầu cáo buộc ông rằng: "Vì nhờ ông, chúng tôi được hưởng sự bình an lớn lao, và nhờ sự quan phòng của ông, dân tộc này được hưởng nhiều việc rất đáng trân trọng,
3 Chúng tôi luôn luôn và ở mọi nơi đều chấp nhận điều đó, thưa ngài Felix đáng kính, với tất cả lòng biết ơn.
4 Tuy nhiên, để không làm phiền ngài thêm nữa, tôi cầu xin ngài hãy rộng lượng lắng nghe chúng tôi nói vài lời.
5 Vì chúng tôi thấy người này là một tên lưu manh, chuyên gây rối loạn trong vòng người Do Thái trên khắp thế giới, và là kẻ cầm đầu giáo phái Na-xa-rét.
6 Kẻ đã toan làm ô uế đền thờ; chúng tôi đã bắt nó và muốn xét xử nó theo luật pháp của chúng tôi.
7 Nhưng viên chỉ huy Lysias đã đến gặp chúng tôi và dùng vũ lực bắt hắn khỏi tay chúng tôi.
8 Ra lệnh cho những người cáo buộc hắn đến cùng ngài: bằng cách tự mình tra hỏi hắn, ngài có thể biết được mọi điều mà chúng tôi cáo buộc hắn.
9 Người Do Thái cũng đồng tình và nói rằng mọi việc đúng như vậy.
10 Sau khi quan tổng đốc ra hiệu bảo Phao-lô nói, ông đáp rằng: Tôi biết quan đã nhiều năm làm quan xét trong dân nầy, nên tôi càng vui vẻ mà biện hộ cho mình.
11 Để ngươi hiểu rằng ta mới lên Giê-ru-sa-lem để thờ phượng được mười hai ngày.
12 Người ta không bao giờ thấy tôi cãi cọ với ai trong đền thờ, hoặc xúi giục dân chúng nổi loạn, hoặc trong các nhà hội, hoặc trong thành phố.
13 Họ cũng không thể chứng minh được những điều mà họ đang cáo buộc tôi.
14 Nhưng tôi thú nhận với ngài rằng, theo đạo mà họ gọi là tà giáo, tôi thờ phượng Đức Chúa Trời của tổ phụ tôi, tin mọi điều đã chép trong luật pháp và các sách tiên tri.
15 Và hãy có hy vọng nơi Đức Chúa Trời, như chính họ cũng hy vọng, rằng sẽ có sự sống lại của người chết, cả người công chính lẫn kẻ bất chính.
16 Vậy, tôi cố gắng giữ lương tâm luôn trong sạch, không có điều gì làm phật lòng Đức Chúa Trời và loài người.
17 Sau nhiều năm, tôi trở về để mang của bố thí và lễ vật cho dân tộc tôi.
18 Bấy giờ, có mấy người Do Thái từ A-si-a thấy tôi đã được thanh tẩy trong đền thờ, không có đám đông hay náo loạn.
19 Họ đáng lẽ phải đến trước mặt ngài và phản đối nếu họ có điều gì chống lại tôi.
20 Hoặc những người ở đây hãy nói, nếu họ thấy tôi có điều gì gian ác khi tôi đứng trước hội đồng,
21 Ngoại trừ một tiếng nói mà tôi đã kêu lên khi đứng giữa họ: Về sự sống lại của người chết, hôm nay tôi bị các ông chất vấn.
22 Khi Phê-lích nghe những lời này, vì hiểu rõ hơn về đường lối đó, nên hoãn lại và nói rằng: Khi nào quan chỉ huy Ly-si-a xuống, tôi sẽ biết rõ mọi việc của ông.
23 Rồi ông truyền cho viên đại đội trưởng canh giữ Phao-lô, cho ông được tự do, và không được cấm bất kỳ người quen nào của ông hầu việc hay đến cùng ông.
24 Sau một thời gian, Phê-lích cùng vợ là Đơ-ru-si, người Do Thái, đến và sai người gọi Phao-lô đến, và nghe ông nói về đức tin nơi Đấng Christ.
25 Khi ông lý luận về sự công chính, sự tiết độ và sự phán xét sắp đến, Phê-lít run sợ và trả lời: "Bây giờ ngươi hãy đi; khi nào ta có thời gian thuận tiện, ta sẽ gọi ngươi lại."
26 Ông cũng hy vọng Phao-lô sẽ đưa tiền cho ông để ông có thể thả ông ra; vì vậy, ông thường xuyên cho gọi Phao-lô đến và nói chuyện với ông.
27 Nhưng hai năm sau, Porcius Festus đến thay Phê-lích. Phê-lích muốn làm vui lòng người Do Thái nên cứ giam Phao-lô lại.

CHƯƠNG 25

1 Khi Phê-tu đến tỉnh, ba ngày sau, ông từ Sê-sa-rê lên Giê-ru-sa-lem.
2 Bấy giờ, thầy tế lễ thượng phẩm và các trưởng lão của dân Giu-đa tố cáo Phao-lô và nài xin ông rằng:
3 Và muốn gây ấn tượng với ông, nên sai người đến Giê-ru-sa-lem, rình rập dọc đường để giết ông.
4 Nhưng Phê-tu trả lời rằng Phao-lô phải bị giữ lại ở Sê-sa-rê, còn chính mình thì sẽ sớm rời đi đó.
5 Vậy, những ai trong các ngươi có khả năng, hãy đi xuống với ta và tố cáo người này xem có điều gì gian ác nơi người ấy không.
6 Sau khi ở lại giữa họ hơn mười ngày, ông xuống Sê-sa-rê; ngày hôm sau, khi ngồi trên tòa án, ông truyền lệnh dẫn Phao-lô đến.
7 Khi Phao-lô đến, những người Do Thái từ Giê-ru-sa-lem xuống đứng chung quanh, và lấy nhiều lời buộc tội nặng nề để kiện cáo ông, nhưng họ không thể chứng minh được.
8 Nhưng ông tự trả lời rằng: Tôi chẳng làm điều gì trái luật pháp của người Giu-đa, chẳng làm điều gì trái đền thờ, hay là trái Sê-sa, tôi chẳng hề làm điều gì trái phép cả.
9 Nhưng Phê-tu muốn làm vừa lòng dân Giu-đa, nên trả lời Phao-lô rằng: Ngươi có muốn lên Giê-ru-sa-lem để chịu xét xử những điều nầy trước mặt ta tại đó không?
10 Bấy giờ Phao-lô nói rằng: Tôi đứng trước tòa án của Sê-sa, là nơi tôi phải chịu xét xử; tôi chẳng làm gì sai trái với người Giu-đa, như chính ngài biết rõ.
11 Vì nếu tôi là kẻ có tội, hay đã phạm điều gì đáng chết, thì tôi không từ chối chết; nhưng nếu không có một trong những điều họ cáo buộc tôi, thì không ai được nộp tôi cho họ. Tôi kháng cáo lên Sê-sa.
12 Bấy giờ, Phê-tu bàn bạc với hội đồng rồi trả lời rằng: Ngươi đã khiếu nại lên Sê-sa sao? Ngươi sẽ đến Sê-sa.
13 Sau một thời gian, vua Agrippa và Bê-rê-nít đến Sê-sa-rê để chào Phê-tô.
14 Sau nhiều ngày ở đó, Phê-tu trình vụ việc của Phao-lô lên vua rằng: "Có một người bị Phê-lích giam giữ.
15 Khi tôi ở Giê-ru-sa-lem, các thầy tế lễ cả và các trưởng lão của dân Giu-đa đã đến báo cho tôi biết về ông ấy, muốn xét xử ông ấy.
16 Tôi trả lời rằng: Người La Mã không có thói quen giao nộp một người nào đó cho tử hình, trước khi người bị buộc tội đối mặt với người buộc tội và được phép trả lời về tội mà người đó bị buộc tội.
17 Vậy nên, khi họ đến đây, ngay ngày hôm sau, tôi ngồi vào ghế xét xử mà không chậm trễ và ra lệnh dẫn người đó ra.

18 Khi những người cáo buộc đứng lên, họ không đưa ra lời cáo buộc nào về những điều tôi cho là như vậy:
19 Nhưng họ có mấy câu hỏi chống lại ông về sự mê tín của họ, và về một Chúa Jêsus đã chết mà Phao-lô quả quyết là vẫn sống.
20 Và vì tôi nghi ngờ những câu hỏi như thế, nên tôi hỏi ông ấy xem ông ấy có muốn đến Giê-ru-sa-lem để chịu xét xử về những vấn đề này ở đó không.
21 Nhưng khi Phao-lô kháng cáo để được giữ lại cho đến khi Augustus xét xử, tôi đã ra lệnh giam giữ ông cho đến khi tôi có thể giải ông đến Sê-sa.
22 Bấy giờ Agrippa nói với Festus rằng: Chính tôi cũng muốn nghe người đó. Ông nói: Ngày mai, ông sẽ nghe người đó.
23 Ngày hôm sau, khi A-ríp-ba và Bê-rê-nít đến với nghi lễ long trọng, cùng với các quan chỉ huy và những người có chức sắc trong thành vào phòng xử án, thì theo lệnh của Phê-tu, Phao-lô được điệu ra.
24 Phê-tu thưa rằng: Tâu vua A-ríp-ba và hết thảy những người có mặt tại đây với chúng ta, các ngươi đều thấy người nầy, vì cớ đó, cả đoàn dân Giu-đa đã đến cùng tôi, tại thành Giê-ru-sa-lem và tại đây, họ kêu rằng chẳng nên để cho người ấy sống nữa.
25 Nhưng khi tôi thấy rằng người ấy không phạm tội gì đáng chết, và chính người ấy đã kháng cáo lên Augustus, nên tôi quyết định giải người ấy đi.
26 Về người này, tôi không có điều gì chắc chắn để viết cho chúa tôi. Vì vậy, tôi đã đưa người ra trước mặt ngài, và đặc biệt là trước mặt ngài, hỡi vua Agrippa, để sau khi thẩm tra, tôi có thể có điều gì đó để viết.
27 Vì tôi thấy việc đưa một tù nhân đi, mà chưa nói đến tội ác mà người đó phải chịu, là không hợp lý.

CHƯƠNG 26

1 Bấy giờ Agrippa nói với Phao-lô rằng: Ngươi được phép tự mình nói. Phao-lô giơ tay ra và tự mình trả lời rằng:
2 Tâu vua Agrippa, tôi nghĩ mình sung sướng vì hôm nay tôi sẽ tự mình trả lời trước mặt vua về mọi điều mà người Do Thái cáo buộc tôi.
3 Nhất là vì tôi biết ông là người thông thạo mọi phong tục và vấn đề của người Do Thái: vậy nên tôi xin ông hãy kiên nhẫn lắng nghe tôi.
4 Cách sống của tôi từ khi còn trẻ, lúc đầu là giữa đồng bào tôi tại Giê-ru-sa-lem, thì mọi người Giu-đa đều biết;
5 Những người đã biết tôi từ đầu, nếu họ muốn làm chứng, rằng tôi sống theo giáo phái nghiêm ngặt nhất trong tôn giáo của chúng tôi, là người Pha-ri-si.
6 Bây giờ tôi đứng đây và bị xét xử vì hy vọng về lời hứa của Đức Chúa Trời đã ban cho tổ phụ chúng tôi:
7 Mười hai chi phái chúng tôi ngày đêm hết lòng phục vụ Đức Chúa Trời, hy vọng lời hứa đó sẽ đến. Vì hy vọng đó, thưa vua Agrippa, tôi bị người Do Thái tố cáo.
8 Tại sao các ngươi lại cho rằng việc Đức Chúa Trời khiến kẻ chết sống lại là điều khó tin?
9 Thật vậy, tôi đã nghĩ rằng mình phải làm nhiều điều trái với danh Đức Chúa Jêsus ở Na-xa-rét.
10 Tôi đã làm điều đó tại Giê-ru-sa-lem: sau khi nhận được thẩm quyền từ các thầy tế lễ cả, tôi đã bỏ tù nhiều thánh đồ; và khi họ bị giết, tôi đã lên tiếng phản đối họ.
11 Tôi thường trừng phạt họ trong mọi nhà hội, ép buộc họ phải phạm thượng; và vì quá tức giận với họ, tôi đã ngược đãi họ ngay cả ở những thành phố xa lạ.
12 Bấy giờ, tôi lên thành Đa-mách với thẩm quyền và sự ủy nhiệm của các thầy tế lễ cả,
13 Tâu đức vua, giữa trưa, tôi thấy trên đường có luồng ánh sáng từ trời, sáng hơn cả mặt trời, chiếu sáng chung quanh tôi và những người cùng đi với tôi.
14 Khi tất cả chúng tôi đều ngã xuống đất, tôi nghe có tiếng nói với tôi bằng tiếng Hê-bơ-rơ rằng: Hỡi Saul, Saul, sao ngươi bắt bớ Ta? Ngươi đá vào mũi nhọn thật khó cho ngươi.
15 Tôi thưa: Lạy Chúa, Chúa là ai? Ngài đáp: Ta là Jêsus mà ngươi đang bắt bớ.
16 Nhưng hãy đứng dậy, và đứng trên chân ngươi; vì ta đã hiện ra với ngươi để lập ngươi làm người hầu việc và làm chứng về cả những điều ngươi đã thấy và những điều ta sẽ hiện ra với ngươi;
17 Ta sẽ giải cứu ngươi khỏi dân sự và dân ngoại, là nơi mà ta sai ngươi đến,
18 Để mở mắt họ, hầu cho họ từ bóng tối mà qua ánh sáng, từ quyền lực của quỉ Sa-tan mà đến cùng Đức Chúa Trời, hầu cho họ nhờ đức tin nơi ta mà được sự tha tội và cơ nghiệp cùng với những người được thánh hóa.
19 Bấy giờ, tâu vua Agrippa, tôi không hề chống đối sự hiện thấy trên trời:
20 Nhưng trước hết, ông chỉ cho dân thành Đa-mách, rồi đến dân thành Giê-ru-sa-lem và khắp xứ Giu-đê, rồi cho dân ngoại rằng họ phải ăn năn, trở về cùng Đức Chúa Trời và làm những việc xứng đáng với sự ăn năn.
21 Vì những lý do đó, người Do Thái đã bắt tôi trong đền thờ và tìm cách giết tôi.
22 Vậy, nhờ ơn Đức Chúa Trời giúp đỡ, tôi còn tiếp tục cho đến ngày nay, làm chứng cho cả người lớn lẫn người nhỏ, không nói điều gì khác ngoài những điều các đấng tiên tri và Môi-se đã nói sẽ xảy đến:
23 Đấng Christ phải chịu đau khổ, rồi Ngài là người đầu tiên sống lại từ cõi chết, và phải chiếu sáng cho dân sự và dân ngoại.
24 Khi Phao-lô đang nói như vậy để bênh vực mình, thì Phê-tu nói lớn rằng: Hỡi Phao-lô, ngươi điên rồi; sự hiểu biết quá nhiều làm ngươi ra điên.
25 Nhưng ông đáp: "Thưa ngài Phê-tô đáng kính, tôi không điên đâu; tôi chỉ nói những lời chân thật và sáng suốt thôi."
26 Vì vua biết rõ những điều này, tôi cũng mạnh dạn tâu với vua; vì tôi tin chắc rằng không có điều nào trong những điều này có thể giấu được vua; vì việc này không hề xảy ra trong góc tối.
27 Vua Agrippa, vua có tin các đấng tiên tri không? Tôi biết là vua tin.
28 Bấy giờ, A-ríp-ba nói với Phao-lô rằng: Suýt nữa thì ngươi thuyết phục được ta trở thành Cơ Đốc nhân.
29 Phao-lô thưa rằng: Cầu xin Đức Chúa Trời, chẳng những một mình vua, mà hết thảy mọi người nghe tôi hôm nay đều được gần như tôi, chỉ trừ những xiềng xích nầy mà thôi.
30 Sau khi vua nói như vậy, vua, quan tổng đốc, Bê-rê-nít và những người ngồi với họ đều đứng dậy.
31 Khi họ ra ngoài rồi, họ nói với nhau rằng: Người này chẳng làm điều gì đáng chết hay đáng bị tù cả.
32 Bấy giờ, A-grip-pa nói với Phê-tu rằng: Người nầy có thể được tha, nếu không kháng cáo lên Sê-sa.

CHƯƠNG 27

1 Khi đã quyết định cho chúng tôi đi thuyền sang Ý, họ giao Phao-lô và một số tù nhân khác cho một người tên là Giu-li-út, là viên đại đội trưởng thuộc đội quân của Au-gút-tơ.
2 Chúng tôi xuống một chiếc tàu của Adramyttium, định đi dọc bờ biển Châu Á; có một người tên là Aristarchus, người Ma-xê-đoan ở Tê-sa-lô-ni-ca, cùng đi với chúng tôi.
3 Ngày hôm sau, chúng tôi đến Sidon. Julius nhã nhặn cầu xin Phao-lô và cho phép ông đi đến bạn bè để nghỉ ngơi.
4 Khi rời khỏi đó, chúng tôi đi theo hướng đảo Síp vì gió ngược.
5 Khi chúng tôi đã vượt qua biển Si-li-si và Bam-phi-li, chúng tôi đến My-ra, một thành xứ Ly-si.
6 Tại đó, viên đại đội trưởng thấy có một chiếc tàu của Alexandria sắp đi Ý, nên cho chúng tôi lên tàu đó.
7 Sau nhiều ngày đi chậm, chúng tôi khó có thể qua được Cnidus vì gió không thuận, nên chúng tôi đi dọc theo đảo Crete, đối diện với Salmone.
8 Vừa đi qua đó, họ đến một nơi gọi là Bến Cảng Đẹp; gần đó là thành La-sê.
9 Bấy giờ, khi đã mất nhiều thì giờ, và việc đi thuyền trở nên nguy hiểm, vì kỳ chay đã qua rồi, Phao-lô khuyên bảo họ rằng:
10 Ông nói với họ rằng: "Thưa các ông, tôi thấy rằng chuyến đi này sẽ gặp nhiều nguy hiểm và thiệt hại, không những cho hàng hóa và con tàu, mà còn cho cả tính mạng của chúng ta nữa."
11 Nhưng viên đại đội trưởng vẫn tin lời thuyền trưởng và chủ tàu hơn là lời Phao-lô nói.
12 Và vì bến cảng không thuận tiện cho việc trú đông, nên phần đông khuyên nên rời khỏi đó, nếu bằng cách nào đó họ có thể đến Phê-ni-xi và trú đông ở đó; đó là bến cảng của đảo Cơ-rết, nằm về phía tây nam và tây bắc.
13 Khi gió nam thổi nhẹ, họ tưởng rằng đã đạt được mục đích, nên thả buồm ra và đi thuyền gần đảo Crete.
14 Nhưng không lâu sau đó, một cơn gió dữ dội được gọi là Euroclydon nổi lên.
15 Khi con tàu bị kẹt và không thể chống chọi được với gió, chúng tôi để cho nó chạy.
16 Khi chạy dưới một hòn đảo tên là Claude, chúng tôi phải vất vả lắm mới đến được bằng thuyền.
17 Khi đã kéo được thuyền lên, họ dùng dây neo buộc chặt tàu lại; rồi vì sợ rơi vào bãi cát lún, họ tháo buồm và cứ thế trôi đi.
18 Chúng tôi bị cơn bão dữ dội đánh cho tơi bời, nên ngày hôm sau họ cho tàu nhẹ bớt.
19 Đến ngày thứ ba, chúng tôi tự tay ném hết đồ đạc trên tàu ra ngoài.
20 Và trong nhiều ngày, không có mặt trời hay các vì sao nào xuất hiện, và không có cơn bão nhỏ nào ập đến, mọi hy vọng rằng chúng tôi sẽ được cứu đều bị dập tắt.
21 Nhưng sau một thời gian dài kiêng ăn, Phao-lô đứng ra giữa họ và nói rằng: Hỡi các ông, nếu các ông nghe lời tôi, thì đừng rời khỏi đảo Cơ-rết, để rồi phải chịu tai họa và mất mát này.
22 Bây giờ, tôi khuyên các ngươi hãy vững lòng, vì sẽ không có ai trong các ngươi phải mất mạng, ngoại trừ con tàu.
23 Vì đêm nay có thiên sứ của Đức Chúa Trời đứng bên tôi, là Đấng tôi thuộc về và tôi hầu việc,
24 Họ nói rằng: Hỡi Phao-lô, đừng sợ chi hết; ngươi phải bị điệu đến trước mặt Sê-sa; và nầy, Đức Chúa Trời đã ban cho ngươi hết thảy những kẻ cùng đi biển với ngươi.
25 Vậy, thưa các ông, hãy vững lòng, vì tôi tin Đức Chúa Trời rằng mọi việc sẽ xảy ra như lời đã phán với tôi.
26 Tuy nhiên, chúng ta phải bị ném vào một hòn đảo nào đó.
27 Nhưng đến đêm thứ mười bốn, khi chúng tôi đang đi trên đường quanh Adria, vào khoảng nửa đêm, những người lái tàu cho rằng họ đã gần đến một vùng đất nào đó;
28 Họ thả rông, thấy sâu hai mươi sải. Khi đi xa hơn một chút, họ lại thả rông lần nữa, thấy sâu mười lăm sải.
29 Vì sợ tàu đụng phải đá ngầm, họ thả bốn chiếc neo ở đuôi tàu và mong trời mau sáng.
30 Khi những người lái tàu sắp bỏ chạy khỏi tàu, họ đã thả chiếc thuyền xuống biển, với vẻ ngụy trang như thể họ sắp thả neo ở mũi tàu,
31 Phao-lô nói với viên đại đội trưởng và lính rằng: Nếu những người nầy không ở lại trên tàu, thì các ngươi không thể được cứu.
32 Bấy giờ, bọn lính cắt đứt dây buộc thuyền, thả cho thuyền rơi xuống.
33 Khi ngày đã gần, Phao-lô khuyên mọi người hãy ăn, và nói rằng: Hôm nay là ngày thứ mười bốn mà các ngươi đã nhịn ăn, không ăn gì hết.
34 Vậy nên tôi xin các bạn hãy ăn chút gì đó, vì điều này tốt cho sức khỏe của các bạn, vì sẽ không một sợi tóc nào trên đầu các bạn rụng.
35 Sau khi nói như vậy, ông cầm lấy bánh, tạ ơn Đức Chúa Trời trước mặt mọi người, rồi bẻ ra và bắt đầu ăn.
36 Bấy giờ mọi người đều vui mừng và cũng lấy thịt ăn.
37 Tổng cộng chúng tôi có hai trăm sáu mươi sáu người trên tàu.
38 Khi đã ăn no, họ đổ lúa mì xuống biển cho nhẹ tàu.
39 Đến sáng, họ không biết đó là đất nào, nhưng họ phát hiện ra một con lạch có bờ, họ định đẩy tàu vào đó nếu có thể được.
40 Khi đã nhổ neo, họ thả mình xuống biển, tháo dây lái, căng buồm chính lên theo gió và chạy vào bờ.
41 Tàu bị chìm tại nơi hai biển gặp nhau, nên bị mắc cạn; phần mũi tàu bị kẹt chặt, không thể di chuyển được, nhưng phần đuôi tàu bị sóng dữ đánh vỡ tan.
42 Quân lính bàn định giết hết các tù nhân, kẻo có người bơi ra ngoài và trốn thoát.
43 Nhưng viên đại đội trưởng muốn cứu Phao-lô nên ngăn cản họ thực hiện ý định đó và ra lệnh rằng những ai biết bơi thì hãy nhảy xuống biển trước rồi mới vào bờ.
44 Và những người còn lại, một số ở trên ván, một số ở trên những mảnh vỡ của tàu. Và thế là họ đã trốn thoát an toàn vào bờ.

CHƯƠNG 28

1 Khi đã trốn thoát, họ mới biết hòn đảo đó tên là Melita.
2 Dân man rợ đã tỏ ra rất tử tế với chúng tôi: họ đốt lửa và tiếp đón tất cả chúng tôi, vì trời đang mưa và lạnh.
3 Khi Phao-lô gom một bó củi lại, đặt trên lửa, thì có một con rắn lục từ trong lửa bò ra, quấn vào tay ông.
4 Khi những người man di thấy con thú dữ đeo trên tay ông, họ nói với nhau: "Chắc chắn người này là kẻ giết người, mặc dù đã thoát khỏi biển nhưng sự báo thù vẫn không cho phép sống."

5 Ông hất con thú vào lửa mà không thấy đau đớn gì.
6 Tuy nhiên, khi họ nhìn thấy ông bị sưng tấy hoặc ngã xuống chết đột ngột, họ đã nhìn rất lâu và không thấy ông bị thương tích gì, nên họ đổi ý và nói rằng ông là một vị thần.
7 Trong cùng khu vực đó là tài sản của người đứng đầu hòn đảo, tên là Publius; người đã tiếp đón chúng tôi và lịch sự cho chúng tôi ở lại trong ba ngày.
8 Vả, cha của Publius đang bị sốt và bịnh xuất huyết. Phao-lô vào thăm ông, cầu nguyện, đặt tay trên ông và chữa lành cho ông.
9 Khi việc này xảy ra, những người khác mắc bệnh trên đảo cũng đến và được chữa lành.
10 Họ cũng tôn vinh chúng tôi bằng nhiều vinh dự; và khi chúng tôi ra đi, họ đã mang đến cho chúng tôi những vật dụng cần thiết.
11 Ba tháng sau, chúng tôi khởi hành trên một con tàu của Alexandria, đã trú đông trên đảo, có biển hiệu là Castor và Pollux.
12 Chúng tôi cập bến Syracuse và ở lại đó ba ngày.
13 Từ đó, chúng tôi lấy một la bàn và đi đến Rê-ghi-um. Một ngày sau, gió nam thổi, và ngày hôm sau chúng tôi đến Pu-tê-ô-li.
14 Chúng tôi tìm được anh em ở đó và được họ mời ở lại với họ bảy ngày: vậy nên chúng tôi lên đường đến Rô-ma.
15 Từ đó, khi anh em nghe tin về chúng tôi, họ ra đón chúng tôi cho đến tận Apii Forum và Ba Quán Rượu. Khi Phao-lô thấy họ, ông tạ ơn Đức Chúa Trời và được vững lòng.
16 Khi chúng tôi đến Rô-ma, viên đại đội trưởng giao các tù nhân cho viên chỉ huy đội vệ binh; nhưng Phao-lô được phép ở riêng với một người lính canh giữ ông.
17 Sau ba ngày, Phao-lô triệu tập các thủ lãnh của dân Giu-đa lại. Khi họ đã nhóm lại, ông nói với họ rằng: Hỡi anh em, dầu tôi không làm điều gì nghịch cùng dân sự hay cùng tục lệ của tổ phụ chúng ta, nhưng tôi vẫn bị nộp từ thành Giê-ru-sa-lem vào tay người La Mã.
18 Khi đã xét xử tôi, họ muốn thả tôi ra, vì tôi không có tội gì đáng chết.
19 Nhưng khi người Giu-đa phản đối, tôi buộc phải kháng cáo lên Sê-sa; không phải vì thế mà tôi có quyền buộc tội dân tộc tôi.
20 Vì lý do này mà tôi đã gọi anh em đến để gặp anh em và nói chuyện với anh em: vì hy vọng của Y-sơ-ra-ên mà tôi phải mang xiềng xích này.
21 Họ đáp: "Chúng tôi không nhận được thư từ Giu-đê nào liên quan đến anh, và cũng không có anh em nào đến đây nói xấu hay làm hại anh cả."
22 Nhưng chúng tôi muốn nghe ông nghĩ gì, vì chúng tôi biết rằng về phái này, người ta chống đối khắp mọi nơi.
23 Khi họ đã định ngày cho ông, có nhiều người đến nhà trọ của ông; ông giải thích và làm chứng về vương quốc Đức Chúa Trời, thuyết phục họ về Đức Chúa Jêsus, cả luật pháp của Môi-se lẫn các đấng tiên tri, từ sáng đến tối.
24 Một số người tin những điều đã được phán, và một số người không tin.
25 Nhưng khi họ không đồng ý với nhau, họ ra về. Sau khi Phao-lô nói thêm một lời, Đức Thánh Linh đã phán phải lắm qua đấng tiên tri Ê-sai cùng tổ phụ chúng ta,
26 Và nói rằng: Hãy đến cùng dân nầy và nói rằng: Các ngươi sẽ lắng tai mà chẳng hiểu chi; sẽ trố mắt mà chẳng thấy chi.
27 Vì lòng dân này đã trở nên chai đá, tai chúng đã nặng, và mắt chúng đã nhắm, e rằng mắt chúng thấy được, tai chúng nghe được, lòng chúng hiểu được, mà chúng hối cải, và Ta sẽ chữa lành cho chúng.
28 Vậy, hãy biết rằng sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời đã được ban cho dân ngoại, và họ sẽ nghe.
29 Khi ông nói xong những lời này, người Do Thái bỏ đi và bàn tán xôn xao với nhau.
30 Phao-lô ở trọn hai năm trong căn nhà thuê của mình, tiếp đón mọi người đến với mình.
31 Rao giảng về vương quốc Đức Chúa Trời và dạy dỗ những điều liên quan đến Chúa là Đức Chúa Jêsus Christ một cách tự do trọn vẹn, không ai ngăn cấm.